

RACHEL VINCENT

PRIDE

falka

A SOROZATBAN MÁR MEGJELENT:

STRAY
kóborok

ROGUE
latrok

RACHEL VINCENT

PRIDE

falka

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Írta: Rachel Vincent
A mű eredeti címe: Pride

Fordította: Miks-Rédai Viktória
A szöveget gondozta: Késmárki Anikó

A művet eredetileg kiadta: MIRA Books
PRIDE Copyright © 2009 by Rachel Vincent
Cover Art Copyright © 2009 by Harlequin Enterprises Limited

All rights reserved including the right of reproduction in the whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B.V. / S.á.r.l..

Minden jog fenntartva, beleértve a bármilyen formában történő részleges, vagy teljes sokszorosítás jogát is. Ez a kiadás a Harlequin Enterprises II B.V. / S.á.r.l.-lal való megállapodás alapján jelent meg.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the authors imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental.

Ez a mű a képzelet szüleménye. A szereplők, a szereplők nevei és a műben szereplő események a szerző képzeletének szülöttei vagy képzeletbeli módon vannak felhasználva, és bármely élő vagy halott személlyel, üzleti létesítménnyel, eseménnyel vagy helyszínnel való hasonlatosság kizárólag a véletlen egybeesés eredménye.

Cover art used by arrangement with Harlequin Enterprises Limited.
• and ™ are trademarks owned by Harlequin Enterprises Limited or its
affiliated companies, used under license.

A borító felhasználása a Harlequin Enterprises Limited-del való
megállapodás alapján történt. Az • és a ™ a Harlequin Enterprises
Limited vagy társult vállalatai által birtokolt védjegyek, felhasználásuk
licenszszerződés alapján történt.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 373 037 9

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2013-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó
Műszaki szerkesztő: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Gera Zsuzsa, Széll Katalin
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a
teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan
vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást
– nem sokszorosítható.

*Rinda Eliottnak, az én kritikus partneremnek, akinek tanácsai is
véleménye nélkül nem jutottam volna semmire.
Nagylelkűséged nem ismer határokat, tehetséged végtelen.
A te időd is közeleg – már alig várom!*

EGY

– **M**iss SANDERS, mondja el, miért ölte meg a barátját!

Hirtelen elöntött a bosszúság, mint a túltengő gyomorsav, és a jobb szemem mögött a kezdődő migrén ismerős nyilallását éreztem. Elfordultam az ebédlő hatalmas ablakától, amin át eddig az őszi tájat bámultam, és a hosszú mahagóniasztal végén ülő Calvin Malone-ra, az appalache-i területek alfájára pillantottam. Jóval kellemetlenebb látvány volt. Néztem, és észrevettem, hogy az ajka bal sarka rángatózni kezd ritkás, gondosan borotvált szakálla fölött, igazolván, hogy remekül szórakozik. A nagyképű kurafi imádta, ha az érzékeny pontjaimra tapinthatott. Éppen megtalált egyet, amely mellett ott állt a jelzés „Óvatosan Piszkálni”, de ő azért csak megpiszkálta.

– *Volt* barátomat – sziszegtem összeszorított fogaimon át; két kezemmel fekete vászonnadrágomat markolva. – És önvédelemből. Amit maga is tudhatna, ha idefigyelt volna, amikor *utoljára* megválasztottam *pontosan ugyanezt* a kérdést.

Michael, aki tőlem jobbra ült, megköszönte a torkát. Sötét szemöldöke magasra szaladt a szemüvegkerete felett, önfegyelemre intve engem. Minthogy ezúttal nem elsősorban mint a bátyám volt jelen, hanem mint a tanácsadóm – a védőügyvéd vérmacska változata –, vita nélkül engedelmeskedtem. Meglehet, életemben először.

Sóhajtottam és a bírákra fordítottam a figyelmemet. Három alfa, akiket a nagyra becsült rövid szalmaszál módszerével választottak ki, ült velem szemben, hogy ítélkezzen felettem. A tárgyalás hivatalos célja az volt, hogy eldöntsék, bűnös vagyok-e két főbenjáró bűnben. Mindazonáltal Malone-nak jóval régebben voltam a bögyében, minthogy akármelyik vétkemet elkövethettem volna. *Állítólag*.

Nem állt éppen jól a dolgom. Az emberek igazságszolgáltatásával ellentétben a vérmacscafalkákban a vádlott mindaddig bűnös, amíg be nem bizonyosodik az ártatlansága. És a bizonyítási teher a védelemre esik – azaz rám.

A vád szerint megfertőztem a volt ember barátomat, Andrew Wallace-t; ezt már beismertem – *de baleset történt*. Ezenkívül meg is

öltöm, hogy eltüntessem a nyomokat; ezt viszont hevesen tagadtam. Andrew-t önvédelemből öltem meg, és bár mélyebben mardosott miatta a lelkiismeretem, mint azt bármelyik bírám valaha is megérthetné, nem volt más választásom. Vagy ő, vagy én, és a makacs életösztönöm ragaszkodott a második verzióhoz.

Ha bűnösnek találnak, a hosszas ketrecbéli tartózkodás mellett valamiféle testi fenyítésre is számíthatok. Alighanem a karmaim elvesztésére – ami éppen elég ok volt, hogy a lehető legjobban viselkedjek.

– De azt beismeri, hogy megharapta? – tette fel a kérdést Malone rángatózó ajakkal, és az előtte heverő lapos papírköteget kopogtatta.

– Igen – préseltem ki a szót, és elkaptam székem lakkozott karfáit, hogy ülve tudjak maradni. – Megharaptam, de a fertőzés baleset volt. Nem tudtam, hogy a fogsorom átváltozott.

– Tehát még mindig ragaszkodik hozzá, hogy megtapasztalta ezt a...

– Malone elhallgatott, és a hatás kedvéért a papírokba lesett –...részleges átváltozást?

Atyáskodó mosolyától megint felkavarodott a gyomrom, de a körülményekre tekintettel nagyon-nagyon igyekeztem jól viselkedni.

– Igen.

Malone hitetlenkedve fűjt egyet, és körülnézett, hogy megbizonyosodjon: a teremben mindenki osztozik a kételyeiben. A jobbján Paul Blackwell az asztalra tette ráncos kezét, és összevonta kicsi, sötét szemeit elárnyékoló kócos, ősz szemöldökét.

– Miért van tehát, hogy nem képes bemutatni nekünk ezt a részleges átalakulást?

Mert nem igazán akarom átadni magam a gyilkos dühnek. Szerencsére már egészen gyakorlottá váltam benne, hogy ne mondjam ki az első dolgot, ami az eszembe villan. Legtöbbször.

– Parancsra nem megy. Legalábbis egyelőre nem. Egy bizonyos hangulat váltja ki... izgatottság, ilyen vagy olyan értelemben.

– Hát nem *kényelmes* ez így? – kérdezte Malone, és összeesküvő pillantást vetett Blackwellre.

– Éppen ellenkezőleg, ami azt illeti – csattantam fel. Michael bokán rúgott az asztal alatt.

Malone keze ökölbe szorult a jegyzetein, és már nyitotta a száját, de mielőtt megszólalhatott volna, a balján ülő alfa titokzatosan

megköszörmelte a torkát, magára vonva mindenki figyelmét.

– Calvin, feltételezem, szabályszerű kérdést készülsz feltenni Fayette-nek? – Valami csoda folytán Rick Wade nagybátyám, Abby unokahúgom apja is a tanácsba került, ő pedig az apám iránt érzett tiszteletből ki is nyilvánította a családunk felé érzett szimpátiáját. Ha ő nincs, már kihirdették és végre is hajtották volna rajtam az ítéletet.

– Természetesen. – Malone dühös pillantást vetett rá, aztán méltóságteljes pózba helyezkedett. Azonban amikor rám nézett, ugyanazt az ellenséges csillogást láttam a szemében.

– Tehát amikor Mr. Wallace-t megharapta, *izgatott* hangulatban volt?

Komoly, bírósági arcom mögött vidám mosoly készült feltörni, és minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne engedjem – sőt, egy kemény csípésre is a karomon, a fehér blúzon át, amelyet apám választott, hogy ártatlannak tűnjek benne. És hogy elfedjem vele az új köldökkarikámat, ami szerintem nem segített volna, hogy a tárgyalás alatt megfelelő kép alakuljon ki rólam.

– Mondhatjuk úgy is. Az egyetemen voltunk, ebédidőben. Egyikünknek sem volt előadása még néhány óráig, úgyhogy a szobájában kötöttünk ki.

– Az ágyban? – Paul Blackwell előrehajolt Malone jobbján, és olyan erősen markolta meg sétatotja görbe végét, hogy görcsös ujjai szinte nyikorogtak.

Blackwell nem csak az ülés korelnőke volt, hanem a Területek Tanácsáé is, hosszú évek óta erővel ragaszkodott a délnyugati területek alfajaként betöltött szerepéhez, hiába volt a családja – és néhány más alfa – sürgetése, hogy adja át a hatalmát a vejének. Makacs volt, szókimondó, és reménytelenül vaskalapos, megrögzötten ragaszkodott ósdi elképzeléseihez a házasság előtti szexről és a nők helyéről a világban. Ami azt illeti, láthatóan legalább annyira megbotránkozott „tisztességtelen” kapcsolatom Andrew-val, mint a gondolat, hogy megfertőztem és megöltem.

De apám szerint Blackwell mindemellett becsületes és tisztességes: a lelkiismerete alapján fog dönteni, nem valamiféle politikai szövetség vagy korábbi összezőrdülés miatt. Úgyhogy csak meg kell győzőnöm arról, hogy – javarészt – ártatlan vagyok. És arról, hogy van annyi önbecsülesem, hogy ne kérjek bocsánatot azért, amit nem szándékosan

tettem.

Bátran álltam a pillantását, hadd lássa, hogy nem szégyellem.

– Igen, az ágyban. Lefeküdtünk egymással, és én csak... kicsit erősebben haraptam meg a fülét a kelleténél.

– És eskü alatt vallja, hogy ezalatt az... alkalom alatt egyszer sem váltott alakot? – kérdezte Malone, mintha a már tucatszor hallott dolgokat még egyszer meg akarná erősíteni.

Bólintottam, aztán jobbra-balra forgattam a fejem, hogy ki lazítsam görcsbe állt nyakamat; már órák óta ücsörögtem ugyanabban a helyzetben.

– Csak az állkapcsom változott át, ahogy már a múltkor is mondtam. És azelőtt. Meg azelőtt.

– Faythe... – figyelmeztetett Michael. Mögötte fa nyikordult, ahogy apánk mocorgott a székében. Bár ő vezette a Területek Tanácsát, mégsem vehetett részt a döntésben a vádlottal – velem – fennálló rokoni kapcsolata okán. Azonban ragaszkodott hozzá, hogy végig jelen legyen, még ha egy szót sem szólhat. Közvetlenül Michael mögött kapott helyet, a fal előtt, egy egyenes támlájú széken, és az elmúlt három órában ugyanúgy ült: a bokája a térdén, a kezei a szék karfáin. Láthatóan nyugodt volt és magabiztos, azonban én láttam az ajka szigorú vonalán, hogy őt is éppen annyira bosszantja az egész, mint engem. És hogy sokkal idegesebb nálam – amitől olyan érzésem támadt, mintha lenne valami, amit nem mondott el nekem.

Homlokráncolva karba tettem a kezem, és hátradőltem, úgy vártam a következő kérdést – persze megint egy olyat, amelyet már megválasztam. Malone felnézett a jegyzetömbjére rótt kusza sorokról.

– Mr. Wallace észrevette, hogy a maga fogai megváltoztak?

– Nem. Én magam sem vettem észre.

Malone felkapta a fejét, és a pillantása összeakadt az enyémmel. A szemöldöke magasra szökött meglepetésében. A jelek szerint újat mondtam neki.

– Ha maga sem vette észre a foga megváltozását, hogyan lehet benne biztos, hogy ez történt?

A francba! Kiegyenesítettem a derekamat, hátratoltam a fenekemet a széken, hogy nyugodtnak és magabiztosnak tűnjek.

– Mert ez az egyetlen logikus következtetés. Valamiképpen

megfertőztem Andrew-t, ezt a szaga alapján biztosan tudjuk, és az is biztos, hogy soha nem változtam át előtte szándékosan. Vagyis a baleset marad, mint lehetséges magyarázat. Az a nap, amikor megharaptam, az utolsó volt, amikor találkoztunk, a halála napjáig. Akkor kellett történnie.

Blackwell nem úgy tűnt, mint akit meggyőztek, Malone pedig egyenesen kétkedni látszott.

– Ha már így felhozta, beszéljessünk Mr. Wallace halála napjáról – mondta, a papírokat pakolászva maga előtt.

Megnyomkodtam lüktető halántékomat. Ha eleinte még szórakoztatott is az eljárás, ez az érzés mostanra eltűnt, és csak valami rémítő, üres sajgás maradt utána.

– Már mindent elmondtam.

– Mondja el még egyszer! – Malone fel sem nézett a papírjaiból.

A vádakon és Andrew halálának minden egyes részletén végigmentünk már az elmúlt harminchat órában, csak azért tartottunk szünetet, hogy együnk és aludjunk. Az ismételtetés semmire nem volt jó, hacsak arra nem, hogy engem kimerítsenek – alighanem ez is volt a céljuk. Csapdába akartak csalni, hazugságon kapni. De arra várhattak. Hitték vagy sem, én igazat mondtam.

Lecsukódott a szemem. Az emlék átsöpört rajtam; megannyi újraélés sem enyhítette a szörnyűségét. Megrándultam, amikor Andrew arca élesen megjelent előttem. Nem tehettem róla. Az életem egyik legrosszabb élménye volt, hogy végignéztem a haláltusáját, és semmi nem fájt még annyira, mint hogy én okoztam, bár akaratlanul.

– Mit akarnak tudni? – Most már fáradtan csengett a hangom, de a szemükbe néztem, mert tudtam, ha nem teszem, büntudatnak vélik majd, nem pedig gyásznak.

Malone átfutotta a jegyzeteit.

– Honnan szerezte a talpfaszeget?

A talpfaszeget. Azt a rettenetes, tizenennyolc centis vashegyet, amely Andrew nyakába mélyedt, és kiontotta a vérét és kioltotta az életét.

– Ott heverték a földön... – Inkább elhallgattam, mert nem bírtam kiűzni a képet a fejemből.

– Miért dőfte le vele?

A kezem megint ökölbe szorult, ezúttal az asztalon, mindenki szeme láttára.

– Le akartam lökni magamról. Arra készült, hogy betörje a fejem!
Malone hátradőlt és elkeskenyedő szemmel nézett rám.

– Vagy talán azzal fenyegette, hogy elmondja mindenkinek, mit tett vele. Hogy megfertőzte. Azt gondolom, ez elég ok lehetett rá, hogy meg akarja ölni.

Mély, nyugtató lélegzetet vettem.

– Nézze, nem akartam megölni, és egészen biztosan nem akartam eltitkolni semmit. Percekkel azelőtt öten voltak velünk, és még ha nem is mondtam volna el nekik korábban, hogy én fertőztem meg Andrew-t... márpedig biztos, hogy akármelyik megesküszik rá, hogy megtettem... a vérében akkor is érezhették volna az én szagomat. Nem a nyomaimat akartam eltüntetni. Önvédelem volt.

Malone már nyitotta a száját, hogy vitatkozzon, de Rick bácsi megelőzte.

– Ezt már mind hallottuk – mondta, és hálás pillantást vettem rá. – Lépünk tovább!

– Hát jó – felelte Malone mérgesen, és addig lapozgatott a papírjaiban, amíg megtalálta, amit keresett, bármi lett legyen az. Akkor megint rám emelte a tekintetét; egyáltalán nem tetszett a szeme örömteli csillogása.

– Igaz, hogy az elmúlt hat évben ön *több* házassági ajánlatot is visszautasított?

– *Mi...?* – A vér az arcomba szökött dühömben. – Mi a bü... – Elharaptam a szót: egy ülésre való alfa előtt káromkodni nagyon, de nagyon rossz ötlet. – Mi köze ennek bármihez? Andrew sohasem kérte meg a kezemet.

– Csak válaszoljon a kérdésre, Miss Sanders – rendelkezett Blackwell; láthatóan felmérgezte, ami majdnem kicsúszott a számon. Michael sem örült jobban az új kérdésnek, mint én magam, de ő is biccentett.

– Igen.

– Összesen hány ajánlatot utasított vissza? – folytatta Malone.

Lehunytam a szemem, mintha töprengenék, de valójában a dühömet igyekeztem visszaszorítani, mielőtt olyan mély gödört ások magamnak a szavaimmal, amelyből nem tudok utóbb kimászni.

– Nehéz számszerűsíteni – mondtam végül, és felnéztem, egyenesen Malone kárörvendő szemébe.

– Miért van ez így?

– Mert ugyanattól a személytől több ajánlatot is kaptam. – Természetesen Marctól.

– Értem – bólintott Malone, mintha valóban megértené. És talán így is volt. Azt pletykálták róla, hogy évekig járt a felesége után, mire végre az beleegyezett, hogy hozzámenjen. A titkos elméletem szerint Malone elaltatta a védekező ösztönét. De annál azért több eszem volt, minthogy ezt kimondjam.

– Hány kandúr tett magának ajánlatot? *Ezt* biztosan nem olyan nehéz számszerűsíteni – tette hozzá Malone, miközben a nagybátyám feljegyzett valamit a saját papírjaira, de nem tudtam elolvasni, mit is.

– Négy – sóhajtottam.

– És magát egyik ajánlat sem hozta kísértésbe?

Egyszerre megértettem a dolgot, azonban ettől nemhogy megnyugodtam volna, csak még dühösebb lettem. Az egyik ajánlat, évekkel ezelőtt, egy nálam két évvel fiatalabb sráctól érkezett, akit ráadásul alig ismertem – Brett Malone-tól, Calvin elsőszülöttjétől. A kicsinyes kurafi dühöngött, mert úgy döntöttem, nem adok életet a leszármazottainak. Nem ez volt a kérdés oka, persze – de igenis ez volt a háttere a gonosz, rángatózó mosolyának.

– Természetesen kísértésbe hoztak. – Minden maradék önuralmamra szükségem volt, hogy ne forgassam a szemem egy ilyen kicsinyes bosszún. – De megvolt az okom, amiért visszautasítottam őket.

– És miféle o...

– Calvin, azt hiszem, már megkaptad a választ a kérdésedre – vágott Rick bácsi Malone szavába; a jelek szerint ő is ugyanarra a következtetésre jutott, mint én.

Malone a homlokát ráncolta.

– Hát jó. – Megint a jegyzeteit nézte. – Ha jól értem, jelenleg nem áll kapcsolatban. Ez is igaz?

Füstölögve Michaelre néztem, de ő csak bólintott, hogy válaszoljak.

– Igen.

– És az is igaz, hogy nem tervez házasságot, sem gyerekvállalást?

A düh égető forrósággal ömlött el rajtam, az egész testemben apró lángokat lobbantva. Nem értem be a néma bólogatással: Michael felé fordultam, hosszú, fekete hajam lobogott.

– Miért kérdezgetnek ilyen szarságokat tőlem? Nem az ő dolguk, és ennek még csak *távoiról sincs* semmi köze Andrew-hoz! Nem kellene óvást bejelentened, vagy valami?

– Faythe, nem a törvényszéken vagy – emlékeztetett a bátyám, már vagy századszorra. – Azt kérdezik, amit akarnak. A legjobban úgy segítesz magadon, ha most szépen válaszolsz nekik. – *Olyan kevés információval, ahogy csak lehet.*

Hallottam már elégszer, akkor is, ha most nem tette hozzá, és tudtam, hogy ugyanúgy érvényes, mint mindig.

De nekem ez kevés volt; Michaellel nem törődve apánk felé fordultam.

– *Apu?! – A tekintetemmel némán könyörögtem neki, hogy lépjen közbe, hogy valahogy mentsen meg a szexuális életem részletezésének méltatlanságától, merthogy nincs mit részletezni, három vénember előtt, akiket alig ismerek. De nem tehetett semmit, és ezt mind tudtuk. A fejét rázta – Michael szokásos bólintásának az ellenkezője – mégis ugyanazt jelentette: felelj a kérdésre.*

Igyekeztem lecsillapítani lángoló dühömet. Úgy lazítottam el magam a széken, mintha sehol máshol nem lennék szívesebben.

– Igaz, nem vagyok szerelmi kapcsolatban, és jelenleg nincsenek házassági terveim sem. És gyermekvállalást sem tervezek. A jegyzőkönyv kedvéért pedig tiltakozom a kérdéssor ellen, mert semmi köze az egészhez.

Michael krákogásba fojtotta a nevetést, Malone pedig komoran nézett rám. Ismét kinyitotta a száját, hogy még valamit kérdezzen – de Rick bácsi ismét közbelépett, átható tekintettel méregetve engem, mintha valami olyat akarna tudomásomra hozni, amit nem mondhat ki hangosan.

– De megesküdné itt és most, hogy soha, semmilyen körülmények között nem megy férjhez, és nem vállal gyerekeket?

– Nem, természetesen nem! – húztam fel a vállamat. – Még azt sem tudom megmondani, mit kérek ma vacsorára, hát hogyan várhatják el, hogy tudjam, akarok-e majd gyerekeket öt év múlva?

Apám halkan kuncogott, és Rick bácsi is mosolygott. Valamit jól csináltam.

Malone gonoszul pillantott rám.

– Igaz, hogy még a Marc Ramosszal folytatott kapcsolata alatt is

aktívan védekezett a teherbe esés ellen?

Az ujjaim megszorultak a szék karfáján; távolról hallottam a fa tiltakozását. A fogam csikordulását közelebből.

– *Semmi* joga, hogy efféléket kérde...

– Uraim, azt hiszem, itt az ideje egy kis szünetnek – pattant fel Michael, és engem is magával húzott. – Harminc perc?

– Természetesen – vágta rá Rick bácsi, éppen, amikor Malone kimondta: Tíz!

Michael nem téovázott, már vonszolt is el az asztaltól.

– Akkor kössünk kompromisszumot, legyen húsz! – Malone vonakodva rábólintott. A bátyám kilökte az ajtót, és kirángatott egy rövid, szőnyegezett folyosóra.

Apánk utánunk jött a bérelt ház nappalijába; ott megállt a hatalmas panorámaablaknál, és csak bámulta a Sziklás-hegység lélegzetelállító képét – egészen más látvány, mint ami a texasi Lazy S ranch ablakaiból tárult elé. A délutáni nap meredek, fákkal borított lejtőkre és hósípkás hegycsúcsokra ragyogott le. Apánk mostanában sokszor tett így, csak nézett kifelé a semmibe, mintha fontos mondanivalója lenne, ám nem találná hozzá a szavakat. Ez egyáltalán nem volt jellemző rá.

– Mi folyik itt? – Haragosan kirántottam a karomat Michael kezéből, hogy leülhessek a kopott kanapé karfájára. Azonban mielőtt a bátyám felelhetett volna, a szoba másik oldalán kinyílt egy ajtó, és egy fiatal, farmerbe és nyitott, legombolható galléros ingbe öltözött kandúr lépett be, kezében egy narancsszínű tortilla chipses zacskóval. Mögötte két vetetlen ágyat pillantottam meg, és egy furnér fiókos szekrényt, mint a világ bármely másik szállodájában. Bár a neve nem jutott az eszembe, felismertem, Blackwell egyik végrehajtója volt – az egyik unokája, hogy pontos legyek. Blackwell és az őt kísérő kandúrok a főépületben szálltak meg, ott, ahol a tárgyalást is tartották.

A főépülettől rögtön keletre, a nagy ablak látószögén éppen kívül, állt három kisebb faház. Az egyiket Malone foglalta el a maga embereivel, a másikat a nagybátyám és végrehajtói. Apám meg én laktunk a harmadikban, Michaellel, Jace-szel és Marckal.

Michael felesége, Holly, egy igazi, kifutókon fellépő modell, azt gondolta, a férje az apjával ment kempingezni. Mivel gyerekeik nem születtek, akik hiányolhatták volna őket, így Holly Acapulcoba utazott egy hétre, a nővéréhez.

A társaság a teljes Oak Trails kempinget kibérelte egy hétre, habár senki sem számított rá, hogy a tárgyalás el is tart addig. Csodás hely lett volna egy üdülésre, főleg a hozzá tartozó privát vadász- és horgászhelyek, na meg a szépséges erdei ösvények miatt, de nem ezért esett rá a tanács választása. Az Oak Trails volt az egyetlen hely, amely egyszerre volt eléggé semleges és világtól elzárt ahhoz, hogy minden alfának megfeleljen, így is több mint két hónapot kellett várnunk, mire az egész felszabadult. Néhány csodálkozó pillantást azért is kaptunk, hogy elküldtünk minden dolgozót, de ők örömmel vették a rendkívüli szabadságot.

Michael mérges pillantással jutalmazta a látszólagos elkülönülésünkbe betörő kandúrt.

– Ide befelé! – utasított, és egy üres hálószooba felé intett, amely a nappali másik oldaláról nyílt. – Muszáj beszélünk!

Mást is muszáj volt. Muszáj lett volna friss levegőt szívnunk. Alig negyvennyolc órája tartózkodtunk a Sziklás-hegységben, és elfutott a méreg, akárhányszor elmentem egy ablak előtt, annyira vágytam ki a szabadba, négy mancon, hogy felfedezsem az ismeretlen területet, fákat, vízfolyásokat. Ehelyett itt álltam bezárva, és ugyanazt ismételtettem egy bíróságnak, amelyet mintha nem is érdekelt volna a válaszom az újra és újra feltett kérdéseire. Habár ez a házasság-és-gyerek téma, ez új fejlemény volt...

– Mi folyik itt? – követeltem a választ, és leültem a steppelt takaróra. Apánk követett minket, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Miért jönnek ilyen személyes kérdésekkel? A társasági életemnek semmi köze Andrew halálához.

Michael felkattintotta a fali kapcsolót. A szoba motel jellegű berendezését fény árasztotta el. Egy szippantás elárulta, hogy a Pierce fiúk egyike lakik itt, Parker öccse, egyben Blackwell végrehajtója.

A bátyám mellém telepedett az ágyra, apám pedig az íróasztal melletti székre ült. összenéztek, nem rám. Ez jót már nem jelenthetett.

– Az a céljuk ezzel, amire gondolok? – kérdezte apánkat Michael. Megint fellobbant a dühöm. Utáltam, ha a sötétben kell tapogatóznom, főleg olyan dolgokat illetően, amelyek engem is érintenek.

Az alfa sóhajtott.

– Igen, azt hiszem, igen.

Michael lehunyta a szemét, és a tenyerébe támasztotta a homlokát.

– Nem hittem, hogy tényleg megteszik.

– Mit tesznek meg? – csattantam fel. A bátyám felnézett, de nem rám.

– Apu, el kell mondanod neki!

Apám komolyan biccentett. Mérgesen. Aztán rám pillantott, és láttam a szemében az erejét, amelyet mindig csodáltam, és a kegyetlen őszinteséget, amelyet már nem annyira szerettem.

– Már nem állsz kihallgatás alatt, Faythe.

– Micsoda? – Michaelre lestem, hátha az arcáról le tudok olvasni valami érthetőt. És valóban: fájdalmat, bánatot láttam ott, és több dühöt, mint valaha. – Ez mit jelent? – Megmarkoltam a takarót; nem bírtam kiegyenesíteni az ujjaimat.

– Azt gondolják, bűnös vagy, és a büntetésedet vitatják meg.

– Mi? Nem! – Egyre ráztam a fejem, tagadtam a valóságot, még akkor is, amikor már felfogtam. – Rick bácsi nem tenne ilyet.

Michael megfogta a kezemet, ezzel magára vonta a figyelmemet is.

– Neki nem is kell a bűnösséged mellett döntenie. Az egyszerű többség elegendő. Háromból kettő. – A tekintete az arcomat kutatta, várta, megértem-e.

– Ez nem történhet meg! – Elrántottam a kezemet és felpattantam, fel-alá kezdtem járkálni a szobában, de fel sem fogtam igazán. – Ez nem történik meg igazából. Nem akartam megölni. Megfertőztem, de baleset volt. Az egész egy *baleset* volt.

– Tudom – nézett utánam Michael; igyekezett megnyugtatni a megfelelő szavakkal, a kedves hangvétellel. De én nem megnyugtatót akartam, hanem válaszokat.

– És ez mit jelent? A ketrecet? – Megtorpantam, és rábámultam – Meddig tarthatnak bezárva? – Egyikük sem felelt, úgyhogy megismételtem. – *Apu?* Meddig?

Két hét a ketrecben majdnem megörjített. Apám egyszer azzal fenyegetett, hogy egy évre zár be, de nem tudtam elképzelni, hogy addig túléljek napfény híján. Fák, fű, vadászat híján, testi kapcsolat híján... nos, *bármivel*.

De mielőtt válaszolhatott volna, eszembe jutott egy második, sokkal riasztóbb kérdés.

– És hol? – Haza nem engednének; ezt hirtelen rettenetes bizonyossággal tudtam. – Hol zárnának be? – *Nem* fogom az életem

következő évét Malone pincéjében tölteni.

Apám lehunyta a szemét, mély lélegzetet vett, és megroppantotta egy ujjízületét.

– Nem a bezárásodat tervezik.

– Hát akkor mit? Levágják a karmaimat? A *karmaimat*?– Az utolsó szónál égbe szökött a hangom, hallottam benne a közelgő pánikot. Michael apánkra nézett. A félelem végigfutott a hátamon. – Nem. Nem vághatják le. – A körmeim a tenyerembe vájtak, mintha emlékeztetni akarnám magam: még megvannak. – Nem lehetek nélkülük végrehajtó. Még csak meg sem tudom védeni magam nélkülük, *bassza meg!*

Talán ez volt a lényeg? Ha nem bírok magamról gondoskodni, másra kell bíznom magamat. Odahaza kell maradnom, férjhez menni, gyerekeket szülni.

– Faythe, halálbüntetést akarnak. – Apám hangja olyan halk volt, hogy elsőre azt hittem, félreértettem. – Azt gondolják, meggyilkoltad Andrew-t, és ki akarnak végeztetni érte.

– Nem. – Képtelen voltam elég tisztán gondolkodni, hogy bármi mást mondjak. Lehetetlen. – A nőtényekre nem szabnak ki halálbüntetést. Túl értékesek vagyunk. Egész életemben ezt mondogattad.

És akkor megértettem.

– Szóval ezért kérdezgettek a gyerekekről...

Michael bólintott.

– A számukra te csak annyira vagy értékes, amennyire a vérmacska-társadalomnak tett szolgálatod az. Ha nem viszed tovább a fajt, nem érsz többet, mint akármelyik végrehajtó. És egy végrehajtó könnyebben helyettesíthető, mint egy anya.

Rám tört a hányinger, összerándult a gyomrom, nekidőltem a fiókos szekrénynek, aztán lecsúsztam a padlóra. Mindhárom fogantyút éreztem a hátamban. Képtelen voltam normálisan lélegezni.

– Faythe? – Michael melletttem térdelt, de szinte nem is hallottam.

Meg fogok halni.

A kemény fa hidegen feszült a lábamnak, még a nadrágomon át is éreztem, és megállíthatatlanul reszketni kezdtem. Meghalok, azért, amit Andrew-val tettem. És a legborzasztóbb az egészben, hogy alighanem meg is érdemlem.

Nem akartam megfertőzni, még kevésbé megölni, de hosszú távon

ez nem jelentett semmit. És mindez meg sem történik, ha nem erőszakoskodom, hogy a dolgok az én kedvem szerint alakuljanak, hogy egyetemre menjek, ne pedig férjhez. Hogy kandúrok helyett emberekkel randevúzzak. Ha én nem vagyok, Andrew még mindig élne, és alighanem egy doktori képzésre járó lánnyal találkozgatna, aki egy pók lecsapásánál erőszakosabbat még sosem tett.

De most már késő volt visszakozni. Egy módon menthettem meg az életemet: ha bebizonyítom az értékemet azzal, hogy kihordom valamelyik kandúr gyerekét.

Manx végig tisztában volt ezzel. Nem csoda, hogy mindig olyan boldogan mászkált, bár folyton égett a gyomra, és feldagadt a lába. A meg nem született gyereke megmentette az életét, és ő ezzel rohadtul pontosan tisztában is volt.

Egy meleg kéz ért a vállamhoz, aztán hátrasimította a hajamat.

– Nem hagyjuk, hogy megtörténjen, Faythe. Az életemre esküszöm, hogy nem hagyjuk. Megtaláljuk a módját.

Felnéztem – apám térdelt mellettem. Apám, az alfa, aki a Területek Tanácsának vezetője, amióta csak az eszemet tudom, egy bérelt faház poros padlóján térdelt, még mindig szokásos öltönyében, nyakkendővel. Rámosolyogtam. Vagy ez, vagy elsírom magam, márpedig azt elhatároztam, hogy előtte nem sírok soha többé.

– Tudom, hogy nem hagyod. Csak mondd meg, mit tegyek, és én azt fogom csinálni. – Most az egyszer pontosan úgy, ahogy mondja. Kérdés nélkül.

Kinyitotta a száját, de mielőtt megszólalhatott volna, kivágódott mögötte az ajtó, és Jace rontott a szobába.

– Greg! Egy vérmedve áll a kapunál, és a főnökkel akar beszélni!

KETTŐ

– **E**GY VÉRMEDVE? Biztos vagy benne? – kérdezte apám. Jace horkantott.

– Hát, aha. Nagydarab, és medveszaga van. Calvinnel vitázik éppen, és a dolog kezd elfajulni.

Apám visszanézett rám.

– Faythe, komolyan gondoltam, amit mondtam. Nincs még vége.

Bólintottam. Megértettem, hogy nem beszélünk most erről többet, de azt is, hogy nem miattam. A tanács fejeként neki *muszáj* volt az új válságot kezelnie, még akkor is, ha az előzőt sem oldotta meg.

– Gyerünk. – Egy pillanat alatt felállt; olyan kecsesen, gyorsan mozgott, mint egy feleolyan idős kandúr. A körülmények ellenére örültem ennek, mert különben a szeme körül megjelenő minden új ránc, minden új ősz hajszála arra emlékeztetett, hogy mint mi, többiek, ő is elszenvedti az idő pusztítását, és megkopik a használatban. Egy napon majd visszavonul, és azzal összetöri a szívemet. Egy másik napon pedig meghal majd, és azzal a lelkemet zúzza össze.

Ha megérem azt a napot...

Kifele indult a szobából, Michael követte őt, és Jace is utánuk eredt, de megtorpant, amikor meglátta, hogy a földön gubbasztok.

– Faythe? Mi a baj?

– Megöltem Andrew-t, nem hallottál róla?

– Miről beszélsz? – Pár hosszú lépéssel előttem termett és talpra állított. – önvédelem volt. A tanács is be fogja látni előbb vagy utóbb. Muszáj lesz. – Átkarolt, és hagyta, hogy a fejem a vállán pihenjen; beszívtam az illatát, amely meleg, biztonságos, kényelmes emlékeket ébresztett bennem.

Megráztam a fejem: az arcom pamutpólójához súrlódott.

– Azt hiszik, szándékos volt. Mindannyian. Halálbüntetést akarnak.

– Micsoda? – Jace eltolt magától, az arcomba nézve várta a magyarázatot. Zavartan ráncolta a homlokát. – Ezt Calvin mondta neked?

– Nem, hanem az apám. És Michael.

Jace a fejét rázta.

– Ennek nincs értelme. Hiszen nőstény vagy – ismételte a saját gondolataimat.

– Hát, úgy tűnik, ezt ők még nem vették észre.

Jace elvigyorodott, a tekintete az arcomról lejjebb kúszott.

– Nem értem, hogy lehet ez...

A központi helyiség nagy ajtaja kinyílt; nehéz léptek puffantak a keményfa padlón. Hangok fonódtak egymásba, minden magasságban és erősségekben, amíg aztán egy kitört közülük.

–...sem érdekel, *minek* vagytok a közepén. – Dörgéshez hasonlóan mély volt, és elég erős, hogy megrázza a falakat körülöttünk.

– A medve – súgta Jace. Fülelve bólintottam.

– Azzal akarok beszélni, aki itten a főnök, és ha még egyszer rám mutatsz azzal az ujjal, letöröm, és feldugom valami kellemetlen helyre.

Jace vigyorogva intett a fejével a hang forrása felé. Bólintottam, és követtem a nagy szobába, ahol elvegyülhettünk a falakat támasz- tó végrehajtók között – a legtöbbnek ökölben volt a keze. Idegesek voltak, riadókészek, mert bérelt territóriumunkba behatolt egy idegen. Egy *hatalmas* idegen, ráadásul másik *fajhoz* tartozó.

A vérmedvét nem volt nehéz kiszúrni; ami azt illeti, lehetetlen lett volna elrejtteni. A teremben a legnagyobb kandúr Lucas Wade unokabátyám volt, aki Rick bácsit kísérte. Emberi alakjában egy méter kilencven centi magas, százharminc kilónál is súlyosabb izomtömeg volt; a legtöbb szobába csak oldalazva tudott belépni, és ha nekiszaladtál, akár egy házba is ütközhetnél volna. A vérmedve vagy fél méterrel fölé tornyosult, és nem is akartam találgatni, mennyit nyomhatott. Tömérdek haja – erre számítottam – vastag, kócos világosvörös tincsekben hullott a vállára – erre viszont nem –, és tökéletesen összekeveredett a hasonló hosszúságú és színű szakállával. Két orcája kipirult a hidegtől, felettük apró, sötétbarna, meglepően kifejező szempár ragyogott. Dühösen. Féktelen, összetéveszthetetlen dühvel.

– Nem sétálhatsz be ide csak úgy, hogy meghallgatást követelj! – erősködött Calvin Malone a szoba közepéről; ő is, mint mindenki más, törpének tűnt a mérges medve mellett. – Sem a hely, sem a mód nem megfelelő a tanácsunk megkeresésére. Fel kell, hogy szólítsalak...

– Calvin! – Apám a régen birtokolt hatalom magabiztosságával

vágott közbe. Malone elhallgatott, de nem mozdult. Apám nem zavartatta magát. – Biztos vagyok benne, hogy időt tudunk szakítani egy testvérfajjal való találkozásra. Mi több, úgy gondolom, ez a legkevesebb, amit a vendégünkért megtehetünk. És talán még egy csésze kávé, ha ajánlhatok?

Balján Rick bácsi bólintott, a konyhaajtóban Paul Blackwell. Malone sötét pillantást vetett rá, aztán egy rövid biccentéssel engedett ő is.

– Természetesen.

Apám tekintete megtalált minket, Jace-t és engem.

– Jace, hozz egy kávé... – megállt, és visszafordult a bruinhoz. – Elnézést, nem értettem pontosan a nevét.

– Elias Keller – morogta az óriás.

– Egy kávé Mr. Kellernek – folytatta apám; Jace bólintott, és azonnal indult is. – Mr. Keller, foglaljon helyet, kérem.

Kellert láthatóan meglepte a vendégszerető ajánlat. Biccentett; azonban a szobában lélegzetvételnyi hely is alig volt, nemhogy leülni való. Apámat szinte szórakoztatta a különleges készültség.

– Uraim, egy kis helyet, ha lennének szívesek!

A kandúrok tetován néztek egymásra, aztán egyszerre indultak a kijáratok felé, néhányan a bejárat, mások a folyosó irányába. Amikor a szobában nem maradt más, mint a négy alfa, apám mérlegelően rám nézett, aztán a fejével a konyha felé intett. Engedelmesen kimentem, hiszen tudtam, ha csöndesen ülök a jól megválasztott helyemen, mindent láthatok és hallhatok, ami odaát történik. Apró fénypont életem legrosszabb napjainak egyikén.

Jace a kávéfőző előtt állt, és tejport töltött egy sima fehér bögrébe.

– Mit gondolsz, mogyorós tejpörrel kéri?

A csípőmmel nekidőltem mellette a pultnak.

– Szerintem feketén.

Jace megkavarta a bögre tartalmát, a peremén megkoccantotta a kiskanalat, mielőtt a mosogatóba ejtette volna.

– Ez a tiéd – kacsintott, és átadta a felturbózott kávé, aztán kivitt a nappaliba egy másik bögrényt feketén. Egy perc múlva visszatért, és a harmadik csészényt kitöltötte magának.

A kis, kerek asztal mellé telepedtem, a széket a lehető legmesszebbre húztam jobbra. Onnan láhattam a vérmedvét –

egymagában elfoglalta a csúf bézs kanapét. Apámat is megpillantottam a közelebbi karosszékekben, vele szemben, egy ugyanolyanban Malone ült.

–...tehetünk önért, Mr. Keller? – kérdezte éppen apám, két keze az álla alatt összekulcsolva, ujjai hegyével a növekvő borostát simogatta. Malone úgy ült, hogy csak az arca egy részét láthattam, de az is elég volt, hogy felismerjem rajta a rosszallást. Nyilvánvalóan idegesítette, hogy apám átvette az irányítást, és ettől valami gyerekes öröm támadt fel bennem. Csak nem azt gondolta Malone, hogy a bírósági elnöksége majd elég lesz, hogy Greg Sanderst letaszítsa, mint a Területek Tanácsának vezetőjét? Ha igen, hát keservesen tévedett, és abban a pillanatban nem is akartam mást az élettől, mint jelen lenni, amikor apám ezt az orra alá dörgöli.

És talán teljes felmentést. Az is szép lenne.

Jace ült le mellém jobbról, az asztalra téve a maga bögréjét. *Köszí,* tátogtam felé, és feleltem a sajátomat, mielőtt belekortyoltam volna, de a figyelmem már az alfáknál és a medvéknél járt.

– Hogy mit tehetnek értem? – Keller az egyik vaskos ujjú, széles kezével kócos szakállába túrt, meghúzkodta, úgy nézett le apámra. – Tartsák távol a macskáikat a hegyemtől!

A vérmedvék, mint a valódi medvék is, amelyekké változnak, szinte kizárólag az északi, hegyvidéki területeken élnek – Alberta, Brit Columbia és Alaszka környékén. Nagyon kevés lakik a kontinens belsejében, és azok is az északnyugati, elzárt tájakon, mint a montanai szabad vérmacska-territórium, ahol a tárgyalást is tartottuk.

– A mi macskáinkat? – Apám a többi alfára nézett, de egyik sem tűnt úgy, mint aki érti, miről beszél a vendég.

– Hát, az biztos, hogy nem is az enyéme – vágta oda Keller. Felemelte a bögrét – teniszütőnyi kezében apró játéknak tűnt –, és egyetlen korttyal kiürítette. Végül letette az asztalra, és állhatatosan tovább bámulta apámat.

– Mit csinálnak ezek a macskák egészen pontosan? – tudakolta Malone.

– Úgy viselkednek, mint egy farkára való veszett kutya, alig néhány kilométerre a lakhelyemtől! – Keller megmozdult ültében, és a kanapé felnyögött alatta. – Fényes nappal vadásznak és verekszenek! Zűrzavart keltenek. Nem jó idő ez most az ilyesfélére, amikor a hegy tele van

emberekkel, keresik az eltűnt tûrázókat. Az átkozott hülyék! Azok a maguk macskái vagy bajt csinálnak, vagy maguk kerülnek bajba, márpedig én nem akarok részt venni egyikben sem.

Eltűnt tûrázók?

Bal felől nyikorogva nyílt a konyhaajtó. Marc lépett be. A tekintete azonnal rám talált, barna szemében felcsillantak az aranypöttyök. Ő nézett félre először: ez szokásává lett, amióta szakítottunk, tíz hete. Tíz hete és négy napja, hogy pontos legyek. És ráadásul mintegy tíz órája.

De ki számolja?

Ismerős fájdalom telepedett a szívem köré. Megpróbáltam kávéba fojtani.

– Biztos benne, hogy alakváltók, nem pedig igazi macskák? Mondjuk, pumák? – kérdezte Rick bácsi a szoba túloldaláról. Igyekeztem összpontosítani az elhangzottakra, de nem bírtam levenni a szememet Marcról.

– Mi folyik itt? – kérdezte sùgva Jace-t. Gondosan kerülte a tekintetemet, és a nappali felé szimatolt. – És mi ez a szag?

– Persze, hogy biztos vagyok – mordult Keller odaátról, és Marc megdermedt az ismeretlen hang hallatán.

– Ez az, amire gondolok? – kérdezte halkán, és átvágott a konyhán, hogy mögénk állva belessen a nappaliba. – Egy bruin?

Jace biccentett, együtt érző mosoly terült el az arcán. A vérmedvék még a mennydörgő madaraknál is ritkábbak voltak; még a nöstény macskáknál is, legalábbis az Államokban. Apám szerint nemsokára ki is hal a faj, meglehet, még az én életemben. Sosem számítottam rá, hogy személyesen láthatok egyet.

– Nagyobbak a pumáknál, és mindegyik teljesen fekete – folytatta a bruin. – Okosabbak is a pumáknál. De annyi eszük már nincs, hogy tudják, mitől volna jobb megjedni.

Tuti, hogy kandúrok, futott át az agyamon. Alighanem tizenévesek.

– Elvárom, hogy maguk, fiúk, sietve szedjék össze őket – foglalta össze a medve, egyik alfáról a másikra pillantva. – Egyet már elástam, gondolom, kíváncsiak voltak, miért nem jött vissza, de ha kell, szívesen ások még lyukakat. Csak gondoltam, előbb azért szólok.

Apám összevonta a szemöldökét. Pontosán tudtam, mire gondol – mire gondolnak mindannyian. Közülünk nem hiányzott senki. Bár a jelek szerint fogalma sem volt róla, Keller kóborokat emlegetett. Őrült,

alighanem önpusztító kóborokat. Nincs más magyarázat.

– Teszünk a dologról. – Apám összetámasztotta az álla alatt a mutatóujjait, aztán úgy folytatta, mintha olvasna a gondolataimban. – Le tudná írni azoknak a vérmacsáknak a szagát? Feltételezem, kandúrok voltak?

Keller bólintott.

– Semmi kétségem. Nem is lehetne, mert tizenöt négyzetkilométeren körbehugyoztak minden fát és követ.

Apám torokköszörülésbe fojtotta a mosolyát, Jace azonban nem járt sikerrel. A torkára szaladt a kávéja, végigköpte vele az asztalt és a saját inge elejét is. Az ajkamba haraptam, hogy fel ne nevessek, Marc pedig felkapott egy marék papírszalvétát a pultról, és az asztalon terjengő tócsára dobta.

– El tudna mondani még valamit a szaguk alapján? – kérdezte Rick bácsi; miközben apám villámló tekintettel nézett ránk a nappaliból. Bocsánatkérően vonogattam a vállamat, Jace pedig behajította a nedves szalvétákat a konyha másik felében álló szemetesbe. – Falkatagok voltak, vagy kóborok?

Keller a szakállát simogatta.

– Meg nem mondom, ugyanis fogalmam sincs, mi a különbség.

Apám bólintott, mint aki pontosan ezt a választ várta.

– A kóbor az a vérmacska, aki embernek született, és később fertőzte meg egy harapás vagy karmolás egy átváltozott vérmacsskától.

Kényelmetlenül fészkelődtem a székemen: nagyon is tudatában voltam, hogy a nappaliban most mindenki felém néz. Azelőtt, amikor a kóborok témája felmerült, Marc lett a figyelem vonakodó középpontja, azonban mára ez megváltozott. Most már én voltam hírhedt, mert kóbort teremtettem. Ami azt illeti, a falkák történelmében egyedül én ismertem be effélét. Senki más nem volt ennyire örült. Vagy ostoba.

Azonban a vérmedvék számára a dolgok máshogy szaglottak, amint arra Elias Keller emlékeztetett minket. Az ő fájának semmi dolga nem akadt az emberi civilizációval. Vagy akár a saját fajtársaival. A vérmacsskáktól eltérően a vérmedvék magányosan éltek, elszigetelt, hegyi viskókban, a civilizációtól érintetlen vidékeken, ők voltak a legendák hegyi emberei, a rejtőzködő, flanelinges, szőrmesapkás, nagycsizmás óriások, akik keresztülgyalogolnak az erdőkön, az egyik vállukon a fejszékük, a másikon egy szarvastetem. Alighanem ők voltak

a Paul Bunyan-történetek forrásai. A fenébe, így vagy úgy, de alighanem ők voltak az alig látható nagylábúak is, egyszerűen azért, mert olyan kevesen voltak már, akiket látni lehetett.

Nem csak azért voltak kevesen, mert lassan szaporodtak, bár ez is hozzájárult. A másik oka az, hogy a mennydörgőmadarakhoz hasonlóan ők is csak születtek, nem teremődtek. Ha valakit megtépett egy bruin, az illetőből nem lett vérmedve, hanem meghalt, pont. Keller ezért nem értette a kóbor macska fogalmát.

– Van különbség a falkatag és a kóbor macskák szaga között?

Malone bólintott.

– Mi mind falkatagok vagyunk. Az a kandúr, akit maga... *elásott*, annak olyan szaga volt, mint nekünk?

Keller színpadiasan szimatolt, csak úgy rezgett tőle a szakála. Ha nem olyan komor, még vicces is lehetett volna.

– Igen. Maguk mind macskák. *Azok* is mind macskák. Mindenkinek macskaszaga van.

– Meg kell szagolnia egy kóbort – jelentette ki Paul Blackwell, és a gyomrom görcsbe rándult. Tudtam, mi következik, csak azt nem, ki lesz elég ostoba, hogy megtegye.

Persze *tudhattam volna*.

– Hol van Marc Ramos? – kérdezte Malone, és követelőzőn végignézett alfatársain, mintha csak azt várná, hogy Marc egyszerre megjelenik középben. – *Ő* kóbor. Valaki kerítse elő Marcot, és hozza ide.

Lopva Marcra pillantottam: Jace háta mögött állt, mindkét kezével a szék támláját markolta, a vér az arcába szökött. Halkan, mélyen morgott, és annyira szerettem volna egy együtt érző érintéssel megnyugtatni, hogy szinte fájt.

– Marc? – kiáltott ismét Malone a nappaliban, aztán elfordult a székében, először a folyosó, majd a konyha felé, és ott meglátott minket. Mind megmerevedtünk, ott ahol voltunk: Marc dühében, én szorongva, Jace pedig – nem lehetett más – a sértéstől. Nem vettem észre korábban, mert Marc robbanás közelbe került, de Jace is összeszorította a fogait, hogy az állán kidagadtak az izmok, és nyers, gyilkos dühvel nézett Malone-ra.

– Ramos, pattanj! – rendelkezett Malone; láthatóan fogalma sem volt róla, hogy apám legfőbb végrehajtóját sértegeti, azt a kandúrt, akit megfizettek, hogy a területeink védelmében fejeket törjön be.

Marc hangosabban morgott, a széktámla nyikorgott a kezében. Nem Malone-t nézte, hanem apámat, az alfa biccentésére vagy fejrázására várt, hogy jelezze neki, mit tegyen. Azonban apám csak megvonta a vállát. Rábízta a döntést, és hirtelen nagyon szerettem ezért. Mert nem követelte meg, hogy Marc álljon ki, hadd szaglásszák körbe, mint egy tüzelő nőtényt.

Azonban még mielőtt Marc dönthetett volna, Keller megszólalt, és egyetlen bölcs mondattal feloldotta a feszültséget.

– Onnan is érzek, fiam. Nem kell a kedvemért kiállnod.

Marc bólintott. Nem mosolyodott el – ahhoz túl dühös volt –, de láttam a szemében, hogy tiszteli a medvét ezért.

– Jól van. – Malone éppen olyan nemtörődöm módon mondott le Marc jelenlétéről, mint ahogy korábban követelte. – És? Azoknak a macskáknak milyen szaga volt? Mint nekünk, vagy mint *neki*?

Nem hallottam, mit felelt Keller, mert Jace széktámlájának reccsenése elfojtotta a hangot. Egy pillanat múlva Marc fél kézzel felemelte a letört támlát – egy tömör tölgylapot, amelyet négy kis pöcök tartott a helyén. Jace leugrott a székről, és Marc ugyanabban a pillanatban kivágta a fadarabot a mosogató feletti ablakon. Az üveg csörömpölve terítette be kint a földet. Minden fej felénk fordult, a szemek kitágultak, a szájak elnyíltak. Aztán, mielőtt bárki felfogta volna, mi történt, Marc eltűnt, a külső, üveges ajtó becsapódott.

Malone a nappali közepén állt, és rázkódott dühében.

– Jace, hozd vissza! Azonnal!

Jace keze ökölbe szorult, a szemében ugyanolyan düh parázslott. Nem törődött Calvinnel, a saját alfája szavát várta.

– Hadd menjen – mondta apám. Nem kiabált, nem volt rá szüksége. Jace ellazította az ujjait, és visszazuhanat törött székére. Vöröslő fülekkel meredt az asztalra.

Calvin Malone apámhoz fordult, így megint csak profilból láttam.

– Te hagyod, hogy az emberek efféle tiszteletlenséget engedjenek meg maguknak?

– Foglalkozz a magad falkájával, én is azt teszem! – Egyedül apám gondosan kifejezéstelenre igazított arca árulta el, mennyire dühös. Nem Marcra vagy Jace-re, hanem Malone-ra.

Calvin ajka megrándult, ő is mérges volt, de láthatóan igyekezett, hogy uralja a dühét, legalábbis amíg a bruin jelen van.

– Erről még később beszélünk – jegyezte meg. Apám kimérten biccentett.

– Úgy lesz.

– Nohát, én megyek is – tápáskodott fel Keller a kanapéről. A rugók megkönnyebbülten nyikordultak meg. Megindult az ajtó felé, és le kellett hajtania a fejét a mennyezeti ventilátor alatt.

– Mr. Keller, várjon! – szólt utána Rick bácsi, és a bruin megállt az ajtó előtt. – Hol látta utoljára ezeket a kóborokat? – *Szóval valóban kóborok.* – És hányan voltak? Kiküldünk néhány végrehajtót őrájukra, tudniuk kell, hol kezdjék.

A medve arcvonásai kisimultak.

– Van egy szép kis tó, innen északra, úgy nyolc-kilenc kilométerre. Ma reggel legalább kettejük szagát éreztem ott, és azelőtt is jó néhányukét. Ez kezdetnek megteszi?

– Igen, és köszönjük. Megtisztelő, hogy figyelmeztetett. – Apám kikísérte Kellert, lépésről nyikorgó lépésre. A bruin kénytelen volt meghajolni, hogy kiférjen az ajtón, és amikor apám újra felénk fordult, az arca a komoly alfáé volt.

– Tudtok nélkülözni fejenként két embert? – nézett körül a szobában.

– Természetesen – vágta rá Blackwell. – Többet is, ha szükség van rá.

Apám egy biccentéssel vette tudomásul az ajánlatot.

– Greg, ezt ugye nem gondolod komolyan? – csattant fel Malone, és ő is körülnézett, hátha a többi alfa őt támogatja majd. Apám, a Területek Tanácsának vezetője válasz nélkül sétált el mellette, és alig bírtam megállni, hogy hangosan fel ne nevessek. Ezt a taktikát évekig alkalmazta velem szemben, de még sosem láttam, hogy így levegőnek nézze valamelyik másik alfát, mintha nem is tartaná válasza érdekesebbnek. A jegyzőkönyv kedvéért: teljesen egyetértettem vele.

Malone utánakiáltott.

– Mi mind a munkánkból jöttünk ide, az *életünk*ből, hogy elrendezzük a *vérmacskaügyet*, és nem pedig, hogy megteázzunk *Maci Lacival*!!

Apám keresztülsétált a nappalin, be a konyhába; mind némán figyeltük, ahogy kitölti magának az utolsó adag kávé egy tiszta bögrébe, mintha nem most kérdőjelezték volna meg a tekintélyét alfák

és végrehajtók előtt egyaránt. Malone követte, és megállt a kopott linóleumon.

– Ez szabad terület. *Persze*, hogy itt vannak a kóborok. *Mi* raktuk ide őket!

Apu beleöntött a kávéjába egy zacskó cukrot, és megkavarta. Nem tűnt zaklatottabbnak, mintha egy légy dongott volna a füle mellett.

Malone szája már szinte habzott.

– Nem gondolhatod komolyan, hogy majd a kérésedre félretesszük a lányod *bűnös* viselkedését azért, hogy felkergessünk néhány kóbort a hegyre?

Ez volt az. Apám lassan az ajkához emelte a bögrét és belekortyolt, a világ minden türelmével szemlélve Malone-t. Abban a percben értettem meg, miért ő vezeti a Területek Tanácsát, és Calvin Malone miért nem fogja soha. Malone türelmetlen volt. Nem volt érzéke az időzéshez: azonnali győzelmet akart, még az olyan kis dolgokban is, mint hogy felbosszantsa apámat.

– Nem – felelte ő. – Nem *kérek* semmit.

Azzal hátat fordított Malone-nak, kimutatva mindenki előtt, hogy nincs félnivalója a másik alfától. A Calvinhez hasonló kandúrok számára a félelem a tisztelettel volt egyenlő, és apám ezzel *nagyon* megsértette.

És talán az én hatásom is jelentkezett már.

Apám a pultra tette a bögrét, és visszafordult a többiekhez. – Mindenkit kiküldünk, aki mozdítható. Jace, kérlek, szedd össze őket!

Jace egy szempillantás alatt felpattant, és már kint is volt a konyhából.

Amikor az első végrehajtók beértek, felálltam, hogy töltsék még egy kávé, de a főzöt üresen találtam. Feltettem egy új adagot; éppen akkor fejeztem be, amikor utolsóként Marc is belépett. Apám kiitta az utolsó korty kávéját, és megköszönte a torkát, hogy magára vonja a figyelmet.

– Ha esetleg valaki nem tudott volna tisztán hallgatózni – kezdte, és a nappaliba gyűlt társaságon halk nevetés futott végig –, megegyeztünk, hogy kivizsgáljuk az ügyet, amelyet Elias Keller hozott a tudomásukra... a bruin, akivel az imént találkoztatok. Mr. Keller szerint egy csapatnyi kóbor bajt kever az otthona közelében. A szagukat felvehetitek a tónál, nyolc-kilenc kilométerre északra.

Izgatott mormolás hallatszott a nappaliban összegyűlt végrehajtók felől: a várható hajsza növekvő várakozással töltötte el őket. Én is velük éreztem, de tudtam, anélkül, hogy mondták volna, hogy nem vehetek részt a keresésben. A tanács sosem engedne szabadon elmenni, akármilyen fontos dolog miatt is, amíg tart az ügyem. Ha pedig vége, a dolog okafogyottá válik, mert utána többé aligha rohanok bárhová is.

Ez a gondolat félelmet keltett bennem, és a kávékiöntő reszketni kezdett a kezemben, hozzákoccanva az üres bögrémhez. Marc kivette a kezemből, és töltött – először nekem, aztán magának is. A szemébe néztem. Nem nézett félre.

– Alkossatok párokat – szólalt meg apám a nappaliból, visszaterelve a gondolataimat a vadászatra, amelyben nem veszek részt.
– Egy két lábon megy, egy négy mancon. Tíz lépés távolságot tartsatok, északnak induljatok. Minden órában hívjátok fel mobilon az alfátokat. Értve?

Jó néhány kandúr bólintott, de Brett Malone, a visszautasított lánykérő, megszólalt, ezzel kiérdemelve apja mérges pillantását.

– Ha megtaláljuk a kóborokat, mit csináljunk velük?

– Hozzátok ide őket. Élve. Ha kell, eszméletlenül.

Brett a homlokát ráncolta.

– Használjunk kábítófecskendőt?

Apám szemöldöke kissé megemelkedett – kétségtelenül a töredékét kimutatva ezzel annak, amit valójában érez. A szája legörbült; tapasztalatból tudtam, hogy ez *rendkívüli* rosszallást jelez.

– Vannak *kábítófecskendőink*? – fordult a sógorához megerősítésért, és Rick bácsi bólintott.

– Igen – szólt közbe Malone, élesen rám pillantott, és nyálkás mosoly terült el az arcán. – *Rengeteg* kábítófecskendőnk van. – A szavai egyértelműen azt jelentették: nem számítottak arra, hogy a kóborok bajt okoznak, *énrám* annál inkább.

Szerencsére apám képes volt felhasználni a bekapott ütések lendületét.

– Akkor igen. Ha macska alakban találjátok valamelyik kóbort, kábítsátok el, úgy hozzátok vissza. Éppen elég kérdésünk lesz hozzájuk.
– Marcra nézett: ő bólintással vette tudomásul az események alakulását. Marc, a végrehajtók végrehajtója, apám legnagyobb fegyvere, aki *meggyőzi* a szabályszegő macskákat, hogy tegyék, amit kell. Ha pedig

úgy hozta a szükség, hóhér is.

Ami azt jelentette, hogy ha a dolgok Calvin Malone szája íze szerint alakulnak, Marc arca lesz az utolsó, amit látni fogok.

De apám azt nem hagyná. A fenébe, *én magam* sem hagynám. És Marc sem.

– Van még kérdés? – nézett körbe apám, és amikor senki sem szólalt meg, nagy kezével a bejárati ajtó felé intett. – Helyes. Maradjatok mindig látótávolságban a partneretekről. Ne csak az orrotokat használjátok, hanem a fejetekeket is. – Az ajka mosolyra húzódott. – És menjetek Bretthez a kábítófecskendőért, mielőtt nekiindultok.

Brett már neki is látott – éppen akkor érkezett a folyosó felől egy nagy kartondobozzal, amelyből előszedett egy maréknyi betárazott, bőr alá szúrandó tűt, piros műanyag kupakkal.

– Ahhoz, hogy használni tudjátok, közel kell jutnotok – magyarázta, miközben kiosztotta az első kettőt Jace-nek, a második kettőt Blackwell fiatal unokájának. – De eléggé gyorsan hatnak.

Homlokráncolva hátradőltem a székemben, és arra gondoltam, hova szeretném bökni Malone tujét.

A nappaliban apám a sógora mellett a falnak támaszkodott, és mindketten furcsállva nézték a hatalmas doboznyi nyugtatót.

– Bajra számítottatok, mi?

Rick bácsi halkán nevetett.

– Malone egy zsugori kurafi, és kevesebb az izomereje.

– Azt lefogadom. – De apám mosolygott. A tény, hogy el akartak engem kábítani, és a mennyiségből ítélve akár az életem természetes végéig, azt jelentette, komolyan vesznek. Talán félnek is tőlem, egy egészen kicsit.

A félelem nem olyan jó, mint a tisztelet, de azért elfogadom.

Apám megköszönte a torkát, és mindenki abbahagyta, amit csinált, hogy rá figyeljen.

– A tanácsstagokkal a konyhában szeretnék beszélni. Köszönöm.

Malone összevonta a szemöldökét, és felém intett a fejével.

– Vele mi lesz?

– Részt vesz.

Ó, remek. Bennfentes információ. A bögrémbe rejtettem a mosolyomat.

– Nem – jelentette ki Malone, és olyan hirtelen fordultam felé, hogy a nyakamba fájdalom nyilallt. Calvin eltökélten rázta a fejét.

Blackwell felállt.

– Greg, nem vehet részt a tanácsülésen. Nem, ameddig nincs meg az ítélet. Nem érdemelte ki a bizalmat.

Apám beleegyezőn bólintott, és egy pillanatra fájdalmas csalódást éreztem. *Még több unalmas várakozás. Több könyvet kellett volna hoznom.*

– Valakinek vigyáznia kell rá – folytatta Blackwell, és megmerevedtem. A tanács az eljárás végéig állandó felügyelet alá helyezett, mintha valami örült lennék, aki azonnal elrohan, hogy még több embert fertőzzön és öljön meg, amint hosszabb időre szem elől veszítik, mint öt perc a vécén.

– Rendben – felelte apám, mert nem volt más választása. Azonban csak két kandúr maradt, aki felügyelhetett volna rám: Brett Malone, és egy északi kinézetű kanadai származék, Colin Dean, akit Paul Blackwell bérelt fel néhány hónapja. Eddig nem beszéltem vele egy szót sem, és nem is akartam, már csak azon alkalmak száma miatt sem, amikor rajtakaptam, hogy a melleimet bámulja.

Colinról az apámra emeltem a pillantásomat, némán kérleltem, hogy adjon egérutat.

– Segíthetek. Engedjétek meg!

– Nem – vágta rá tétovázás nélkül.

– Brettel és Colinnal maradok, nem váltok alakot. – Átvágni az erdön két vadidegen pasással még mindig jobb volt, mint összezárva lenni ugyanezekkel egy kis házban. – Akkor hívhatsz fel, amikor csak akarsz.

– Nem – ismételte apám, és Malone, az az arrogáns seggfej, vigyorgott.

– Elpocsékolod az erőforrásaidat! – Hátralöktem a székemet, és követtem apámat a folyosóra. – Három másik orrod is kutathatna kint!

– Elég volt, Faythe! – Lépés közben fordult vissza, figyelmeztetőn nézett rám. – Ne ronts a helyzeteden. Menj, várj a kisházban, én is jövök, amint végeztünk itt.

Odahaza alighanem tovább vitatkoztam volna, de nem állt szándékomban kínos helyzetbe hozni apámat a többi alfa előtt. Nem akkor, amikor ilyen keményen kell küzdenie az őt megillető tiszteletért.

A legkevésbé arra volt szüksége, hogy még én is bajt keverjek neki.

– Hát jó. – Brett és Colin a bejáratnál várt rám, amíg összeszedtem, amit áthoztam magammal: egy regényt, egy üveg vizet és egy zacskó sós rágcst. Mielőtt elindultam volna, kiittam a kávémat, és ahogy a bögrét a mosogatóba tettem, beszélgetésfoszlányok ütötték meg a füleimet az ebédlő felől.

– Hagyod, hogy szabadon járjon, Greg, ennek véget kell vetni!

Marc. Malone Marc miatt panaszkodott.

Nem volt már mit tennem, úgyhogy kifelé indultam. Mielőtt az ajtó becsukódott volna mögöttem, még hallottam apám válaszát.

– Nem jár szabadabban, mint a te szád, Calvin, mégsem rakott még rád senki szájkosarat. De megígérem, hogy ha mostantól nem uralkodsz a nyelveden, sose fog többé bajba keverni.

Mosoly ült az ajkamra, ahogy leszaladtam a tornáclépcsőn. Nem is emlékeztem, hogy valaha is ennyire büszke lettem volna rá, hogy apám lánya vagyok.

HÁROM

AZ APÁM A NÉGYES SZÁMÚ FAHÁZAT KAPTA, ez a főépülettől nagyjából fél kilométer gyaloglást jelentett. Száraz, barna fűvön trappoltam végig, Subidam és Subidu között, és mély rosszallással gondoltam a két alfára, akik miatt itt maradtam, és a végrehajtótársaimra is, akik elindultak nélkülem. Már két hónapja nem csináltam semmit, ami izgalmasabb egy fogmosásnál, hiszen szeptember óta felfüggesztették a végrehajtói tevékenységemet. És most épp egy olyan alkalmat hagytam ki, amilyen talán soha többé nem lesz: itt, a bruin területén futni, közben pedig Kelet-Texasban, sőt, az ország összes déli és keleti táján ismeretlen szagokat érezni.

Az északi erdőből a fák között rohanó kandúrok keltette zajokat hallottam – ágak recsegttek, levelek suhogtak –, úgy általában sokkal nagyobb felfordulást csináltak, mint amennyi még hatékony lett volna. A zörgés, amit amúgy emberi fül aligha hallhatott volna, a két lábon járó végrehajtóktól kellett, hogy eredjen, mert ha egy macska négy mancon lopózik, annak nincs hangja. Legalábbis ha egy kicsi tehetsége is van a dologhoz.

Nekem volt. És mégsem azt csináltam, amire vágytam.

Elnyomtam egy ideges sóhajt, bal könyökhajlatomba fogtam a könyvemet, és foggal tekertem le a vizesüvegem kupakját.

– Miért nem hagyjuk a fenébe ezt az egész házi őrizetesdit egy érintősrögbimeccsért? – kérdeztem, nagyot kortyoltam és megtöröltem a számát a felsőm ujjában. – Fiúk, úgy néztek ki, mint akire ráfér a testedzés!

Persze csak hülyéskedtem. Brett ugyan vékony volt, de izmos, Colin pedig egyenesen Rambó tejfölszőke kiadásának nézett ki. Vagy úgy, mint az az orosz bokszoló a Rocky IV-ből. Legalább húsz centi magasságból nézett le rám.

– Ha szeretné, hogy megtapogassanak, szólj, és kitalálunk valamit. Feldühödtem, azonban Brett valami fura, fojtott hangot adott.

Rápillantottam, azt vártam, hogy visszafojtott nevetést látok majd, de meglepetésemre inkább riadtnak tűnt, mint jókedvűnek. Mintha

minden pillanatban azt várná, hogy felrobbanok, és vérrel megbelsőségekkel terítem be mindkettejüket.

Visszafordultam az északi óriáshoz.

– Csak *próbálg* megtapogatni, és a legkedvesebb részeidet akasztom az autóm visszapillantójára, a fekete plüss dobókockáim helyére.

Oké, autóm az nem volt, sem plüss dobókockáim. De ezt Colinnak nem kellett tudnia.

Felnevetett; az én torkomból morgás tört fel.

– Azt hiszed, viccelek? Csak próbáld ki! – Nem válaszolt. Felszaladtam a négyes számú ház lépcsőjén, belöktem az ajtót, a dohányzóasztalra dobtam a cuccaimat és lehuppantam a kanapéra. Onnan néztem ki az ablakon át a gyönyörű őszi délutánra, amely nélkülem múlik el.

Brett a jobbomon álló karosszékre ült, Colin azonnal a konyha kifosztására indult.

Percekig csendben ültünk, hallgattuk a szekrényajtók csapódását, edények csörgését. Brett kétszer már-már szóra nyitotta a száját, de mindkétszer elég volt rám néznie, ahol gondosan fenntartott grimaszt láthatott, és meggondolta magát.

Végül, amikor sercegés és olvadó vaj illata szűrődött be a konyhából, Brett összeszedte a bátorságát.

– Akarsz kártyázni?

– Nem. – Továbbra is a fák vonalát néztem, a ház oldalától ötven méterre.

Tíz perccel később Colin ereszkedett a párnára mellettem, a kezében zöldeges rántottával megpakolt papírtányér. Brett kiegyenesedett ültében, még az orra is megrándult.

– Csináltál annyit, hogy nekem is jusson?

Colin a fejét rázta, néhány fehérszőke hajtincse világoskék szemébe hullott.

– Magadra vagy utalva – felelte kandúrtársának, szinte rá sem nézve, aztán elégedett mosolyt villantott rám, letette a tányérját a fa dohányzóasztalra, és egyik karját a kanapé támláján a hátam mögé tette. Egy villányi tojást emelt a szám elé. – *Veled* viszont osztoznék.

A jelek szerint a hírem nem jutott el Kanadáig.

– Ha meg akarod tartani az ujjaidat, húzd odébb őket! Úgy másfél méterrel.

Colin nevetett, alighanem – tévesen – azt hitte, tréfálok. Kikaptam a villát a kezéből, és áthajítottam a szobán. Tojás és zöldség potyogott a koszladt szőnyegre, rozsdamentes hegyek fűrdtak a műtölgy lambériába. A villa nyele rezgett a becsapódástól. Colin meredten bámulta, én pedig két ujját fogva kicsavartam az egész karját.

– Ááá, a fenébe! – kiáltotta, és felém hajolt, hogy enyhítse villának feszülését.

– Ha két lépésnél közelebb jössz, letöröm a kicseszett ujjaidat. Megértetted?

Az arcán a fájdalmat düh fedte el, és egy pillanatra azt hittem, okoskodni fog. Erősebben megcsavartam.

– Baszd meg! Igen, megértettem! Eressz el!

Elengedtem, és ő vérmacskához illő, kecses és gyors mozdulattal pattant fel a kanapéról. Brett nevetett, ő már látta ezt a műsort egyszer, még évekkel ezelőtt.

– Azért figyelmeztethetnél volna – morgott Colin, kitépte a villáját a falból, lehuppant az egyetlen fennmaradó székbe, és folytatta az evést.

Brett fűjt egyet, és elismerő pillantást vetett rám, amire nem számítottam.

– *Gyilkosságért* van perbe fogva. Azt hittem, ez elég figyelmeztetés.

Colin a tojásra koncentrált, egyenletes tempóban pakolta befelé a sárga halmot, közben úgy lesett rám, mint egy dacos gyerek. Brett csendben bámult kifelé az ablakon: a tévén nem jött be egy csatorna sem, filmeket pedig nem hoztunk. Nem törődve velük felvettem a könyvemet.

Colin, amikor befejezte az evést, felállt, és kivitte a tányérját a konyhába. Felnéztem és láttam, hogy az üres papírtányért a teli szemetes tetejére rakja, ahelyett, hogy kivinné az egészet. Már majdnem beszóltam neki a lustasága miatt, amikor rájöttem, hogy épp most adott tökéletes ürügyet rá, hogy kimenjek. Nem hosszú időre, az igaz, de mégis megéri rendesnek lenni pár perc egyedüllétért és levegőért.

– Azt ki kell vinni, mert bebüdösíti az egész házat! – közöltem, vigyázva, nehogy elhamarkodottan tegyek ajánlatot.

– Várhat még – felelte Colin, benyúlt a hűtőbe, és kiszedte a felső polcra Marc egyik dobozos kóláját. Rendes körülmények között figyelmeztettem volna, hogy ne tegye, de pillanatnyilag nem akartam

megharagítani. Azonkívül látni szerettem volna, amikor majd Marc rájön.

– Nem, nem várhat. Gusztustalan! Te raktad tele, vidd is ki.

Colin rám meredt Marc kólásdobozának a pereme felett.

– Nem fogom kihordani a ti szemeteteket. Ha kint akarod tudni, vidd ki magad!

És ennyi volt, Subidu maga rendelte el, hogy tegyem azt, amit leginkább akarok. *A hülye.*

– Lusta kandúr – morogtam, és dübögő léptekkel elgyalogoltam mellette. Három lépésre voltam a hátsó ajtótól, kezemben a szemeteszsákkal, amikor fejben utolért.

– *Állj!* Szép próbálkozás volt, de a tanács nem szeretné, hogy egyedül kint mászkálj. Brett, vidd ki a kukát.

A pokolba!

Brett tiltakozott volna, de Colin nagyobb és erősebb volt nála, vagyis a magasabb rangú végrehajtók – vagy egy alfa – távollétében ő parancsolt. Brett tehát a bajsza alatt morogva kislattyogott a konyhába, és elvette tőlem a zacskót. Kiment vele a hátsó udvarba, én meg csendben füstölögve visszatértem a kanapéra a könyvemmel.

Egy perc múlva valami nehéz puffanást hallottam a ház mögül – vélhetően a szemeteszsák a fémkuka alján. Azonban a hangot egy újabb puffanás követte. Riadalom futott végig rajtam: hallgatóztam. Több puffanás nem volt, azonban meghallottam valami halk neszezést, emberi fülnek hall hatatlant.

Felpattantam és a konyhába rohantam, hogy ki lessek a mosogató fölötti ablakon. Először nem láttam semmit, de mire Colin mellém ért – jóval közelebb simulva, mint feltétlenül szükséges lett volna –, a hang forrása már a látóterünkbe ért. Mondhatni.

Egy farok volt, szénfekete, izgalomtól remegő. Elmosolyodtam. A fiúk egyike visszatért a vadászatról, és a jelek szerint engem akar felvidítani egy kis cserkészd-be-és-csapd-le játékkal. Nem Marc vagy Jace, ezt első pillantásra láttam: talán Lucas unokabátyám?

De ahogy a macska hátsójából több tűnt fel, rájöttem, hogy nem ismerős.

– Ki ez? – kérdezte Colin, és látva az arcán a zavart, a riadalmam elmélyült. A szívem hevesen verni kezdett. Egy pillanat múlva a macska teljes egészében láthatóvá vált. Levegőért kaptam; egy

másodperccel tovább álltam mozdulatlanra dermedve, mint kellett volna. Nem volt ismerős, de egy ismerőst *vonszolt*: az eszméletlen, hasán vérző Brettet, az inge szakadt gallérjánál fogva.

– Basszus!

A macska felnézett a hangomra. Leejtette az inget, és rám bámult az üvegen át. A szőre felborzolódott, ötcentis szemfogait kimutatva sziszegett, fehér bajuszszájai élénken vibráltak fekete bundája előtt.

– Ki a *szar* ez? – tudakolta Colin, ezúttal hangosabban. Körbepillantottam a konyhában, vadul kerestem valamit, ami fegyverként is használható.

– Az egyik kóbor, zsenikém. Ki más? – A pillantásom a tűzhely melletti késtartóra esett. Kihúztam belőle a henteskést, és fél kézzel méregettem a súlyát. *Nem rossz.*

– Mit csinálsz? – Colin úgy nézett rám, mintha megbolondultam volna.

– Gyorsan, mielőtt beér a fák közé! – Már félúton voltam az ajtóhoz, amikor a szemem megakadt egy jégvágón, amelyet a hűtő mellett a pulton felejtettek. Felkaptam, ledobtam a kést, közben kilestem az ablakon. A macska és prédája már az erdőbe vezető út harmadánál tartott.

Colin tétozódott, aztán vonakodva bólintott.

– Csak adj egy percet! – Lehajolt, hogy levegye a cipőjét, aztán kigombolta a nadrágját.

– Mi a francot csinálsz? Nincs idő alakot váltani!

A vérmacsák állkapcsa és lába nagyon erős. Egyszer láttam, ahogy egy kandúr egy egész szarvastemet felvitt egy fa lombjába, hogy megvédje a hullarablóktól. Ha ez itt beér a fák közé, akárhová viheti Brettet, sosem érjük utol.

– Így nem mehetünk ki, mert csíkokra szed. Hacsak nem tudod bevetni azt a részleges átváltozós trükköt, hogy csinálj magadnak egy pár mancsot. – A kurafi gúnyosan rám mosolygott, mintha egész délután nem is volna más dolgunk, mint egymást sértegetni.

– Az nem így mű... – Elharaptam a mondatot, és mély lélegzetet vettem. Vitára nem volt idő, még kevésbé arra, hogy megvédjem a részleges átváltozással kapcsolatos álláspontomat. – Húzd ki a valagadat, és segíts nekem, vagy esküszöm, elmondom a teljes tanácsnak, micsoda gerinctelen, töketlen szórlabda vagy, hogy az anyád

nem falt fel születésed után!

Colin mosolya öntelt vigyorra váltott.

– Mintha valaki is adna a *te* szavadra.

Undorodva elfordultam tőle, és megláttam a szárítóba beállított klopfolófát. Súlyos szerszám volt, durva, kétoldalas alumíniumfejjel, majdnem egykilós szörny; jól ismertem már, mert előző este segített levezetni a feszültségemet néhány szelet vesepecsenyén.

A jégvágót a mosogatóba ejtettem, felkaptam a klopfolót, és nekilódultam. A bal kezem már a kilincsen volt, amikor Colin elkapta a jobb karomat; úgy állított meg, hogy egyúttal majdnem kifordította a váltamat is.

Felé pördültem, az arcomon egyszerre tükröződött félelem és düh. A balhorgom megszokásból elrepült: munkanélküli időszakomban gyakorolgattam a balkezes ütéseket. Sikerral. Az öklöm Colin állába csapódott. Meglepett és fájdalmas nyögéssel vágódott oldalra a feje, néhány lépést hátrátántorodott, aztán összeakadtak a lábai és hanyatt esett. A feje a pult szélének ütődött, aztán a műpadlón landolt. A szeme megrebegett, majd lecsukódott. Kiütöttem.

A rohadt életbe! Szükségem lett volna a segítségére. *Remekül csinálod, Faythe!*

Zavartan, idő szűkében egy másodpercet vártam, hogy meggyőződjek róla, lélegzik-e, aztán kirentottam a hátsó ajtón, mielőtt számba vehettem volna az esélyeimet és elgyávulhattam volna. Átszáguldottam a fűvön a macska felé – alig hat lépésre volt már a fáktól –, amikor egy dühödt sikoly hasított a koponyámba. Egy pillanat múlva rájöttem, hogy én magam voltam az.

Amikor elértem Brett lábait, a kóbor ledobta a prédáját, és rám vicsorgott. Égnek álló szőre ragyogott a délutáni napfényben, a farka félig félelmében, félig agresszíven csapkodott. Támadásra készült.

En is.

Megvettem az egyik lábamat, letérdeltem és meglódítottam a pörölyömet. A kóbor éppen lekuporodott az ugráshoz készülve. A sikolyom már akkor diadalkiáltásba csapott, amikor a klopfoló még a fejéhez sem ért. De aztán *hozzáért*.

A bal halántékát találtam el, émelyítő puffanás-reccsenéssel, amitől azonnal libabőrös lettem. Vér és szőr szállt a sebből. A becsapódás ereje végigvibrált a kalapács nyelén, a karomon. A macska oldalra dőlt. És

csend. Semmi sem mozdult, csak a saját mellkasom emelkedett-süllyedt a látóterem legalján, ahogy beszívtam, kilöktem, beszívtam, kilöktem a levegőt.

Lassan jöttek vissza a hangok, legelőször a saját rekedt zihálásom. A macska nem lélegzett. Meg se kellett néznem a pulzusát, hogy tudjam: halott. Beszakítottam a koponyáját, letéptem a bőrt és a szőrt a csontról. Akárki is volt a kurafi, nem zargatja többé Elias Kellert. És mást sem.

Néhány sokkos másodperc elteltével eléggé magamhoz tértem, hogy felfogjam: meg kellene vizsgálnom Brettet is. Először nem is tudtam magam rávenni, hogy megérintsem. Az ingét átázta a vére, még a nadrágja öléit is, de annyira, hogy meg sem találtam a sebet. Nem mozdult. Nem lélegzett. A nyakán nem lüktetett az ér.

És aztán, hirtelen, mindene mozgásba kezdett. *Remegett.*

Nem, várjunk. Nem remegett. Én remegtem, egész testemben.

Térdre estem, a bal kezem Brett mellkasára hullott. Akkor éreztem meg, hogy mégis mozog. Felszínesen, de stabilan lélegzik. Hála az égnek.

Az ujjaim ellazultak, a klopfoló a füre esett. Két kézzel tapogattam végig a hasát. Jó pár mély vágást találtam; csúfak voltak, sok vért vesztett, de élt. És én is.

Lecsukódott a szemem. Csak ültem Brett mellett a vérétől szennyes kézzel. Percekkel később így talált ránk apám és a többi alfa.

NÉGY

-TESSÉK. EZ MAJD ÁTMELEGÍT.

Valami puha és meleg csúszott a hátam és a konyhaszék támlája közé. Jace fölém hajolt, hogy eligazgassa a takarót a vállamon.

– Nem fázom. – Mégis belekapaszkodtam a plédbe, mert zsenília volt, kellemes érzés, én meg szarul voltam.

Jace megkerülte a széket, közelebb húzott egy másikat, és úgy ült le, hogy a térdünk összeért.

– Reszketsz.

– Nem r-r-r... – Pedig igaza volt. A hajam nedves maradt fürdés után, biztosan azért.

– Semmi baj. – Kobaltkék szeme az én zöldessárga szemembe nézett. – Megmentetted az életét.

A fejemet ráztam. Az ebédlőben összegyűlt alfák jártak az eszemben, akik éppen a legújabb ballépésemet tárgyalták ki.

– Nem fogják elhinni.

– Hát basszák meg – húzta fel az orrát Jace, és tudtam, valójában arra gondol, hogy *Calvin* bassza meg. – Kitalálják. És ha mégsem, majd Colin elmondja, mi történt, amikor magához tér.

– Persze. – Feltéve, ha magához tér egyáltalán. Elég rendesen lefejelte a pultot.

Az alfák a főépület egy közös földszinti hálózobájában helyezték el Colint és Brettet, ahol könnyebben ápolhatták őket. Azóta eltelt egy óra, és még egyik kandúr sem tért magához, ami komolyan aggasztani kezdett mindenkit.

Őszintén, a dolgok kimenetele megint csak nem alakult jól rám nézve. Két eszméletlen őr és egy halott kóbor mellett találtak, és ez *nem* segítette elő, hogy ártatlannak tűnjek.

Nyikordult a konyha külső ajtaja.

– Mi történt? – kérdezte Marc, éppen, amikor a zár bekattant.

Megugrott a szívverésem. Lehunytam a szemem, mélyet lélegeztem, hogy érezzem az illatát. A vérem még gyorsabban száguldott az ereimben.

– Rövidített változat? – Jace becélózta a kávéfőzőt, miközben Marc átsietett a helyiségen, felém. – Brettet megtépte az egyik kóbor. Colin nem akart segíteni, úgyhogy Faythe leütötte, és megölte a kóbort. A hűsklopfolóval.

– Jól vagy? – Marc aggodalmas arccal mellém térdelt.

– Remekül. – Kiegyenesedtem, leráztam a takarót, hogy ne is mutassam, mennyire megrázott az eset. – Egy karommal sem ért hozzám.

– Nem fizikailag gondoltam.

Rápillantottam. Sajogva vágytam az érintésére, hogy kiérdemeljem a melegségét.

– Jól vagyok. Azt tettem, amit kellett.

– Úgy mondtad, mint egy igazi végrehajtó – felelte, és elmosolyodtam. Marctól ez igen nagy dicséretszámba ment.

Kerámia koccant műmárványon. Jace eléem tett egy újabb bögre kávét. Marc a balomon álló székre ült.

– Köszönöm. – Már annyi koffein volt bennem, amennyivel Frankenstein teremtményét is életre lehetett volna kelteni, de megmarkoltam a bögrét, mert hálás voltam, hogy van, aki még hozzám szól, mi több, kávét készít nekem, annak ellenére, hogy a kezemhez vér tapad. *Szó szerint.* A jobb hüvelykujjam körme alá száradt apró barnás foltot néztem. Mégiscsak kihagytam egy pontot a zuhany alatt.

– Hogy van Brett és Colin? – kérdezte Marc. Jace kihúzta a széket a másik oldalamon, és leült.

– Kényelemben, amennyire meg tudtuk oldani, amíg a doki ideér.

Dr. Carver. Már egyébként is úton volt felénk, hogy tanúskodjon Andrew testének állapotáról, amikor azt hazavittük eltakarítani, de most a betegágy melletti szolgálataira előbb lesz szükség, mint a vallomására.

Belebámultam a bögrémbe, a kávé illatánál csak a melegének örültem jobban.

– Mi lesz a testtel?

– Kint van, letakarták sátorponyvával – felelte Jace. – Ha végeztek a vizsgálódással, elássuk az erdőben.

– Találtak valamit?

Jace megvonta a vállát.

– Új fertőzés. Alighanem egy hétnél is fiatalabb, mert az eredeti karmolásai sem gyógyultak még be. Azt gondolják, még mindig lázas

volt, ezért is jött a kemping közelébe. Ételt kereshetett, és Brettet találta meg helyette. A fenébe, azt is gondolhatta, hogy *Brett* a kaja.

Még mindig lázas. Töprengve belekortyoltam a kávémba. Az újonnan megfertőzött kóborok megzavarodtak, magas láztól és mardosó éhségtől szenvedtek jó néhány napig, azután, hogy megkarmolták vagy megharapták őket. Sok közülük nem is élte túl az átváltozás betegségét – a karomlázat –, és aki igen, azok közül is sokan elpusztultak az első alakváltás során.

A kérdéses kóbor nyilvánvalóan túlélte mindkettőt. Engem azonban nem. És bár teljesen jogosnak éreztem az idegen macska megölését Brett életének megmentéséért, mégis belém nyilallt az együttérzés a kóbor iránt, akit félőrültté tett a fájdalma és éhsége, amikor lecsapott.

– Mit tudnak a megfertőzőjéről?

Marc fél vállával a nappali ajtajának dőlt.

– Csak hogy egyikünk sem ismeri.

Vagyis a fertőzést átadó alapszaga, amely a kóbor vérében maradt, idegené. Alighanem egy másik kóboré. Elméletben vissza lehet vezetni egy macska származását az alapszagáról a megfertőzőjén át, tovább, egészen, amíg a vonal kóborokból állt. De mit sem értünk ezzel egy gyanúsított nélkül, akivel összevethettük volna a szagokat.

– Akkor akárki is fertőzte meg, helybéli. – Semmiféle kóbor nem juthatott volna messzire a helytől, ahol macskává lett, amíg karomlázttól szenved. – Az viszont bárki lehet.

Szabad területen voltunk: az itteni társadalom kóborokból és vadmacskákból állt, akik nem a falkákkal való együttműködésükről voltak híresek.

De mielőtt valami értelmes irányban folytathattam volna ezt a gondolatsort, rögtönzött cellám nappaliba nyíló ajtaja feltárult, és kisorjáztak az alfák. Malone szája, szokása szerint, járt.

–...akarom, hogy *őt* meg zárják be, amíg rájövünk, mi történt valójában.

– Miért nem kérdezi meg *őt*? – csattantam fel, és szemöldököfelvonva néztem az appalache-i területek vezetőjére. Minden fej felém fordult, apám röviden rázta a fejét, jelezve: hagyjam őrá Malone-t. De ahhoz már késő volt.

Főleg, amikor Malone válaszolt, két helyiségen át meredve rám.

– Hamarosan kikérdezzük, ne aggódjon emiatt.

– Egyetlen dolog miatt aggódom, mégpedig, hogy befagy a pokol is, mielőtt szabadon szólhatnék a védelmemben – vágtam rá mérgemben elvörösödve.

– Faythe, elég legyen! – Apám dühös volt, nagyon dühös. De az ő vörös orcáin mindez alatt a sokkal ijesztőbb félelem rejtőzött. Miattam aggódott, attól félt, hogy a nagy szám ássa meg a síromat. És ez nem volt alaptalan.

Elfordítottam a tekintetemet; úgy vettem alá magam az alfámnak, hogy közben nem kértem bocsánatot. Ezt az arcmentő technikát még Marcót tanultam.

– Úgy gondolom, megérdemli, hogy meghallgassuk. – Marc csendes hangját, éppen csak nem suttogását, mindenki remekül hallotta. Malone mérgesen nézett rá.

– A tanács majd meghallgatja, ha újra összeülünk.

– Ez nem az eljárás része. – Marc hátratolta a székét és felállt, szemben Malone-nal. – Megmentette a fiad életét, a legkevesebb, amivel tartozol neki, a hála. Ezenkívül igenis megérdemli a lehetőséget, hogy elmondja, mi történt.

A szívem vadul vert a bordáim alatt, a bőröm izgatottan bizsergett. Marc mindent elmondott, amit én akartam Malone fejére olvasni, és úgy éreztem, nekem is bele kellene szólnom, kimutatnom, hogy én is így érzek. De semmi más nem fért a fejembe, csak a sűrű, ködös csodálkozás.

Általában megfogadtam apám figyelmeztetéseit, de most nem úgy tűnt, mintha közbe akarna avatkozni. Talán kíváncsi volt, meddig áll meg Marc Malone előtt. Az alfánk képezte ki őt – *mindkettőnket* –, hogy egy nap a helyére álljunk, és nagy súlyt helyezett a tapasztalat tanító erejére.

Nekem voltak kételyeim, de nem terveztem vitába szállni semmiféle taktikával, aminek az eredményeképpen esetleg meghallgatnak.

Malone rám sem nézett, bár a szája sarka ismerős módon rángatózott.

– Biztos vagyok benne, hogy Faythe nem bánja, ha várnia kell a megfelelő fórumra.

– Tud ő magának válaszolni – csattantam fel, ezzel kényszerítve Calvint, hogy észrevegyen.

– Éppen ettől fél – súgta Jace a bögréjébe.

– Ez mi volt? – követelte Malone. Jace szemében titkolatlan düh villant.

– Marcnak igaza van. Ennek semmi köze az üggyhez, úgyhogy nincs is a dologra ráhatásod. Nem kell az engedélyed Faythe-nek, hogy beszéljen.

Pillanatnyi döbrent csend fogadta a kijelentést: még apám is tágra nyitotta a szemét, és csodálkozva vonta fel mindkét szemöldökét.

Aztán Malone dühe túlsordult, vékony szakála alatt kidagadt összeharapott állkapcsa.

– Neked senki nem osztott lapot, kölkök! – kiáltotta, az indulat csak erősebbé tette hegyvidéki akcentusát. – Addig dugdosod az orrodát olyan helyekre, ahová nem való, amíg valaki be nem töri!

Apám egyszerre jóval magasabbnak tűnt száznolcvan centijénél, és jóval szélesebbnek, mint erős, de nem túl izmos alkata.

– Ha még egyszer megfenyegeted valamelyik emberemet, Malone, komolyan összeakadunk.

– Az *én* fiam – szűrte a fogai közt Calvin.

– *Mostohafiad* – köpte a szót Jace, mintha a jogi viszonya Malone-nal keserű ízt hagyott volna a szájában. – Attól, hogy elvetted az anyámat, még nem lettél az apám.

Erre még az *én* apám is összerezsent, de nem hátrált meg.

– Amellett az *én* végrehajtom, és ezt igenis *tiszteletben tartod*. – Felénk fordult, akik a konyhában ültünk, és mielőtt Malone szóhoz jutott volna, folytatta. – Ti pedig tiszteletben tartjátok őt, mint alfát. Kölcsönös tisztelet. Megértettétek?

Marc és én némán bólintottunk.

– Igen, uram. – Jace egyszerre látszott küszködni a hányingerrel a saját epessége miatt, és megkönnyebbülni apám közbelépésétől.

Malone, még mindig láthatóan füstölögve, szintén bólintott. Apám lazított válla tartásán, a feszültség elhagyta az arcvonásait, mintha kihúzott volna egy dugót. Azonban új nyugalma alatt még ott parázslott az indulat, és akik közletről ismerték őt, jól látták ezt.

– És most, Faythe, mondd el, mi történt. Röviden.

Hadarni kezdtem, hogy kiadhassam a szavakat, mielőtt elvonnék a lehetőséget.

– Nem sok. Brett kivitte a szemetet – kihagyható az én tervem a

szabad levegőre és magányra –, és egy perccel később láttuk, hogy a kóbor vonszolja át a hátsó udvaron. Colin nem akart kimenni anélkül, hogy előbb alakot váltott volna, de én nem gondoltam, hogy van erre időnk. Meg akarta akadályozni, hogy kimenjek segíteni Brettnek, ezért megütöttem. Hanyatt esett, és beverte a fejét a pultba. Elájult. – Vállat vontam, és végigfuttattam a pillantásomat a fél tucat szempáron, amely mind engem figyelt. – Aztán kimentem, és elintéztem a kóbort. Vége.

Blackwell szeme összeszűkül.

– Nem szökni akartál?

– Szökni, mi elől? – Még mindig csak a vállamat tudtam vonogatni, a bögrémbe kapaszkodva. – Ha a mi igazságszolgáltatásunk olyan tisztességes, ahogy azt mindenki állítja, nincs okom félni a bíróságtól, mert nem tettem semmi rosszat. *Várom*, hogy végre megvédhessem magam. Amellett... – újabb vállrándítás – ott ültem nyakig véresen és agydarabokkal borítva, már percek óta, mire mindenki odaért. Ha szökni akartam volna, addigra félúton lehettem volna Kanada felé.

Apám büszke mosolya erre az utolsó megállapításra elkomorult. Talán jobb lett volna nem kimondani.

A nagybátyám jókedvűen elvigyorodott. Blackwell kétkedőnek tűnt. És bár Malone homlokráncolva csóválta a fejét, egyszerre biztosan tudtam, hogy hisz nekem. És ugyanolyan biztosan tudtam azt is, hogy magasról tesz rá, mert mindenképpen rács mögött akar tudni.

– Tudjuk már, hogy hány kóborral van dolgunk? – kérdezte apám, és ennyi, ezzel máris fontosabb témákra terelődött rólam a szó. Szívesen megcsókoltam volna.

– A tónál mennyit is? Négyet, ötöt szagoltunk ki? – Marc Jace-re nézett megerősítésért, ő biccentett. A többi végrehajtót visszaküldték kutatni, Michael maradt, hogy vigyázzon rám és gondoskodjon a sebesültekről. – De új csapást nem találtunk. A legfrissebb is legalább egy napos volt már, annak az egynek a nyomát leszámítva, amelyiket viszont Faythe megölt.

– Volt kapcsolat a szagnyomok között? – kérdezte Rick bácsi. – Ugyanaz a fertőzési forrás?

Jace tétova gesztust tett.

– Frissebb szag nélkül nem tudom megmondani.

Marc egyetértően bólintott.

– Azért egyvalami biztos. Azt a hegyet keresztül-kasul bejárták az

emberek. Ha nem találják meg hamarosan az eltűnt túrázókat, majd megtalálják helyettük a kóborok, és... – Nem fejezte be a mondatot, és mind ugyanarra a következtetésre jutottunk.

– A kura... – még épp idejében haraptam el a szót. – A túrázók halottak. A kóborok már megtalálták őket. Különben túl nagy egybeesés ez az időzítés.

Marc komoran rábólintott, és apám sóhajtott, de Blackwellt nem győztük meg.

– Nem tudhatjátok. Lehet, hogy csak eltévedtek.

– Lehet, de Marcnak akkor is igaza van. Ha a kóborok még nem találták meg őket, akkor is meg fogják nemsokára – mondta rá apám. – Az emberek kutatócsapatai csak rontanak a helyzeten. Hívjátok fel a végrehajtóitokat, akik macska alakban vannak, egyelőre változzanak vissza, hogy beolvadjanak az embercsapatok közé.

A többi alfa előhúzta a mobilját, és telefonálni kezdtek; apám folytatta.

– Információra van szükségünk a túrázókról. Melyik ösvényt követték, mikor tűntek el. Michael?

– Igen? – A bátyám lépett a konyhába a rögtönzött kórteremből.

– Van itt internet-hozzáférés?

– El lehet kapni a hegytetőn álló torony szélessávú jelét. Megpróbálkozom vele.

– Jól van. Szedd össze, amit tudsz – utasította apánk, és Michael kocogva indult kifelé, a mi faházunk és a laptopja irányába, amely nélkül sosem utazott. – Valaki kapcsoljon be egy hírsatornát.

Kábeltévé ugyan nem volt, de az ősrégi, sárga hűtő tetején találtunk egy rádiót. Jace bedugta, és addig tekergette, amíg rá nem talált egy erős helyi adóra.

Ezután a dolgok elcsendesedtek egy időre. Blackwell és Malone visszavonult az ebédlőbe egy üveg Scotchsal, hogy zártkörű Fayette-ellenes partit tartsanak. Apám és Rick bácsi a konyhaasztalhoz ült le egy tányér sajt és felvágott mellé, a háttérben a rádióval. Jace az egyik hálószoza padlóján kuporgott, és valaki más PS3 konzolján játszott lövöldözőst.

Én készítettem magamnak egy szendvicset, és úgy ültem le a nappaliban, hogy kilássak az első ablakon, és be a konyhába, meg a csendes, sötét hálószozába, ahol Colin és Brett feküdt mozdulatlanul.

Jó pár perc elteltével Marc telepedett a kanapé másik végébe, és úgy fordult felém, hogy közben az egyik lábát térdben behajlítva felhúzta maga elé.

– Szóval, hogy bírod?

Az aranypöttyöket néztem mélybarna szemében, és emlékeztem, hogyan csillognak a holdfényben, még macska alakjában is.

– Jól vagyok. Mi a legrosszabb, amit velem tehetnek? Kivégeznek? Komor pillantást vetett rám.

– Nem vicces.

– Michael mondta meg?

– Jace.

Ó! Szóval ezért tűnt annyira... idegesnek.

Előrehajolt, felszedett egy kenyérmorzsát a kopott kárpitról és a tányéromba ejtette.

– Neki miért mondtad el, ha nekem nem?

Mert ő nem úgy néz rám, mintha én lennék az életében, ami csak rossz. Mert ő elfogadja, amit adhatok neki, és nem duzzog afelett, amit nem.

– Mert a sírás szélén talált, és megölelt. Bármelyik pasi, aki sírni lát, belenézhet a gondolataimba. Házi szabály.

– Erre majd emlékezniem kell.

Lassan rágtam, bízva abban, hogy a vágyódás legalább részben eltűnik az arcáról, mire muszáj lesz válaszolnom. De nem volt ilyen szerencsém.

– Ha tudni akarsz, mire gondolok, kérdezd meg.

– Mire gondolsz?

Sóhajtván a tányérra ejtettem a szendvicsemet.

– Arra, hogy ehhez több paradicsom kell.

Marc a homlokát ráncolta.

– Nem viccből kérdeztem.

Ha bármelyik más végrehajtótársam ül a helyében, kinyújtom, és az ölébe teszem a lábam, masszázst kérve. A többiek annak vették volna a gesztust, aminek azt szántam: a bizalom és barátság jelének. Egy vérmacska nem érint meg senkit, akiben nem bíz. Legalábbis behúzott karmokkal nem.

Azonban Marcot megérinteni nem volt jó ötlet, a szakításunk óta nem. Az érintése arra emlékeztetett, ami egyszer a miénk volt. Ami

egyszer mi voltunk. Ami elmúlt.

– Mit akarsz, mit mondjak? Hé, Marc, úgy néz ki, igazad lett! Ha hozzád megyek, és nem iskolába, most úgy gondolnák, megérem az ennivalóm árát. De mivel csak annyit érek, mint a méhem, ami pillanatnyilag lakatlan, mához egy hétre alighanem a dodó madár sorsára fogok jutni?!

Elmélyültek a homlokán a ráncok.

– Azért, mert egyedülálló vagy?

– Nem, hanem mert megfertőztem Andrew-t, és amikor meg akart ölni, az önvédelem mellett döntöttem. De amikor majd kimondják, hogy bűnös vagyok, a szingliségem jelenti majd a különbséget a karmaim és az életem elvesztése között. Szép, mi?

Marc lassan ingatta a fejét, a keze ökölbe szorult a kanapé hátán.

– Nem teszik meg. Apád nem fogja hagyni.

– Hát te? – Nem lett volna szabad kimondanom. Semmi jogom nem volt feltenni neki ezt a kérdést. Mégis felelt; fájdalommal teli pillantással nézett rám.

– Én sem. Ezt valóban meg kellett kérdezned?

– Nem. Sajnálom.

Kínos csöndben ültünk tíz percen át; én rágtam, ő nézett. Alig nyeltem le az utolsó falatot, amikor egy ezüstszínű kombi kanyarodott a behajtóra. Danny Carver ült a kormányánál – rövid, barna szakállal lágyította magas arccsontjai, hegyes orra által uralt arcvonásait.

– Apu, megérkezett dr. Carver. Bekísérem.

Válaszra sem várva kiszaladtam a bejárat ajtón, le a lépcsőn; örömmel vettem minden ürügyet, hogy szabad levegőt szívhattam, ha csak egy percig is.

– Hahó, doki!

Danny Carver kinyitotta a kocsiját, kiszállt, kinyújtózta rövid, vaskos lábait és karjait a reptérről idáig vezető hosszú út után.

– Faythe, milyen jó a kedved, ahhoz képest, micsoda tanács előtt állsz. – Behajolt a hátsó ajtón, és kiszedett egy kicsi, kemény falú bőröndöt.

– Á, hát mit mondjak? – Karba fontam a kezemet, olyan hanyag mozdulattal, mintha nem életem legstresszesebb hetében járnék éppen. – Magamba fojtom.

– Bátor kislány – nevetett rám dr. Carver. – Mi a legrosszabb, amit

tehetnek? Kivégeztetnek?

Marcnál a pont. Tényleg nem volt vicces.

– Mi az, neked sem mondták meg? – Felvontam a szemöldököm, és átvettem a táskáját. – Malone fővesztésre játszik. A jelek szerint nem járulok hozzá a vérmacska-társadalomhoz annyiban, amennyibe az eltartásom kerül.

– Micsoda? – Danny értetlenül meredt rám, ahogy a veranda felé sétáltunk. – Az nem lehet. Nincs az az isten, hogy kimondassa a többséggel a bűnösségedet.

Hinni akartam neki. Igazán akartam. Rick bácsi biztosan az én oldalamon állt, Malone biztosan nem. Blackwell volt a mérleg nyelve. Az életem múltott azon, meg tudom-e győzni a vén varjút, hogy nem csak beszélő inkubátorként van értékem.

Danny belépett, én meg letettem a táskáját az ajtó mellé. Rick bácsi már nyújtotta is a bögre édes teát a dokinak, aki nem kávézott.

– Örülök, hogy látlak, Danny.

Dr. Carver viszonzta az üdvözlést, aztán sorban a többiekét is, amíg végül mindenki kezet rázott a déli középső területek helybéli sebészével. Danny a foglalkozása szerint Oklahoma állam vezető igazságügyi orvosszakértője volt, ami elég sok viccelődésre adott alkalmat. Mint mindig, most is jóízűen nevetett ezeken, aztán kikereste a tömegben Malone-t.

– Uraim, a gépem holnap délután indul vissza. Kezdhetjük tehát?

Malone megköszönte a torkát, és mérges pillantást vetett rám, majd a doktorra nézett.

– Először, ha nem bánja, legyen szíves, és vessen egy pillantást a fiamra. És Paul új végrehajtójára.

– Nocsak? – Danny szemöldöke a homlokára szaladt. – Szórakoztatok kicsit?

– Brett találkozott egy macska alakot viselő kóborral – intett Calvin egy karjával a nyitott hálósobaaajtó felé. – Colin pedig Faythe öklével.

Megrándultam, mert dr. Carver feje felém fordult.

– Megpróbálta megakadályozni, hogy Brett után menjek.

Danny szája vigyorra húzódott; az én mosolyom felelt neki.

– Na jó, lássuk, mi van itt nekünk.

Brettel kezdte a vizsgálatot. Először lehámozta róla a takarókat, aztán a fiatal kandúr hasi sebeit fedő vastag kötéseket is. Sziszegést

hallottam: én szívtam be a levegőt összeszorított fogaim között. Valahogy a sebek így, megtisztítva rosszabbul néztek ki, mint vérrel borítva.

Brett hasán négy hosszú, görbe vágás húzódott, a köldökvonala alá, éppen tönkreázott farmere derékvonaláig. Valaki levágta róla az inget, de a nadrágot rajta hagyta, és a szobában megült a benne alvadó vér szaga.

Miután alaposan megvizsgálta, dr. Carver elszalajtott a Jace-t a bérelt kocsí hátsó ülésén tárolt sebészeszközeiért. Amíg Jace visszaért, Danny a Colin állának jobb oldalán növekvő lila daganatot vette szemügyre, majd finoman megfordította Colin fejét, hogy lássa a másik daganatot is, a tarkóján. Colin nyöszörgött, aztán elcsendesedett megint.

– Mi történt? – nézett rám az orvos.

– Adtam neki egy balhorgot. Hanyatt esett, neki a pultnak. – Karba fontam a kezem, akaratlanul is védekező pózban.

Dr. Carver még egy pillantást vetett Colinra, amikor megérkezett Jace egy nagy, nejlonba csomagolt elsősegélykészlettel.

– Egyértelműen agyrázkódása van, de bármikor magához térhet. Pokolian fog fájni a feje. Adjatok majd neki egy zacskó jeget és egy pár aszpirint. – Carver rám mosolygott, és a szeme sarka megrándult, mintha titkon kacsintana.

Alig álltam meg, hogy vissza ne mosolyogjak. Az aszpirin semmit sem ér egy vérmacska fájdalmára. Túl hamar lebontja a szervezetünk.

De a doki nem adott neki erősebbet, mert az északi seggfej nem érdemelte meg.

– Ennyi? – akadémikuskodott Blackwell.

Carver csak szélesebben mosolygott.

– Az efféle sebekre az idő a legjobb gyógyír. És ha engem kérdeztek, mind köszönetet mondhatnátok Faythe-nek. – A tekintete Calvinen állapodott meg, aki komoran állta a pillantását.

– És miért is?

– Mert Colin ugyan arra ébred majd, hogy legszívesebben meghalna, de ha sikerült volna elérnie, hogy Faythe ne ölje meg azt a kóbort, a te fiad egyáltalán nem ébredne fel többé. Na, csináljatok egy kis helyet, hadd stoppoljam össze ezt a szegény srácot.

Amikor kisorjáztunk a szobából, Michael lépett be a nappaliba, a kezében egy nagyalakú, teleírt jegyzetömb.

– Nos? – kérdezte apám, és én felkaptam egy elfelejtett sonkadarabot a dohányzóasztalon hagyott tányéromról.

Michael sóhajtva nézett a papírjára.

– Bob és Amanda Tindale a turisták neve. Friss házások, valami vissza-a-természetbe nászúton. Egy hétre béreltek táborhelyet, innen tizenkét kilométerre. Két nappal ezelőtt kellett volna visszatérniük, és amikor nem érkeztek meg, Amanda szülei felhívták a rangereket. A kutatócsapatok hálóminta szerint járták be a területet két teljes napon át, hajnaltól napnyugtáig. Semmit sem találtak.

Rick bácsi az állát vakargatta.

– Van, aki úgy véli, hogy talán nem lettek a kóborok áldozatai?

Mindenki a fejét rázta, és Michael felemelte a jegyzettömböt.

– Semmi esélyük. Amanda gyakorlatlan túrázó, Bob pedig minden ősszel kijön egy hétre, hogy az önbizalmát gyakorlatoztassa. Ugyanis egy balesetben – öt éve – elvesztette fél lábát.

ÖT

EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB ISMÉT AZ EBÉDLŐBEN ÜLTEM, és bámultam kifelé az ablakon. Azonban ezúttal a lenyugvó nap vöröses fényt vetett az őszi levelekre és a barna fűre. És ezúttal dr. Carver ült az asztalfőn. Én a fal mellé kerültem, apám és a bátyám közé. Meghallgathattam az orvos tanúvallomását, de *nem* nyithattam ki a számat, ez az alkalom nem rólam szólt. Még csak keresztkérdéseket sem tehettem fel neki; ezt onnan tudtam meg, hogy meghallottam apámat és Michaelt azon vitatkozni, hogy ki mondja meg nekem.

Hogy segítsen kordában tartani az indulataimat, Michael a kezembe nyomott egy földgolyót ábrázoló stresszlabdát. Kitéptem belőle Dél-Amerika legnagyobb részét, amikor Malone rákérdezett, lát-e Danny valami orvosi okot arra, hogy „nem kívánok párosodni”.

– Mennyi idő telt el Mr. Wallace halála után, mire meg tudta vizsgálni? – Calvin összeszűkülő szeme, hideg hangja elárulta, Danny Carvert sem kedveli nálam jobban. Azonban ez az ő nyomorult baja volt, mert ha valaki, hát a doki gyakorlott tanú volt. *Halottkém*. Több időt töltött hullák társaságában, mint amennyit egy kutya ugatással, és ha az ő szakvéleménye szerint Andrew halálát baleset okozta, a tanácsnak ezt el kell fogadnia.

Ugye?

Dr. Carver nem tétozott a válasszal.

– Kevesebb, mint hat óra.

– És meg tudta állapítani a halál okát?

Mielőtt elfojthattam volna, a torkomból éles, ugatásszerű nevetés tört fel. Többen rosszállón rám néztek. *Ezért* citáltak ide egy szakértőt? *Én magam* is meg tudtam volna mondani nekik a halál okát. Sőt, meg is mondtam már.

– Igen, ami azt illeti, a halál oka igencsak egyértelmű volt. Vérvesztés a nyakán okozott mély szúrt sebből. – Az orvos arckifejezése kellően józan maradt, de mintha a jókedv szikráját láttam volna megcsillanni a szemében. Járt már igazi bíróságokon is tanúskodni, és úgy tűnt nekem, a mi kis játékperünket nem tudja komolyan venni.

– Mit gondol, hogyan szerezte a sebet?

A szememet forgattam a megfogalmazáson, azonban Danny majdnem elmosolyodott.

– Azt gondolnám, valaki beleállított a nyakába egy talpfaszeget. Ami azt illeti, még akkor is benne volt, amikor megvizsgáltam.

– Tehát valaki megölte. – Malone várakozásteljesen pillantott a többi tanácstagra. – És a saját bevallása szerint Ms. Sanders volt az egyetlen jelenlévő Mr. Wallace halálának időpontjában.

– Már *megmondtam*, hogy én voltam, de önvé... – ugrottam fel. Apám visszarántott a székbe, Michael egyszerűen befogta a számat.

Malone igyekezett dühösnek látszani, de elégedett mosolya elrontotta a képet.

– Miss Sanders, ha még egyszer elveszíti a szája felett az uralmat, kivezettetem.

– Mintha számítana – mormoltam, és a megcsonkított stresszlabdát néztem a kezemben. *A nappaliból is remekül hallok mindent.*

Michael úgy belém csípett, hogy dudor maradt a bőrömön. Rámeredtem. Szívesen visszacsíptem volna, de láttam, hogy az arcára kiülő idegesség mögött aggodalom bujkál.

– Nem hiszem, hogy megértette volna, amit mondtam – közölte dr. Carver, ezzel elvonva rólam a figyelmet. – Ugyanis még nem fejeztem be. – Éles pillantást vetett Calvinre, ezzel mosolyt csalt az arcomra. – Igen, Faythe ölte meg Andrew Wallace-t. Sosem tagadta. Ugyanakkor azt is állítja, hogy nem volt más választása, és nincs okom, hogy ebben kételkedjek.

Rick bácsi csendes sürgetéssel hajolt előre.

– Szóval a test vizsgálata alapján azt mondaná, hogy önvédelem volt? – Kétségtelenül csak segíteni akart nekem, azonban ezzel mégis hátrálásra készítette a dokit.

– Hát, biztosra nem állíthatom, nem. – Kényelmetlenül fészkelődni kezdett a székében. – De azt sem állítanám, hogy *nem* volt az. Egyébként, amit elmondott, orvosi szempontból helytálló.

– Vagyis? – Rick bácsi bátorítólag bólogatott.

– Aznap este Faythe-t is megvizsgáltam, és a sérülései egybeesnek a történetekre adott magyarázatával. Vágásokat találtam a karjai hátsó felületén, vagyis leszorították a törött üveggel szennyezett talajra. Az arcán nagy kiterjedésű véraláfutás volt, amelyet több ütés

okozott. A bordái felett is hasonló eredetű foltokat fedeztem fel. Egyértelmű, hogy ő feküdt a földön, ez a sebesülései alapján kétségtelen. Ez pedig magával hozza a feltételezést, hogy Mr. Wallace volt a támadó fél. Faythe önvédelemre hivatkozik, és én hiszek neki.

Megkönnyebbülten sóhajtottam. A közmondásos hurok még nem került le a nyakamról, de átkozottul jó volt tudni, hogy valaki kész kiállni értem. Valaki, akit személyesen nem érint a jövőm.

– Dr. Carver, semmi kétségünk nincs afelől, hogy Ms. Sanders is megsérült a dulakodásban. De azt a lehetőséget sem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy Mr. Wallace volt az, aki önvédelemre szorult, és a saját életét próbálta védeni, amikor megsebezte Ms. Sanderst... amely próbálkozás végül kudarcot vallott. Tehát a feltételezéseket félretéve, meri-e bizton állítani a tetem és Ms. Sanders sérülései alapján, hogy nem így történt? – Malone minden összeszedhető meggyőző erejét a hangjába sűrítette.

– Igen, egészen biztosan kijelenthetem – felelte dr. Carver szilárdan. Várakozásteljesen kiegyenesedtem. – Mindössze bizonyítani nem tudom.

A hangjából kicsendülő elkeseredés élő tükörképeként estem ismét össze a székemben.

Malone a szemét forgatta.

– Dr. Carver, minket itt a konkrét bizonyítékok érdekelnének.

– De csak mert maguknak sincs belőle – vágott vissza az orvos. A szobára teljes csend borult, minden szempár Dannyre szegeződött, aki asztalvégi székéből indulattól piros arccal meredt Calvinre.

– Ha megvolna a bizonyíték, hogy baleset történt, azt várnák, hogy kijelentsem, téves. Csakhogy ebben az esetben *nincs* perdöntő bizonyíték, és ilyenkor a döntést tanúvallomások és szakvélemények alapján kell meghozni. És az én tanúvallomásom, a legbensőbb érzésem, azt mondja, amit Faythe is ismételtetett: hogy nem volt más választása, meg kellett védenie magát Andrew Wallace-szal szemben.

– Valóban ismételtette. – Malone hitetlenkedése friss mérget lobbantott bennem. Az ujjaim rászorultak a kislabdára, és lepillantva láttam, hogy új közetlemezhátárt hoztam létre Közép-Európában. Még jó, hogy nem élek a voodooval.

– Ami Ms. Sanders tanúvallomását illeti – kezdte Blackwell –, tisztában van ön vele, hogy szerinte a fertőzés a – jegyzeteibe pillantott

– részleges átváltozásnak nevezett jelenség következménye volt, szintén egy baleset?

A doktor bólintott.

– És találkozott már ezzel a jelenséggel?

– Sajnálatos módon nem.

– Micsoda egybeesés – károgtá Malone. – Senki más sem!

Dühösen felpattantam a székből, az utolsó figyelmeztetést feledve.

– Ez... – Michael keze megint a számra csattant, a szükségesnél jóval nagyobb erővel lökött vissza a székbe – *nem igaz!* – A tiltakozás vége már csak a fejemben hangzott el. A fogam a bátyám kézfejébe mélyedt. Michael elrántotta a kezét, és rázni kezdte. Csak ekkor – későn – jutott eszembe, hogy nem jó ötlet harapni, hiszen részben éppen ezért a vétségért álltam perben.

És mégis, Malone kijelentése teljes hazugság volt. A részleges átváltozást többen is látták. Persze egyikük, Eric, az elmebeteg emberrabló, már nem élt, úgyhogy tanúskodásra bírni igencsak nehéz lett volna. A többiek – Marc, Michael, apám és Abby unokahúgom – egyike sem minősült szavahihetőnek, mert mind szerettek engem, és feltételezhetően hazudtak volna is, hogy mentsenek.

A tanács kettő az egy ellen döntött a tanúvallomásaik kizárása mellett, és akármilyen hevesen is tiltakozott Rick bácsi, egyiküket sem nyerte meg. *A makacs kurafik.*

De attól még nem adta fel, hogy segítsen rajtam.

– Dr. Carver, mit gondol, lehetséges efféle részleges átváltozás, mármint orvosi szemszögből?

Az orvos sóhajtott.

– Nem. Orvosi szemszögből egyáltalán semmiféle átváltozás nem lehetséges. A mi létezésünk elvileg teljesen lehetetlen. És mégis itt vagyunk. Ugyanez a helyzet a részleges átváltozással is. Nem látom okát, miért ne létezhetne. Komoly összpontosítást igényel, hogy szándékosan indítsuk meg a változást, úgyhogy ésszerű a következtetés, hogy a test egy bizonyos részére vetített komoly összpontosítás csak azt a bizonyos testrészt változtatja át.

Balra nézett, a tekintete befogta Malone-t és Blackwellt.

– Amit fel nem foghatok, az az, hogy a magukhoz hasonló emberek – olyan lények, akiknek már a pusztta létét is századok óta tagadja az

emberiség – megtagadják, hogy higgyenek olyasvalamiben, ami csak egy részét jelenti annak a változásnak, aminek a saját testüket szinte naponta kiteszik. Az egyetlen ok, amiért nem hisznek a részleges átváltozásban, az, hogy nem *akarnak*.

Igen! Fel akartam ugrani, tapsolni, ujjongani... elénekelni a himnuszt. dr. Carver percek alatt bevészte a lényegét annak, amit öt hónapja igyekeztem megértetni velük. És úgy csinálta, mintha könnyű lenne, mintha tiszteletet érdemelne érte; mintha olyasmit mondott volna ki, amit ki *kell*t mondani, minden érintett erkölcsi jóléte érdekében.

Legnagyobb meglepetésemre – bár Malone még mindig sötéten nézett maga elé – Blackwell félig-meddig meggyőzöttnek tűnt. Egyik vékony, ráncos kezét az asztalra helyezte.

– Dr. Carver, be kell látnom, hogy ez a részleges átváltozás szöveg egyre kevésbé tűnik értelmetlenségnek. De még mindig szükségünk van a bizonyítékra, hogy Ms. Sanders valóban képes effélére, legyen bár önmagában lehetséges.

Oké, rosszabb is lehetett volna. Blackwell volt a döntő szavazat, és egészen biztosan elindult a másik irányba. Csakhogy bizonyítékot akart – és én nem tudtam neki megadni.

Egy igazi bíróság előtt, ahol a bizonyítási teher az ügyészségre esik, már felmentettek volna. A bűnösségem többfelől is kétséges volt. Itt azonban az *ártatlanságomat* kellett minden kétséget kizáróan bebizonyítanom, ami óráról órára nehezebbnek tűnt.

Az orvos bólintott.

– Persze. De hadd mutassak rá Faythe magyarázatában, hogy amivel a sikertelenséget okolja, logikus. Orvosilag. – Carver nem kockáztatta meg, hogy a vallomását esetleg elvesse, mert túllépte a szakterülete határait. – Minden jelenlévő tudja a saját vérmacskaemlékeiből, hogy az első átváltozás ideje a pubertáskorra esik. De talán azt is tudják, vagy felidézhetik, hogy a változást sokaknál heves érzelmi rohamok hívták elő. Düh, félelem, izgatottság... néha éppen vágy.

Calvin Malone fészkelődött. A pletyka szerint az *ő* első átváltozását tizennégy éves korában az váltotta ki, hogy *nagyon belegabalyodott* ember barátnőjébe. Azt mondják, alig ért ki a lány háza mögötti mezőre, úgy hajigálta el rohantában a ruháit, mint a futóbolond.

Szóval, ha valaki megérthette, mit jelent az érzelmi nyomás a

változásban, az ő volt. Csakhogy merev tartása, dühös pillantása elárulta: *nem* szívesen emlékszik vissza. Nem is hajlandó tudomásul venni az esetet, még áttételesen sem, azért meg főleg nem, hogy ezzel rajtam segítsen.

– Dr. Carver, az, hogy a tinédzserkoruk elején járókat miként tréfálják meg a hormonjaik, nem tartozik erre a meghallgatásra – vágott vissza. – Ms. Sanders huszonhárom éves. Az első átváltozáson már legalább egy *évtizede* túl van, és éppen ennyi ideje lett volna megtanulni, hogy uralja az érzéseit, ne pedig azok uralják őt. A tény, hogy az önkontrollnak erre a fokára még nem jutott el, egyáltalán nem szól mellette. Mindössze egy újabb példáját jelenti az ösztönei irányítására való képtelenségének, amely kétséget kizáróan Mr. Wallace megfertőzéséhez és meggyilkolásához vezetett. Ha van még mondanivalója, javasolom, vezesse elő, még mielőtt a vádlott egészen elsüllyed a gödörben, amit éppen ás neki.

Strici!!

Minden kellemes bizsergés, amelyet Danny beszéde keltett bennem, egyszerre elszivárgott, és csak hideg, ragacsos, meztelen érzést hagyott maga mögött. És *szégyent*. Valóban az önkontrollom hiánya okozza minden bajomat?

Még mielőtt eldönthettem volna, végül is szégyelljem-e magam, vagy nagyon megdühödjek, a folyosóról léptek dobogása hallatszott. Minden fej a kivágódó ajtó felé fordult. Jace állt a küszöbön, komor arccal, telt ajkai dacos vonallá préselve.

Apám természetes, kecses mozdulattal emelkedett fel.

– Mi a baj?

– Találtak egy testet.

– Ki találta? – kérdezte dr. Carver, de ugyanakkor már Michael is talpon volt.

– A két turista egyike? A férfi vagy a nő?

Két másodpercen belül már mindenki állt: én is, ki ne maradjak. Jace a fejét rázta.

– Egyik sem. A rádió szerint az áldozat egy civil zsaru. Az önkéntes keresők egyike. A saját kutatócsapata talált rá.

– Nagyszerű – fűjt apám bosszúsan. – Feltételezem, nem a saját fegyvere ölte meg?!

– Még nem mondtak részleteket, de nagyon csodálnám – felelte

Jace. Többen bólogattak. – Hozzam be a rádiót?

– Nem, Jace, köszönjük! Ránk fér egy szünet. – És anélkül, hogy megvárta volna az engedélyt a tanács felosztatására, apám végigment a hosszú ebédlőasztal mellett, ki az ajtón. Michael és dr. Carver követte. Én is nekilódultam, hogy utolérjem őket, mielőtt Calvin a családi támaszrendszerem nélkül kap.

A konyhában Marc állt az ósdi rádió mellett. Amikor beszívárogtunk, felcsavarta a hangerőt. – Tíz perc múlva mondanak friss híreket.

Az alfák ezalatt a nappaliban gyűltek össze, amíg mi, többiek, a konyhaasztalt körbeállva elpusztítottunk két csomag édes kekszet és egy zacskó chipset, arra várva, hogy a hírolvasó beváltsa az ígétét.

A halott önkéntes – valóban civil zsarú volt – eltávolodott a csapatától, és valami nagyobb állat támadta meg. Valószínűleg puma. A kutatócsapatokat az este közeledtével visszavonták a hegyről, holnap újramezlik a keresést, azonban ezután minden csapatot egy fel-fegyverzett vadőr kísér majd, aki az agresszív nagymacskát lesi.

– Hát ez megváltoztatja a dolgokat – Rick bácsi levette a hangot. Apám bólintott.

– Miután az emberek elvonultak éjszakára, a mieink ismét felvehetik a macska alakot. De hajnal után nem akarok senkit bundában látni! Adjátok tovább.

A másik három alfa előszedte a mobilját, és telefonált. Még Blackwell is, akit belekényszerítettek a huszonegyedik századba, amikor elveszítette egy végrehajtóját, mert nem tudta időben eljuttatni hozzá a létfontosságú információt.

Amikor mindenki végzett a telefonálással, apám beküldte Jace-t a betegszobába, nézzen rá a sérültekre. Egy pillanat múlva jött is vissza, és várakozón mosolygott rám.

– Colin ébredszik.

Malone azonnal felállt, de dr. Carver megelőzte az ajtónál, aztán el is zárta az útját.

– Hadd vizsgáljam meg először, utána úgy kérdezheted ki, ahogy akarsz. – Azzal belépett, és be is csukta az ajtót, mielőtt Malone bármit is felelhetett volna.

Beleharaptam egy újabb kekszbe, nehogy mosolyra húzódjon a szám, amikor Calvin mérgesen nézett körül a szobában.

Danny pár perc múlva megjelent a küszöbön.

– Jól van. Szédül, be is van rekedve, de attól még el tudja mondani, mi történt.

Az alfák besorjázta a hálóba. Én is indultam utánuk, de apám fejrázva a kanapéra mutatott. Mérgelődve leültem, és azzal próbáltam felvidítani magamat, hogy a bocsánatkéréseket színezgettem magamban, amiket majd bezsebelhetek. Colin elmondja nekik, mi történt. Biztos, hogy dühös az új púpja miatt, de be kell ismernie, hogy megpróbált megállítani, és ezzel legalább egy vádpont alól felment. Ami nem épp rossz kezdés.

–...ribanc bolond. Gyilkos. Majdnem leszede a fejemet! – szállt Colin hangja a hálósobából.

– Hé, ez nem fair! – néztem végrehajtótársaimra. – Csak egy kis balhorog volt!

Marc türelmetlenül leintett. Jace lekapcsolta a rádiót.

A bosszúságomat megtétélte, amikor rájöttem: senki sem kiabál Colinnal, amiért négy különböző alfa színe előtt káromkodott. Ami helytelen. Bezzeg az én bűnlajstromomhoz azonnal hozzácsapták volna.

Csöndesen átvágtam a szobán, Michael pedig odébb húzódott, hogy helyet adjon nekem a zárt ajtó előtt.

– Emlékszel, *miért* ütött meg? – kérdezte Paul Blackwell. Feszülten készültem a győzelemre. Teljes, elsőprő győzelemre.

Szart se kaptam.

– Aha. – Rugók nyikordultak, amikor Colin megmozdult az ágyon. – Meg akartam akadályozni, hogy kimenjen. Ez volt a feladatom.

Úgy igaz, te semmirekellő szőrlabda. Mondd még el azt is, miért akartam kimenni.

– Hova indult? – kérdezte Malone. – Szökni akart?

Óvás! Bíró úr, a vád irányított kérdéseket tesz fel a tanúnak. Michaelre pillantottam, de ő csak a homlokát ráncolta, és fejrázva adta a tudtomra, hogy hallgassak.

Összeszorítottam a fogsoromat, hogy bennfogjam a hangot, összeszorítottam az öklömet, hogy bennfogjam a dühömet. Épphogy.

– Aha – kapta el a felé nyújtott szalmaszálat Colin. – Éppen azt. Szökni akart.

Égő harag ömlött a vérembe, belülről perzselt. A rohadt kurafi belehazudik egy szobára való alfa arcába! Valahányszor én – annyira

nem is ritkán – szükségét éreztem az igazság részbeni eltitkolásának, mindössze kikerültem a kérdést, de Colin úgy büszkélkedett a hazugságával, mint valami kicseszett érdemrenddel! És nem látta be, hogy az ilyesmi nem bátorságot jelent, hanem gyávaságot és szégyent. Vagy nem érdekelt. Akárhogy is, a végrehajtóknak nem volna szabad ilyen érdemrendet viselni. Soha.

Megint panaszra nyitottam a számat, és Michael – immár dühös grimasszal – megint leintett.

– És mi van a kóborral? – kérdezte Rick bácsi; amikor Colin nem felelt, folytatta. – Faythe nem Brett Malone-t akarta éppen megmenteni egy macska alakot öltött kóbor karmaiból?

Colin még egy pillanatig hallgatott, aztán nevetésben tört ki, de olyan erőltetetten, hogy azt nem lehetett nem meghallani. Mégsem kérdőjelezte meg senki az őszinteségét. Hangosan legalábbis nem.

A hálószoa ajtaja azonban kinyílt, és félre kellett ugranom, hogy elkerüljem dr. Carvert, aki kiment a szobából, és általában kedves arcán most undorodó fintor ült. Amikor senki sem követte, Michael és én csendben beléptünk helyette a nyitva hagyott ajtón – a négy alfa a franciaágy körül állt, amelyen a párnákra fektetett tejfölszőke kandúr pihent.

– *Faythe?* Hogy megmentse Brettet? Ezt mondta? – Colin túljátszott hitetlenkedéssel nézett arcból arcba, és amikor észrevette, hogy én is látom, még el is vigyorodott. – Nem. *Én* igyekeztem megmenteni Brettet. *Ő* el akart szökni, amíg én nem tudtam rá figyelni.

– Biztos vagy benne, hogy így történt? – kérdezte apám, és a sűrű kétely a hangjában kevés volt, hogy kioltsa a gerincemen végigkúszó dühös lángokat. Nem a saját alfámat kellett volna meggyőzőnöm.

– Persze, hogy biztos. Már indultam volna Brett után, amikor Faythe a bejárat felé kezdett szaladni. Választanom kellett a kettő közül. A hülyesége megölhette volna Brettet.

A körmeim a tenyerembe vájtak, a fogaim megcsikordultak egymáson. Az orrcimpám kitágult: a szervezetem több oxigént követelt a sértettség bennem égő parazsának táplálásához. Ha Colin nem vallja be az igazat nagyon hamar, kijövök a sodromból, vagy felrobbanok, de *nem* fogok csak állni, és figyelni, ahogy az a gyáva kiscica a mocskos mancsával sárba tapossa a nevemet és a hírnevem.

Nagyobbat kellett volna ütnöm.

– Ha el akart szökni – kérdezte most Rick bácsi összehúzott szemmel –, miért ölte meg a kóbort? Miért nem szaladt el?

– Azt hiszitek, egy *lány* két lábon képes megelőzni egy kandúrt négy lábon? – nézett körbe Calvin Malone. – Meg kellett, hogy ölje a kóbort, hogy az ne ölje meg őt. Nem Brettet akarta megmenteni, hanem *saját magát!* – Az utolsó szavakat már szinte úgy köpte ki, engem pedig új hullámban öntött el az indulat, fel, végig a gerincemen, a nyakamon: mintha apró lángnyelvecskék nyalдостák volna az államot. Fájdalom hasított az állkapcsomba. Levegőért kaptam.

Michael felém fordult, az arcán rosszallás, de amikor meglátta a fájdalmamat, aggodalom ült ki a vonásaira.

– Jól vagy?

Biccentettem, bár a gyomromat mardosta a düh és a rettegés keveréke. A feszültség mintha lándzsákat szurkált volna a homlokomba, az arcizmaim sajogtak – alighanem túlságosan összeszorítottam a fogaimat.

Vagy talán mégsem. Ismerős fájdalom volt ez, és örömmel vettem.

Egyszerre elborított Marc illata, és a keze beborította az enyémet. Ezen meg kellett volna lepődnöm, de az állkapcsom lüktetésétől gondolkodni sem tudtam. Megszorította az ujjaimat – reccsent az állam –, és amikor ránéztem, láttam, hogy feszülten figyel. Az állkapcsomat figyel. Tudta, mi történik. Mi *történhet*, ha kihasználom a dühömet, és nem veszítem el a fejemet.

Széles mosoly terült el az arcán, és Colinra pillantott. Láttam a szemén, hogy támadt egy ötlete.

– Ami azt illeti... – Hangosan, tisztán szólalt meg, mindenki figyelmét magunkra vonva. – Faythe akármelyikünket lefutja. Ha meg akart volna szökni, meg is teszi.

Hálásan meg akartam szorítani a kezét, de csak megrándultam, mert az állkapcsom mintha hullámozott volna. Aztán Colin megint kinyitotta azt a nagy, bűdös száját, és újra magára vonta a figyelmet, mielőtt bárki is megnézhetett volna magának.

– *Igenis* el akart futni. Én nekikészültem, hogy átváltozzak, hogy kimehessek megküzdeni a kóborral, ő meg az ajtó felé indult. Kihasználta, hogy meg akartam menteni Brettet, és mindkettőnk halálát is okozhatta volna. A saját érdekében be kell zárni. Mindannyiunk érdekében.

A karjaim megmerevedtek a testem mellett. Az állam megint reccsent egyet, de ezúttal fel sem tűnt. Colin hazugsága a vádakat gyarapítja majd, és Malone már így is több muníció birtokában van a szükségesnél, ha le akarja gyalulni a fejemet a nyakamról. A jó cselekedetem Colin szabadságlevelévé lett, és felhasználta ellenem. A seggfej.

A nyelvem egyszerre nem fért a számba, ellaposodott, kiszélesedett, elviselhetetlenül viszketett. A fogaim kiszabadultak az ínyemből. Felnyögtem, amikor a pofám előrenyúlt, a csontok hosszabbodtak. Minden szem felém fordult. És amíg ők engem néztek, én Colint figyeltem, minden csalódottságom és dühöm középpontját.

Aztán ahogy az én arcom elkezdett megváltozni, egyszerre az övé is. Halványszőke haja, ragyogó kék szeme kifakult, a szobában pedig mintha minden zöldes-sárgás árnyalatú, tompa szürkébe fordult volna.

És ebből már tudtam, hogy valójában nem Colin változik.

Macskaszem, macskafogsor. Véghezvittem a részleges átváltozást a teljes tanács szeme láttára.

Örülnöm kellett volna, hiszen éppen most bizonyítottam be, hogy képes vagyok rá. Ami még jobb, a folyamat akaratlanul zajlott le. De sajnós a megkönnyebbüléshez vagy büszkeséghez nem tudtam elég tisztán gondolkodni. A tudatomat ösztönös félelem és agresszió töltötte be. Emberi arcomon megjelenő macska énem fenyegetve érezte magát a kandúr és az ő gyilkos hazugságai által.

Mindenki más engem nézett döbbenten. Én Colint figyeltem, képtelen voltam elszakítani a tekintetemet dühöm fókuszától.

– Akarod, hogy megfizessen? – súgta Marc emberfülembe, olyan halkán, hogy még én is alig hallottam. Biccentettem.

– Csapj le! – Az ajka a fülcimpámhoz ért, az illata új anyagot adott a változásomat tüzelő érzéskoktélhoz. – Tégy úgy, mintha le akarnád tépni a fejét.

Tegyek úgy? Azzal nem lesz gond. *Valóban* le akartam tépni a fejét. Elviselhetetlenné erősödött bennem a düh. Emberi felem igazságot akart, a macska vért. Életem nagy részében igyekeztem elfojtani ezeket az ösztönöket, és Marc most azt mondja, engedjek nekik?

Felhúztam a szemöldököm, úgy néztem rá. Nem egészen értettem, mit akar elérni, de abban biztos voltam, hogy nem jó ötlet. Semmi szükségem nem volt még több bajra.

Bízz bennem, tátogta némán. És én bíztam. Azok után is, amin együtt keresztülmentünk – épp *azért*, amin együtt keresztülmentünk –, az életemet is rábízta volna. Úgyhogy mély, hangtalan lélegzetet vettem, és szabadjára eresztettem a dühömet, mint a kivágódó ostorszíjat.

Átvetettem magam apám és a nagybátyám között, a padló megmozdult alattam. Körülöttem riadt neszek. A lábam a szőnyegre ért, és megint ugrottam. Térdelve érkeztem Colin ágyára, a lábszára fölé ültem. A matrac megnyikordult alattam. Megmarkoltam az ósdi ágyterítőt.

Csak halványan érzékelttem, hogy a szobában a többiek mozgolódnak és vadul suttognak. A döbbszent alfákat Marcra hagytam. Csakis a rémült kandúrra figyeltem magam alatt.

Colin halálra váltan nézett rám; a torkán örülten lüktetett az artéria. Félelme szaga csiklandozta az orromat – igen, az is átváltozott. Vagy az agyam szagérzékelő területei változtak meg.

– Fogjátok vissza, vagy én magam teszem meg! – rikoltotta Malone. Azonban alig láttam és hallottam magam körül valamit.

– Calvin, nézd az arcát! – utasította a nagybátyám csendesen, és a látóterem szélén lévő tükörben megpillantottam egy mozdulatot – valaki odébb lépett, hogy jobban lássa a képemet.

Rendben, csak hadd nézzenek. Elfordítottam a fejemet, kivicsorítottam a fogaimat és rásziszegtem a tükörrre, közben azonban egyszer sem *néztem meg* magam benne. Fura elégedettség töltött el, amikor hallottam a szisszenéseket. Alacsonyabb alkatom így nem vált az előnyükre: ha elkapom valamelyikük karját az állkapocsommal, macskafogaim azonnal a csontig szaladtak volna. Senki sem akarta ezt megkockáztatni. Egyelőre.

A takaró megmoccant alattam. Újra az ágy felé fordítottam a fejemet. Colin igyekezett lassan elmászni tőlem, a lába a térdeim között csusszant. Addig kepesztett, amíg a háta a fejtámlához nem ért. Akkor figyelmeztető morgást hallattam, ő pedig megrándult. Meztelen mellén izzadság csordult meg.

Vérszomj tört rám. Agyam egy, még mindig emberi része megértette, mi történik, mit akar a macska énem, és megrémült – libabőr vert ki. De mielőtt logikával legyőzhettem volna macskaelmémet, Colin jobbra lesett, nyilvánvalóan a szabadulás útját

keresve, és ez a hirtelen mozdulat kiváltotta belőlem az ösztönválaszt.

Ráüvöltöttem, és előrevetődtem. És akkor valami nehéz zuhant mellém az ágyra. Erős kezek ragadták meg a felkaromat, amikor már centikre voltam a célomtól. Marc illata borított el.

– Jól van – mormolta. – Engedd el! Foglak.

Már nem voltam benne biztos, hogy játszunk, de küszködve megint lecsaptam, magammal húzva Marcot. Hegyes fogaim egyujjnyira csattantak össze Colin orra hegyétől.

– Szedjétek le róla! – kiabálta Malone, dühvel vegyes pánikban.

– Ne mozduljatok! – rendelkezett apám szokásos, csendes nyugalomával.

Marc egyikükkel sem törődött.

Colin kiskutyaként vinnyogott, de nem csak macska énem élvezte a hangot. Hirtelen Marcra nézett.

– Szedd le rólam! – sziszegte, ám vigyázott, meg ne mozduljon.

Marc keze megszorult a karomon; önkéntelenül szabadulni próbáltam. A macskák utálják, ha lefogják őket.

– Nem tudom – felelte. – Nagyon erős, ha felbosszantják, és nem bírom sokáig tartani. Ha azt akarod, hogy megnyugodjon, hadd kapja meg, amit akar. Mondd el az igazat! Gyorsan. Ha kicsúszik a kezemből, a torkodnak ugrik. Már volt rá példa.

Óóó! Végre megértettem Marc tervét – kicsit későn, ami azt illeti, mivel már jócskán mozgásban volt. Kicseszettül briliáns! És ha az agyamat nem homályosítják el a macskagondolatok, biztosan hamarabb fel is fogom.

Colin rám nézett, és én kieresztettem a morgást, amit addig visszafogtam a torkomban, tudva: ha el is veszttem a fejemet, Marc nem fogja.

Kinyitotta a száját, tétovázott, aztán kikiabálta:

– Ez az igazság! – A tekintete az ágy végénél álló személyre siklott.
– A ribanc bolond, látod?

– Jace, hozz egy fecskendőt! – rendelkezett Malone.

Jace biztosan megtagadta, csendben, mert nem hallottam felőle semmit, azonban Malone hangját igen.

– Hát jó, akkor magam megyek érte. – Nehéz lépések vonultak ki a szobából. Újabb lassú, halk morgást hallattam, és Colin arcán lecsordult egy csepp izzadság, átfutott az állán díszelgő lila púpon.

– Le tudod szedni az ágyról? – kérdezte Paul Blackwell aggodalmasan, és mintha az ajtó felé húzódott volna. Nem csak Colin hitte el a kis trükkünket.

– Megpróbálom – válaszolta Marc. Megmozdult alattam az ágy, Marc keze meglazult a karomon. Elértettem, és megint nekiugrottam a sebesült kandúrnak, bár engem alighanem jobban meglepett, mint őt magát, amikor a fogaim az orrába akadtak.

Marc visszarántott, de már későn. Colin orrán egy tépett szélű vágásból vér csörgött az állára.

A francba! Ez nem volt a terv része.

A vér szaga felkorbácsolta a szomjamat, és ezúttal igazán, zsigerből morogtam. Megmarkoltam az ágytakarót Colin térde mellett kétoldalt, lábujjaim belekapaszkodtak a durva pamutszövetbe, még egy ponton megtámasztva a testemet, hogy ugorhassak.

Colin szeme elnyílt, aztán a pillantása a vállam mögé villant. Léptek puffantak a szőnyegen – egy szippantás elárulta, hogy Malone érkezett vissza. Apró pattanás – most szedte le a fecskendő kupakját. A nyugtató éles vegyszerszaga csípte az orromat.

– Tartsd erősen.

– Az micsoda? – kérdezte dr. Carver a jobbomon. Nem is hallottam őt belépni.

– Csak nyugtató – felelte Malone. Újabb lépéseket hallottam, és vergődni kezdtem. Már találkoztam korábban egy ilyen fecskendővel, *nem* volt kellemes emlék. Marc keze megint megszorult a karomon, és a vállamat megfeszítve visszahúzott.

– Állj, Calvin – utasította apám, és én abbahagytam a vergődést, hogy rá figyeljek, de a tekintetem nem vettem le Colinről. – Bemutatót akartál, hát itt van. Faythe jól van, ugye?

Marc felelt helyettem.

– Jól lesz, amint megnyugszik. És meg is nyugszik, amint Dean elmondja az igazat.

Malone még közelebb lépett.

– Még egy lépés, és eleresztem – figyelmeztette Marc, és már vártam, hogy apám tiltakozzon, de nem tette. – Dean az egyetlen, aki véget vethet ennek. Csináld, Dean! Mondd el az igazat! Tartozol neki ennyivel.

Colin csak nyüsített. Kivicsorítottam a fogamat, hogy

megmutassam, mennyire kész vagyok beváltani Marc fenyegetését.

– Jól van! Igazad van! – Elfordította a fejét, a párnába temette az arcát. – Ő a kóbor után akart menni, de én először váltani akartam. Megtéphetett volna minket, mint Brettet. Csak egyenrangú harcot akartam.

– És a nőtény, aki feleakkora, mint te vagy, kész volt kiállni ellene egy klopfolóval meg egy imával – vágta oda Marc. – Semmit nem érsz, Dean, nem vagy méltó az irgalmára sem. – Azzal eleresztette a karjaimat.

Elöntött a hála, rögtön utána azonban megéreztem a veszteség ismerős fájdalmát is, amely egyre inkább Marcról szólt.

Az igazságosság erős eszme, engem is megérintett, még a bennem tomboló macska más, ösztönös igazságtételi vágyának ellenére is. A diadal áthatolt a dühömon és elcsitította a vérszomjamat, mint a balzsam az égés fájdalmát. Átemeltem a lábam Colin hasa felett, és felálltam. Megkönnyebbülten sóhajtott, azonban nem vette le rólam aggodalmas tekintetét, mintha még mindig bármelyik percben a torkának ugorhatnék.

Nem foglalkoztam vele tovább. A többiek felé fordultam, és amennyire tőlem tellett, mosolyogtam. Úgy fontam össze a karomat magam előtt, az önbizalom pózában, mintha soha nem kételkedtem volna az eredményben.

– Szép munka volt – vigyorgott büszkén Marc. Malone arca láthatóan elvörösödött a külső okozta rémülettől. Tudta, hogy megcáfolták, és ez bosszantotta. Ahhoz azonban túl gyáva volt, hogy panaszkodjon, amikor a testi előny még nálam volt.

– Hűha! – jegyezte meg dr. Carver; felé fordultam. Paul Blackwell élesen levegőért kapott, és leplezetlen undorral nézett rám. A jelek szerint a legtöbb néző nem látta a tükörben köztes arcom teljes szépségét.

Úgy reagáltak, ahogy vártam. Megijedtek. Visszariadtak. Mindannyian, Marcot, apámat és az orvost leszámítva. Még Jace is feszengett, és akkor finoman fogalmaztam. Később majd megértik, milyen remek dolog a részleges átváltozás; hogy ha elsajátítjuk, megkapjuk vele a macska éles szemét, kifinomult orrát – hozzá pokoli fogait –, de nem veszítjük el a négy ujj és egy szembefordítható hüvelyk előnyét. Most azonban csak az eltorzult arcomat látták.

Muszáj volt nekem is megnéznem. Nem akartam, de miután egyenként belepillantottam a vizsolygó szemekbe, tudnom kellett, mit látnak.

Lesimítottam a felsőmet, és lassan a fésülködőasztal felé fordultam. A többiek körülöttem kiúsztak a fókuszból, a saját arcom került a helyükre. Igazán még csak egyszer láttam a köztes arcomat, de ahogy megérintettem magam, tudtam, ez az átváltozás most eltér minden korábitól.

Azelőtt az állkapcsom változott meg, és a pupilláim nyúltak réssé, még ha nem is lett igazi macskaszemem. Ezúttal azonban meg is nyúlt az állam, szőrtelen pofává, teljes macskafogsorral. Az orrom is átváltozott, fekete lett és lapos, az orrcimpák alatt az ismerős nyílással.

Kábán odamentem a tükörhöz, és megérintettem az orromat. Meleg volt és nedves, ahogy azt kell – egy macska esetében. De nem ez volt a legrosszabb – vagy a legjobb. Vagy micsoda.

Bár a homlokom sima maradt, és teljesen emberi, a normális ember-szemöldököm felett a bőrrömből mind a két oldalon merev, fehér szőrszálak nőttek ki. Mint egy macskabajusz. Emberi szemüregből pislogó macskaszemek felett.

Kétségtelenül a saját arcom volt a legbizarrabb kombináció, amit valaha is láttam. Bizarr alatt pedig pokolian csúf értendő. De a dolgok napos oldalát nézve, ha a végrehajtói karrierem derékba törik, még mindig fényes pályát futhatok be, mint cirkuszi csillag.

A tanács az ebédlőben ült össze. Tudni lehetett, hogy vitatkoznak, hiszen hangos komolyzenével igyekeztek elfedni a hangjukat. Én pedig az üres első emeleti hálósoba kanapéján ültem dr. Carverrel, aki leplezetlen kíváncsisággal vizsgálgatta az arcomat.

– Tehát akaratlagosan csinálod?

– É e – motyogtam erőltetve, artikuláció helyett tépésre termett állkapcsomat.

Dr. Carver Marcra nézett a válaszáért, aki az ablaknál állt, és a relaxa résein át lesett ki a sötétbe.

– Még nem – fordította le, vissza sem fordulva. – Parancsra egyelőre nem képes rá, de úgy véli, némi gyakorlással ezt is elérheti. Szerinte mi is meg tudnánk csinálni.

Danny bólintott, és apró lámpájával a szemembe világított.

– Nem kétlem.

Halkan felmordultam, megrándultam, és behunytam a szemem a fény elől.

– Cica, bírd ki a kedvemért. Nem tart sokáig.

Felnéztem, és meredten bámultam előre, amíg dr. Carver ide-oda villogtatott a két pupillám között. Könnyek szöktek a szemembe védekezésül, és amikor végre pisloghattam, legördültek az orcáimon. Ahogy az orvos lekapcsolta a lámpáját, összeszorítottam a szememet, és még a tenyeremet is rájuk nyomtam.

– Tessék. – Valami lágy érintés. Felpillantottam. Marc egy zsebkendőt nyújtott felém. Egy mosollyal megköszöntem, megtöröltem a szemem és az arcom. A doki közben az ágyon ülve jegyzetelt.

– Úgy nézem, a szemeid teljesen átalakultak – emelte fel végül a fejét, de a tolla hegye a papír fölött maradt. – És a szemöldöködnél is ott vannak a bajszszálak, bár az orrod felett a csontrendszered teljesen humán. Hogyan látsz?

– I a aa.

– Mit mond?

– Mint a macska. – Marc mellém ült az ágyra, elég közel, hogy a térdünk összeérjen.

– Mhm. Gondoltam. Hadd nézzek csak bele a szádba!

Szemforgatva kinyitottam a számat. A tanács vizsgálati jegyzőkönyvet kért, úgyhogy hagytam magam, bár idegesített, hogy úgy ráncigáinak, mint egy kicseszett kiállítási példányt. Ugyanis az sokkal jobban idegesített volna, hogy elítélnek, aztán kivégeznek.

Miután feljegyezte az orrformámat, aényt, hogy jobb a szaglásom, a fogaim számát és alakját, dr. Carver megengedte, hogy visszaváltozzak. De nézni akarta, ami zavarba ejtő volt. Több százszor váltottam már alakot a többi vérmacska előtt, mégis mindössze egyetlen alkalomra emlékszem, amikor valóban figyeltek – és az az emlék sem volt éppen kellemes. Nem sokkal később megöltem Ericet, aki végignézte.

Persze Danny egészen más eset volt. Ő jegyzetelt közben, és kommentálta is az emberré alakulásom viszonylagos könnyűségét az átváltozáshoz képest. Amikor befejeztem, megvizsgálta emberi arcomat is, sárga írótübjére firkantott még néhány rövid jegyzetet,

megköszönte az együttműködést, és kiment; alig várta, hogy megtegye a jelentését a tanács előtt.

És egyszeriben ott maradtunk Marckal kettesben, hetek óta először.

Kezdetben egyikünk sem szólalt meg. Az ebédlőből hegedű és fuvola futamai szűrődtek be, a konyhában, ahol Michael, Jace és apám ült egy hatalmas, házi tortilla chips felett, a halott zsaruról szóló friss híreket várva, éppen időjárás-jelentést mondtak.

Marc az ablakhoz ment. Nem volt kint semmi érdekes, csak engem próbált elkerülni.

Sóhajtva felálltam, és halkán becsuktam az ajtót, aztán karba font kézzel neki is dőltem. Annyi év alatt, mióta csak ismertem – mióta tizennégy évesen megfertőzték – sosem blöffölt. Apámtól tanulta, hogy ha nem váltod be a fenyegetéseidet, az emberek egy idő után nem hisznek majd neked. Ugyanez igaz az ígéretekre is; én ezt a rögzőbb úton tanultam meg.

Mégis, a kedvemért színészkedett Colinnak és egy szobára való alfának. És most rám sem néz.

A rádióban az időjárás-jelentést – reggelre hólepel várható – valami hetvenes évekbeli pattogós diszkószám váltotta fel.

Mélyet lélegeztem, lassan kifújtam.

– Köszönöm.

Marc elfordult az ablaktól. A relaxa lemezei a helyükre zörrentek.

– Mit?

Értetlenül néztem rá. Hiszen pontosan tudja, mire gondolok.

– Hogy kijátszotad Colint. Még sosem láttam eddig, hogy hamisan fenyegetőznél.

Lehuppan a távolabbi ágy szélére.

– Most sem láttad. Én nem fenyegettem. Az te voltál.

Hooogyne.

– Borotvaélen táncolsz, Marc.

– Aha, igen. – Rosszallón ráncolta a homlokát. – Bárcsak velem táncolnál te is, amíg a tanács leszáll a nyakadról.

Nem csoda, hogy nem engedték tanúskodni. *Tényleg* mindent megtenne, hogy megmentse az életemet.

Lehevertem a másik ágyra, és felnéztem a mennyezetre.

– Mit akarsz, mit tegyek?

Előrehajolt, a térdére könyökölt.

– Ha az ő szabályaik szerint játszol, ha egyszerűen azt mondd nekik, amit hallani akarnak, az életed máris könnyebb lesz. De legalábbis hosszabb.

Hitetlenkedve fújtam, de nem jutott időm kigondolni egy frappáns választ, mert valaki halkán kopogott az ajtón.

– Faythe? – szólt be Jace tétován.

– Gyere be! – Oldalra fordultam, a könyökömre támaszkodtam. Az ajtó kinyílt. Jace rám nézett, aztán Marcra, aztán megint rám, és elsimultak a ráncok a homlokán. Láthatóan megkönnyebbült, hogy mindkettőnket ruhában találja. A szakításunk óta alig voltunk kettesben, de azelőtt már ennyi is elég volt, hogy összegabalyodjunk.

Azonban most más volt a helyzet. Most *ő* szakított *velem*.

Jace úgy mosolygott, mint akinek titka van.

– A tanács összeült, téged várnak.

Az arckifejezéséből ítélve jó hírei voltak. Hivatalosan neki sem mondtak semmit, azonban a konyha sokkal közelebb volt az ebédlőhöz, mint a hálósobák, és alighanem felcsípett annyit, amennyi a vigyorát indokolja.

Hála az égnek.

Öt perc múlva ismét a hosszú asztal végében ültem. A jobbomon üresen állt a szék, mert Michael visszament internetezni, a turisták és a halott zsarú után kutatni, dr. Carver és apám a fal mellett foglalt helyet. A doki izgatott volt, apám azonban szándékoltan közömbös, mintha a falkánk jövője nem éppen a döntésen múlna, amelyet a tanács meghozni készül.

A hosszú asztal másik végén a nagybátyám és Paul Blackwell közrefogta Malone-t. Calvin állt, és mérgesen meredt rám. Bájos mosolyt küldtem felé; a rosszkedve éppen annyira növelte az önbizalmamat, mint Jace vigyora.

Nyugtával dicsérd, Faythe, szólalt meg anyám hangja valami távoli emlékből. *Az a bőr még a medvén van.*

És mint rendesen, most is igaza volt.

– Mint azt tudja, Ms. Sanders, a testületünk egyszerű szavazattöbbséggel hozza meg a döntését. Az iménti bemutatója, valamint dr. Carver szakvéleménye alapján megvitattuk a részleges átváltozásának kérdését, és szavaztunk. Minthogy mindegyikünknek az a kialakult álláspontja, hogy további bizonyítékok felmerülése nem

változtatná meg az álláspontját, készen állunk, hogy bejelentsük a döntésünket.

Elakadt a lélegzetem, hiába minden magabiztosságom egy perccel azelőtt. Leeresztettem a karomat, két tenyeremet az asztal hűvös lapjára fektettem. Ideges izzadságtól nedves foltok maradtak utánuk.

Rick bácsi biztatólag mosolygott rám. Megpróbáltam viszonzni, de – habár egy emberekkel zsúfolt szobában ültem – még sosem éreztem magam ennyire egyedül. Igen, a döntés fontos a teljes déli középső falkának. A jövőjéről szól. De végül én voltam az, aki él vagy meghal, a következő néhány szó szerint.

– Az ember megfertőzésének vádjában egyhangúlag bűnösnek találtuk.

A szívem úgy verdesett, hogy már fájt, mintha minden dobbanása kilökné a szegycsontomat a mellemből. De ez nem lepett meg igazán. Végző soron *bevallottam*, hogy én fertőztem meg Andrew-t. A nagy kinyilatkoztatás még ezután jön.

– Volt köztünk, aki már ennyiből kész lett volna ítéletet hozni. De mások – pillantott jobbra, a nagybátyámra Malone – nyilvánvalóan elhiszik, hogy a fertőzés véletlen eredménye, tehát elhalasztjuk a döntés– hozatalt, amíg megalapozottan nem ítélni lehetünk a második kérdésben.

– Hé, még nem döntöttek a gyilkossági dologban? – egyenesedtem fel meglepetten. *Akkor minek ez az egész felhajtás?*

Malone homlokára még mélyebb ráncok húzódtak. Úgy tűnik, most csak neki lett volna szava.

– Az egyikünk még nem határozta el magát.

Azt hittem, súlyos pillantásával Paul Blackwell felé vág majd. De nem – Rick bátyámra nézett.

Először azt hittem, ez valami tréfa, amit Calvin azért játszik, hogy engem bosszantson. De a nagybátyám egyenesen rám nézett, nem is igyekezett tagadni, és kérdő szemöldökfelvonásomra is csak egy bólintással felelt, ő tartotta vissza a szavazatát.

Hideg szélként söpört végig rajtam a csalódás és a zavarodottság, libabőrt okozva a karomon és lábamon. Rick bácsi jobban ismer akárkinél. Hogyan kételkedhet az ártatlanságomban?

Később, formálta a szót némán, nem teljesen észrevehetően jelezve, hogy az örültségben rendszer is van. Nem tehettem mást,

bíznom kellett benne.

Hátradőlt, vastag karját összefonta még mindig keményen izmos mellkasa előtt. – Calvin, mondd el a többit is. – Bár Malone-hoz beszélt, a tekintete végig rajtam maradt.

Összeszűkülött szemmel néztem vissza Calvinre. Mit mondhat még a kurafi? Törlik a születésnapomat? Leborotválják a hajamat? Mert mást nem igazán tudnak elvenni tőlem, az életemen kívül, persze. És arról még nem döntöttek.

Malone mély lélegzetet vett. Szorongás tűnt fel az arcán, és ettől felderengett bennem a remény.

– Úgy tűnik, igazat mondott arról, amit... a fiamért tett. – A szeme körül a ráncok, legörbülő ajka mind a vonakodásáról árulkodott. Arra nem is tudta rávenni magát, hogy kimondja: megmentettem Brett életét.

Nagyot nyelt, mintha tényleg a közmondásos békát igyekezne lenyelni.

– A saját élete kockáztatásával mentette meg Brettet. Ezért köszönettel tartozom.

Nem *szívből* köszönöm, hanem *köszönettel tartozom*. Mintha nem volna választása. És ismervén Rick bácsit, úgy gondoltam, valóban nem is volt. Ez lehetett a tanácskozásnak az a része, amelyet Jace meghallott, és amely a titokzatos mosolyt az ajkára varázsolta.

– Ne értse félre – lépett azonnal vissza Malone. – Ez nem változtatja meg a döntésemet egyáltalán. De ha van valami módja, hogy lerójam az adósságomat, kérem, adja a tudtomra.

Úzótt tekintetéből ítélve úgy vettem, ezt az utolsó mondatot nagyon is komolyan mondta. Nem akart köszönetet mondani. Le akarta róni az adósságát.

Hallottam már szívből jövőbb ajánlatot is, de attól még elfogadtam.

Hosszú másodpercekig álltam a tekintetét, latolgattam a lehetőségeimet. Amikor megláttam rajta a bosszúság első jelét, megszólaltam.

– Ami azt illeti, volna valami, amit megtehetne értem.

– Igen? – Úgy szivárgott a hangjából a gyanakvás, mint az elfertőződött sebből a genny.

– Már több mint két hónapja csak malmozok. Szeretnék segíteni a kutatásban. Már nem kell többször vallomást tennem, igaz? – A nagybátyám bólintott. – Semmi haszna, ha itt lézengek egész nap,

miközben kint dolgozhatnék. Amellett biztosan a fiúknak is elege van már, hogy a nyakukon lógok.

Tőlem jobbra dr. Carver, mint egy kamasz, felröhögött. Paul Blackwell megsimogatta hegyes állát ráncos kezével.

– Újra munkába akar állni?

– Igen – bólogattam. – Természetesen itt. Nem azt kérem, hogy küldjenek haza, csak egy kis friss levegőre vágyom. És segíteni akarok a kutatásban.

– Nem. – Malone még csak végig sem gondolta, holott ő volt az a koszos seggfej, aki tartozott nekem.

– Jaj, Calvin, ne csináld már! – csattant fel Rick bácsi. Ritkán hallottam még ilyen nyíltan ellenséges hangvétellel szólni, és *soha* egy másik alfával szemben. – Nem felmentést kér. Csak hogy hadd csinálja, amiben a legjobb.

Meleg hála ömlött el bennem. Tényleg úgy gondolta, a végrehajtoi munkában vagyok a legjobb? Levadászni a betolakodókat, járőrözni a határon – nem pedig kiadni a méhemet a faj javára?

Köszönettel mosolyt villantottam rá. Egyetlen biccentéssel vette tudomásul – ha valami, hát ez az alfákra jellemző mozdulat volt.

– Amellett – folytatta – ilyen keveset ér neked a fiad élete, hogy ne engednél a macskának, aki megmentette, néhány órát az erdőben? Munka közben? Ez jóformán közszolgálat, és az adósságodért cserébe ajánlja. Azt hiszem, baromi nagyvonalú tőle.

Malone füstölgött. Már vártam, mikor tör ki lángokban, de a balján Paul Blackwell is bólogatott. Alighanem szerette volna mielőbb elfelejteni a szégyent, amelyet Colin, a Gyáva Oroszlán hozott a falkájára és a büszkeségére.

– Túl nagy szabadság – erősködött Malone. – Mi tartaná vissza, hogy elmeneküljön?

A barátaim és a családom iránt érzett szeretet? Az apám és alfám iránti kötelességtudat? A győzelmi vágyam? A becsületem? Mindenki választhat. Malone úgyse hinne egyiknek sem.

– És ha emberi alakban marad? – javasolta dr. Carver, és nem tudtam, hogy megköszönjem neki, vagy elátkozzam érte. *Nem* emberi alakban akartam volna menni. Már több mint egy hete nem váltottam teljesen alakot, és ha ágakon-gödrökön botorkálok át, nem enyhíti a bőröm alatt zsongó feszültséget. A sürgető vágy, amelyet alighanem

csak tovább hevített a részleges változás, már olyan idegesítő volt, mintha a hátam közepe viszkettett volna, ahol éppen nem érem el. Körbevakarhatom, de ha nem találom el, nem múlik el. Muszáj volt átváltoznom.

Azonban erre nem számíthattam túl hamar – mivel Malone lassan rábólintott a doki javaslatára.

– Rendben. Emberként kimehet, de csak ma. És felügyelet alatt. A társa nem vezítheti szem elől.

– Rendben – vágta rá Rick bácsi is.

Apám megköszönte a torkát, és a figyelem máris a terem jobb oldala felé fordult, ahol ő ült az orvos mellett; Dannyt láthatóan szórakoztatta ez a kis mellékes alkudozás.

– Nincs senki, aki párba állhatna vele, csak Marc vagy Jace.

Calvin arca még inkább elsötétült. Mindannyian tudtuk, hogy nem kedveli Marcot, nem is bízik benne, mostoha fia nevét pedig hallani sem bírja.

– Küldjétek vele mindkettőt.

Apám bólintott.

– Ők hárman két csapatot is leválthatnak. Kell valaki, aki pihen is, hogy holnap megint ki tudjon menni. – Szünetet tartott, és a zárt folyosóajtó felé fordult. – Marc!

Az ajtó azonnal kitérült. Elvigyorodtam. Marc hallgatózott, és nem kételkedtem benne, hogy Jace-szel együtt.

– Igen?

– Te és Jace visszatértek a kutatásba. Faythe-szel. – Felállt, lesimította öltönye elejét. – Menj, nézd meg, Michael megtudta-e már, hol halt meg a rendőr. Ha igen, ott kezdjétek. Jace váltson alakot, ti ketten ne. Ha valakit megláttok ott, küldd Jace-t a fák közé, ott eléggé közel kerülhet, hogy megérezze a gyilkos szagát. Ne fedezzenek fel, ne csináljatok zűrt. Megértettétek?

Marc bólintott: mögötte Jace barna, hullámos haját láttam vele egyszerre mozdulni.

– Kapjatok be valamit indulás előtt, és vigyetek kábítófecskendőket. Ha Faythe meglógna, löjétek fenékbe, és vonszoljátok haza. – Apám szeme villogott, hogy Malone kárára tréfálkozhat, és én hangosan felnevettem.

– Nem gond – vágta rá Marc, teli szájjal vigyorogva. Ha azt hitte

volna, hogy elér valamit az elkábításommal, már régen megjátszotta volna, de ennél több esze volt. Egy pillanatra összeakadt a tekintetünk, aztán elindult a folyosón, csak a válla felett szólt vissza Jace-nek, hogy csináljon valamit enni.

Addigra már apám is félúton volt az ajtó felé, a sarkában Danny Carver. Malone ülve maradt, az asztallapot bámulta még akkor is, amikor a többi alfa hátratolta a székét.

– Malone tanácsos? – szólítottam meg. Mérgesen nézett rám. – Köszönöm.

Csak egy rövid biccentéssel felelt, aztán ő is hátralökte a székét, és ki masírozott.

Apám megállt a küszöbön, és kissé meghajtotta felém a fejét. Alig észrevehető mozdulat volt, egy nevetéshez képest semmi. De éppen annyira felmelegített belül, mint a tiszta levegő, amit végre magamba szívhattam. Az apám elismerte a gesztusomat – és az erőfeszítést, amibe került – a tisztelet és megbecsülés jelével.

És ugyan sosem vágytam, hogy bárkinek a rólam alkotott véleménye fontosabb legyen nekem a sajátomnál, apáméval mégis megtörtént.

És ez mindig így volt.

HAT

NEM SOKKAL HÉT UTÁN nekivágtunk az erdőnek: jobbomon Marc, balomon Jace, az övemen egy palack víz, mindkét kezemben egy-egy sonkás szendvics. A kis udvart körülöttünk beragyogta a holdfény, egyelőre nem volt nyoma a beígért hófelhőknek. Szinte fülig ért a szám. Hetek óta nem éreztem magam ilyen jól, még úgy is, hogy a tanács visszatartotta az ítéletet a gyilkosság ügyében.

Rick bácsi megmagyarázta a fenntartást. Nem adta le a szavazatát, mert Paul Blackwell még mindig bűnösnek tartott, márpedig két szavazat már elégséges az elítélésemre. Időt nyert, hogy meggyőzzük Blackwellt.

Elszáradt fű ropogott a bakancsom talpa alatt, vastag bőrkabátom ujjai susogva súrlódtak az oldalamhoz. Mély lélegzetet vettem, és még szélesebben vigyorogtam, mert a hideg, tiszta levegő fenyőtű, erdei állatfajták és füst szagát hozta, utóbbit valamelyik távoli kempingező grillje alól.

Tulajdonképpen nem voltam bezárva a kis házba. Jó néhányszor megjártam már az utat a főépületig, amióta a társaságunk a hegyekbe érkezett. De valahogy a szabad természet illata sokkal édesebbnek érződött, amikor nem rettegtem, hogy vissza kell mennem a falak közé.

A fák vonalánál elmajszoltam az első szendvicsemet. Jace átadta Marcnak a turistatérképet, ahol Michael megjelölte a rendőr testének feltalálási helyét. Marc a bőrkabátja belső zsebébe gyűrte a papírt, aztán átvette a nyugtatólövedéket, végül a nagybátyám GPS-e következett; ezt a kezében tartotta, hogy vezessen minket.

Aztán Jace levetkőzött, átadogatta a ruháit Marcnak, ő pedig bepakolta azokat a hátizsákjába. Jace meztelenül négykézlábra huppant az avarágyon, és belekezdett a váltásba.

Igyekeztem nem nagyon irigykedni. Tényleg igyekeztem. Egy részem hálás volt, hogy egyáltalán kint lehetek, még ha emberbőrbe zárva is. De az a makacs másik rész váltig nem akarta beérni csak egy részével annak, ami egészen járt volna nekem. Nem tettem szándékosan semmi rosszat, és egy, egyetlen estére szóló túrázási engedély ember

alakban nem kárpótol hetek bezártságáért és ellopott szabadságáért.

– Ez valójában dicséret, ugye tudod? – siklott át Marc pillantása Jace vonagló alakjáról rám.

– Miért is?

– Tudják, hogy négy mancon senki nem versenyezhet veled. Az, hogy nem engednek alakot váltani, saját alábbvaló képességeik beismerése. Nem igaz? – mosolyodott el. – Egy bók.

– Kétélű bók, az lehet. – Újabb falatot téptem a szendvicsből, mielőtt még jobban belekeveredtem volna valami Malone-ra irányuló szóbeli abúzusba.

– Akkor itt egy egyértelmű. – Marc felhúzta a farmere szárát, és előszedett valamit masszív bakancsából. – Figyelembe véve frissen támadt érdeklődésedet a nem hagyományos fegyverek iránt, apád szerint készen állsz egy ilyenre.

Valami vékony, kemény ért a tenyeremhez, még őrizte Marc testmelegét. Amikor feltartottam, megláttam, hogy egyszerű, erős, rugós kés az.

– A biztonság kedvéért, mivel nem válthatsz alakot. Ez a gomb nyitja – mutatott egy kis, kerek kiemelkedésre az oldalán – és fél kézzel is becsukhatod, ha a lábadnak nyomod. De *légy szíves*, ne vágd meg magad!

Válaszul csak fújtam egyet, és megnyomtam a gombot. A hétcentis, rozsdamentes acél penge kipattant. Megszorítottam a markolatot, próbálgattam a fogását.

Jó érzés volt. Nem annyira, mint a saját karmaim, de legalább nem álltam ott védtelenül, és teljesen Jace és Marc védelmére szorulva a sűrű, sötét erdőben.

– Köszönöm. Honnan van?

– Apád kérte kölcsön Lucastól. De ha nem használsz végül, ne is emlegesd, rendben? Malone vagy Blackwell nem örülne, ha megtudná, hogy felfegyverkezve mászkálsz.

– Ünneprontó – nevettem rá, becsuktam a kést, és bedugtam a jobb farzsebembe. Tetszett a dudor. Megnyugtató, bár a végrehajtók általában nem hordtak fegyvert azon kívül, ami velük született.

Tompa nyögés terelte vissza a figyelmemet Jace-re. Már majdnem átváltozott, és most úgy nézett ki, mint egy hatalmas, kopasz macska, torz fejfel. Nem, egyáltalán nem volt tetszetős, de a vérmacskák

hozzászoknak ehhez már egészen kicsiként – jóval azelőtt, hogy a serdülőkorral elérkezne a saját első átváltozásuk ideje.

A köztes állapotok rémséges voltát ellensúlyozta rövidségük, és a tudat, hogy a test, amely pillanatnyilag komoly fájdalmaktól szenved, és szörnyformákba csavarodik, pillanatokon belül szépséges, kecses, gyors vadállattá alakul, amely olyan sebességre és egyensúlyozásra képes, amit egy ember soha el sem képzelhet, nemhogy kipróbálhatná.

Ám úgy vettem észre macskatársaim részleges átváltozásomra adott reakcióiból, hogy a tudat, miszerint se ilyen, se olyan arcom maga a cél volt, nem csak egy szükséges állomás, mindenkit zavart – Marcot kivéve. És persze dr. Carvert, aki kétségtelenül úgy gondolt rám, mint egy élő tudományos kísérletre.

Megrágtam az utolsó falatot. Sűrű, fekete szőr sarjadt egy széles hullámban Jace hátán. Kitátotta a száját: a tépőfogai megnyúltak, az új macska-állkapcsában növvő többi hegyes, görbe foghoz illeszkedve.

Még egy pillanat, és vége is volt; előttünk egy nyolcvankilós lopakodó vadászgép állt. Már ezerszer láttam az átváltozást – a fenébe, meg is csináltam annyiszor! –, de még mindig lenyűgözött.

Jace mellénk sétált, és megszimatolta Marc lábát. Marc tovább rágta a maga szendvicsét, nem is törődve a macskával. Jace-nek nem is volt egyéb jóváhagyásra szüksége: kecses, hajlékony ívbe görbülve megfordult, úgy lépett hozzám, közben a teljes testével nekidörgölözött Marc lábának. A fejével meglökte üres kezemet, és kitartottam a tenyeremet, hogy hozzányomja a pofáját. Szokásos üdvözlés volt ez, a bizalom és az érzések kimutatása. Nem túl sok érzése: Jace-nek több esze volt, semhogy túl sokáig túl közel maradjon, ha Marc is jelen van. Bár szakítottunk, és ő ember alakban maradt, azért tétovázás nélkül megmutatta volna Jace-nek, hol a helye – Marc szerint minél messzebb tőlem.

Nem tiltakoztam, mert nem láttam volna szívesen senki mást az életemben – vagy az ágyamban –, és azt akartam, hogy ezt ő is tudja. Azzal viszont mindketten tisztában voltunk, hogy ha védelmező – vagy inkább birtokló – magatartása átlép bizonyos határokat, azonnal véget vetek a dolognak. Ez idáig ennyi elegendő volt, hogy a vonalon belül tartsa.

Jace dorombolva dörgölte a fejét a tenyeremnek. Mosolyogtam, és megvakargattam a füle tövét, aztán ő, minden figyelmeztetés nélkül –

csak a lapockái között megfeszülő izmok árulták el – előrevetődött, ki a kezem alól, be két fatörzs közé. Felszaladt egy meredek domboldalon, kikerült néhány tüskebokrot, és már el is tűnt a szemünk elől.

Egymásra néztünk Marckal, felhúztam egyik szemöldökömet. Bólintott, és mi is kilóttunk, a lábunk rohant, a karunk kaszálta a levegőt – Marc még szorongatta félig rágott szendvicsét. A vizesflaska a combomnak verődött. Felnevettem futtomban. Alighanem csak pocskoltam vele a levegőt kevésbé hatékony emberi tüdőmből, azonban nem érdekelt. A futás nem munka volt. A futás *futás* volt, mindegy, hány lábon, farmerben-e vagy bundában. A testmozgás testmozgás, és nekem aztán alig valami kevésben volt részem mostanában.

Kapkodtam a hideg levegőt, csípte a torkomat. Az izmain diadalmasan dolgoztak, most, hogy nem kellett visszafognom az erejüket. A lábam azért a sebességért lüktetett, amelyet emberként nem adhattam meg neki – de azért megpróbálhattam.

Egy hirtelen nekirugaszkodással Marc elé kerültem, és csak vigyorogtam elkeseredett nyögésén. Kócos örökzöldek és csontvázszerű lombhullatók villantak el mellettem visszafelé, de csak a szemem sarkában láttam valami barnát, valami zöldet. A hold bőséggel ontotta a fényét az ágak között, néhol fényesen megvilágította az ösvényt előttem, máshol az ágak árnyéka sötétbe burkolta, hová lépek. Már csaknem beértem Jace-t, amikor először átéreztem a teljes eufóriát.

Adrenalin áradt szét bennem. Száraz fű ropogott a talpam alatt. Kabátba bújtatott karomat, de meztelen nyakamat és arcomat is, kopasz ágak csapkodták, mégsem álltam meg, nem is foglalkoztam a karcolásokkal, vágásokkal; ezt majd később megbánhatom még.

Még ember alakomban is elég volt megszimatolni az erdőt, hogy megismerjem. Erős, változatos illatok fűszereztek a levegőt körülöttem, szinte láttam is őket kavarni a sötétben, ahogy keresztülvágtatok rajtuk. Nyulak, mókusok, opossumok, szarvasok, rénszarvasok... vagy jávorok? És farkasok. Meglepett, hogy még belőlük is maradt a környéken, most, hogy ennyi macska bókászik mindenfelé.

Aztán szén és cédrus hamujának átható aromája egy régen leégett tábor tüzből. Egyáltalán szabad itt tüzet gyújtani? Rothadó levelek, moha a fák törzsén, fenyőtűk nedve, és... *barbecue-szós?* Valaki nem takarított el sátrazás után.

Jace egy vörösfenyő mellett balra tért, átvágott egy jól látható gyalogösvényen. Utánarohantam, Marc a nyomomban. Még láttam, ahogy Jace farka eltűnik egy domb tetején, és lábujjhegyre ugorva utánalódultam, kilógó gyökerekbe és indákba kapaszkodva. Kétlábú alakom egyedül a kényelmes, artikulált beszéd előnyével bírt. Minden más több erőmbe került, és kevesebb eredményt hozott. Különösen az ugrás. Jace átlendült a dombon, alig torpant meg felfelé félúton, hogy továbblökje magát erős hátsó lábaival. Nekem viszont *másznom* kellett, karral húzni, lábbal tolni magamat. Meg is csúsztam, és elestem volna, ha Marc keze nem támaszt meg fenéktájt.

Felérve két lépést futottam még Jace után, de lassítottam, amikor ismerős szagot éreztem meg az erdei illatok keveréke felett. *Medve. Egy medve volt itt nemrég.*

Nem, nem csak egy medve: egy bruin. *Keller.*

Marc megelőzött, ahogy lelassítottam, de megállt, amikor látta, hogy elmaradok.

– Mi az?

– Semmi. Keller szagát érzem.

– Igen, errefelé jött le hozzánk. A kunyhója szűk tíz kilométerre van innen északnyugatra.

Biccentettem, és meg is álltam mellette, hogy kifújjam magam. Egy macskának ennyi még nem is volt igazán sport, de én már lihegtem.

– Milyen közel találták meg a rendőrt?

Marc előhúzta a GPS-t a kabátzsebéből, és megnyomott rajta pár gombot, aztán balra fordult, és ismét leolvasta a kiírást.

– Rossz felé indultunk. Innen három kilométer északkeletre.

– Jobb lenne visszahívni Jace-t.

Marc visszadugta a GPS-t a zsebébe, két ujját az ajkai közé dugta, hogy keskeny rés legyen köztük. Mély lélegzetet vett, aztán hangosan, élesen füttyentett, de úgy, ahogy én akkor sem tudtam volna, ha az életem múlik rajta.

Pillanatokkal később Jace rontott elő két bokor közül, és leheveredett a lábunk elé, hogy lenyalogassa a port az egyik mancsáról, mintha nem is lenne semmi fontosabb dolga éppen a személyes higiéniánál. Őszintén, ez annyira jellemző a macskákra.

– Rossz felé indultál, okostojás – közölte Marc lenézően.

Jace félbehagyta a mosakodást, és csak a szemét forgatta, hogy

felnézzen Marcra. Egyet pislantott, lefogadtam volna, hogy érdektelenségből, aztán folytatta a tisztálkodást, mit sem törődve a gúnyolódással, vagy a saját téves irányérzékével. Megint csak tipikus macska.

– Na jó, Fabio¹, ennyi elég a cicomából. Induljunk! – Lenyúltam, megmarkoltam a szőrt-bőrt Jace nyakán, és húzni kezdtem. Könnyedén rám morgott, úgy tett, mintha figyelmeztetne, de felemelkedett a kezemmel együtt. Jutalmul végigsimogattam a hátát. Hálából a farkát is a tenyerembe simította. Mohó kandúr!

Kuncogva megvakartam a fülét, aztán elindultam a Marc jelezte irányba. Marc is követett, közben ismét a kenyér-és-húsdarabon rágódott, ami a szendvicsből a rohanásunk után megmaradt.

Fél óra múlva már átkoztam emberi lábaimat. Az erdei túra kemény munka volt, és a folyamatos mászás – hiszen hegyoldalban igyekeztünk felfelé – sem könnyítette meg a dolgot.

Nagyjából félúton kiittuk a kulacsaink tartalmát. Marc a hátizsákja zsebében hozott két üveg vízzel újratöltötte őket, Jace egy patakából lefetyelt. Húsz perc kellett még, hogy egy kilométeren belülről kerüljünk a gyilkosság helyszínéhez, legalábbis Rick bácsi GPS-e szerint. De nem jutottunk közelebb.

A milliomodik ágat hajtottam félre az arcom elől, amikor a dermedt mozdulatlanság előttem elterelte a figyelmemet karmolásaimról és horzsolásaimról, és észrevettem Jace tartását. Mereven állt, a füleit oldalra fordította, a farka idegesen csapdosott. Szimatolt valamit, és ösztönösen követtem a példáját, pedig az esélye, hogy emberi orrommal megérezem, mit is szagol, szinte zéró volt.

Annál jobban megdöbbsentem, amikor mégis sikerült.

Egy kóbor.

Én is megdermedtem. Marc keze csöndesen a vállamra ereszkedett, hogy jelezze, ő is észrevette, és figyelmeztessen: meg ne szólaljak. Mintha számítana. Elnémulásunk és megállásunk úgyszólván elárulja a kóbornak, akárhol is lapuljon, hogy észrevettük.

A tény, hogy emberként is kiszagoltam, két dolgot jelentett. Először is a szag friss, másodsor, a kóbor közel van. Ha nincs itt, a szaga sem

ennyire sűrű, márpedig *sűrű* volt. Alig néhány pillanattal azelőtt állhatott a helyünkön. Majdnem ráléptünk.

Jace farka egyre hevesebben rángatózott. Egy tőlünk balra lévő fa koronáját nézte: észrevett valamit. Követtem a pillantását, igyekeztem belesni a tűktől sűrű fenyőágak közé, de nem láttam mást, mint a leveleket és árnyékokat.

Aztán Jace horkantott, és nem törődve a zavaró szaggal – mintha egy egeret hagyott volna békén, mert nem éri meg a hajszát –, újra elindult az eddigi irányba, mintha mi sem történt volna.

Csak bámultam utána, aztán Marcra lestem; ő megmarkolta a karomat, és Jace után rángatott, egyetlen szemvillanással jelezte, meg ne szólaljak. Ezt a tehetséget mindig is irigyeltem. Én csak arra voltam képes egyetlen pillantással, hogy valakit feldühítsek, ami nem éppen ideális készség, ha az ember élete forog kockán.

Még percekig sétáltunk, Marc szorosan mellettem gyalogolt, anélkül azonban, hogy hozzám ért volna, amikor rájöttem, hogy a kóbor követ minket. Már nem éreztem a szagát, és csak azért hallottam, mert tudtam, mire figyeljek. De biztosan ott volt, és a fiúk biztosan tudták.

Az is biztos, hogy eltértünk az eredeti iránytól, immár nem a gyilkosság helyszíne felé vezettük a kóbort.

– Mit csinálunk? – súgtam olyan halkán, hogy magam is alig hallottam a saját hangomat. De Marc igen.

– Elvisszük innen – mormolta ugyanolyan csendesen, és lágy, suttogó hangjának emléke másfajta éjszakákról fájdalmas hiányt ébresztett bennem. – Az egyikünknek ki kell csálnia.

– Nem fog Jace közelébe menni – leheltem. – A karmai túlságosan fenyegetőek. Kettőnk közül kell kicsalogatnia valakinek.

– Majd én – vágta rá gondolkodás nélkül; biztos voltam benne, hogy ezt fogja felelni.

– Te nem érdeked. Én jobb csali vagyok.

– Nem.

Ebben a válaszában is biztos voltam. Pontos idézet volt apámtól.

– Jól van, akkor vesítsd el. – Leküzdöttem az ingert, hogy megvonjam a vállam, és ezzel a kóbor tudtára adjam, hogy sugdolózunk.

– Malone alig várja, hogy szégyenben lásson hármunkat, ettől aztán igazán rohadt boldog lesz.

– Néha igazi szemétláda vagy – felelte Marc, és bár nem esett ki nyugodt, laza lépései ritmusából, valódi idegességet éreztem a hangján,

– Mondják – mosolyogtam bele a sötétbe, tudva, hogy nyertem.

– Megcsináljuk vagy nem?

– Jó. A kedvenc szerepedet játsszuk el. Én megcsókollak, te leütsz. Erősen. Aztán szaladj.

Meg akar csókolni?

– Nem veszi be – feleltem, átlépve egy letört fenyőágon, azonban a habozásom igazi oka a lehetséges csók volt; az első igazi, amióta szakítottunk. Nem tűnt jó ötletnek, hogy csókolózzunk Marckal. Csak még többet akartam volna tőle abból, amit már nem kaphattam meg.

– Dehogynem. Beveszi, mert be akarja. És ha nem? Akkor sincs olyan kóbor, aki elszalaszt egy nőstényt. Te elszaladsz, ő követ téged, mi követjük őt. Én gyalog, Jace a fákon.

Jace tüsszentést színlelt, hogy a tudunkra adja: megértette a maga részét.

Mielőtt tovább vitatkozhattam volna, Marc elkapta a karomat és maga felé pördített. Olyan hevesen és gyorsan csapott le a számra, hogy gondolkodni sem maradt időm. Ami azért nem volt jó, mert elfeledkeztem a tiltakozásról is. Ehelyett *elhelyezkedtem* a karjában, mint a kedvenc karosszékemben.

Valami feszültség, amelynek a létéről eddig nem is tudtam, felengedett bennem. Testben és lélekben ellazultam. Még úgy is, hogy Jace hallgatózott, és a kóbor kétségkívül figyelt minket, Marc illata és érintése – ismerős, mint a saját arcom – olyan érzéseket váltott ki bennem, amelyekről azt hittem, sosem érzem őket többé. Legalábbis addig nem, amíg meg nem győzőm Marcot, hogy adjon nekem még egy esélyt.

Ízlelgettem őt, emlékek olvadtak a valóságba, reménytelenül összezavartak. Olyan vágy ébredt bennem, amelyet többé nem elégíthettem ki. Jó néhány másodpercig viszonzottam a csókját, ő pedig hagyta, szerepjátékunk elmerült a múlt és a vágyak ködében.

Aztán, amikor már csaknem elfelejtettem nemcsak, hogy hol vagyok, hanem azt is, *kicsoda*, bal kezével benyúlt a kabátom és ingem alá, fel, egészen a bordáimig, és belém csípett: még durván csavart is egyet a húson.

Levegőért kaptam, dühösen eltoltam magamtól, de aztán

ráébredtem, hogy elmulasztottam a végszót.

– Te kurafi! Ez – *kicseszettül fáj!* – minden határon túlmegy! – Ökölbe szorítottam a jobbomat, és meglódítottam. Marc nem bukott le. Terv szerint vette az ütést az álla bal oldalára. A feje hátracsuklott, aztán, mielőtt „magához térhetett” volna, elcsörtettem az aljnövényzetben.

Alig néhány méter után megbotlottam egy kiálló gyökérben, és el kellett kapnom egy ágat, hogy talpon maradjak. *Hülye emberi lábak!* Elrohantam egy bokorcsoport mellett, amelyet négy mancsom egyszerűen átugorhattam volna, de így ki kellett kerülnöm, a karommal vadul hadonásztam. Fél szemmel a földet lestem – kétségbeesetten vágyakoztam macskaszemeim után –, úgy próbáltam megtalálni a sötétben rejtőző akadályokat, mielőtt átestem volna rajtuk.

Annyira összpontosítanom kellett rá, hogy lábon és mozgásban maradjak, hogy először semmi másra nem is gondoltam, csak hogy gyorsabb legyek a kóbornál. Nem is figyeltem, merre indultam – vagy, hogy hová tűnt Marc és Jace –, mert hozzászoktam, hogy macska formában érzékeny orrom és fülem vezet.

Néhány perc rohanás után ráébredtem, hogy egyedül vagyok. Megálltam egy kis tisztáson, és hallgatóztam. A szívverésem elnyomta a háttérben zsongó hangokat, az erdei lények ciripelését, kurrogását, surranását – már amelyiket nem rémítette halálra örült topogásom az élőhelyük közepén. De azért hallottam, hogy egy ember ront keresztül az erdőn, az én irányomba. *Marc.*

Ő és Jace alighanem lemaradt, hogy elhitesse a kóborral: van esélye, de már nem játszadoznak. Bár Jace-t macskaként nem hallgathattam ki, de mindketten felém futnak most.

Azonban úgy hallottam, a hangok eltértek nyugat felé. Ha nem igazítják ki az útvonalukat, elvétenek. Ha viszont túl hamar figyelmeztetem őket, a kóbor előtt érnek be, és elveszítjük az egyetlen esélyünket, hogy elkaphassuk.

Másfelől, ha a kóbor ér ide előbb, tényleg és igazán *cseszhetem*.

Délről száraz levelek roppanása, gally reccsenése hallatszott. Marc közeledett, két lábon nem éppen olyan csendesen, mint négyen tudott volna. Vagy csak azt akarta, hogy tudjam: közel jár? Megfeszítetten hallgatóztam a csaknem teljes csendben, a saját szívverésem dübörgött a fülemben, de nem hallottam semmit sem Jace, sem a kóbor felől. A

szagukat sem éreztem, és ez már kezdett aggasztani, bár szellő sem rezdült, és emberi orrom igencsak tompa volt.

Lassan körbefordultam, hátha valami jelét látom a csillogó, *fényes* bundának az árnyékok között, de mielőtt befejeztem volna a kört, egy hirtelen megérzés borzongott végig a gerincemen. Sem azt, sem a libabőrt a karomon nem a november közepi hideg okozta.

Valaki figyelt. Tudattalan macska-elmém kiszagolt vagy meghallott valamit, és riadót fűjt tudatos, emberi részem számára.

A szívem úgy vert, hogy azt hittem, kék-zöld foltokat hagy belül a mellkasomban. Alig hallottam tőle valamit is. Lassan továbbfordultam, de először semmit sem láttam, csak fákat és bokrokat. Aztán valami megcsillant a sötétben. Nem, nem is egyvalami. Két fehér fénypont a fekete éjszakában. Holdfény egy macska szemében.

Lassan a farzsebembe nyúltam, és előszedtem a rugós kést. Az ujjamat a gombra helyeztem, készen arra, hogy megnyomjam, de még nem vettem elő a hátam mögül. Adrenalin hullám söpört végig rajtam, szabad kezem ökölbe szorult. Azok *nem* Jace szemei voltak: halvány zöldesbarnán ragyogtak, a kék legkisebb nyoma nélkül. A pulzusom az égbe szökött.

A kóbor talált meg előbb.

HÉT

A MACSKA PISLOGOTT, ÉN HÁTRALÉPTEM. Száraz avar zörgött a lábam alatt: összerezzenem, mintha elárulhatná a helyzetemet. Csakhogy egy kandúr már megtalált, még két másiknak kellene. *Talán most már elkezdhetnék kiabálni...*

Nem.

Susogott az aljnövényzet, a kóbor kilépett a bokrok közül. Magasra tartotta a fejét, hegyezte a füleit, a farka lassan csapkodott. Alaposan megnéztem magamnak, hogy később azonosítani tudjam – ezt végrehajtói kiképzésem során elsőként tanultam meg. Mélyen beszívtam a szagát, ami azonnal elárulta, hogy kandúr, és *nem* ő fertőzte meg a másik kóbort, akit elintéztem a klopfolóval. Azonban ez még nem jelentette azt, hogy mást sem karmolt meg – vagy tett vele valami még rosszabbat.

Betegség nyomát nem éreztem rajta, nem is bicegett – a jó egészség jele mindkettő. Fiatalnak tűnt, a harmincas éveinek elejére tettem volna, és kisebb volt Marcnál. Sajnos a vérmacskák esetében azonban nem egyedül a méret jelzi, hogy ki mennyire veszélyes – erre én magam vagyok a legjobb bizonyíték.

Végző soron azonban egy kóbor hím volt, én meg egy nőstény. A kíváncsiság vonzotta hozzám, és egy olyan ösztön, amely veleszületett, és amelyet talán még csak meg sem értett. Ha sértetlen akarok maradni, rá kell játszanom az érdeklődésére, és megőrizni a nyugalma, amíg Marc és Jace megérkezik.

– Jó cica, szép cica – mormoltam; egyelőre nem akartam kinyitni a pengét, hacsak a másik nem mutatkozik egyértelműen ellenségesnek. Ha kést rántok, tuti, azzá válik.

Marc, hol a pokolban vagy már?

A kóbor újabb lépést tett felém; a fülét hátracsapta, a farkát alacsonyban, mereven tartotta. Még mindig inkább kíváncsi volt, mint agresszív, ami nem jelentett nagy meglepetést. A legtöbb kóbor számára én voltam az első nőstény, akit egyáltalán látnak, és általában nem gondolták, hogy félniük kellene tőlem, amíg már késő nem volt. Persze

általában én is macska alakban voltam, és sosem egyedül.

Na jó, erre az esetre is kell, hogy legyen valami eljárásrend. Még mindig a macskát méregetve kutattam az emlékeim között, végigvettem mindent, amit tanultam, amióta beálltam végrehajtónak. Mit tesznek a fiúk, ha emberi alakban, jóformán fegyvertelenül találkoznak szembe egy csupa fog és karom kóborral?

A válasz nem javított a hangulatomon. Harcolnak vagy meghalnak.

A harc utolsó lehetőségnek marad, a halál nem opció. *Akkor miben vagy még jó?*

A beszédben, legalábbis Marc szerint kidumálom a bikából a borjút. Persze ez többnyire *bajba kever*, nem *kifelé rángat belőle*, de mindenesetre egy próbát megért.

– Hahó – nyögtem ki, aztán el is akadtam. Nem bírtam eldönteni, mivel folytassam: kérdezzem meg a csillagjegyét, vagy könyörögjek, hogy ne egyen meg.

A macska nem foglalkozott a köszönéssel. Az orrcimpája remegett, ahogy beszívta a szagomat. A fegyvert még nem láthatta, és ha meg is érezte a fém szagát, nem zavarta különösebben. Közelebb jött, én hátráltam, azonban egyenetlen talajra léptem, és a jobb kezem, még mindig hátul a késsel, fatörzshöz ért. Nem volt tovább út, hacsak el nem akarok futni a kóbor elől. Ami öngyilkosság lett volna. Még ha nem is tervezi, hogy rám támad, ha elrohanok, ösztönösen üldözőbe vesz.

– Itt laksz a környéken? – kérdeztem egy pillanat tétovázás után. Meglepetésemre a macska oldalra döntötte a fejét, mintha kérdően akarna nézni. Vagy zavartan.

– Mármint itt – emeltem fel a bal karomat, hogy körbemutassak, és a kandúr összerezett. *Csak semmi hirtelen mozdulat, Faythe! Már így is ideges.* – Az erdőben élsz? Ezen a hegyen?

Ezúttal meghajtotta a fejét, aztán észak felé emelte a pofáját.

– Arra? – kérdeztem, amire ismét bólintott. Gyanakodtam, hogy a válasz nem igaz. Keller nem mondta, hogy vérmacskák *élnének* a területe közelében, csak a zajos, zűrös betolakodókról beszélt.

Észak felé néztem, mintha láthatnám az otthonát az ágakon-bokrokon át – meg persze a hegyoldalon –, és ezzel hitelessé tehetném, amit mond. Amikor visszapillantottam rá, alig másfél méterre állt, és meredten figyelt engem. Elterelte a figyelmemet, közel lopózott, én

meg bedőltem látszólagos együttműködésének.

– Okos cica. – Az utolsó kóbortól eltérően ez itt nem volt sem lázas, sem zavart, úgyhogy nem láttam okát, miért ne belezhetném ki, ha rám ugrik.

Ekkor újra megrándult az orra, a bajusza előremeredt. Megdermedt, a füle radarként fordult körbe, úgy hallgatózott valami emberi füllel észrevehetetlen nesz után.

Marc és Jace? *Istenem, add, hogy ők legyenek!*

A kandúr nem vette le rólam a szemét, azonban a farka lassan csapdosni kezdett. A füle visszafordult: most már minden figyelmét rám összpontosította. Még macskapofájáról is lerítt a várakozás.

Valamire készült. Lehet, hogy Marc és Jace túl messze vannak, hogy aggódjon miattuk, vagy éppen elég közel, hogy beleugrasszák a cselekvésbe. Én inkább az előzőre szavaztam volna, mert egyrészt nem hallottam őket, másrészt nem éreztem a szagukat.

Nagyot nyeltem, és egy apró lépést tettem jobbra. A hátam még mindig a fának feszült, jobb öklöm bütykei lehorzsolódtak rajta.

– Mit akarsz... – *A francba Faythe, eldöntendő kérdést tegyél fel neki!* – Akarsz tőlem valamit?

A kóbor ismét bólintott. Lágy, mélyen rezonáló hangot hallottam. Dorombolt, immár alig fél méterre tőlem. A szeme az arcomat kutatta, a szája elnyílt, kimutatta a fogait.

Sajnos, nagyjából sejtettem, hogy mit akarhat, és a „társaság” szó nem pontosan fejezte ezt ki. Ez a hátulütője, ha az ember a kevés élő nőstény egyike. A kereslet és a kínálat nem találkozik, ezért a keresleti oldal kissé... sóvárrá válik.

A macska egészen közel lépett. A szívem a torkomban dobogott. A fejével megbökte bal kezemet; igyekeztem nem összerezenni. Számomra a kéréstlen érintés jó alap, hogy leharapjam a tolakodó valamelyik testrészét.

Tompa emberi fogaim csak bosszantanák. De a késem, még így, rejtve is, csak centikre volt a torkától. A sakk-mattnak egy gombnyomással és egy sebes csapással véget vethettem volna.

Azonban nem bántott, még csak nem is fenyegetett igazán, úgyhogy a meggyilkolása kissé elsietett lépésnek tűnt.

Amikor azonban felismertem, hogy ha nem akarom megölni, nincs más választásom, mint *együttműködni* vele, a gyomrom a félelemtől úgy

ugrott össze, mint a savanyú tej. Üres kezemet kinyújtottam, hátha magamhoz szelídíthetem, bár még a gondolat is, hogy ilyen ellentmondásos játszmába kezdek, visszataszító, diszharmonikus érzéseket keltett bennem.

A tenyeremhez dörgölte a pofáját, majdnem ugyanúgy, mint Jace alig pár perccel korábban. A saját szagára cserélte az övét, ezzel hatékonyan megjelölt, mint a magáét.

Borzongtam az undortól. Az alom– és falkatársak közötti hétköznapi érintés elfogadott volt, mi több, elvárt. Idegenek esetében azonban sértésnek számított. Fenyegetésnek. Akkora társadalmi ballépésnek, mint a Grand Canyon.

A kóbor ezt valószínűleg nem tudja, nyugtatgattam magam. Nem a mi társadalmi rendünkben nőtt fel. Én azonban igen, és ezért megalázottnak éreztem magam. A legtöbb, ami telt tőlem, a néma borzongás volt, tudva, hogy ha csak kicsit is ellenállok, az egyikünk komolyan megsérül, talán meg is hal. És minthogy a túlélés a hét minden napján előnyt élvez a büszkeséggel szemben, kész voltam eljátszani a szerepemet. Csak éppen nem repestem a boldogságtól.

Már majdnem legyőztem az undort, amikor macskamorgás hallatszott valahonnan távolról, és széttépte a barátságos tapogatózásunk látszatát, vele együtt a kísérteties csöndet is.

A kandúr megdermedt a kezem alatt. Mozdulatlanná merevedtem, és némán imádkozva behunytam a szemem. A morgás nem Jace hangja volt, azonban kétségtelenül volt hozzá köze, ahogy Marcnak is – és ezért nem voltak még itt.

Avar roppant a lábamnál, és a bunda egyszerre eltűnt az ujjaim közül. Valami megrántotta a kabátujjamat. Felpillantottam: a macska a fogai közé csípte a bal kezelőmet.

– Hé, eressz el! – követeltem, igyekeztem méreggel helyettesíteni a gyomromat kitöltő rettegést. A félelem megbénít, de a düh segít a harcban, és ekkor már tudtam, hogy harcolni fogok. – Nem akarsz tudni, mi lett az utolsó macskával, aki felbosszantott.

Rendben, technikailag semmi más, mint hogy megkarcoltam az orrát részlegesen átváltozott fogaimmal, na de az *azelőtti*... az ő agya végigloccsant rajtam, és jó pár négyzetméternyi barna, száraz fűvön.

Válaszul nyilvánvaló, azonban teljesen hihetetlen fenyegetésemre, a kandúr csak a szemét forgatta – zavaróan emberi gesztussal – és

követelőzőn újra megrántotta a kabátujjamat.

Egyértelmű volt, mit akar. És az is, hogy nem kerül rá sor.

– Ah-ha – ráztam a fejem. Nincs az az isten, hogy elsétáljak az erdőn át az első kandúrral, aki hozzám dörgölőzik.

A kóbor vadul morgott, a szívem az agyamban lüktetett. Egyszerre megéreztem a szagát is. Felbosszantottam, talán félt is, és a teste extra mennyiségben termelte a feromont, hogy minden körülötte lévő figyelemztessen. De csak én voltam körülötte. Egyes-egyedül én.

Mindazonáltal, még ha segíteni is akart volna rajtam, akkor sem hagyhattam hátra Marcot és Jace-t, főleg úgy nem, hogy valamelyikük akár meg is sérülhetett.

Újabb, ezúttal erőteljes húzás.

– Nem *fogdoshatsz* össze idegen lányokat, hogy elrángasd...

Láthatóan azonban tévedtem, mert a kandúr megvetette hátsó lábait, és hatalmasat rántott rajtam. A vállába kellett kapaszkodnom, hogy el ne essek, az ujjaim sűrű, idegen szörbe markoltak. Újabb rántás, és többméternyi jutottunk előre – én előrehajolva, botladozva a szegényes holdfényben, ő még hátrafelé is gyors, magabiztos lépésekkel.

– Állj meg! – kiáltottam, most már szándékosan azért, hátha Marc és Jace elég közel van, hogy meghalljon. A kóbor azonban meg sem torpant. Eljött az ideje a komolyabb eszközöknek. *A pokolba is!*

Előhúztam a kést a hátam mögül, megnyomtam a gombot. A penge boldogító, fémcsattanással ugrott ki.

– Nem hagysz nekem túl sok lehetőséget – figyelmeztettem, amikor a tekintete a késre villant egy eltévedt holdsugárral együtt.

Ismét morgott, és egy pillanatig egyikünk sem moccan. Aztán megvetette a mellső lábait is, és a karomnál fogva a jobb oldalára rántott. Elvesztettem az egyensúlyomat, kiléptem, és csak az utolsó pillanatban jutott eszembe, hogy felrántsam a kést. Ez azonban egy pillanattal később volt a kelleténél.

Bal mancsa ívben lecsapott a kezemre. Bár nem eresztette ki a karmait, de az erőteljes ütés kiverte a kést az öklömből; az egész karom tehetetlenül zsibbadni kezdett.

A penge jobbra röppent, megpattant egy fatörzsön, belezuhant egy avarkupacba, és eltűnt. Egyedül maradtam egy idegen kóborral az idegen, sötét erdőben – teljesen fegyvertelenül. Ha még sokáig leszek ember alakban, meg is kéne majd tanulnom rendesen használni a kést.

Addig azonban nem maradt más, mint a düh és az ösztön, amely most már minden idegvégződésemet perzselte. Mint egy áram alatt álló vezetékben, vibrált bennem a félelem és a bosszúság. De a határozatlanságom elszállt.

– Eressz... el! – A második szóval együtt elszállt az öklöm is, és a halántékába csapódott, mielőtt elhalt volna a hangom.

Egy szédült pillanatra a kandúr megingott négy lábán. Pislogott, elnyílt a szája – kiszabadultam!

Lerohantam a hegyoldalra, abba az irányba, ahonnan jöttem, legalábbis reméltem, hogy abba. Mögöttem a kóbor őrrjögő üvöltéssel rontott utánam.

– Marc!! – kiáltottam, amikor a futó lihegése már a nyakamba csapott. – Jace!

– Faythe!

Kapkodtam a fejemet, hátha meglátom, merről jön Marc hangja. Legalább annyira rendben volt, hogy kiáltani tudjon, és nem is olyan nagyon messze. Elkanyarodtam felé, bízva benne, hogy nem árulná el a helyzetét, ha a minket kergető macska még fenyegetést jelentene.

Magam mögött éles roppanó-csusszanó hangot hallottam, és a kandúr lihegését, amikor ő is élesen elkanyarodott utánam. A következő szusszanása már túl közlelől jött a kényelmeshez – túl közel hogy túléljem –, úgyhogy lendületet vettem egy sprinthez, hogy nyerjek néhány lépést, aztán egy maroknyi levélen csúszva megpördültem. Két kézzel kaptam el a fejem fölött egy kopasz ágat, még fordultamban. A macska elugrott. Nyögve előrelendítettem a testemet. Kéreg reszelte a tenyeremet. A lábam, behajlított térdekkel, ívet írt a holdfénybe.

Nem rúgtam fel magam az ágakig – nem vagyok tornászvilágbajnok –, de éppen elég magasra húztam fel a lábam, hogy a kandúr alattam maradjon. Mire megállt és megfordult, én már az ellenkező irányba nyargaltam, barátoktól és ellenségtől egyaránt távolodva.

Esélyem sem volt, hogy leahagyjam a macskát, még kevesebb, hogy mászva meneküljek előle. Legfeljebb elkerülhettem, amíg bele nem un a kergetőzésbe. Vagy amíg én ki nem merülök annyira, hogy ne bírjam Folytatni – ami már csak pillanatok kérdése volt. A tudóm égett, az oldalam úgy szúrt, mintha minden lélegzetvétel kitépné egy bordámat.

Más lehetőség híján lelassítottam, először kocogásra, aztán sétára

váltottam, a kezem a bal oldalamba szorítva. Végül egészen megálltam. Mögöttem lelassultak a macska léptei is; ezt megint csak bizonyítéknak vettem, hogy elfogni akar, nem megölni. Sajnos, ez a tudás nem nyugtatott meg. Ha elég közel jut, egyetlen csapással leteríthet, még a karmát sem kell kiengednie, aztán oda hurcol, ahová csak akar.

Megfordultam, hogy szembenézzek vele, nekivettem a hátamat a legközelebbi fatörzsnek, és azonnal felemeltem a tenyeremet, mint az univerzális jelet: állj!

A kóbor hátravetette a fejét, és üvöltött, dühe visszhangzott a fák közt. Nagyon meggyőző volt. De akkor sem gondoltam meg magam. Eszem ágában sem volt vele menni.

Megindult felém, elszánt lépésekkel, én pedig lassan hátráltam. Megint csapdába estem, de már nem volt erőm a meneküléshez. Ám azért apám lánya voltam, és harc nélkül *nem* akartam megadni magam.

Jobb kezemet ökölbe szorítva harcállásba helyezkedtem, hogy a kandúr jól lássa a szándékomat. És akkor mély mordulás zendült valahonnan, szinte a csontjaimban vibrált. Agresszív volt és dühös – remekbe szabott fenyegetés. És nagyon *ismerős*.

Jace.

A kóbor felkapta a fejét, tekintetét a fejem feletti ágakra emelte. Én is odalestem – csak egy villanásnyi időre –, Jace ott kuporgott jobb felől, egy vastag ágon. Kivillantotta tépőfogait, a bundája csillogott egy széles, ezüst holdfénypásmában.

A kóbor farka egyet rándult, éppen csak, hogy megláthassam, aztán lecsapott.

Sikoltottam, amikor hatalmas mellső mancsai mellbe vágtak. Az erdő vadul forgott körülöttem, hanyatt estem, a fejem egy kilógó gyökérnek vágódott. Egy súlyos test préselte ki a levegőt a tüdőmből, elvágva rémült sikolyom útját.

A kóbor lebámult rám, a fogai centikre voltak a nyakamtól, a bőrömön éreztem forró leheletét. Pánikban voltam, próbáltam lelökni magamról a vastag, bundás bordáinál fogva, tátott szájjal küzdöttem levegőért, bár nem volt hova beszívnom, mert a mellkasomon egy nagyjából nyolcvankilós macska támaszkodott.

Jace ismét felmordult felettünk, szavak nélkül figyelmeztetve a kandúrt, hogy eressen el, vagy vállalja a következményeket. Csakhogy nem vethette magát az idegenre anélkül, hogy engem is agyon ne

nyomott volna.

És akkor megértettem, hogy túszerű vagyok. A kóbor a megöléssel fenyegeti Jace-t, ha nem vonul vissza. És ha valamelyikük nem dönt nagyon hamar, az egész értelmét veszti – már fuldokoltam.

A rémület elszorította a szívemet, égette a torkomat. Haszontalanul csapdostam a karommal, hatástalanul ütögetve a kóbor oldalát.

– Mire mész egy halott fogollyal? Így nem kap levegőt!

A szemem előtt már elhomályosult a kép, amikor Marc hangja hasított keresztül a fülem zúgásán. A kegyelem hangja volt, a megváltásé.

Vagy esetleg az utolsó, amit valaha is hallani fogok.

De akkor a kandúr levette rólam az egyik mancsát, súlya egy részét a talajra helyezve, közém és Marc közé, és hirtelen megint kaptam levegőt. Nem tökéletesen, de elég jól.

Nagy kortyokban nyeltem a levegőt, ziháltam, és csak erős összpontosítással tudtam megállni a túllégzést. Amikor kitisztult a szemem előtt a kép, elfordítottam a fejem, az arcomat a hűvös, lágy, illatos talajra préselve és átnéztem a kóbor lábai között. Marc ötméternyire állt. Egy vágás díszlett a homlokán, az arca bal oldalát vér szennyezte, és a kabátja bal ujjja is elszakadt, összevéreződött. De élt és mozgott, minden másról meg majd gondoskodik az idő.

– Ereszd el! – parancsolta Marc, szinte tökéletesen utánozva apám engedelmeskedsz-vagy-meghalsz hangját. A kóbor morgott, és a nyakamhoz hajtotta a pofáját. Merev szőrszálak csiklandozták a bőrömet, és mielőtt észbe kaphattam volna, felvinnyogtam.

Marc előrelelendült, felkapott egy hosszú, vastag ágat a lába mellől. Meglendítette a husángot, és kettőt előrelepett.

Négy helyen éles fájdalom hasított a mellkasomba, a bal mellem felett. Sikoltottam, inkább ijedtemben, mint fájdalommban. Marc hirtelen mozdulatától megriadva a kóbor kieresztette a karmait, amelyek áthatoltak bőrkabátomon, az ingemen és a bőrömon is.

Azonban rögtön vissza is húzta őket – újabb megerősítés, hogy nem akar megölni, csak ha nem marad más választása. Amikor aztán ismét Marcra pillantottam, megláttam, hogy valami csillog hátul a sötétben, a maga mögött tartott kezében. Zseblámpa? Hogyan segíthet nekem azzal? Elvakítja az átkozott kandúrt?

A keze újra mozdult, és a fény most erősebben csillant. Azaz nem is

igazi fény volt. Inkább a holdfény egy sugara, amint megtörik... valami fémen? Megtalálta a késemet? Nem, ahhoz vékony volt. Inkább egy...

Fecskendő. A nyugtató volt nála.

Csodás. Sajnos sosem fog elég közel jutni, hogy használja is, mielőtt beleviszi a kandúrt a meggyilkolásomba. De nem is ez volt a terve.

Felnézett, és aprót biccentett Jace-nek – valamire jelt adott.

Jace felüvöltött, kihívóan bemutatva domináns dühét – meg kell hagyni, szép volt –, mire a kóbor fűjt és ösztönösen a hang irányába nézett. És amíg nem figyelt rám, Marc felém dobta a fecskendőt. A csípőm mellett ért földet.

A kóbor az új hangra visszafordult, a mancsát a hasamra ejtette.

– Csináld! – sziszegte Marc, és odakaptam. Az ujjaim mohapárnába akadtak, úgy kerestem a tűt, mint a közmondásos párját a szénakazalban.

Hirtelen mozdulatomtól a kóbor megriadt – vagy talán bosszankodott rajta –, és négy karomhegy szaladt a hasamba, mélyebben, mint korábban. Sikoltottam, az ujjaim egy mohacsomóba markoltak. A vérem szaga úszott a levegőben, és minden lélegzetvételem megrántotta megtépett hasfalamat, új fájdalomhullámot verve bennem – az agyam egy része mégis azon töprengett, nem szakította-e véletlenül ki az új köldökpiercingemet.

A kandúr morgott, és visszahúzta a karmait. A feje felett Jace sziszegett indulatosan, őt figyelte.

Elejtettem a mohát, és újra végigfuttattam a kezem a talajon, ezúttal azonban lassan, nehogy megint megriasszam a macskát. Az ujjam beleakadt a hideg műanyag ampullába. Rámarkoltam, és megkönnyebbülten fűjtam ki a levegőt.

Fellendítettem a karom. A karmok megint a húsomba mélyednek. Meleg vér folyt végig a hasamon, le az oldalamra. Egy utolsó sikollyal belevágtam a kábítófecskendőt a macska nyakába. Megrándultam, amikor porcba ütközött, de meglöktem, és továbbsiklott.

A kandúr fájdalomában és meglepetésében üvöltött. Benyomtam a fecskendődugattyút. Valami nagy és nehéz huppant a talajra, tőlem balra, aztán felénk roppent. Meglepett nyikkanásba fulladt a sikolyom, amikor lesöpörte rólam a kóbort; a karmai kiszakadtak a bőrömből, és megint kiáltottam. A hasamhoz kaptam. Az ujjaim a saját véremtől

voltak izmosak.

Marc már mellettem térdelt, és a hasamra szorított valamit. Az inge volt. A kabátja félredobva hevert a földön, felsőteste a hideg ellenére meztelen volt.

– Ne mozdulj! – simította meg másik kezével a hajamat. – Vérzel.

Felnevettem, de fájt, úgyhogy abbahagytam.

– Nem mondd?

Mosolygott, és erősebben nyomta az inget a hasamra. Lepisszegett, én pedig bólintottam, mert már túlságosan fájt, hogysen vitatkozni lett volna kedvem.

Marc előhúzza a telefonját, és fél kézzel – a gyorsívó gombbal – tárcsázza apámat. Távolról hallottam, ahogy GPS-koordinátákat olvas be, aztán megmondja apánknek, hogy elfogtunk egy kóbort. És hogy megsérültem. Azután pánik hangjait hallottam a vonalból, és nem hallgatóztam tovább.

Elfordítottam a fejem. Jace az idegen macska felett állt. Amaz mozdulatlanul hevert a talajon, a fecskendő még mindig kiállt a nyakából. Jace lesodorta rólam, bár ezzel kitepte a hasamból a körmeit, ugyanakkor alighanem megmentette az életemet.

– Köszönöm – súgtam. Jace csendesen hozzám lépett, és a vállamhoz dörgölte a pofáját. Aztán dorombolva mellém heveredett: véres kezemet a mancsára tettem, és lehunytam a szememet.

Marc telefonja összecsapódott, ő maga a másik kezemet fogta meg, közben nem engedte fel a hasszorítót sem.

– Rendbe jössz – jelentette ki. – Apád küld segítséget. – Aztán még hozzátette, de olyan halkán, hogy még én is alig hallottam: – Sosem lett volna szabad hagynom, hogy elmenj.

NYOLC

NEM TUDOM BIZTOSAN MEGMONDANI, meddig tartott, amíg a segítség megérkezett, de egy örökkévalóságnak éreztem. Amíg vártunk, Jace nem mozdult közülem és az eszméletlen kóbor közül – biztos, ami biztos –, és Marc is szorosan tartotta az ingét a sebeimen. Nem nézett rájuk, és még a fájdalom kódén át is megértettem, hogy fél. Elsősegélyt nyújthatott, csillapíthatta a vérzést, de ha ránéz a sebeimre, talán többet tud meg, mint akart volna. Többet, mint én akartam volna.

Jóval azelőtt, hogy megláttuk volna, már hallottuk a felmentő sereget, és a zajból azt is kitaláltuk, hogy a csapat nagy része emberi alakban közeledik. Mivel nem veszthettek időt, nem is igyekeztek lopakodni, ehelyett áttörtek az erdőn, mint egy megperzselt medve, dobogva, ágakat tördelve, leveleket csörgetve. Jace felüvöltött, hogy segítsen nekik megtalálni minket, mást amúgy sem nagyon tehetett értem macskaként.

Legnagyobb meglepetésemre, és nem kis megkönnyebbülésemre, az első, aki kibukkant a fák közül, apám volt. Még mindig a reggeli öltönyét viselte, hozzá fényes, elegáns cipőt, aminek soha semmi keresnivalója nem lett volna az erdőben. Most sár tapadt a cipőjére és tönkre is karcolta a sok ág és kilógó gyökér.

Megtorpant, ahogy meglátott, nagy kezével még tartotta az ágot, amit félrehajtott. Rémület suhant át az arcán, aztán el is tűnt, de meglepett, hogy egyáltalán ilyet láthattam. A bátyáim tucatjával szerezték be a sebesüléseket, de apánk mindig hűvös nyugalommal kezelte az eseteket. Miattam azonban aggódott.

Ennyire rosszul néz ki a hasam?

Nem! Csak néhány karmolás az egész, és ilyen sötétben amúgy sem láthatja. Mindössze azért ideges, mert én vagyok a kisbabája, az egyetlen lánya, akit még sosem látott felvagdossa. Ez most annyira megijesztette, hogy eltilt a terepmunkától? Állandó irodai beosztást kapok?

A pokolba, azt nem! Azt nem hagyom.

A fájdalmam ellenére ránevettem, hadd lássa, hogy rendben

vagyok, ő pedig megkönnyebbülten visszamosolygott, és Marc mellé térdelt a zsúfolt tisztáson. Átvette tőle a jobb kezemet, elsimította a nedves arcomra tapadt tincseimet, mint korábban Marc is, de nem szólt egy szót sem. Én sem tudtam, mit mondhatnék. Ha rájön, hogy én akartam csalit játszani, az aggodalmát alighanem elhomályosítja majd a haragja, és még a hasamat gyötrő kínon keresztül is tudtam, hogy az ezt követő veszekedés nem lesz épp kellemes.

Apám mögött két sötét, prêmes alak lépett a tisztásra – megerősített védelem, hátha visszafelé még valami probléma adódik. Az elsőben Paul Blackwell unokájára ismertem, a második...

Rick bácsi volt! Nem is tudtam felidézni, mikor láttam utoljára macska alakjában, de most nyilvánosan a segítségemre jött – épp annyira Malone kedvéért, mint az enyémet. De ez nem számít. Egy alfa nem lesz akárkinek a testőre. Még a testemet gyötrő tűz ellenére is megtisztelve éreztem magam.

Lucas unokabátyám követte az apját, mindenki fölé tornyosulva, beleértve dr. Carvert is, aki két kézzel cipelte elsősegélytáskáját. Nagyra nyílt a szeme, amikor először meglátta az eszméletlen kóbort, aztán engem is.

Teljesen professzionálisan huppant mellettem a földre, és elnézésekérés nélkül tolta odébb apámat. Ő némán engedelmeskedett, és örömmel láttam, hogy az orvosi diploma vészhelyzetben üti az alfa rangot. *Jó tudni.*

Dr. Carver letette a táskáját, aztán óvatosan leszedte Marc tönkrement ingét a hasamról, és beleejtette a nejlonzacskóba, amelyet Lucas tartott elé. Aztán a pólóm szegélyét fogta meg, és finoman elemelte a sebről, összeszorított fogaimon át kapkodtam levegő után, amikor az anyag meghúzta a sebszéleket. Amikor aztán feltárult minden sebesülés, a doktor szegélytől gallérig kettétépte az anyagot. Könnyen elvált, ha nem is szépen – a vérmacskák még ember alakban is nagyon erősek –, és egyszerre az egész felsőtestem szabadon volt, véres vágások, vörösre színeződött melltartó, minden.

Marc összerándult, Jace nyüsztített a hasamat látva, de a félmeztelenségem miatt senki a szemét sem rebbentette. Folyton meztelenül látjuk egymást, hiszen ruhában alakot váltani nemcsak nevetséges lenne, hanem egy idő után eléggé drága is.

Marc arcáról a saját félelmemet olvashattam le, márpedig abból

többre nem volt szükségem, úgyhogy elfordítottam a fejem, hogy inkább apámat lássam. Ő is szorosan összeharapta a fogait, mint én, és átfutott a fejemben, mi az, amit visszafog. Amikor észrevette, hogy figyelem, rám mosolygott.

– Helyrejössz – bólintott, mintha magát akarná meggyőzni. – Nem néz ki annyira rosszul.

Összerándultam, amikor Danny óvatosan elkezdte letörölgetni a vért a sebeimről, és megkönnyebbülten fújtam ki a levegőt, érezve, hogy a helyén maradt köldökgyűrűmet emelgeti. De nem vettem le a szememet apámról.

– Hát te hol szereztél orvosi végzettséget?

Apu rekedten nevetett, dr. Carver a sarkára ült; rápillantottam.

– Ami azt illeti, igaza van. Négy szúrásnyom van a mellkasodon, gondolom, karmok. – Bólintottam, ő folytatta. – Biztos vagyok benne, hogy fáj, de ezek sekélyek, úgy látom, nem tettek valódi kárt.

Eddig jól hangzik.

– A hasi sebeid kicsit súlyosabbak, de ahogy nézem, szervi sérülésed nincs. Persze azért majd rád nézek még, hogy biztos legyen benne. A vágások, amik a szúrásokból indulnak ki, szépen felmetszették a bőrt, de úgy látom, az izmokat nem teljesen. Azt mondom, rohadt szerencséd volt. Nem tartok maradandó károsodástól.

Mintha a teljes erdő sóhajtott volna, és eltartott egy pillanatig, hogy rájöjjek: a körülöttem álló férfiak fújtak egyet megkönnyebbülésükben – egyszerre.

– Ne érts félre – ráncolta a homlokát felettem dr. Carver –, jó darabig fájni fog. Huszonnégy óra mozdulatlanság, aztán válts alakot mielőbb, hogy gyorsítsd a gyógyulást. Nem lesz szép, de jobb, mint a következő hónapot ágyban tölteni, és sírva nevetni.

– Meg tudom csinálni, doki.

– Biztos vagyok benne – enyhült meg az arca, aztán felnézett apám arcára. – Na, vigyük ki innen, hogy összevarrhassem.

Lucas ajánlkozott, hogy elvisz, és Jace vissza akart változni, hogy segítsen, de Marc egyiküket sem engedte a közelembe. A karjában vitt végig az erdőn, egészen a főházig, meg még fel kilométernyit a saját faházunkig. Minden lépésénél összerándultam, végül aztán a nyakába temettem az arcomat, hogy az ismerős illat megnyugtasson. Marc az állával simogatta a fejem búbját, ami hatékonyabban csillapította a

fájdalmamat, mint bármi, amit dr. Carver adhatott volna.

Lucas sétált mögöttünk, vállán az eszméletlen kóborral: úgy hozta, mintha egy zsák táp lenne. Danny szerint a kandúr még órákig nem tér magához, a dózisból ítélve, amit beadtam neki Malone... akármijéből. A jelek szerint jóval erősebb koktél volt, mint amivel korábban énrám lőttek. Már csak, ha arra gondoltam is, meddig feküdhetnék kiütve, ha én kapom be – abból kiindulva, mennyivel kisebb vagyok a kóbornál –, felfordult szegény, összekarmolt gyomrom.

A faházunkba érve Marc gyengéden letett a selymes zöld takaróval fedett ágyra a szobában, amit elfoglaltam. A konyhában talált egy ollót, levágta a pólóm maradékát is, aztán hozott még egy párnát a fejem alá a saját ágyáról; ezt a szagából tudtam meg. Mindent elkövetett, hogy kényelembe helyezzen, és bár a lélegzetvétel égetett, mint a tűz, akkora örömmel töltött el, hogy ismét hozzám ér, hogy nem akartam elrontani a fájdalom miatti panaszkodással.

Apám a szoba sarkába húzódott, hogy folyamatosan lásson, mialatt felhívta a főházban székelő tanácsot, és beszámolt a friss hírekről. Danny Carver ki-be szaladgált, szedte össze a varrókellékeit. Leemelte az ernityt a lámpáról, hogy a lehető legvilágosabb legyen, aztán az éjjeliszekrényre, egy tiszta, fehér törülközőre pakolta válogatott orvosi eszközeit – ollókat, fogselyemszerű cérnát, néhány más, ijesztő fémeszközt.

Összerezzenem, amikor egy üres fecskendő is kirakott, mellé egy kicsi, gumikupakos üvegcsét.

– Ez mire kell?

Dr. Carver kedvesen mosolygott, amikor látta az arcomon a félelmet – nem igazán bírom a tűket. Általában ha találkozom eggyel, utána olyan helyekre visznek, ahova magamtól nem mennék.

– Az új vendégünknek. Ezzel a kis adrenalin-meg-mindenféle keverékkel rákényszeríteni, hogy változzon vissza.

– Ó! – Ez bölcsen hangzott. Nem hagyhattuk, hogy macskaként ébredjen, hiszen veszedelmes lett volna, nehezen irányítható, és megbilincselhetetlen. És azért sem, mivel nem volt ketrecünk, ahová bezárhattuk volna. Emberként rendesen megköthetjük, meg nem is hasogathat fel senki más.

– A többi viszont az enyém, igaz?

– Hát, igen. – dr. Carver elhúzta a cipzárt a táskáján, és leült az üres

ágyra, velem szemben. – Ez a legsúlyosabb szolgálati sérülésed?

Igyekeztem vállat vonni, de még ez a kis mozdulat is fájt.

– Most először próbált valaki kibelezni.

Danny nevetett.

– Hát, ha azt próbálta, igencsak gyenge munkát végzett. Ezeken a kis lyukakon nem értek volna ki a beleid. Rendbe jössz. Egy darabig sajogni fog, meg valószínűleg heget is hagy, de teljesen rendbe jössz.

– Köszönöm – válaszoltam. A doki vidáman bólintott, aztán felszedte a tűt és a kis üvegcst, és kiment a nappaliba, hogy elrendezze a kóbert. Furcsamód ez jobban megnyugtató, mint a szavai. Annyira nem lehetnek súlyosak a sebesüléseim, ha előbb inkább a másik páciensét látja el.

Másfelől, én nem voltam veszélyes, a kóbor igen.

Kifelé menet Danny találkozott Marckal, aki egy konyhai széket hozott, lerakta az ágyam mellé, rázuhant, és két tenyere közé vette a kezemet. Most, hogy Marc mellettem volt, apám kísétált, hogy saját szobája viszonylagos magányából hívja fel anyámat.

– Igaza van a dokinak – szorította meg Marc az ujjaimat.

– Honnan tudod?

Hátradőlt, hogy leplezetlenül megnézhessem magamnak tökéletes, szoborszerű mellkasát, amelyet csak a négy hosszú karomnyom csúfított – azok hozták közénk, és az én életembe. Most, hogy az én vérem kenődött el rajtuk, nyomasztóan frissnek tündek.

– Ha én ezt túléltem, te is túléled azt.

Elvörösödtem szégyenemben, hogy nyafogok egy viszonylag csekély sebesülés miatt. A francba is, Jace-t három hónapja *lelőtték*, és még abból is remekül kilábal.

– Igazad van. Picsogógép vagyok.

– Nem. Mielőtt Danny megtisztította a sebeidet, eléggé csúnyának látszottak. Az a rengeteg vér... először azt hittem, a kurafi félbetépett.

– Nem hiszem, hogy ártani akart nekem.

Marc pillantása a hasamra villant, aztán vissza az arcomra.

– Hogy mit *akart*, az nem számít.

– Nem gondolod, hogy mégis? – És nem a kóborra gondoltam. Saját magamra, és arra, hogy nem akartam megfertőzni Andrew-t. És a lehetőségre, hogy mégis Marcnak van igaza, és a szándékom végül mit sem fog számítani.

Azonban válasz helyett a hasamra nézett, és a szája sarka mosolyra húzódott: hallottam, ahogy felgyorsul a pulzusa.

– Tudod, azért szerencséd van, hogy nem tépte ki azt az izét is – intett az állával a köldökgyűrűm felé, és belepirultam, amikor rájöttem, hogy most nézi meg igazán először.

Ethan vitt el belővetni, nem egészen egy hónapja, és végig az üvegpult mögött álló, ezernyi testékszerrel díszített lánnyal flörtölt, annak ellenére, hogy életében először hosszú távú barátnője volt. Mármint ha három hónap hosszú távnak számít...

A bátyám szerint az első – és *egyetlen* – testékszerem fantasztikus. De nem az ő kedvéért csináltattam. Egy hirtelen ötlet volt, amikor a kirakatról eszembe jutott, hogy Marc szerint a köldökpiercing szexi.

Akkor egy hétig rövid felsőket hordtam, hogy kiprovokáljak valami reakciót, de Marc rá sem pillantott átlőtt köldökömre, vagy legalábbis úgy nem, hogy észrevegyem. A jelek szerint egyetlen lyuk a hasamon nem volt elég, hogy visszaszerezem az érdeklődését.

Négy viszont már szépen bevált.

– Tetszik? – kérdeztem, bár jól tudtam, hogy a véres sebeim rontják az összehatást.

– Aha, igen. – Vágytól rekedtesen válaszolt, és én csak mosolyogtam. A tekintetemmel a mellkasát simogattam, bátran, mert jó ideje már, hogy nem láthattam így. Szép volt – mindig is így gondoltam. Már gyerekkorunkban is. Még most is, hogy a vérem mocskolta.

Nem, várjunk csak? Az nem mind az enyém. Amikor Jace-szel rám találtak, Marc már összevéreződött, és most, hogy nem vett friss inget, láttam is, mitől. Bal karizmán négy új karom nyom éktelenkedett, és a sebek szagából éreztem, hogy nem Jace mancsa nyoma, összeakadtak még egy kóborral. Nem csoda, hogy annyi időbe telt megtalálniuk engem.

De mielőtt megkérdezhettem volna, mi történt, néhány nyögés és puffadás elterelte a figyelmemet. A nappaliban Lucas és Jace – immár ember alakban és ruhában – emelgetett egy ernyedt, meztelen férfit. A kóbort.

Dr. Carver varázstűje bevált. Újabb biztos jele annak, hogy idővel a tudomány teljesen az uralma alá hajthatja a természetet. Talán egy napon arra is képes lesz, hogy gyógyítsa a vérmacskafertőzést, és

visszaadja a kóboroknak emberi életüket. Egyelőre azonban az egyetlen, amit tehettek, az volt, hogy megtanulják, miként játsszák ki a kártyákat, amelyeket az élet osztott nekik. Marc jó játékosnak bizonyult. Andrew nem.

Dr. Carver visszatért, és mielőtt behúzta maga után az ajtót, még láttam a nappaliban, hogy Lucas ragasztószalaggal rögzíti a kandúr csuklóját – Jace a bokáján dolgozott. Aztán Danny leült Marc székére, én pedig hosszan sóhajtottam, felkészülve az előttem álló öltésekre.

Marc fogta a kezemet, mialatt dr. Carver lokálisan érzéstelenítette a sebek környékét – amikor rájöttem, hogy ennek is része a tűszúrás, majdnem eltörtem az ujjait –, aztán amikor már a varráshoz került sor, simogatni kezdte a hajamat, és elszalajtott a stresszlabdáért, amit Michaeltől kaptam. Mire dr. Carver összefoltozott, az időtlen szivacs-golyó apró cafatokban terítette be a takarómat.

De nem ez segített át a varráson – egyetlen öltés sem fájt, de mind éremélyítően húzta a bőrömet. Nem is apám, aki visszatérve az ágyam lábánál járkált. Marc volt az, aki elterelte a figyelmemet, az egyik végrehajtótörténetet a másik után mesélve. Némelyik vicces volt, a másik ostoba, de mindegyik jobb, mint apám ideges lépteinek kopogása, vagy Danny mormolása, ahogy az öltéseket számolgatta.

Marc ismét mellettem volt, amikor szükségem volt rá, pedig én már annyiszor cserbenhagytam...

Amikor készen volt a varrás, apám ellenőrizte és rábólintott, végül dr. Carver nagy gézlapokkal fedte be, és széles fehér ragtapasszal rögzítette.

Marc leszedte a másik ágyról a takarót, és rám terítette, aztán erős, meleg kezét a nyakam alá csúsztatta, hogy segítsen megemelni a fejemet, amíg a kapott pohár vízzel bevettem dr. Carver tablettáit.

– Ezekről néhány órán át aludni fogsz – mondta az orvos, amíg én kortyolva ittam, hogy kimossam a számból a keserű utóíz. *Okos.*

Ha előbb elárulja a hatást, aligha vettem volna be őket. – Addig nem lesz szükséged fájdalomcsillapítóra, de van valami jó cuccom a számodra, ha majd felébredsz.

Biztosra vettem, hogy szükség is lesz rá. A helyi érzéstelenítő hatása máris múltóban volt, és csak a fejemet felemelni is olyan érzés volt, mintha forró késekkel szurkálnának hastájékon. Nem is sejtettem, hogy azokat az izmokat ennyire gyakran használom, de megjegyeztem

magamnak, hogy legyek hálás a jóllétükért.

– Nem szeretném, hogy egyedül maradj – folytatta, és az apámra nézett, bár látszólag hozzám beszélt. – Legalábbis, amíg ki nem zárható a belső vérzés. Azonnal szólj, ha szédülsz, hányingered van, vagy véreset vizelsz. Valakinek meg figyelni kellene, nincs-e duzzadás, kék-zöld folt, érintésre fájdalom.

Apám bólintott, de Marc szólalt meg hamarabb.

– Majd én itt maradok vele.

Apu összevonta a szemöldökét, mintha ellenkezni akarna, de aztán gondosan visszavette pókerarcát, és bólintott.

– Jól van. Majd küldök valakit, hogy váltson le, ha a kóbor ébred fel előbb. – Ugyanis Marc vezette a kihallgatásokat. Nagyon *meggyőzően* tudta rávenni az embereket a beszédre.

Dr. Carver a jelek szerint megelégedett ennyivel, és már indult is kifelé.

– Pár perc múlva itt vagyok, és ellátom a karodat – szólt vissza.

A szemem máris le-lecsukódott, valószínűleg legalább akkora részben a kimerültségtől és sokktól, mint a tablettáktól; azok nem hathattak ilyen hamar. Akárhogy is, a gondolat, hogy akaratom ellenére elaludjak, rémülettel töltött el. Utálok kimaradni a dolgokból, márpedig ha a kóbor előbb ébred fel nálam, nem is hallhatom, amit mond, és kérdéseket sem tehetek fel neki. *Nem tisztességes.*

– Várjatok, én is beszélni akarok vele! – erősködtem, ahogy apám fölém hajolt, és a szememet vizsgálgatta, mintha az éberségemet akarná megítélni. – Meg akarom kérdezni, hogy...

– Hiszed vagy sem, megbirkózunk vele nélküled – felelte, de szeretetteljes mosolya puhította az egómnak bevitt ütést. – Aludj egy kicsit, és ne aggódj a kóbor miatt.

– Én nem *aggódom*... – kezdtem tiltakozni, de apám már Marcot nézte, és az arca kemény, dühös kifejezést öltött. Akármit is jelentett ez, nem akartam kimaradni ebből sem.

– Kijönnél velem egy percre? – rendelkezett az alfa, és még mielőtt Marc felelhetett volna, apám hozzám fordult – immár ellágyult tekintettel, ami bosszantott, mert azt jelentette, hogy nem végrehajtójaként kezel, hanem kislányaként. Mosolyogva pusztít nyomott a homlokomra – effélére a tizedik születésnapom óta nem volt példa.

– Szép álmokat, kiscica. Itt leszünk, amikor felébredsz.

– Nem vagyok *kiscica*! – csattantam fel, de nem figyeltek rám. Apám kiterelte Marcot a nappaliba, és becsukta maguk mögött az ajtót, mintha ezzel elzárhatnák előlem a párbeszédüket. De ettől még hallottam, hogy rólam vitatkoznak, és a meglepetést még a nyugtatók gyorsan sűrűsödő kódén át is éreztem. Nem emlékeztem, hogy Marc valaha is vitatkozott volna az alfánkkal azelőtt. Azonban megértettem, hogy apám most apa, és nem alfa, és Marc erről érvel.

–...hagyhattad felügyelet nélkül? Meghalhatott volna!

– Igen, valóban. – Marc hangja nyugodt volt, halk, önbizalomról árulkodott, amelytől néma öröm ömlött végig rajtam. Úgy szólt, mint egy alfa. – Bármelyikünk meghalhat az év bármelyik napján, Greg. Végrehajtók vagyunk, a kockázat a munkánk része.

– Éppen ezért jártok párban. Hogy védjétek egymás hátát.

– Egy tökéletes világban ez így működik, igen – ismerte be Marc. – Csakhogy a mi világunk messze van a tökéletestől, és néha csak úgy megtörténnek a dolgok. Jelentkezik egy lehetőség, mint most... Faythe meglátta, és kihasználta. Az egész az ő ötlete volt. Ő mondta, hogy belőle jobb csali lenne, mint bármelyikünkből, és ebben igaza is volt. A kandúr sosem mutatta volna meg magát, ha én és Jace is ott vagyunk.

– Nincs az a kóbor, aki megérné Faythe életét.

– Ezzel egyetértek. De ha tényleg azt akarod, hogy átvegye a helyedet, hagynod kell, hogy megtanulja, *hogyan* csinálja. És a tudásra kell adnod, hogy bízol benne. Főleg most, hogy senki más nem. Az ő ötlete volt, és működött is. Amúgy meg pokolian makacs, és ha nem megyünk bele, egyedül is nekivágott volna. Ezt mindketten tudjuk. Azt tettem, amit akkor a legjobbnak gondoltam, és ő is. És senki más nem érzi magát rosszabbul, amiért megsérült, mint én.

– Tudom.

Nagyot nyeltem. Felzaklatott, hogy apám elismeri Marc irántam való érzéseit, bár a jelenlétem naponta okozott neki fájdalmat és bosszúságot. A világunkban nem létezik olyasmi, hogy magánélet, és a legtöbbször nem is vette a fáradságot, hogy eljátszsa, *nem* tud valamit, amit mindenki más igen. Az egyetlen, akivel ezt eljátszottam, Jace volt, vele is csak azért, mert úgy éreztem, jobban szeretné így.

– De azért ez nem csak erről szól, Greg.

– Hmm? – kérdezte apám, és mosolyognom kellett, mert

észrevettem, hogy kerüli a témát. Lehetséges, hogy van valami, amit a nagy Greg Sanders ne ismerne be magának szívesen?

– Mind tudjuk, hogy a tanács alighanem mindkét vádpontban bűnösnek találja majd. Amire szükségük van, az egy indok, hogy életben hagyják. Egy mentség, ami miatt hagyhatják elmenni anélkül, hogy gyenge hülyéknek látszanának. Tudniuk kell, hogy hasznos nekik, mindannyiunknak, és nem csak anyaként. Azzal, hogy megmentette Brette-t, és behoztuk a kóbort, megmutathatjuk nekik. Igen, közben megsérült, de meg fog gyógyulni. A cél szentesíti az eszközt, Greg, és ő ebben éppen annyira hisz, mint én magam. Ha nem így gondolod, menj, kérdezd meg magad!

Apám hallgatása beszédes válasz volt. Marc helyesen gondolkodott, ő pedig átkozottul jól tudta ezt. Azonban mégsem tudta igazán elűzni apai félelmeit.

– Hát jó. Amint a tanács meghozza az ítéletét, visszaáll a váltásba, és igazi feladatokat kap. De addig lazítani fog. Főleg most, hogy megsérült. Tartsd rajta a szemedet.

– Természetesen.

Az alfa lágy, mégis súlyos, senkiére sem hasonlító lépteit hallottam az ajtó előtt, és utánakiabáltam, bár fájt, hadd tudja, hogy kihallgattam.

– Jó éjt, apu!

Megtorpant, halkan felnevetett.

– Jó éjt, kiscicám!

– Nem vagyok kiscica! – süvöltöttem, éppen amikor Marc kinyitotta az ajtót. – Felnöttem!

– Ti ketten elvitatkozhattok ezen az életetek végéig – mosolygott.

– Mindig a kislánya maradsz.

– Ő meg mindig az agyonföltő, mindentudó nyűg a nyakamon – vágtam vissza. Marc, még mindig mosolyogva, leült az ágyam szélére.

– Apád lánya vagy.

Még csak a homlokomat sem tudtam ráncolni ezen. Akárminek nevezhetett, aminek csak akar, mert az azt jelenti, hogy beszél hozzám.

– Most egyszerre miért vagy ilyen kedves hozzám? Mert megsebesültem?

– Meglehet.

– Úgy érted, mindössze egy kis vért kellett fakasztanom?

– Vagy egy kicsit kedvesen szólni.

Auu! Ez aligha volt tisztességes, hiszen ritkán voltam vele igazán gonosz. Ennek azonban nem adhattam hangot; ez volt, amiben sosem juthattunk megegyezésre. Szerinte kegyetlenség volt a részemről, hogy megtagadtam a házasságot, szerintem meg az volt a kegyetlenség, hogy választás elé állított: ha nem mondok igent, mindenestől elveszítem.

Marc világa vastag fekete-fehér sávokkal volt megrajzolva, az enyém a szürke árnyalataiból állt. Ő a jót és a rosszat látta, én azonban túlságosan is sokszor csak a kevésbé gonoszt. Mindenesetre, furcsamód úgy tűnt, hogy a perem alkalmából szerepet cseréltünk.

– Sajnálom – mondta, ismét megsimítva a hajamat.

– Ne sajnáld. Megérdemeltem.

Még mielőtt tiltakozhatott volna – tudom, hogy megtette volna –, megint kinyílt az ajtó.

– Oké, Marc, hadd nézzem a karodat – huppant le dr. Carver az ágyak közötti székre, és magához intette, majd leültette az üres ágyra. Marc engedelmeskedett, és Danny óvatosan a lámpa felé húzta sebesült karját, hogy megvizsgálja.

– Nos, a karmolások tiszták és nem mélyek. Úgy tűnik, neked is szerencséd volt.

Marcnak azon egyetlen oknál fogva volt még mindkét keze épségben, mert átkozottul jó végrehajtó volt. Nála gyorsabb reflexekkel senki sem bírt, és állandóanriadókészültségben állt. Ő volt a saját szerencséjének kovácsa.

Én viszont, mintha mást se csináltam volna, csak hibákat.

Figyeltem, amint az orvos összeölti Marc karját, hipnotikusan egyenletes apró öltéseket tesz egymás után, és a szemhéjam elnehezült. Több jutott neki, mint nekem, mert a karmolásai hosszabbak voltak, ha nem is olyan mélyek.

– Reggel válts alakot – kötötte Marc lelkére dr. Carver. Lehunytam a szemem. – Jelentősen megrövidíti majd a gyógyulást, és úgy látom, muszáj, hogy jó formában legyél.

Még egyszer felnéztem, láttam, hogy Marc bólint; még mindig engem figyelt az orvos válla felett. Utoljára azt láttam, hogy a szája sarka felhúzódik egy fájdalmasan ismerős félmosolyba, aztán maguk alá gyűrtek a nyugtatók, és elaludtam.

KILENC

AMIKOR FELÉBREDTEM, Marc nem volt sehol, és az éjjeliszekrényen álló ébresztőóra számai 3:13-at mutattak, de az altatóktól még túl kába voltam, hogy megállapítsam, reggel van-e, vagy délután. Jobbra fordultam volna, hogy az ablakra nézzek, de nem sikerült – az első mozdulatra a hasamba nyilallt a fájdalom.

– Ó, a francba – nyögtem. Nevetés csendült a sötétben.

– Azt hitted, majd jó lesz?

Jace.

Visszahanyatlottam a párnámra, hálásan, amiért nem voltam egyedül, és amiért Jace váltotta Marcot, nem pedig... nos, akárki más.

– Nem gondoltam bele. Elfelejtettem, mennyire fáj megmozdulni.

– Nemsokára jobb lesz.

Ő aztán tudta; őt csak az elmúlt fél évben – a rendes szolgálati karcolások és horzsolások mellett – először Marc verte péppé, aztán Manx lőtte le. Annyi időt töltött a betegszobában, hogy anyám felajánlotta neki, rendezze be az ízlése szerint.

– Nagyon remélem. Felkapcsolnád a villanyt?

– Persze. – Székrugók nyikorogtak, lépések csoszantak a padlón. Tompa kattanás, és az ágy melletti lámpa felvillant, így megláttam Jace-t, fél kezével még a kapcsolón.

– Köszönöm. – Hunyorítva bedugtam a kezem a párnám alá, hogy feltámasszam, de úgy, hogy a hasam ne mozduljon.

– Szívesen. Kérsz inni?

– Igen, persze. Elégge száraz a szám. – És keserű utóíz éreztem a nyelvemen.

– Az altató teszi. – Jace átadott egy teli papírpoharat az éjjeliszekrényről. Megint az órára néztem.

– Hajnal van? – kérdeztem, mert eldöntöttem magamban, hogy nincs elég természetes fény hozzá, hogy délután legyen. És annyit talán nem is aludtam...

– Aha. Majdnem öt órát aludtál. A doki azt mondja, ehetsz, amit akarsz.

Leült az ágyam melletti székre, a szám elé emelte a poharat a szívószállal. Rámosolyogtam.

– Pizzát! Pizzát akarok.

– A pizzát leszámítva – nevetett. *Hát persze:* az alfák soha nem engednének be egy pizzafutárt a területünkre.

Kortyoltam, és a torkom azonnal jobb lett. Amikor eleget ittam, Jace lerakta a poharat.

– Segítsek felülni? A doki hagyott itt pár fájdalomcsillapítót, de ha fekve próbálsz beszélni őket, valószínűleg megfulladsz.

– Aha, köszi.

Jace az ágy fölé hajolt, és a karjaim alá csúsztatva a saját karját, hogy megtartsa, amíg óvatosan ülő helyzetbe küszködtem magam, és nekidőltem a fejtámlához tett párnának. A hasam sikoltva tiltakozott, és mintha a bőröm megnyúlt volna az öltések mentén. Nem bírtam legyűrni a félelmet, hogy ha túlságosan hirtelen mozdulok, ki is szakad a cérna, akkor pedig újra össze kell majd varrni.

Szerencsére ez nem történt meg. A legnehezebbnek, miután már Felültem, a kényelmes elhelyezkedés bizonyult, összeszorítottam a szememet, és két kézzel markoltam a takarót, ahogy a fájdalom végighullámozott rajtam.

– Tessék, ezeket vedd be! Segíteni fognak. – Jace három kerek, fehér tablettát öntött a tenyerébe egy, az éjjeliszekrényen álló akkora nagy üvegből – hogy csak meglepetten pislogtam. Jace mosolygott. – Nemsokára még örülni fogsz neki – mondta. – Az első huszonnégy órában ezeket kell beszédned, utána majd váltanod kell, hogy meggyorsítsd a dolgokat.

– Hármát? – néztem a tenyereimen heverő pirulákra. Jace csak vállat vont.

– Amikor Manx meglőtt, négyóránként négyet vettem be. Gyorsan kimegy ám a hatásuk. Amúgy apád megmondta a dokinak, hogy gondoskodjon róla, hogy olyan jól legyél, ahogy csak lehetsz. Azt hiszem, nem kockáztatná, hogy lassítsa a gyógyulásodat.

Nem csak ő volt így ezzel. Magam is mindennél szívesebben túlestem volna rajta, még ha az ítélet utána egyenesen a fejemre is száll. Jace nyújtotta a poharat, és én egy újabb korttyal leöblítettem a gyógyszereket.

– Hol van Marc? – kérdeztem: ekkor tűnt fel a ház többi részének

riasztó csendje. Jace arcán árnyék suhant át, és engem mardosni kezdett a bűntudat. Ő is, mint mindenki, tisztában volt vele, hogy Marckal szakítottunk, és alighanem azt is tudta, miért. Nehéz titkot tartani egy vérmacsukaházban, ahol a fülek számára a fal nem akadály.

De Jace-nek azzal is tisztában kellett lennie, hogy vissza akarom szerezni Marcot, úgyhogy igyekeztem nem emlegetni az egyik előtt a másikat. Ha pedig elfelejtettem, mindig gyorsan eltereltem a szót.

– Nem vallatják ki a kóbort nélkül, igaz?

– Még nem. Nagyjából egy órája ébredt fel, de az alfák még mindig Marckal beszélnek. Utánam hívták be, hogy kifaggassák, mi is történt odakint. – Széles mozdulattal betakarta az egész testemet, és ismét belém mart a lelkiismeret-furdalás, holott még az első adag sem múlt el igazán.

– De ugye nem benneteket hibáztatnak?

Jace félrenézett, és semmitmondón megvonta a vállát.

– Calvin imádná, de apád folyton megzavarja benne. – Mivel az erdei kőboroknak elvben semmi köze az én ügyemhez, ezt a kihallgatást apám vezette. Hála az égnek.

– Na, majd én eligazítom – fogadkoztam dühösen grimaszolva. – Az én ötletem volt, és egyikőtök sem állíthatott volna meg, még ha próbálkoztok, sem.

Jace elmosolyodott, és a kezemre tette a kezét.

– Apád is éppen ezt mondta.

Elvígyszeredtem, hallva, hogy apu kezd jobb belátásra térni: hogy ismét végrehajtóként gondol rám, nem pedig egy védelemre szoruló gyermekként. Na mármost, ha a tanácsot is rábírhoztam, hogy úgy lássák a dolgokat, mint én...

– Különben mi történt veletek kint? – kérdeztem, mert előbukkant az emlékeimből egy idegen macska éles hangja, és a friss karmolás Marc karján. Jace az ágytámlának döntötte a fejét, a homlokát dörgölte, aztán felnézett, és a tekintete csupa megbánás volt.

– A francba, Faythe, annyira sajnálom! Hallottuk, hogy valaki csörtet keresztül az erdőn. Annyira hangosan meg feltűnően csinálta, hogy arra gondoltunk, nem lehet más, csak te, ahogy a kóbort csalogatod. – Felhúzta a vállát. – Nahát, nem te voltál, de mire rájöttünk, hogy ez egy másik kőbor, már a hátunkba is került. Marc meghallhatta, ahogy ugrik, mert kitért, de a kurafi mégis meg tudta

azért karmolni. Elszaladt, mire odaértem, csak hogy akkorra már elvesztettük a nyomodat. Ha nem kiáltasz, nem találunk rád időben. – Megint a fejét rázta, az arcára annyi szégyen és büntudat íródott, hogy alig bírtam ránézni. – Annyira sajnálom.

Ellegyintettem a bocsánatkérést.

– Hé, nagy kislány vagyok már! Magam keveredtem ebbe a zűrbe. – És szerencsére a végén minden jól alakult. *Leszámítva ezeket az átkozott öltéseket.*

Az éjjeliszekrény felé nyúltam a vízért, a takaró surrogott a lábaimon, amikor megmozdultam. Elfintorodtam fájdalomban, erre Jace oda akarta adni a poharat, de én csak a fejemet ráztam. Ha körbeugrálnak, attól nem állok hamarabb talpra.

Eltökéltem, hogy márpedig lábra állok, néhány hosszú korttyal kiürítettem a poharat.

– Kérsz még? – kérdezte Jace.

Letettem a poharat, és kihúztam magam, nem törődve a gyomortájéki húzással.

– Mit gondolsz, tudnál hozni nekem inkább egy kólát?

– Hogyne. – Jace kivitte a poharamat a nappalin át a konyhába. Nyitva hagyta az ajtót, és meglepetten fedeztem fel, hogy a résen éppen rálátok a kóborra.

Meztelenül hevert a földön, a hasán, a kanapé előtt, az arca a másik irányba nézett. Ragasztószalag vastag rétege rögzítette a csuklóját a háta mögött, hasonló kötegek fogták össze a bokáját, és a lábszárát is, nem sokkal a térde alatt.

A hálósobám melletti karosszékből egy bakancsos láb ült, a tulajdonosa kétségkívül a kóbort őrizte, amíg mindenki más velem vagy az alfák kérdéseinek megválaszolásával volt elfoglalva.

A kóbor arcát így nem láthattam, de egy gyors szippantás a levegőből megerősítette a személyazonosságát. Jellegtelen barna, egyenes haja volt, kócos az erdei rohangálástól. Vagy attól, hogy megpróbált kiszabadulni a kötelékeiből. Vékony alkata ellenére nyilvánvalóan erős volt, karcsú karját és lábát inas izmok fedték. Megfordult a fejében, hogy kiáltsak, hátha felnéz, mert érdekelt, hogy a szeme emberként is ugyanolyan zöldesbarna-e. És még jobban érdekelt, mit tud felhozni a védelmére.

Azonban mielőtt megtehettem volna, kinyílt a bejárati ajtó. Az

ágyamról nem láttam, de az orrom elárulta, kik érkeztek. Marc, az apám és Michael. *Teljes a csapat.*

– Ébren van – szólalt meg Marc, és a kóbor felkapta a fejét. Küszködött a kötelékeivel, vergődött a padlón, rugdosott összeragasztott lábával, ahogy csak bírt. Fojtott nyögéseiből arra következtettem, hogy beragasztották a száját is, ráadásul valószínűleg azután, hogy valamit beletömtek.

– Emeljétek fel. – Apám lépései keresztülkopogtak a szobán, el az én ajtómtól. – Faythe is ébren van? – A visszhang elárulta, hogy a konyhába ért: szénsav sziszegett, amikor Jace megtöltötte a poharamat.

Jace alighanem bólintott, mert nem hallottam a válaszát, de egy pillanat múlva az apám belépett a szobámba, kezében a pohárral.

– Hogy vagy? – kérdezte. Jace követte.

Mint akit kihánytak.

– Jól. Sokkal jobban – mosolyogtam, és átvettem az üdítőt.

– Remek. Miután elrendeztem a vendégünket, elmondom a híreket – felelte apám. Rábólintottam, és visszalépett a nappaliba. Jace visszaült az ágyam mellé.

Az ajtókeretben láttam, amint Marc és Lucas unokabátyám – ő bizonyult a bakancsok tulajdonosának – egy-egy karjánál fogva felemeli a vergődő kóbort. A csupasz padló közepén emelték térdre: most már láttam a profilját, hosszú, kampós orrát, egyik vastag, barna szemöldökét.

Marc odahajolt az őrizeteshöz, és a markába fogta annak állát. A kóbor igyekezett elhúzódni. Marc elég gyakran volt ilyen hatással az emberekre.

– Leveszem ezt a szádról, de attól még nem kaptál szót. Megértetted?

A kandúr tétovázott, és Marc arckifejezése elkomorult, aranypöttyös szeme elsötétedett, szép ajkát mérgesen összepréselte. Ezt az arcát a betolakodóknak tartogatta; elárulta vele, hogy már sok koponyát betört, és gond nélkül megcsinálja még eggyel, ha csak kicsit is provokálják. Ez az arc tette, hogy olyan gyorsan és hatékonyan tudta végezni a munkáját. Na meg az öklei.

Néha nehezemre esett felérni ésszel, hogy az oldala mellett keményen összeszorított öklök, és az engem lágyan simogató ujjak ugyanahhoz a személyhez tartoznak. Mármint egykor simogató, hogy

egész pontosak legyünk.

– Megértetted? – ismételte, és a kóbor ezúttal lassan bólintott. Marc a körmével meglazította a ragasztószalag egyik sarkát, aztán egyetlen mozdulattal letépte. A kandúr sikoltott a szájába tömött valami ellenére, és nekem az az érzésem támadt, hogy a gyorsaság most nem kegyelem volt, inkább durva figyelmeztetés. A kandúr állkapcsa járt, az izmai meg-megfeszültek arcának dühtől vörös bőre alatt, úgy igyekezett kiköpni a fojtó tömést. Marc és Lucas hosszú évek gyakorlatának köszönhető részvétlen figyelemmel nézték. Fél perc múlva megszületett egy nedves, fehér textilcsomó, és a kóbor térdéhez esett – ijedten láttam, hogy vérfoltos.

A hasamban égő fájdalom ellenére előrehajoltam, hogy jobban lássam az arcát. Vastag ajka volt, kétségtelenül onnan eredt a vér. Valaki rendesen helybenhagyta, remélhetőleg csak miután felébredt, és igyekezett ellenállást tanúsítani.

Apám lépett Marc mellé.

– Máris hiányzik a pincém – morogta. – Vigyétek ki!

– Ne! – kiáltottam. Mindenki felém fordult. Ledobtam a takarót; kicsit meglepődtem, hogy nem találtam nadrágot magamon. Fél kezemet a hasamra szorítva, legyűrve a minden mozdulatnál fellobbanó kint, átvetettem a lábam az ágy szélén.

– Mit csinálsz? – riadozott Jace. – Feküdj vissza! – Felemelte a lábszáramat, olyan gyengéden, mintha eltörhetne, és visszarakta a matracra.

– Eressz el, Jace – szóltam rá nyugodt, parancsoló hangon. Nem csak engem lepett meg a tény, mert ő is megállt mozdulat közben. A jelek szerint végre tényleg *tanulok* is valamit a kiképzésem során.

– Mi a gond? – kérdezte Marc. Felnéztem. A küszöbön állt, majdnem teljesen kitöltötte az ajtókeretet. Apám a válla felett vetett rám kérdő pillantást. Mérgesen néztem vissza rájuk.

– Én is segítettem elkapni ezt a kóbort, és kutya legyen, ha nem leszek jelen, amikor kikérdezitek. Ha kiviszitek, megyek én is. És ne bámuljatok így rám, a helyemben ti is pont ugyanezt csinálnátok, és ezt ti is pontosan tudjátok.

Marc sóhajtva Jace-re pillantott.

– Bevette a gyógyszert?

– Nagyjából öt perce – bólintott amaz. Marc homlokráncolva nézett

rám.

– Csak szükségtelenül tetézed a fájdalmaidat. Amellett nem kellene mászkálnod, amikor még semennyire sem gyógyultál meg.

Vállat vontam.

– Jó, akkor váltok.

– Nem. – Kedves pillantása ellenére a hangja szigorú volt. – A doki szerint huszonnégy óra természetes gyógyulásra van szükség. *Azután* válthatsz, hogy meggyorsítsd.

– *Te* nem vártál addig – néztem jelentőségteljesen a karján a karmolásnyomokra, amelyek már alig voltak többek kiemelkedő csikoknál.

– Az enyéme csak karcolások voltak, és nem is engedhettem meg magamnak, hogy várjak. Te megteheted.

– Nem érdekel. Ha kiviszitek, én is megyek – fordultam vissza lassan, és grimaszolva megint átemeltem a lábaimat az ágykereten. Jace sóhajtott, a szemét forgatta, aztán tehetetlenül pislogott Marcra.

– Tedd vissza azt a makacs fenekedet az ágyba, vagy belekötözlek! – morogta Marc. A bosszúság forró lövedékként száguldott végig a gerincemen; felélénkített.

– Ha azt hiszed, képes vagy rá, rajta, próbáld meg! – Hogy megmutassam, komolyan gondolom, megmarkoltam az éjjeliszekrényt, de úgy, hogy nyikorgott a fa, összeharaptam a fogam a fájdalom, na meg a testidegen *húzódás* ellen a hasamban, és lassan, óvatosan felálltam.

Valódi, mérges morgás szakadt fel Marc torkából, és felém indult. Azonban csak két lépést tehetett meg, amikor kintről utolérte apám hangja.

– Bent maradunk. Jace, hozd ki Faythe-t! Ha részt akar venni benne, és ezért kész eltérni a fájdalmat, ám legyen.

Diadalmasan Marcra mosolyogtam, és a fölém hajoló Jace nyaka köré fontam a karomat. Azonban Marc megköszörülte a torkát, és meztelen térdemre mutatott.

– Nem felejtettél el valamit?

Franca. Nadrág! A farmer túl durva lett volna lenyúzott bőrömön, de *akkor sem* jelenek meg az engem majdnem kibelező seggfej előtt méltatlanul, ruhátlanul. Az az ő szerepe.

Jace együtt érzően mosolygott.

– Majd segítek felöl...

– Kifelé! – vicsorgott Marc. – Ezt már intézem én.

Jace becsukta maga mögött az ajtót, de Marc már akkor a szekrényen heverő táskámat túrta fel valami elfogadhatóért.

– *Ehhez mit szólnál?* – emelt ki egy alacsony derekú, vörös szatén pizsamanadrágot, és láttam rajta, hogy elképzei, hogyan áll majd nekem.

– Jó lesz – vigyorodtam el. – Keresd meg a felsőjét, és segíts felvenni. – Eleve őt akartam kísértetni ezzel a pizsamával, de azt nem kalkuláltam bele, hogy a sebesülésem határozza meg, mikor.

Egy perccel később alsóneműben és vörös, pántos pizsamafelsőben álltam a padlón. A szívem megugrott, amikor Marc eléм térdelt, a lélegzetem elakadt, amikor a keze felsiklott a combomon, a csípőmön, hogy a helyére igazítsa a nadrág derekát. Az ujjai égették a bőrömet, mégis libabőrös maradtam utánuk, és majdnem hangosan felnyögtem, amikor leült, és igen sokoldalú kezeit az ölébe ejtette.

Megmarkoltam a támlát, és reméltem, hogy elhiszi: a fájdalmaim miatt vesztettem el az egyensúlyomat. Pedig nem. Mint általában, megint Marc volt a gond, és a kóstoló, amit épp most adott abból, amit korábban megkaphattam. De a kóstoló nem volt elég, már akkor sem, sohasem. Az egész átkozott tányérral akartam.

Nagyon szerettem volna megőrizni az önkontroll látszatát. Belepillantottam a tükörbe, és magamra parancsoltam, hogy felejtsem el Marcot, koncentráljak inkább a melóra. És amikor nem vált be, megfeszítettem a hasizmaimat: majd a friss fájdalom lenyugtat.

Működött. Kínlódva kaptam levegő után. *Rohadék!*

Marc felállt, és fel kellett néznem, hogy hirtelen elkomorult arcába pillanthassak.

– Nem kell megtenned – nyugtatgatott, és a karomat dörgölte, mintha fel akarna melegíteni. – Nem lesz éppen szép.

– Tudom. – Még sosem vettem részt valódi kihallgatáson, de alapvetően tudtam, mivel jár, és azt is jól tudtam, hogy ha látom, amint Marc kiveri a válaszokat egy megkötözött, tehetetlen emberből – még ha az korábban kis híján fel is tépte a hasamat –, meg fogok rémülni.

De azt is tudtam, hogy a dolog szükséges. Kellett az információ. A kandúr pedig alighanem a birtokában volt, és szinte biztosan nem akarja kiadni. A hegyen járó emberi férfiak és nők élete többet ért, mint

egyetlen kóbor fizikai jóléte, aki tudja, hogyan menthetnék meg őket.

Egyetlen *igazi* végrehajtó sem lenne finnyás, ha valamit muszáj megtenni. Márpedig én, vörös szaténpizsama ide vagy oda, *igazi* végrehajtó voltam.

Marc látta a szememben a döntést, és komolyan bólintott. Minden további tiltakozás nélkül, óvatosan a karjába emelt, és már a fájdalmamon át is mosolyogtam, úgy tipegett az ajtó felé.

Elcipelte a kóbor mellett, aki még mindig meztelenül térdelt a padlón, és leeresztett a székbe, amely a reggelizőasztalnál még Michaelé volt. Így közelebb ültem a konyhához, mint a kanapéhoz, jócskán odébb az eseményektől, ha esetleg valami rosszul sülné el. De nem ágyban hevertem, hanem hivatalosan is az eljárás részese lettem, úgyhogy mindent összevetve elégedettnek mondhattam magam.

Most még ha azok az átkozott tabletták is elkezdenének hatni...

Michael és Jace a székem két oldalára állt, Lucas pedig a kanapéra ült, a térdelő kandúr háta mögött; egy kézzel fogta annak összekötözött csuklóját, hogy a helyén tartsa. Vonakodó vendégünk elé Marc állt, a kóbor fölé tornyosult: amaz lehajtotta a fejét, hogy ne is kelljen ránk néznie.

– Hadd magyarázzam el, mi fog történni – kezdte Marc, a hangja hidegebb és keményebb, mint valaha is hallottam. – Mi feltesszük a kérdéseket. Te kapsz egy esélyt, hogy magadtól válaszolj. Ha nem élsz vele, én foglak meggyőzni az együttműködés szükségességéről. Annyira lesz könnyű, amennyire te akarod. Persze az ellenkezője is igaz. Kezddetjük?

Az őrizetes nem felelt.

A szoba túlsó felén apám felállt, és az egyik karját keresztbe tette a mellkasán, a másikat rátámasztotta, úgy simogatta őszülő borostáját.

– Igyekezzünk azért tisztán csinálni, ha lehet. – Körülnézett, hogy felmérje a régi, kopott bútorokat, a koszos falakat. – Nem szeretném újrafestetni a falakat, mielőtt elmegyünk, mint Abilene-ben.

– Igen, azért boc – bólintott Marc komoran. A kóbor ádámcsutkája felugrott, ahogy nagyot nyelt.

Újrafestetni? Nem akartam tudni, mit kellett eltakarni Abilene-ben. *Talán mégsem vagyok annyira kész erre, mint hittem...*

Tíz

MARC MEGVETETTE A LÁBÁT a meztelen, térdeplő kóbor előtt.

– Mi a neved? – kezdte. A kandúr nem válaszolt, még csak jelét sem adta, hogy hallotta a kérdést.

– A nevedet, vagy az orrodát. – Marc jobb kezének ujjai kattánva szorultak ökölbe. Kiszáradt a szám.

A kóbor megvetően nézett fel rá, pucérsága és megalázó helyzete ellenére dac ült az arcán.

– Nincs jogod, hogy...

Marc az apámra pillantott. Ő bólintott. A torkom elszorult a benne dobogó szívem körül.

– Rossz válasz – felelte Marc, és ütött. Reccsent a csont, a farmerjére és a földre élénkvörös cseppek záporoztak. A kandúr gurgulázva, fuldokolva köhögte vissza a saját vérét, és az lefolyt az állán, a mellére csöpögött.

Lehunytam a szemem és visszanyeltem az undort. *Része a munkának*, győzködtem magam, de sem az igazság, sem a szükségszerűség nem nyugtatott meg – sem a tudat, hogy a munka során én is megvertem már jó néhány kóbort, hogy kiszedjem belőlük a nevüket.

Csakhowy egyik sem térdelt előttem a földön, megkötözve; az eljárásnak ez a része jobban felzaklatott, mint azt akár magam előtt is bevallottam volna. Arra a helyzetre emlékeztetett, amikor *engem* kötöztek meg és bíztak egy fölém tornyosuló férfi irtalmára.

Jace kezét éreztem az arcomon. Felpillantottam: az arca üres volt. Irigyeltem ezt a képességét.

– A nevedet! – ismételte Marc. Visszatereltem a figyelmemet a látványosságra, amely a jelek szerint rajtam kívül senki mást nem zaklatott fel.

– Zeke. – A kandúr Marc lába mellé köpte a vért, még mindig dacosan nézve rá. Valamiképpen csodáltam ezért. – Radley. Zeke

Radley.

– És mi járatban errefelé, Mr. Radley?

A kóbor krákogott, és még több vért köpött a padlóra, majd kirázott egy tincs barna haját a szeméből.

– Egy lezuhant repülő csészéaljat követtem. – Senki nem nevetett Radley rosszul időzített poénján, legkevésbé Marc, akinek mérgében kidagadtak megfeszített izmai. A kandúrt azonban ez nem zavarta. – Úgy tudom, ez szabad terület. Tévedtem volna?

– Ki mondta ezt?

Radley vállat vont; ez a háta mögött összeragasztott kézzel fájdalmas mozdulatnak tűnt. – Egy macska. Átléptem valamilyen határt? Ha igen, hát igen higan jelöltétek meg. Már bocs.

Bal oldalamon Jace felmordult, Lucas pedig az egyik hatalmas kezével megcsapta Zeke tarkóját.

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy okoskodj!

Radley nem is foglalkozott Lucasszal, csak Marckal, aki csodálatra méltóan nyugodt és összeszedett maradt.

– Nem kaptam választ – mondta. – Ez a ti területetek vagy nem?

– Nem. – Apám összekulcsolta a kezét a háta mögött, és feszesen, magasan kihúzta magát; még hajnali háromkor is öltönyben, nyakkendőben. – Nem a mi területünk. Csakhogy ő az *én lányom* – intett felém kinyújtott karral –, aki most neked köszönhetően húsztöltéssel a hasában ül ott.

Bal kezemet a hasamhoz emeltem. *Tényleg? Hús?*

Radley csak a szemét forgatta. Volt mersze a szemét forgatni, az apám, a déli középső területek alfája, a Területek Tanácsának vezetője előtt. Na jó, én is folyton ezt csináltam, de én még az ölébe is pisiltem kétévesen. Senki más nem úszhatta meg, ha tiszteletlenséget mutat egy alfa felé, szóval Radley vagy nem tudta, kicsoda ő, vagy nem érdekelte a tény. Bármelyik igaz lehetett, mert a legtöbb kóbornak fogalma sem volt a vérmacska-társadalom rendjéről, akiknek meg igen, azoknak meg oka nem nagyon volt, hogy tisztelje az alfáinkat.

És mégsem csak én némultam el döbbenetemben.

– Baleset volt! – csattant fel Radley, és mocomogni kezdett, hogy kényelmesebb testhelyzetet találjon. Rám pillantott, aztán vissza az apámra. – Csak ki akartam onnan élve jutni, és tudtam, hogy ha *ő* velem van, aligha bántanak.

– Kezdjük azzal, hogy miért kellett volna veled lennie? – kérdezte Marc veszedelmesen halk hangon.

– Csapdába csalt. Ti mind csapdába csaltatok. Az orrom elé lógattátok a csalit, és most azt akarjátok tudni, miért vettem el!

Igyekeztem nem összerándulni. Igaza volt: valóban csapdába csaltuk. Lehetséges, hogy semmit sem tud az eltűnt turistákról és a lemészárolt zsaruról? Lehetséges, hogy egyszerűen rossz időben volt rossz helyen? Szinte túl nyilvánvaló egybeesés volt, ahhoz, hogy igaz legyen.

– Nem kellett volna megkergetned. – Jace védelmezően megszorította a vállamat. – Miért csináltad?

Radley türelmetlenül fűjt egyet; nagyon fura volt ez egy, az ő helyzetébe kényszerített embertől.

– Nézzétek, seggfejek, lehet, hogy ti minden vacsorátokat egy nősténnyel az asztalnál eszitek meg, de egy hozzám hasonló kandúr számára egy *hozzá* hasonló cicalány egyszeri lehetőség az életben. – Bátran végignézett rajtam, mintha nem állna körülöttem öt másik kandúr, beleértve az apámat is. És Marcot.

Hát, legalább őszinte, azt meg kell hagyni.

Jace annál kevésbé akarta békén hagyni.

– Szóval azért követted, mert még sosem láttál másik nőstényt?

A kóbor pislantott. Bizonytalanság villant át az arcán, de olyan sebesen, hogy abban sem voltam biztos, hogy láttam-e egyáltalán. Aztán akármit is akart volna mondani, visszanyelte, és visszatért az önbizalma, bosszús méreggel vegyítve.

– Azért követtem, mert zaklatottnak tűnt. Egyedül szaladt el. Egy lánynak nem biztonságos egyedül az erdőben éjszaka.

– Nem vagyok *lány!* – csattantam fel, de a lendületem megbicsaklott, mert láttam, hogy Radley orrlyukai kitágulnak: utánam szimatol. Marc megfeszült. Gyorsan folytattam, mielőtt beavatkozhatott volna. – Ami azt illeti, alighanem többször voltam egyedül az erdőben, mint ahányszor te egyedül pisáltál!

– Szép volt, Faythe – mormolta Michael a jobb oldalamon, miközben Jace majdnem megfulladt a visszafojtott röhögés miatt.

– Ez a legkevésbé sem tartozik a tárgyhoz – rótt meg apám, aztán a fogolyhoz fordult, nem is foglalkozva tovább velem. Marc megköszönte a torkát, hogy visszaszerezze Zeke figyelmét, és visszatérítse a kihallgatást a saját útjára.

– Vagyis azért követted, hogy *megvédd*? És mit akartál csinálni

vele, kakaót főzni, aztán hazakísérni?

Hangosan felnevettem: apám és Michael rosszálló pillantást vetett rám, Jace kuncogott.

– Nem tudom – szípozott Radley, mert egy csepp vér megült az orra hegyén. – Nem tervezgettem én. Csak láttam, hogy elrohan, és amikor egyikőtök sem követte, arra jutottam, hogy *valakinek* mégis kéne.

– Színjáték volt. Te magad mondtad – sziszegte Marc a fogai között, mintha zavarná, hogy a kóbor azt hiszi: előle menekültem.

Zeke vállat vont, mintha kevésbé már nem is érdekelhetné az egész.

– Bánom is én. Csak azt gondoltam, hogy nem lesz neki jó egyedül az erdőben.

Jace lassan mély levegőt vett, és az ujjai egy pillanatra megszorultak a vállamon.

– Miért követtél minket?

– Mert annyira nem vagyok ostoba, mint ahogy kinézek. – Radley leengedte a testét, most a sarkán ült. – Ha te három idegen macskát látsz a területeden átsétálni, te talán nem követed őket? – Oldalra dőlt, kinyújtotta megkötözött karjait, hogy mindenki láthassa a ragasztószalagot. – Gondolom, még csak nem is értétek volna be ennyivel.

– Ez nem a te területed – mutatott rá nyugodtan Michael, az ész örök szava.

– Amennyire a tiétek, annyira az enyém is.

Annál még jobban is, gondoltam, de most az egyszer volt annyi eszem, hogy befogjam a számat.

– Ez igaz – bólintott Marc. – Szóval követted... a saját érdekében, természetesen. – A hangjába sűrített gúnnal üveget lehetett volna vágni. – Miért szaladt akkor éppen el tőled, amikor rátaláltunk?

Radley vállat vont.

– Honnan tudjam? Biztosan megijesztettem. Mindenesetre nem akartam. – Elnézett Marc mellett, egyenesen rám. – Nem akartalak megijeszteni.

– Francokat nem! – Előrehajoltam a széken: a hirtelen mozdulattól a tabletták csillapította fájdalom a hasamban újra teljes hangerőn rákezdedt. *A pokolba! Fél* kezemet a sebre szorítottam, lassan lélegeztem, amíg az éles lüktetés nem csillapodott. Amikor felnéztem, a szobában mindenki engem figyelt, apámat is beleértve, és erről eszembe

jutott, hogy még senki sem hallotta a történetet az én szemszögemből. – Nem akart ő elengedni. El akart rángatni valahová.

Zeke a fejét rázta, és most nekem forgatta a szemeit.

– Volt ott valaki más is. Egy másik macska. – Nagy, ártatlan szemekkel nézett, mégsem tudtam megszabadulni az érzéstől, hogy egy kicsit túl keményen igyekszik meggyőzni minket. Ugyanakkor tényleg volt ott egy másik macska...

Marc Jace-re pillantott, és tudtam, hogy ugyanarra gondolnak, mint én.

– Azt akartam megakadályozni, hogy megint elrohanjon – folytatta a kandúr. – Akár egyenesen annak a karmai közé is szaladhatott volna, és nem hiszem, hogy az is ennyire barátságos lett volna vele. Na nem mintha *én* sokra mentem volna a segítségével.

Ha igazat mondott, akkor Zeke Radley-t ok nélkül bántalmaztuk, de csúfosan. Azonban, bár ellentmondást nem találtam a történetében, mégsem bírtam meggyőzni magam, hogy nem hazugság. Képtelen voltam belelátni Radley-be, és ez rágta a lelkemet, mint a – most már, hála az égnek, megint csak tompa – fájdalom a testemet.

Habár sem apám, sem a bátyám arckifejezését nem tudtam értelmezni, Marc a legkevésbé sem hitt a kandúr ártatlanságában.

– Talán akkor tetováltasd a valagadra, hogy Szent Zeke – morogta, és csalódott undorral elfordult a kóbortól, felém. Lehunyta a szemét, mély lélegzetet vett. Amikor megint felnézett, az arcán már nem tükröződtek érzelmek, a keze sem szorult ökölbe, hanem lazán lógott a teste mellett. Lassan visszafordult, immár készen a második kör kérdésre.

– Hol laksz, Radley?

– Jelenleg a közelben.

– Ezen a hegyen? – Marc széles ívben az ablak felé intett, hogy befogja a sötétben alig látható hatalmas erdőséget. Zeke sóhajtva bólintott. – Egy kunyhóban? Egy házban? Hol?

– Bárhol, ahol néhány órára átmelegedhetek. Nincs állandó lakcímem, ha erre célzol.

Értettük: sodródó volt.

A legtöbb kóbor ugyan kihasználta a stabil emberi létforma előnyeit, hogy kiegyensúlyozza a kóborság rendszertelenségét, néhány új macska azonban sosem tért vissza az emberek közé a fertőzése után.

A sodródók helyről helyre vándoroltak, ha megéheztek, vadásztak, ha megszomjajztak, kiszagolták a vizet, ott aludtak, ahol egy meleg zugra bukkantak, és csak akkor merészkedtek az emberek közé, ha már majdnem megbolondultak a magánytól. Mindazonáltal ezek a beilleszkedésre tett kísérletek sosem tartanak sokáig egy sodródó esetében, mert hamar rájönnek, hogy nem sok közös van bennük meg az emberek világával, ennélfogva abban igazi helyük sincs. És akkor visszatérnek az erdőbe.

Csak hogy Radley nem az a tipikus sodródó volt. A haját nemrég nyírták, a fogai jó állapotban maradtak, márpedig egyiket sem könnyű kivitelezni egy olló és fogkefe nélküli létben.

– Honnan való vagy? – kérdezte Marc.

– A születési helyemről – somolygott a kandúr.

– Pontosabban? – Marc megtornáztatta a vállát, hogy mutassa, ha kell, kész további *meggyőzést* alkalmazni.

Radley lenyalta a vért az ajkiról, lassan, jelentőségteljesen. Aztán becsukta a száját, és bátran szembenézett Marckal. Amaz csak vállalt vont.

– Én nem akarnám elveszíteni a tépőfogaimat. De hát a tiéd a döntés.

Leeresztette karba font kezeit, a könyökét behajlítva tartotta, ujjait ökölbe fogta; fél csípőjét leengedte, és előrehajolt, hogy rúgni tudjon, kétségtelenül a kóbor állkapcsára célozva.

Apám mozdulatlaná dermedt. Jace keze várakozón megszorult a vállamon. Nekem elakadt a lélegzetem. Ethan bátyám elmondta egyszer, hogy Marc olyan pontosan tud rúgni, hogy képes kitörni akár egyetlen fogat is. De semmi vágyat nem éreztem, hogy lássam is.

– Jól van! – süvöltötte Radley, visszahőkölve a becsapódás elől, még mielőtt Marc a rúgást elereszthette volna. – Vancouver! Vancouverből jöttem, de már évek óta a hegyek közelében élek.

A legtöbb kóbor idővel valóban a kiterjedtebb erdős vidékek táján telepszik le, ahol szabadon járhatnak macska formájukban anélkül, hogy kockáztatnák a lebukást.

Marc bólintott, és lazított a tartásán.

– Máris jobb. – A válla felett az apámra pillantott, kérdően vonta fel a szemöldökét. Apu bólintott, hogy folytassa; csak a homloka simasága jelezte, hogy elégedett a haladással.

Marc visszatért a feladatához.

– Kanadából, mi? Jó messzire kerültél az otthonodtól, Radley. Mi a fenét keresel itt? Mármost az ufókutatáson kívül.

– Levegőváltásra vágytam.

– De miért? – rántott egyet Lucas a csuklóján; Zeke majdnem hátrabukott. – Odafele forró lett a lábad alatt a talaj?

Radley már nyitotta a száját, hogy feleljen valamit, de Marc közbevágott.

– Gondold meg, mielőtt megszólalsz! Csak egy telefonba kerül, hogy ellenőrizzük, amit mondasz. – Természetesen a kanadai Területek Tanácsára gondolt. Ha Zeke balhézott a területükön, annak nyoma lesz náluk.

– Nem tudom, miről beszélsz – nézett a kandúr arcba látható zavarban. – Tényleg levegőváltásra volt szükségem. Hát hányszor lehet körbeszagolni ugyanazokat a fákat meg dombokat, mielőtt holtan esnétek össze az unalomtól?

Vagy igazat mondott, vagy *remekül* hazudott. És zavart, hogy nem tudom megállapítani, melyik.

– És akkor, *más* fákat és dombokat akartál körbeszaglászni? – sóhajtott Marc a fejét rázva. – Á, ne foglalkozz vele! Mióta vagy itt?

– Az Államokban, vagy a hegyekben? – pillantott fel Radley.

– Mindkettő.

– Néhány hete léptem át a határt. Miért? Egyáltalán, mi ez az egész? Becsaliztok, leüttök, felvonszoltok ide, és emberi alakban ébredek, összeragasztott kézzel-lábbal? Hogyan lettek egyáltalán *kezeim*? Nem emlékszem, hogy alakot váltottam. És mi a francot akartok ti tőlem? – A sarkára ült, és dacosan felnézett Marcra. – Nem válaszolok több kérdésedre, amíg te is meg nem válaszoltál párat az enyéim közül.

– Ha épségben szereted az arcodat, azt teszed, amit mondanak neked – vágta rá Lucas. Apám azonban elgondolkodva, összehúzott szemmel méregette Radley-t.

– Kikényszerítettük a változásodat – adta meg végül a választ. – A folyamatot a személyes kezelőorvosom felügyelte. Biztosíthatlak teljes biztonságban voltál.

Homlokráncolva néztem apámra váratlan és a szükségesnél jóval alaposabb magyarázata miatt. Azonban ő még mindig a kóbort nézte

kifejezésten arccal.

Radley szeme kerekre nyílt, érdeklődése azonnal fellobbant.

– Hogyan? Hogyan kényszerítettétek ki a változást? Valamilyen szerrel?

– Igen – biccentett apu, magára öltve a szokásosnál nagyobb hatalom birtokosának szerepét. – De ennél többet nem kell róla tudnod.

Zeke összevonta a szemöldökét.

– Miért? – Most már nem foglalkozott Marckal, csak az alfával: végre rájött, ki a főnök. – Mit akartok tőlem?

– Az itteni Területek Tanácsának őrizetében vagy, amelyet én vezetek, és a vád gyilkossági kísérlet. A lányom ellen.

Megborzongtam a meglepetéstől. Ez újdonság volt számomra, de az arkifejezéséből ítélve Lucas sem tudta. Szóval erről beszélgettek az alfák olyan sokáig Marckal és Jace-szel!

És bár a meglepetésem nyilvánvaló volt, a kóbor arcán nem jelent meg félelem – semmi más, csak zavar, amelyet némi igazságos harag egyensúlyozott ki. Láthatóan egyáltalán nem sejtette, milyen súlyossá vált a helyzete.

Apám rám se nézve folytatta.

– Hivatalosan, Zeke Radley, valószínűleg halálos ítélet áll előtted. *Nem* hivatalosan viszont elsősorban információt szeretnénk. Ha megkapjuk, és meg tudsz arról is győzni, hogy amit a lányommal tettél, baleset volt, akkor a vádat testi sértésre módosítjuk, amelynek a büntetési tétele jóval enyhébb.

Radley a homlokát ráncolta, a válla megfeszült.

– Büntetés? Na várjunk, ezt ti komolyan gondoljátok?

– Teljesen – felelt Michael a jobbomon. Zeke rápillantott, aztán apámra, végül rám.

– Ez mi a francot jelentsen? Ki a franc vagytok ti, vérmacska-jog-végrehajtók?

Jace kuncogott.

– Nem hiszem, hogy mi vagyunk az első falka, amelyikkel találkozol.

– Nem. Azt tudom, mi a falka. Elitista kis pöcsök gyülekezete, akik nem vesznek be bárkit a kis belterjes játékaikba. – De a kétely árnyéka suhant át az arcán, amikor Marcra nézett: kétséget kizáróan kóbor, és mégis falkatag. – Amit nem értek, az az, hogy milyen alapon akasztotok

a nyakamba mindenféle szaros vádakat. Nem vagytok a rendőrség. A rendőrség azt se tudja, hogy ti, köcsögök léteztek.

– Vigyázz a szádra! – figyelmeztette Marc mély, morgó hangon. – Vagy majd én vigyázok rá.

Radley szinte rá sem nézett: úgy döntött, hogy vannak a szobában ijesztőbb dolgok is. Amit nem tudott, az az volt, hogy ha a tanács halálra ítéli, az a halál egy bizonyos százkilencven centi magas, komor és ijesztő végrehajtó formájában fog érkezni, akinek eddig semmi oka, hogy irtalmas módszert válasszon.

Michael apánk mellé lépett.

– A vérmacskák ügyei nem tartoznak a rendőrség hatáskörébe, Radley. Az állami és helyi igazságszolgáltatás még csak nem is ugyanebben a *galaxisban* található, te viszont itt vagy, a Területek Tanácsa előtt. Míg el nem döntjük, hogy eleresztünk-e, vagy elásunk inkább, te úgy élsz, úgy veszel levegőt, úgy beszélsz, ahogy úri kedvünk előírja neked. Jelenleg csak a Területek Tanácsának kedvéért létezel még, de ha végül mégsem lelik benned kedvüket, létezni is megszűnsz. Pont. Érted-e már?

Ééééés, most jön a pánik...

Na jó, Zeke nem esett pánikba. De attól még úgy nézett ki, mint aki mindjárt összeokádja a vérétől foltos padlót.

Abszolút megértettem.

– Mit akartok? – kérdezte, megbicsakló bátorságát nagy adag dühvel próbálta megtámogatni. – Ti stricik, mind örültek vagytok, én csak...

Marc mozgásba lendült, majdhogynem gyorsabban, mint ahogy a szem követni képes. Az ökle a kóbor arcát találta el. Radley szavait fojtott nyögés nyelte el, a feje oldalra bicsaklott. Egy pillanatra úgy rebegett a szemhéja, mintha elájulni készülne, és csak az tartotta meg egyenesen, hogy Lucas megmarkolta a vállát.

Apám éles, helytelenítő hangot adott a háttérben. Marc hátralépett, úgy fogadta a szótlán rosszallást: az öklét annyira szorította, hogy elfehéredtek az ujjai. Elfelejtette a kihallgatás főszabályát: az ájult macska hallgatag macska.

Apu nem tűnt boldognak. De Marc sem. A magánéletében meglehetősen gyakran vesztette el az önuralmát, de sosem hallottam még, hogy ilyesmi munka közben is megtörtént volna. Valami más baja

van. Valami, aminek nincs köze Radley-hez, legalábbis Radley mocskos szájához.

Jó pár másodpercig senki sem vett még levegőt sem, csak vártuk, elájul-e Zeke vagy sem. De aztán pislogott, hogy tisztán lásson, és a tekintete lassan visszatért Marcra; ám az ő bűnbánó arckifejezésének addigra nyoma sem maradt.

– Mondtam, hogy vigyázz a szádra. Tekintsd ezt utolsó figyelmeztetésnek.

A kóbor krakogott, és még több vért köpött a padlóra. Amikor újra felnézett, már hideg, komor düh volt a szemében.

– Mit akarsz?

Marc karba fonta a kezét, hogy elrejtse az ökleit. Most már elég messze állt Radley-től, hogy ne érezhessen kísértést egy újabb ütésre.

– Mit tudsz arról a két emberről, aki napokkal ezelőtt tűnt el a hegyen?

– Semmit. – Ennyi volt: minden további magyarázat vagy visszakérdezés nélkül. Zeke azt adta, amit kértünk, se többet, se kevesebbet. Marc indulata megsemmisített minden eredményt, amit apám elért annak érdekében, hogy meggyőzze az informatort: működjön együtt önszántából.

– Hát az a zsarú, akit tegnap délután téptek szét? Arról?

– Nem. – Radley Michaelt nézte merően, immár egyáltalán nem foglalkozott Marckal. Ezért aztán, apánk rejtett jelére, Michael lépett Marc helyére, ő pedig hátradőlt a falnál, az ajtó mellett; az arca majdnem olyan dühös volt, mint a kóboré.

Michael még az éjszaka közepén is hibátlanul élére vasalt nadrágja zsebébe csúsztatta a kezét. – Láttál a múlt héten más kóborokat a hegyen?

– Igen.

– Hányat?

Radley egy pillanatig gondolkodott, közben lehajtotta a fejét, és meztelen vállába törölte a vért az arcáról.

– Hármát. Talán négyet. – Hátradőlt, bal karjával a kanapé elejének támaszkodott. – Nem tudtam, hogy számolnom kellene.

Michael feltolta az orrán a szemüveget, és úgy nézett le a kandúrra a lencséken át, amelyekre semmi szüksége sem volt. Azért hordta a szemüveget, mert úgy gondolta, ügyvédesebbé teszi a megjelenését.

Igaza volt – főleg ott abban a pillanatban.

– Tudod a nevüket vagy a hollétüket?

– Nem.

– Tudod, mit csinálnak a hegyen?

– Nem.

Michael egy színpadias sóhajjal, lazán leguggolt Zeke Radley elé, hogy azonos magasságból nézhessen a kóbor szemébe. Most barátságos, bizalmas hangon szólt hozzá, mintha csak ketten volnának a szobában.

– Nézd, Radley, én segíteni akarok. Elhiszem, hogy nem szeretted volna bántani a húgomat. Úgy vélem, egyszerűen rossz helyen voltál rossz időben, de őszintén szólva, ez egy nagyon rossz hely volt éppen abban a rossz időben. Gyilkosokra vadászunk, és így találtunk meg téged. Ugye, érted, hogy ez minek látszik? Te, egymagadban a hegyen, alig másfél kilométerre a helytől, ahol órákkal korábban egy rendőrt mészároltak le?

Zeke a homlokát ráncolta, és vonakodva bólintott.

– Ha a segítségünket várod, előbb neked kell nyújtanod valamit. Így segítesz *magadon*. Ott a hegyen valaki embereket öl, és úgy vélem, te láttál valamit. Vagy tudsz valamit. Az is lehet, hogy nem láttad az esetet, de a másik macskákat igen. Így van? Talán a szagukat érezted?

Radley, még mindig tétován, megint csak megbiccentette a fejét, és meglepetésemben és izgalmamban a szívem hevesen kezdett verni. Michael megcsinálja! A jó zsaru módszere bevált ott, ahol Marc, mint a rossz zsaru, rémes csődöt mondott. Ez itt nem egy átlagos sodródó volt, aki már hozzászokott, hogy fenyegetsek és együttműködésre kényszerítsék: okos volt és büszke. Nem lökhettük túl azon a ponton, amelyet az önbecsülése megszabott határként.

Ebben a kóborban jóval több rejtett, mint ami elsőre látható volt – az életemet tettem volna rá.

– Segítesz? – Michael egy pillanatra elhallgatott, mielőtt megkoronázta volna a művét, a tisztelet olyan drágakövével, amelynek, tudta, a kandúr nem fog tudni ellenállni. – Kérlek!

Radley a vérfoltos padlót bámulta, mintha fejben igyekezne magát lebeszélni arról, amire készül. Amikor felnézett, csak Michael tekintetét vizsgozta, mintha ettől mi, többiek, nem is hallhattuk volna őt. Mi nem tiszteltük, nem szereztük meg a jogot, hogy együttműködjön velünk, ő

igen.

– Nézd, én a magam dolgával foglalkozom, és nem keverek bajt.

– Vállat vont. – De lehet, hogy láttam a macskákat, akikről beszélsz.

Michael, egy pillanatra sem esve ki a szerepéből, bólintott. Mi, többiek feszülten vártunk.

– Hol?

A kandúr lemondón sóhajtott.

– Van az a kis ház a hegyoldal túlfelén – fejével az ablak felé intett, a hegy felé, amelyet a hajnal előtti tintaszerű sötétben alig láttam. – Tizenöt, húsz kilométerre északnyugatra. Néhány napja jó pár macska volt arra. Mostanra talán már eltűntek, nem tudom, de utoljára ott láttam őket.

– Kik azok?

– Mondtam már, hogy nem tudom. – Persze; és azt is mondta, hogy fogalma sincs, hol vannak, de ezt senki sem emlegette fel, nehogy megint elduguljon. – Csak macskák. Mind kandúr, persze, és ahogy éreztem, mind kóbor.

Ekkor felmerült bennem a kérdés, hogyan lett Radley-ből kóbor. Nem éreztem rajta a megfertőzője szagát.

– Meg tudod mutatni a házat? – Michael lassan előre-hátra ingott a lábujjain egyensúlyozva.

Radley vadul rázta a fejét.

– Nem. A pokolba, nem. Egyszer azt mondom, hogy ezek gyilkosok, aztán meg azt várod, hogy én vigyelek oda? Nem. – Véres barna haja a homlokába csapódott a mozdulattól.

– Mintha az a téves elképzelésed lenne, hogy van beleszólásod az ügybe – morgott Lucas, és keményen hátrarántotta. Apám kurtán megrázta a fejét, és Lucas akkor előrelökte a kandúrt dühében.

Zeke hátrakötött kézzel orra esett volna, de Michael fél kézzel megtámasztotta.

– Kérlek! – nézett a szemébe. – Órákon át tartó kutatást és terepgyaloglást takaríthatnál meg nekünk.

Radley tétozott, és jóformán éreztem a bőréből áradó kísértés-szagot.

– Rá tudod venni őket, hogy ejtsék ezt a nevetséges vádat?

Michael lehunyta a szemét, mintha a kóbor lehetetlent kért volna, és

én az ajkamba haraptam, hogy el ne mosolyodjak. Mindvégig ezt akarták elérni a gyilkossági kísérlet bedobásával. Ha Radley holtan akart volna látni, most halott lennék, kész, ezt mind tudtuk.

Ettől persze még nem gondoltam, hogy ez az egész valami nagyszerű és lovagias tett lett volna.

Michael végül hangosan sóhajtott, és a válla felett az alfára nézett, aki addigra visszavonult a szoba hátsó részébe, Marc mellé. Apám bólintott, és karba tette a kezét.

– Meglátom, mit tehetek – egyenesedett fel Michael, és szembenézett a kóborral, aki éppen most egyezett bele, hogy segít nekünk, az életéért cserébe, amely mellesleg nem is volt túlzott veszélyben.

A szabadságát is kérhette volna, futott át az agyamon, és ismét el kellett nyomnom az önelégült mosolyt. *Az forog leginkább veszélyben*. És akkor végigfutott a hideg a hátamon, mert végiggondoltam, hogy a kóbor, aki két tanú szeme láttára nyitotta fel a hasamat, enyhébb ítéletre számíthat, mint én.

Michael felszedte a tollát és jegyzettömbjét a kisasztalról, és nekiállt sietve leírni valamit, aztán apánkra nézett.

– Mit gondolsz, tehetnénk valamit Zeke kényelme érdekében? – És ezzel be is betonozta magát a jó zsarú szerepébe.

– Hát persze. – Az alfa előrelépett, a fejünk felett lógó poros villanykörte fényébe, és fél kézzel vágást utánzó mozdulatot tett Lucas felé. Ő bólintott, és előszedett egy zsebkést – korántsem volt olyan szép, mint amelyiket elhagytam – a hátsó zsebéből. Amíg a ragasztószalagot vagdalta a csuklóján, apám Jace-hez fordult.

– Te és Lucas gondoskodjatok róla, hogy Mr. Radley megfürödhessen, és szerezzetek neki ruhát is. Addig összeállítom a csapatot, és ha a vendégünk evett valamit, indulhattok is.

Micsoda? A kurafi majdnem kettétépett, és apám most vörös szőnyeget terít elé?

Jace biccentett, és a kezét nyújtotta Zeke-nek. Lucas leszakította a maradék szalagot annak meztelen bokájáról. A kandúr fájdalmasan felszisszent. Aztán mindketten megfogták egy-egy karját, és bekisérték a fürdőszobába, de úgy, hogy a lábujjai alig érték a folyosó szőnyegét.

Ahogy az ajtó becsukódott mögöttük, apámhoz fordultam, lendületesen, mert a hasamban már alig éreztem fájdalmat.

– Megfürdeted? Megeteted? – kérdeztem felháborodva. – Miért nem fektetsz ki a padlóra, és hagyod, hogy befejezze?

– Faythe, ne...

– Hallgass, Michael! – csattantam fel, és fél kézzel megmarkoltam a széktámlát, hogy felálljak. – Ha majd a *te* beleidet is csak húsz öltés választja el a kicseszett padlótól, akkor beszélhetsz! Addig...

Felálltam: a düh túllendített a növekvő fájdalomon és a félelmen, hogy kiszakadnak az öltések. És akkor egyszerre a teljes szoba elfeketedett. *Ez aztán a gyógyszer*, gondoltam még, mielőtt összecsuklott volna alattam a lábam.

TIZENEGY

—... VETT BE? – Az apám hangja furán, távolian csengett, mintha egy afféle bádogdoboz telefonba beszélne, mint amit Ethan meg én csináltunk még kiskoromban. És minden sötét volt, de olyan furcsa: zárt szemhéjamon derengés szűrődött át.

– Jace azt mondta, hármát adott neki.

Marc. Kinyitottam a szemem: valóban fölöttem állt, sötét fürtjei a tompa fényben is ragyogtak.

– Magához tér – mondta hallhatóan aggódalmasan; a homloka mély ráncokba húzódott. – Jobban vagy?

– Jól vagyok. Mi történt? – Velűrt érintettem magam körül, és ebből rájöttem, hogy a kanapén fekszem. – Ó, a francba. Elájultam?

Marc halkán felnevetett, és az arcán most megkönnyebbülés, nem kevés együttérzés jelent meg: nem ez volt a kedvenc látványom. Óvatosan, hogy hirtelen meg ne mozdítson, leült mellém a kanapé szélére.

– Nem, csak összeestél. Túl gyorsan álltál fel, és alighanem eggyel többet vettél be a kis tablettácskákból, mint kellett volna.

– De Jace szerint...

– Jace testsúlya jóval a tiéd fölött van. Amellett Jace még hülye is.

– Nem az ő hibája. – Elfogadtam Marc kezét, és lassan felemelkedtem, nem foglalkozva a hasamból érkező tompa tiltakozással. Hátradőltem ültőmben: a szoba többi része ekkor élesedett ki a szemem előtt. Apám a dohányzóasztalnál ült, szemben velem, görnyedten, gyűrött zakóban, a térdén könyökölve. Mögötte, a konyhaajtóban Michael állt, egy gőzölgő bögrével a kezében figyelt engem: az illata alapján kávéfőzött. Rajtuk kívül nem volt más a nappaliban, a folyosóról víz csobogása hallatszott. Radley még mindig fürdött. Legfeljebb néhány percre fekhettem ki.

– Hogy van a hasad? – kérdezte apám a szemembe nézve.

– Még fáj, de csak akkor elviselhetetlen, ha mozogok.

– Hát, a kreativitásodért mindenesetre jutalmat érdemelnél. – Michael végigfuttatta a kezét az arcán, mintha az érzéseit szeretné

letörölni onnan. – Nem is emlékszem, hogy valaha valaki is ájulással vette volna elejét, hogy leszidják.

– Micsoda? – Aztán eszembe jutott, mit csináltam, mielőtt az erőm elhagyott volna: felpanaszoltam apám döntését, hogy vendégül látja a macskát, aki ezt a nyomot hagyta a hasamon. Örökre. – Ó, igen. Alighanem elragadtattam magam. De *komolyan*, apu, ha én karmoltam volna fel valami szerencsétlent, mostanra már megkötöztetek volna, sőt, a számat is betömiték. *Őt* viszont megetetitek és felruházzátok. Hát hol tisztességes ez?

– *Ő* is meg volt kötözve, a száját is betömtük – emlékeztetett Michael a leghalványabb mosoly jele nélkül. Nem emlékeztem, hogy valaha is láttam ennél kimerültebbnek. Hosszú órákig ült a tanács előtt miattam, aztán meg Radley és a kóborok miatt három órát alhatott az elmúlt huszonnégyből.

– *Volt!* – hangsúlyoztam ki. – Alighanem épp a samponomat használja el. Nagyon ajánlom, hogy ne levendulaillatúan jöjjön ki.

Marc finoman a térdemre tette a kezét. A pontból, ahol megérintett, remegés áradt szét a testemen.

– Nekem sem tetszik, de apádnak igaza van. Nincs igazából okunk, hogy fogva tartsuk. De *helyünk* sem volna hozzá.

– És mi van a gyilkossági kísérlet vádjával? Csak csel volt?

– Nem *csak* csel... – motyogta Michael. A dohányzóasztal megnyikordult, amikor apám felállt, aztán leereszkedett a jobbomon álló karosszékbe.

– Konferenciahívással jelentettük az esetet a teljes Tanácsnak, még akkor, amikor mindketten eszméletlenek voltatok. Én javasoltam a vádat, mert akkor még csak annyit tudtunk, hogy kergetett téged, aztán megsebezte a hasadat.

– És ennyi elég is?

– Persze, hogy elég – nézett rám szigorúan ráncolva a homlokát. – Ha őszintén azt mondhatod, hogy valóban meg akart ölni. Őszintén állíthatod? Merthogy Marc szerint percekig kettesben voltatok, mielőtt rátok találtak volna, és ha Radley meg akart volna ölni, meg is tehetne volna, amikor csak akarja.

Marcra pillantottam: meglepett, hogy a kóbor érdekében szólal fel. Megvonta a vállát.

– Ami igaz, az igaz, akár tetszik, akár nem.

Profizmusától kellően lenyűgözve csak bólintottam. Nagy rajongója voltam az igazságnak. Általában.

– Ó, rendben van. Nem akart megölni. De nem is akart megmenteni senki mástól sem a környéken. Főleg nem akart elengedni. Ebben biztos vagyok.

Mindhárman rábólintottak, és apám felvett egy bögrét az asztalról.

– Én sem kétlem. De az is tény, hogy kint számunkra értékesebb – intett az ablak és a természet lágy öle felé –, mint itt, megkötözve, ahol folyton belebotlik, aki csak átmegy a szobán.

– Arról nem is beszélve, hogy semmi szükség rá, hogy kihallgassa minden szavunkat. – Michael kisöpört egy csapzott barna tincset a homlokából. – *Annyira* azért nem gondolom ártatlannak.

Hallgatózni. Hát persze. Szóval ezért küldte el fürdeni apám: hogy a víz csobogása elnyomja a vitánkat. *A pokolba is, még sokat kell tanulnom...*

– Tehát mi a terv?

– Radley elvezet egy nagy csapatot ahhoz a házhoz, számolva azzal a csekély eséllyel, hogy még ott vannak. Ha igen, behozzuk őket. Ha nem, Radley megy a maga dolgára, és nyitva tartja a szemét meg a fülét. Régebben van itt, mint mi, és nem vitás, hogy az erdőséget is jobban ismeri.

– És ha nem akar játszani?

– Olyan lehetősége nincs. – Marc állának kemény vonala elárulta, hogy annyira neki sem tetszik a terv, mint ahogy azt velem el szeretné hitetni. Azért megy bele, mert Zeke Radley a legjobb esélyünk, hogy elkapjuk a kóborokat. És mert az alfa parancsol. Azonban Marc sem bízik jobban az idegenben, mint én magam.

A folyosó felől elhallgatott a csobogás, aztán fémkarikák csörgése jelezte, hogy félrerántották a zuhanyfüggönyt. Radley kijött a kádból, a zártkörű megbeszélésnek lőttek.

Negyedórával később egy tiszta, felöltözött Zeke Radley ült a konyhaasztalnál, és egyikünkkel sem törődve a második mikrózott csirkepástétomát falta. Két oldalán Michael és Jace ült, egy-egy adag konzerv kagylólevessel. Szokatlan, hajnal előtti reggeljük összekeveredő, fura szaga nem volt épp étvágygerjesztő, még a nappaliban sem, ahol én ültem a kanapén, igyekezve olyan keveset mocorogni, amennyit csak lehet.

Zeke egy kopott, de tiszta farmert viselt, és egy fekete pólót: mindkettő Marcé, hogy ezzel is bosszantsák a vendégünket, bár méretben Jace állt hozzá közelebb. A férfilogika – ha ez nem önellentmondás, hát akkor semmi sem – szerint, mivel Marc szívességet tett a felruházásával, a kóbor most az adósa, bár csak elfogadta a ruhákat. Visszautasítani pedig a kölcsönadó durva megsértését jelentette volna. A legjobb rész azonban az volt, hogy Radley most kénytelen volt Marc-szagúan mászkálni, ami gyakorlatilag egyet jelentett azzal, hogy elfogadja a dominanciáját. Ez volt a vendég állandó homlokráncolásának is az oka.

Valaki kopogott, épp akkor, amikor Zeke kikotorta az utolsó csepp szaftot is a papírtányérból. Lucas felállt, hogy beeressze a tanács és apám által összeállított csapat utolsó két tagját. Elsőnek Nate lépett be, Paul Blackwell unokája, őrá számítottam is. Azonban nem számítottam Danny Carverre, aki utána érkezett.

– Hahó, doki – hajoltam előre, hogy ellássak a szorosan mellettem ülő Marc mellett. – Hozzám jöttél, vagy elmész játszani az erdőbe a fiúkkal?

Szokásos mosolya még szélesebbé vált, amikor megpillantott.

– Mindkettő – vont vállat. – Már jó ideje nem sároztam össze a mancsomat. Úgy gondoltam, jó buli lesz.

– Igen, és ki vagyunk fogyva az elérhető, ép végrehajtókból – mormolta a fülembe Marc. Bár az eszemmel tudtam: csak meg akarja akadályozni, hogy Radley meghallja a személyügyi gondjainkat, mégis, a szívverésem megugrott és az arcom elpirult, amikor az ajka a fülemhez ért.

Dr. Carver átsusszant a kanapé és a kisasztal között, és kinyújtotta a kezét felém. Elfogadtam, ő pedig gyengéden talpra segített.

– Hogy vagy?

– Már fáradtan, hogy ezt a kérdést még egyszer megválaszoljam.

Halkan nevetve bólintott.

– Ez jól hangzik. Hadd lássam.

Engedtem, hogy visszakísérjen a szobámba, ott óvatos mozdulatokkal az ágyra ereszkedtem, és felhúztam a felsőm szegélyét a szegycsontomig. Danny finoman lehúzta a kötéseket rögzítő ragtapaszt, és megvizsgálta az öltéseket, közben pedig be nem állt a szája.

– Épp most láttam el hasonló sebeket Brett Malone-on. Meg kell,

hogymondjam, te sokkal egyszerűbb eset vagy. Még egyszer sem fűjtál rám. – Vigyorgott. – Persze neked csak húsz öltésed van, neki meg vagy száz.

Mosolyogva lehunytam a szemem, amíg friss gézzel fedte le a varratokat.

– Jól van?

– Helyrejön – biccentett, leragasztva az új kötést. – Nem olyan hamar, mint te, természetesen. Ezek itt szépen záródnak. – Felállt, és az ajtónál álló szemetesbe dobta a használt gézt. – De azt szeretném, hogy aludj.

Biccentettem, dr. Carver azonban nem vette komolyan a megerősítésemet, mintha sejtette volna, hogy nem gondolom őszintén.

– Komolyan beszélek, Faythe – nézett le rám a szigorú orvos arc-kifejezésével, amelyet olyan ritkán láttam tőle. – Ha nem alszol, és nem hagyod, hogy a tested, elvégezze a maga dolgát, holnap nem leszel kész a váltásra, és még egy teljes napig ücsöröghetsz a kanapén.

– Értettem, doki. – A nagyra nyílt szemű, ártatlan képem már talán meggyőzőbb volt, mint az egyszerű bólintás. – Ágyban maradni, az éjszakát átaludni. – Szerencsére az éjszakából már nem volt túl sok hátra.

– Pontosan. És ezt meg azért, hogy biztosan azt csináld, amit mondanak neked, csak most az egyszer. – Danny előszedett a zsebéből egy barna orvosságos üvegcset, és a tenyerébe ejtett két újabb altatót. – Ne idegeskedj – nyugtatgatott, amikor meglátta az arcomon a pánikot. – Ez nem nagyon hat a magunkfajtára, mint már észrevehetted. Csak pár órára üt ki, azalatt nem maradsz le semmi fontosról.

– Jó, legyen. – Lenyeltem a tablettákat a pohár vízzel, amit átadott. Aztán ki kellett nyújtanom a nyelvemet, és fel meg le hajtogatni, hogy dr. Carver meggyőződhesen róla: tényleg lenyeltem őket.

Tíz perc múlva a fiúk kisorjáztak az ajtón, Radley-t Lucas és Marc fogta közre. Marc és Jace beköszönt indulás előtt, de egyik sem tétovázott, hogy elinduljon-e nélkülem. Szokás szerint megígérték, hogy épségben érnek vissza, és elmondanak mindent. Azután pedig otthagytak minket apámmal és a bátyámmal, akik meg nem szóltak hozzám, mert nem akartak ébren tartani.

Nem emlékeztem, mikor aludtam el, de az ébredésre igen. Az első, amit észrevettem, amikor kinyitottam a szemem, a világosság volt a

szobámban, pedig a lámpa sem égett. Az ébresztőórán 8:04 állt.

A francba. Reggel van. Átaludtam az éjszaka teljes hátralévő részét, majdnem három órát.

És mégsem a zavaróan fényes napvilág ébresztett fel. Hangok zavarták meg az álmomat. Dühös hangok, az egyik apámé.

–...elereszteni? Miért tennéd? – követelte Malone. A hangzásból ítélve ő és apám a nappaliban vitatkozott, éppen az ajtóm előtt. És nyilvánvalóan nem is sejtették, hogy ébren vagyok.

– *Én* voltam jelen, és meghoztam a döntést, amelyet a legjobbnak tartottam. Fenn is tartom. A ház üres volt, talán már napok óta, és Radley-nek egymagában jóval több esélye van, hogy megtalálja őket, mint nekünk. Jól ismeri az erdőt, amazok meg az ő szagát, úgyhogy nem kelt majd gyanút, ha arrafelé mászkál. Mindazonáltal a mi kandúrjaink szagából egyetlen szippantás is elegendő, hogy elmeneküljenek. Szükségünk van Radley segítségére, és nem fogjak megkapni, ha a tévé elé ültetjük.

– Greg, az egy *bűnöző*. Tudom, mostanában kissé megváltozott a véleményed a bűnözőkről, de ő még kóbor is. Nincs okod, hogy védelmezd. Majdnem megölte a lányodat, az ég szerelmére! Mostanra már a hátsó mancsának kellene lógnia a kulestartódon, nyúlláb helyett. És akkor szabadon mászkál a világban azzal a másik hárommal, semmi gondja semmire!

– Te pedig, ha tehetnéd, holnap kivégeztetnéd a lányomat, Calvin – felelte apám veszedelmesen halkán, hogy én is alig hallottam. – Talán vágjam le a te mancsodat is?

Örömhullám futott végig rajtam, amikor Malone hallgatott. Szinte bármit megadtam volna, hogy lássam az arcát abban a pillanatban. Félelem ült rajta. Biztosan. Egészen biztos, hogy éppen készült összecsinálni magát, hiszen az apám fenyegette meg, még ha közvetetten is. Bárki más így volna vele.

– Ez nem ugyanaz, te is tudod – bökte ki végül Malone. – Mindegy, mit gondolsz, *nem* ő a célpontom.

Hát hogyne, te rohadt seggfej. Az öklömbe kellett harapnom, nehogy hangosan is kiabáljam.

– Nekem kell arról gondoskodnom, hogy Faythe tárgyalása tisztességes legyen, nem csak miatta, hanem az egész vérmacskatársadalom miatt. Megfertőzte a barátját, aztán megölte, hogy eltussolja

a bűnét. Faythe *veszélyes*, akár belátod ezt, akár nem, és nem tisztességes a többiekkel szemben, ha hagyjuk, hogy szabadon folytassa!

– Önvédelemből tette, és ezt te is *átkozottul pontosan* tudod. – Megnyikordultak a padlódeszkák, ahogy apám közelebb lépett Malone-hoz, egyenesen a személyes terébe. – Ha kivégeztetted a lányomat, attól még nem szerzed meg a Tanács vezető helyét. Ezt tudnod kell.

– Az *én* helyemnek a Tanácsban semmi köze ehhez. Ez az ügy a *te* értékválasztásaidról szól, és arról, hogy azok már régen nem a többség érdekeit képviselik.

– Ez rendkívül ízléstelen. Abban a reményben eresztettem el Radley-t, hogy segít nekünk. Nem, biztos az nem vagyok benne, hogy meg is teszi. Csakhogy abban sem vagyok biztos, hogy magunktól megtaláljuk a kőborokat, mielőtt még több kárt okoznának. Biztam benne, hogy érdemes próbát tenni Radley-vel, hát megjátszottam. Téged ismerve, te valószínűleg kivégeztetted volna.

– De még mennyire. Eggyel kevesebb kó...

A fürdőszoba ajtaja nyikorogva tárult ki. A csend olyan gyorsan és hirtelen zuhant le, mint a nyaktiló pengéje. Ki akartam mászni az ágyból, és az ajtóhoz lopózni, de féltem, hogy az ágyneműm suhogása elnyomja, akármi is következik.

– Eggyel kevesebb micsoda? – kérdezte hidegen, élesen Marc.

A rohadt életbe!

– Nem rád tartozik. – Malone bölcsen nem egészítette ki a mondatot, de nem hagyhattam, ennyiben. Ha utálja Marcot, akkor legalább legyen őszinte magával, és velünk is, azzal kapcsolatban, hogy miért is.

– Eggyel kevesebb micsoda? – süvöltöttem felülve, és a hátamat a fejtámlának vetettem. A fájdalom az első pillanatban élesen jelentkezett, de aztán tompa lüktetéssé csitult, még mielőtt apám feltépte volna a hálószobaajtót.

Egy szót sem szólt – csak a tekintetével jelezte, hogy maradjak ki a dologból.

Tengerészkék köntösének válla felett megláttam Malone-t, már felöltözve. Mögötte pedig Marc állt, alvós rövidnadrágjában, a haja még nedves a zuhanytól.

– Eggyel kevesebb micsoda? – ismételtem, Malone-ra szegezve a

tekintetemet: vajon tudja, hogy mekkora seggfej? Biztosan nem. Biztos, hogy senki sem képes megtartani egy ennyire visszataszító személyiséget anélkül, hogy el ne leplezné maga elől a valóságot.

– Eggyel kevesebb... *bűnöző* szabadon. – Elvörösödött, vagy dühében, vagy megaláztatásában, annyira nem ismertem jól, hogy eldöntsem, mi okozta. – Bűnözőt akartam mondani.

– Mind tudjuk, mit akart mondani – vettem oda, és lerúgtam a takarómat, kitakarva magam deréktól lefelé. Szerencsére még rajtam volt a piros pizsamanadrág. – Nem kell zseninek lenni hozzá. Bár úgy látszik, magának pedigre kell, hogy valakit a kegyeibe fogadjon.

– Faythe... – figyelmeztetett apám, de az arca, szigorú hangjával ellentétben, kifejezéstelen maradt. Tényleg azt akarja, hogy hallgassak el? Vagy csak még nem értem el a katasztrófaszintet a belső politikai bajmérőjén?

Malone, engem és Marcot figyelmen kívül hagyva, apámhoz fordult.

– Feltételezem, tudatod majd, ha Radley kapcsolatba lép veled.

– Természetesen. Én pedig feltételezem, *ti* is tudjátok, ha döntésre jutottatok a gyilkosság vádjában.

– Természetesen – adta vissza a szót Malone, rám pillantott, aztán nehéz léptekkel végigsietett a nappalin, és ki a bejárati ajtón.

– Aludj valamennyit – fordult apám Marchoz, aztán rám nézett. – *Te* pedig ne erőltess túl magad. Danny este megvizsgál, hogy lássa, kész vagy-e a váltásra.

Azzal visszavonult saját hálósobájába, ahol alighanem több időt töltött a plafon bámulásával, mint alvással.

A nap hátralévő része lassan telt. Jace, Marc és apám az elmaradt alvást próbálta bepótolni. Jace és Marc eredetileg az egyik emeleti hálósobán osztozott, de mivel már úgylát ébren voltam, megengedtem Marcnak, hogy egy kevés egyedüllét kedvéért beköltözzön az enyémbé, az üres ágyra. Ennélfogva csak Michael maradt, aki figyelhetett rám, hogy el ne szökjek – *hatalmas* kockázat, tekintve, hogy tizenkét röpke órája csaknem kibeleztek.

A bátyám az egész napot mellettem töltötte a kanapén, a térdein egyensúlyozva laptopját, és úgy püfölte a billentyűket, mintha körülötte nem is volna igazi világ, amely kész és képes is elfoglalni a gondolatait.

Szerencsére nem akart beszélgetni, úgyhogy bepótolhattam az

olvasási elmaradásomat. Ahogy illik, a ház vonalas telefonja akkor csördült meg, amikor Michael éppen másodszor ment ki a mosdóba, és nem volt senki, aki felvegye. Az ölembe ejtettem a könyvet, és óvatosan a kisasztal felé nyújtóztam, remélve, hogy elérem, mielőtt valaki felébred.

– Halló? – Összeszorítottam a fogamat, amíg elhalványult a hasamban a fájdalom. Természetesen anyám volt az, hiszen nem volt senki a közelemben, akinek átadhattam volna a telefont.

– Faythe, drágám, hogy vagy?

– Mint egy tűpárna, hát te?

Meglepetésemre felnevetett.

– Hát, legalább a hangod rendben van. Én jól vagyok. Mind jól vagyunk, nagyon is, ami azt illeti. Manx végre eldöntötte, milyen színekbe akarja öltöztetni a babát az első fotózásra. Csikos lesz, búzavirágkék, nefelejcskék, zafírkék és éjfélkék.

– Csodás. – Akaratlanul is a szememet forgattam. – És kissé egy színű.

– Tudom – kuncogott anyám. – Ragaszkodik a csupa kékhez.

Dr. Carver néhány hónapja megerősítette az ultrahangos vizsgálat során, a rendelőjében, hogy a gyerek fiú lesz. Manx nem keseredett el rajta, hogy újra fia születik, inkább örült. Elszánta magát, hogy a saját sorsától függetlenül ez a gyerek élni fog, a világ pedig szeretni fogja, a neme ellenére is. Nem úgy, mint a testvéreit. És ezt bizonyítandó, ő és anyám a szerencsétlennek egy szekrényre való főkötőt, kabátkát, rugdalózót és takarót kötöttek, a kék minden elképzelhető árnyalatában.

Anyám még vagy öt percig ontotta a fülembe a szót, elmondta, hogy végre találkozott Angelával, Ethan barátnőjével, és hogy Manx babája most már gyakran rugdalózik. Owen eladta a múlt évről megmaradt szénát, Vic és Parker intézi a járőrözést. Egyedül Ryant nem említette, talán mert vele nem változott semmi, ott a pincében, a cellájában. Vagy inkább azért, mert szeretett úgy tenni, mintha kedvenc, árulóvá lett fia vissza sem tért volna. És nem hibáztathattam ezért.

Amikor Michael előkerült a mosdóból, átadtam neki a telefont, eltátogtam, hogy anyu az, és visszatemetkeztem a könyvembe.

– Halló? – szólt bele, már a konyha felé tartott, hogy valami ebédet üssön össze. Nem is míméltem, hogy olvasok, úgy hallgatóztam. Anyám nem kérdezett rá a meghallgatásra, bár pontosan tudtam, hogy

azért hív: talán remélte, hogy majd én felhozom. Azonban ez nem volt az én stílusom. Ha valamit meg akar tőlem tudni, kérdezzen rá.

Sajnos, az meg *neki* nem volt a stílusa. Neki jobban bejött a célozgatás, legalábbis ha rólam volt szó. Mi ketten sosem voltunk a legjobb barátnők. Ő kecses volt, érzékeny és kiegyensúlyozott, én ellenben kék-zöld, durva és hangos. Ám az ellentéteink ellenére nemrég rájöttem, hogy *tőle* örököltem acél gerincemet, és könnyen lehet, hogy makacsságom gyökereit is – ez pedig részben meglepett, részben örömmel töltött el.

Mégis, jobban meg tudták beszélni a fontos dolgokat Michaellel, és valóban, a bátyám fél kézzel a hűtőben olyan tempóban válaszolta meg a kérdéseket, hogy legfeljebb találgatni tudtam, mi hangzott el a vonal másik végén – a régi fridzsider zúgása sikeresen elfedte.

– Bűnös. – Feltartott egy doboz lasagnét és egy pepperónis pizzát, némán kérve, hogy válasszak. A pizzára mutattam. Michael visszalökte a lasagnét a fagyasztóba. – Még nem. Rick bácsi nyert nekünk némi időt. – Szünet: becsapta a mikró ajtaját, és megnyomott pár gombot. – Igen, be tudta mutatni. Igazán... érdekes volt. Nem olyan, mint utoljára.

Ez a kérdés a részleges átváltozásról szólt – pillanatnyilag nem ez volt a kedvenc témám. Szerencsére, amikor a mikró csilingelt, Michael elnézést kért, és letette, azzal az ígérettel, hogy apánk később visszahívja.

Amíg ettünk, Jace battyogott le az emeletről, összesen egy kék pizsamanadrágban, amelyet megkötött vékony csípője körül. Kábán üdvözölt minket, már a konyha felé tartva: félig behunyt szemmel melegített meg magának öt gyorsfagyasztott burritót, és feltett egy kávé is. Percekkel később, a kávé illatára Marc is magához tért a kómából, méghozzá dühítően frissen és tettere készen.

Az elmúlt huszonnégy órából tízet átaludtam, és a fájdalomcsillapítóknak meg magának a fájdalomnak köszönhetően pocsékul éreztem magam. Marc mindössze négy órát aludt, mégis úgy nézett ki, mint aki kész megmászni a Mount Everestet anélkül, hogy megizzadna.

A karján a karomnyomok már csak duzzadt piros vonalak voltak, hiszen azóta kétszer is alakot váltott.

Amikor ő és Jace ismét macskává alakultak, elindultak az erdőbe egy négyórás körre, hogy felváltsák a turistákat kereső csapatok

egyikét. Fél hat körül érték vissza, kimerülten és elkedvetlenedve, mert nem jártak eredménnyel.

Immár harmadik napja, hogy eltűntek a túrázók. Brett Malone-t huszonhat órája tépték meg, és semmi nyomát nem találtuk a kóboroknak, akiket mindkettőért felelősnek tartottunk. Mindennek a tetejébe teljesen haszontalannak éreztem magam, mert a hasam még mindig pokolian fáj.

Ahogy néztem, amint Marc kinyit egy doboz kólát, hogy leöblítse az erdő porát, a tekintetem frissen behegedt sebeire esett, és már tudtam, mit tegyek. Itt volt az ideje, hogy alakot váltsak – minél gyorsabban gyógyulok, annál hamarabb emelhetem fel a fenekemet a párnákról, hogy sebességbe kapcsoljak. A pillantásom a szomszédos hálószoza csukott ajtajára esett – ami mögött végre apu is elaludt.

Alighanem meg kellene kérdeznem előbb, gondoltam. De nem tettem, mert azt mondta volna, hogy várjam ki a huszonnégy órát. Inkább előszedtem a mobilomat a zsebemből. A fiúk csak nézték – igaz, Michael rosszallón ráncolta a homlokát, pedig nem tudhatta, mire készülök –, amint a gyorstárcsázó gombbal Felhívom Danny Carvert; mindannyiunknak megvolt a száma, orvosi vészhelyzetek esetére. Az elmúlt évek során nem egy nyomókötés feltételénél segített a fiúknak telefonon. És ugyanígy látott el néhány csonttörést is.

– Halló? – A második csöngetésre felvette. – Faythe? Mi a helyzet?

– Megpróbálok alakot váltani.

Egy pillanatnyi csend a vonalban: a háttérben Brett kérdezte, jó-e az, ha fáj, amikor levegőt vesz.

– Adj egy percet, hadd végezzek itt. – Az orvos hangjában nem volt kétely vagy ítélet. Elfogadta, a döntésemet, hogy meg akarom csinálni, és segíteni akart. Kellemes változás volt.

Mire Carver befutott, apám is felébredt – gyanítom, Michael ébresztette fel –, ami azt jelentette, hogy négy szempár figyelte a sérüléseket a hasamon, amikor Danny megvizsgálta azokat a konyha neonlámpája alatt; ez volt a ház legerősebb fénye.

– Kiváló öltések, ha mondhatok ilyet – hajolt előre az orvos az egyik ebédlőszékben, hogy közelebből is szemügyre vegye a varratot. – Nos... – Felegyenesedett, végre a szemembe nézett a köldököm helyett. – Nem lesz jó érzés, előre szólok. Biztos, hogy készen állsz? Nem ártana, ha várnál még egy napot.

– Nem *bírok* még huszonnégy órát végigülni a kanapén! Csak azt akarom tudni, hogy a váltás ténylegesen segítene-e a gyógyulásban, vagy van-e esély rá, hogy tovább tépi a bőrt. – Már a gondolattól is felkavarodott a gyomrom.

Dr. Carver pislogott, aztán apámra nézett, mielőtt felelt volna. – Tegnap este még több kárt okozott volna, mint hasznot, de már néhány óra is nagy különbséget jelenthet. Már megindult a gyógyulás, és ha van egy kis szerencséd, a varratok kitartanak. – Vállat vont. – Ha úgy érzed, kész vagy rá, azt mondom, próbáld meg. Feltéve, ha a főnökök is benne vannak. – És újra az alfára nézett.

Apám homloka ráncba szaladt, ahogy nézte az arcomra biztosan kiülő őszinte reménységet. Tudtam, hogy arra gondol: Malone sosem engedné. A tanács nem akarta, hogy alakot váltsak, mert tisztában voltak vele, hogy ha a futás mellett döntök, aligha kapnak el. A kemping legkisebb, ennél fogva legkönnyebb macskája voltam, és egész életemben a bátyáimat igyekeztem legyőzni, már csak azért is, hogy épségben éljem túl a gyerekkoromat. Ehhez hozzáadva még a friss végrehajtói kiképzésemet, nagynak láthatták a kockázatát, hogy elmenekülök, és mindegy, hányszor vagy milyen komolyan ígértem meg az ellenkezőjét, úgysem hittek volna nekem. A legrosszabb az volt, hogy ezért – a múltam fényében – nem is hibáztathattam őket.

Csakhogy így, sérülten máshogy nézett ki a dolog. Még egy *armadillót* sem győzhettem volna le négy lyukkal a hasamban, nem is beszélve a mellkasomon éktelenkedőkről. Ezt még Malone is meg kell, hogy értse.

Apám végül lassan sóhajtott, és a szemében csillogó vadóc szikra fénye átterjedt a vonásaira.

– Danny, azt mondd, hogy Faythe-nek *szükséges* alakot váltania, hogy elősegítse a vágásai gyógyulását?

A doki szeme kerekre tárgult, de láthatóan gyorsan kapcsolt és bólintott.

– Minél hamarabb vált alakot, annál gyorsabban gyógyul, tehát annál hamarabb lesz olyan állapotban, hogy folytathassák a meghallgatását.

– Akkor nincs más választásunk. – Apám általában komoly arcán egy vigyor árnyéka sejlett fel. – Faythe, a saját érdekedben kénytelen leszel alakot váltani, és akár most rögtön is túleshetsz rajta, hogy a

tanács ne vádolhasson meg a meghallgatás elhúzásával.

Jace megvakarta az orrát, hogy elrejtse a mosolyát, de nem érdekelt. Mindössze kéthetente válthattam alakot – ezt tekintették a legszükségesebb minimumnak egy vérmacska számára, hogy megőrizze testi és lelki egészségét –, és még akkor is szigorú felügyelet mellett. Már egyébként is kezdett lejárni a kéthetes megtartóztatás ideje, és a gondolat, hogy esetleg anélkül kell itt hagynom a hegyeket, hogy négy lábon járhattam volna rajtuk, majdnem olyan örjítő volt, mint a vád, ami miatt egyáltalán ide kerültem.

– Szeretném megfigyelni az alakváltásodat, arra az esetre, ha valami gond adódna – szólalt meg dr. Carver.

– Rendben. – Akármennyire is utáltam, ha nézik, amíg váltok, *nem* terveztem, hogy egy ilyen apróság miatt eljátsszam az esélyemet egy erdei kirándulásra.

Apám biccentett, és ezzel hivatalossá tette a dolgot.

– Ha végeztél, fél órát kapsz, hogy átmozgasd az izmaidat. Alaposan használd ki!

– Csak sérült vagyok, nem nyolcvanéves – panaszkodtam, azonban oda sem figyelt.

– A kóborok még mindig itt vannak valahol, Faythe, és az, hogy elhagyták a rejtekhelyüket, azt jelenti, hogy tudják: keressük őket. Maradj a házunk közelében, és távol a főháztól. És mindig maradj a kíséroid szeme előtt. Kísérok? – Végignézett a helyiségen. Senkit sem lepett meg, hogy Marc és Jace azonnal, némán jelentkeznek. – Rendben. – Visszapillantott rám. – A fél óra után gyere vissza, hogy Danny végignézhesse a visszaváltozásodat. És, Faythe?

– Igen, apu? – Teljesen ártatlan arccal néztem vissza rá. Nem vette be. Soha nem vette be.

– Ne csinálj semmit, ami hülyeség és semmit, ami veszélyes. Megértetted? Még nem jöttél *teljesen* helyre, és egy alakváltás után nem is fogsz. Ha hirtelen túlságosan megerőlteted magad, csak rontasz a helyzeten. Nincs fára mászás, nincs távolugrás, nincs vadászat. Csak könnyű testmozgás. Értetted?

– Igen, apu.

Persze az ilyen mondatok, mint „légy jó”, „foglalkozz a magad dolgával”, meg „szépen játssz a fiúkkal”, vagy „könnyű testmozgás”, mind szabad értelmezés tárgyai. Igaz?

TIZENKETTŐ

A FESZES PIROS BOKSZERALSÓ LECSÚSZOTT A LÁBAMON, hogy a bokámnál heverő pizsamanadrágomban kössön ki. Lassú, koncentrált légvétellel csillapítottam izgatottságomat, és a fejem fölé nyújtva a karomat, lehúztam a pizsamafelsőmet is, ami a többi ruha között landolt. Én pedig ott álltam reszketve, amint a hideg léghuzat elérte libabőrös testemet. Nem mindennapi élmény volt meztelenül állni a hegyekben.

Két oldalamon Marc és Jace már jócskán benne voltak az átváltozásban, négy végtagon vonaglottak az avarban és hideg porban.

Vacogó fogakkal néztem hátra a vállam felett a kis házunkra – a csupasz ágak között jól láthattam. Néhány méternyire álltunk meg az erdő határától, hogy ha valami rosszul sülné el, a dokinak ne kelljen messzire szaladnia segítségért. Valójában csak kiáltania kellett volna, mert apám alakjának árnyvonala tisztán kirajzolódott a fő- ablakban: a kezében árnyékbögrét tartott.

– Készen vagy? – kérdezte Danny, és visszafordultam, hogy szembenézzek vele és az átváltozással: minden korábbi nagyhangú hősködésem és elragadtatásom ellenére a váltás már kezdett kissé nyugtalanítani. Bólintottam, ő bátorítólag mosolygott. – Emlékezz, ha nagyon fáj, bármikor visszafordíthatod a folyamatot, és várhatsz egy napot. Vagy akár csak pár órát. Ha pedig bármi szokatlan szakadást, pattogást érzel a hasadban, azonnal hagyd abba, és engedd, hogy megnézzem.

Ismét bólintottam: a beszédhez már túl ideges voltam. Több mint egy évtizede rendszeresen váltottam már alakot, jól tudtam, mi a normális és mi a rendellenes.

– Ha valami félrecsúszik, te fogod megtudni elsőnek.

– Helyes. – Széles mozdulattal a föld felé intett. – Rajta!

Addigra Marc már teljesen átalakult, és a doktor mellé telepedett, ahonnan mindketten alaposan megfigyelhettek. Jace a végső stádiumnál tartott. Óvatosan én is térdre ereszkedtem mellette. Hogy a hasam fájdalmas húzódásáról eltereljem a figyelmemet, mélyen beszívtam az

idegen erdő felismerhető, ám mégis más illatait.

Először az egyik tenyeremre nehezedtem, aztán a másikra. Felsoroltam magamban a fenyőket, amik Kelet-Texasban is voltak, a medveszőrt, ami *nem*, és valami édes, télen nyíló iszalagfélét, ami jó lett volna, ha van a mi szűkebb környezetünkben is.

Jobboldalt valamitől megreccsent az avar. Az orrom megrándult: könnyedén azonosítottam, hogy egy egér menekül a szagomtól, éppen, amikor én is felfedeztem. *Ha most lennének mancsaim, belőled finom falat lenne, kisegér.* És mintha a gondolat indította volna be a változást, a fájdalom első hulláma végigfutott a hátamon, a végtagjaimon; a vázizmain a kín esetlen táncában rándultak össze.

Áadtam magam a fájdalomnak, hagytam, hogy a változás magától alakítsa a folyamatot. Ezt már egy évtizeddel előbb megtanultam: ha megpróbálom valamelyik irányba befolyásolni, kitartó, hosszas fájdalommal fizetek.

Jó pár percig, amíg a testem szétszakadt és újra összeállt, a csontjaimban és ízületeimben érzett nyilalló fájdalom eltakarta a hasam lüktetését. Meghajolt a gerincem, a csípőm és a vállam kipattant a helyéről, aztán vissza. A könyököm és a térdem üreges hanggal topogott és égőn fájt.

A száraz fű csiklandozta a tenyeremet és a talpamat, amikor macskatalpakká duzzadtak, a körmeim pedig éles, hegyes karmokká görbültek. Hagytam, hogy leessen az állam, amikor a folyamat elérte a fejemet, rettenetes kidudorodásokkal és horpadásokkal torzítva el az arcomat. Amikor az állcsontom vibrálva átalakult, hogy az emberi fogaim helyére hosszú, tűhegyes ragadozófogak kerüljenek, torz hangon nyögtem. Bizsergett a nyelvem, amikor előtört belőle a több száz apró, befelé hajló kampó.

Viszketni kezdett a bőröm, aztán kiserkedt a hátamon a szőr, folyadékként borítva el a testemet, aztán az arcomra is áterjedt – és legvégül, amikor már azt hittem, sérülten alakot váltani nem is olyan rémes, elérte a hasamat is.

A testem a legvégére hagyta a legrosszabbat, amikor már nem fordulhattam vissza.

Sikoltottam, amikor a felszakadt bőr megnyúlt, elviselhetetlen perzseléssel nyíltak meg az új szőrtüszők, és lökték ki a szőrszálakat. Szaggatott a hasam, az izmaim megfeszültek és elernyedtek, hogy

kiegyensúlyozzák új testfelépítésemet.

És akkor végre, vége lett.

Lihegve hevertem a földön, mintha éppen most futottam volna le jó pár kilométert. A gyomrom alatt élesen pulzáló fájdalom sajgással tompult, mint egy emlékeztető, hogy min mentem éppen át, és mint egy ígéret, hogy minden jobb lesz. Hamarosan.

Mint mindig, valahányszor alakot váltottam, az új test furcsa volt, merev, mintha éppen akkor ébredtem volna, és egy nagy nyújtózkodásra lett volna szükségem, hogy minden a helyére kerüljön. Jace felé nyújtottam mellső mancsaimat, hogy enyhítsem a rossz időt jósoló sajgást az ízületeimben – most már ő is Marc mellett kuporgott, és mindketten engem figyeltek, adom-e jelét valami bajnak. Belemélyesztettem a karmaimat a téli hideg talajba, és óvatosan kinyújtottam a hasamat, aztán a hátsó részemet is, a farkam lassan kacsakaringózott a nagyrészt kopasz ágak felé.

Éles szúrás nyilallt a hasamba, és éreztem az öltések húzását – a jelek szerint szépen túléltek az alakváltást. Kilazítottam az izmaimat, és leültem; örömmel éreztem, hogy a fájdalom azonnal enyhült.

Egy kéz ereszkedett a fejemre, és megvakargatott a füleim mögött. dr. Carver szaga borított el: felpúpoztam a hátam, a tenyeréhez dörgölöztem.

– Fordulj át, légy szíves, hadd lássam a hasadat – kérte, közben a keze végighaladt a nyakamon, és most azt a nehezen elérhető pontot vakargatta a lapockáim között.

Örömmel engedelmeskedtem, leereszkedtem a talajra, és a jobb oldalamba hengeredtem; a farkam most az avarban csapkodott. Dorombolás tört fel a torkomból, amikor Marc lehajolt, hogy hozzám dörgölje az arcát, Jace pedig a bal vállamhoz nyomta a magáét. Dr. Carver letérdelt mellém, zseblámpát villantott a hasamra. Vigyázva oldalra fésülte vastag bundámat, én pedig fújttam – afféle macskanevetés. Eddig nem is tudtam, hogy macska alakban csiklandós vagyok, talán, mert még soha senki nem ért ilyen finoman a hasamhoz azelőtt. Kellemes volt, otthonos, biztonságos érzés.

Egészen más, mint amikor össze kellett öltögetni.

– Nos, a varratok megmaradtak, ami jó hír. Ezek az új, vastagabb fonalak nagyon megkönnyítik a váltást sérülten... – Elhalkult a hangja, amikor közelebbről is szemügyre vette a keze munkáját, egyetlen, hideg

ujjával választva szét a szőrt. – A bőr nagyrészt meggyógyult, kivéve ezt az egyetlen, mélyebb sebet, és remélhetőleg ez is meg fog, amikor majd visszaválsz. De az izmoknak több időre lesz majd szükségük. – Visszagördült a sarkára, aztán felállt – úgy vettem, hogy én is talpra gördülhetek.

– Ne felejtse el, mit mondott az apád! Nincs mászás, nincs birkózás – itt jelentőségteljesen Marcra és Jace-re pillantott –, és nincs távolugrás. Add meg az esélyt magadnak a gyógyulásra!

Mind engedelmesen bólintottunk; de Danny is tudta, hogy ennek semmi jelentősége. Az órájára nézett.

– Harminc percek van. Használatok ki!

Abban biztos lehet!

Visszasétált a kempingbe a ritkás fák között, én pedig elindultam az ellenkező irányba – eredendő vágyakozásomat a sebességre a fájdalom és a felszakadó hús friss emlékével csitítottam. Ha most túlzásba viszem, hetek telhetnek el, mire újra macskaszemmel nézhetek szét az erdőben.

Marc és Jace eleinte mellettem sétált, szorosan, mintha egy méternél messzebb már azt kockáztatnák, hogy örökre elveszítenek. Pedig igazság szerint nagyon kevés bajba keveredhettünk itt, a kempinghez ilyen közel, ahol együttes falkaszagunk hatásos kóborelhárítóként működött, azzal együtt különösen, hogy az utolsó idegennek, aki ide merészkedett, egy húsklopfolóval loccsantottam ki az agyát. Az első udvar földjébe ivódott vérének szaga nagyon jó reklámja volt a fenékrugdosi képességeinknek.

Jó pár perc telt el, mielőtt tesztelni kezdtem volna a határait. A fiúk hátraléptek, hogy teret adjanak nekem. Jace játszott velem, felém söpörte a fenyőtobozokat, amelyeket elütöttem, és kiszimatolta a pockokat, amelyekre lecsaphattam, persze óvatosan. Marc azonban végig az erdő felé helyezkedett, engem a kemping felé terelve, megakadályozva, hogy túl messze szaladjak, ahogy gyógyuló testemet egyre nagyobb önbizalommal kezdtem használni.

Sajnos – ahogy ezt apám biztosan tudta is – fél óra semmi igazán kalandosra nem volt elég. Éppen annyi volt, hogy megérezzem, mi maradt ki az elmúlt két hétben – a friss hús. Vagyis hát valójában a vadászat izgalmára vágytam, de az efféle kimerítő testmozgás szóba sem jöhetett; beértem a vaddal.

És amikor egy Jace szerválta toboz után turkálva az aljnövényzetben kiszagoltam a nyulat, elhatároztam magam. *Nem* hagyom el az erdőt anélkül, hogy ennék. Pont.

Kitágult az orrcimpám, igyekeztem annyit magamba szívni a préda szagából, amennyit csak lehet. Nem is akartam megkeresni: a macskák nem követik a szagnyomot. Csak felgerjesztettem az étvágyamat. Azt viszont reméltem, hogy a szerencsétlen állatot megijesztem annyira, hogy valami hangot adjon, mert a macskák *igenis* használják hihetetlenül éles hallásukat, jó látásukat a vadászathoz.

Nem maradt észrevétlen, hogy abbahagytam a játékot. Jace kérdően nyüsszentett felém: válaszul doromboltam, hogy eláruljam a fiúknak, van a bokorban valami, ami kell nekem. Az államat a mellső mancsaimra fektettem, a fenekemet a levegőbe toltam, és ide-oda riszáltam, jelezve, hogy le akarok csapni.

Természetesen nem gondoltam komolyan. De Marc azért a biztonság kedvéért rám csapott, aztán a fejével odébb lökött – ez macskául annyit jelentett, hogy „menj odébb, majd én megfogom a vacsorádat”. Mindent figyelembe véve nagyon gáláns ajánlat volt.

Marc bevetette magát az aljnövényzetbe, a nyúl pedig kiugrott a másik oldalon, nyugat felé ugrándozva. Marc utánalódult, ragadozó és prédája együtt tűnt el egy sűrű bokorcsoport mögött.

Jace velem maradt: a vadászatba néhány mély macskamordulás, félelemvisítés és a növényzet zizegése által éltük bele magunkat. Két perc múlva Marc jelent meg előttünk, a fogai között egy barna nyúllal. Még mindig rugdosott, hiába igyekezett elmenekülni. Az a csoda, hogy a szíve még nem állt meg.

Hangosan doromboltam, hogy megköszönjem. Jace közelebb araszolt, hogy megszimatolja a vacsorámat. A vállamhoz dörgölőzött, hogy udvariasan kérjen egy falatot, de ellöktem. Az ő hasának nem volt semmi baja, vadásszon magának.

Marc a lábam elé ejtette a nyulat. A szerencsétlen rágszáló megpróbált elugrálni. Nem jutott messzire, részben azért, mert a hátsó lába eltört, de azért is, mert lecsaptam rá, hátha legalább az érzés megmarad, hogy megfogtam a saját ennivalómat – még ha igazi vadászat nélkül is.

Marc megmorogta a hirtelen mozdulatot, de nem is foglalkoztam vele. A fogaim a prémes nyúlba mélyedtek, hogy sebes szívverése a

számba pumpálja élete vérét. A meleg folyadék lecsöpögött az államon, a földre. Addig ráztam a prédámat, amíg végül elszállt belőle az élet, aztán egy manccsal a földhöz szegeztem, és feltéptem a hasát.

Egy hozzám hasonló méretű macska számára egy ekkora nyúl legfeljebb előétel, de az evés legalább annyira szimbolikus volt, mint gyakorlatias. A Területek Tanácsa, némi képzavarral, megnyírbálta a szárnyaimat: nemcsak a végrehajtói munkámat vették el, hanem velem született jogomat is, hogy macskatársaimmal fussak, hogy kiélvezzem a sebességet, azt a szabadságot, amelyet egy ember sosem érhet, sosem tapasztalhat. És megkönnyebbülésemre egy erdőben töltött félóra, no meg pár friss falat, elégségesnek bizonyult, hogy a károk egy részét helyreállítsa. Mégpedig a büszkeségemet.

Mire befejeztem az evést – Marc végig elégedett, gondoskodó figyelemmel nézett, Jace pedig nem kevés irigységgel –, máris ideje volt, hogy visszainduljunk. Valójában már késésben is lehettünk, de attól még rászántam azt a néhány percet, hogy megtisztogassam a bundámat. A friss hús összekente, és egy lánynak, még ha sérült is, adnia kell magára, nem igaz?

Amikor Marc szerint már eléggé tiszta voltam, a fenekemre csapott, és a kemping irányába taszított. Engedelmesen elindultam: a kedvemet jelentősen javította a szabadság íze. És a nyúlé.

Amikor beértünk, apám leszidott a késés miatt, de a hangjában nem volt igazi harag. Alighanem végig hallgatózott utánunk az első verandáról.

A hálósobámban változtam vissza, dr. Carver megfigyelése alatt, és megkönnyebbülésemre a második átváltozás könnyebb volt, és kevésbé fájdalmas, mint az első. És gyorsabban is ment. Mindketten örömmel fedeztük fel, hogy a vágások a hasamon rózsaszín hegekké forrtak össze, és bár még mindig sajogtak, ha a felsőtestemet erre-arra fordítottam, az a furcsa szakadásszerű érzés tovatűnt, a fájdalom nagy részével együtt.

Végigmentem a folyosón a fürdőszoba felé, már a köntösöm övét húztam össze a derekamon. Dr. Carver utánam szólt a nappaliból – a fiúk szanaszét heverték, Lucas egyik DVD-jét nézték, és két zacskó tortilla chipset adogattak körbe rendes vacsora helyett.

– Brett kéri, hogy hadd beszéljen veled. Ha akarod, átviszlek, miután megfürödtél.

– Mindannyian megyünk – lépett ki apám a konyhából. – Amúgy is jelentést kell tennünk a tanácsnak. És valami táplálóból étel sem ártana, mint a kukoricachips.

Amíg fürödtem, apu előreküldte Jace-t, szóljon, hogy megyünk, és rakjon be négy mirelit lasagnét a sütőbe. Danny vele tartott, mert amióta Brettet megtámadták, senki sem járhatott kint egyedül, amíg nem sikerül a kóborokat megtalálni és lerendezni. Mindig is párokban dolgoztunk, és most, hogy hivatalosan is riadókészültségben álltunk, *mindent* kettesben vagy többen csináltunk.

Húsz percre rá frissen megfürödve, farmerben és kényelmes, hosszú ujjú zöld felsőben kopogtattam Brett hálósobájának ajtaján. Mögöttem a sajt, fokhagyma és paradicsomszósz illata kezdett beszivárogni a tágas nappaliba a konyha felől, ahol Nate Blackwell és Jace vagdalta a zöldségeket egy nagy adag salátához.

– Igen? – szólta ki Brett, és én benyitottam; közben elnyomtam magamban a szorongást, amely a gerincemen próbált felmászni. Dr. Carver szerint Brett köszönetet akart mondani nekem, nem pedig megfenyegetni. Még ha Malone fia volt is, ugyanakkor Jace féltestvére anyai ágon, szóval annyira nem lehet rossz, igaz?

– Faythe... – Brett a jobb oldali ágyon feküdt, a takarója a melléig húzva. A szeme – majdnem olyan kék, mint Jace-é – az enyémet kereste. A hangjában fájdalom és megkönnyebbülés csengett, és mindkettővel együtt tudtam érezni.

– Hahó. – A zuhanytól még nedves hajfürtömet a fülem mögé fésültem, és leültem az ágya melletti székre, amely még őrizte Danny Carver szagát. – A doki azt mondta, hogy beszélni akarsz velem.

– Aha, csak szerettem volna... – Elhallgatott, a keze a hasa felett a takaróra ereszkedett, az arca eltorzult fájdalmában. Átvillant az agyamon, mennyivel rosszabbak az ő sérülései az enyémeneknél; mennyi vért vesztett, a nagy része énrám kenődött, amikor igyekeztem megállítani a vérzést anélkül, hogy további kárt tennék benne.

Amikor összeszedte magát, Brett elfordította a fejét a párnán, hogy közvetlenül rám nézhessen. A rugók nyikorogtak alatta.

– Szerettem volna megköszönni. Jace elmondta, mi történt. Mármint *valójában*.

Beszélt Jace-szel? Kíváncsian piszkálgatni kezdtem az órát a bal kezemen.

- Mit mondott?
- Hogy az életemmel tartozom neked.

Az ölemben fekvő kezeimet bámultam, meglepve vettem észre, hogy elvörösödöm.

- Bárki megtette volna ugyanezt.

Brett a fejét ingatta.

– Colin hagyott volna meghalni. Blackwell kidobta. Hazatelefonált egy tartalék emberért, reggel kiviszik Colint a reptérre, és irány egyenesen Kanada.

Nem is próbáltam elrejtteni az arcomon elterülő elégedett mosolyt. Az elégtétel éppen olyan jóleső érzés volt, mint amilyennek elképzeltem. Kicsinyes, de attól még jó.

- Meg akarom hálálni.

Most én ingattam a fejemet.

- Végre hajtó vagyok én is. Figyelünk egymásra. Ez így szokás.

– Nem – vágta rá eltökélten, aztán összeszorította az ajkát. – Kimentéi karmok és segítség nélkül. Ez nem így szokás, és nem lettél volna köteles megtenni. Tartozom neked. Ismerd el.

Mielőtt kitalálhattam volna valami ellenérvet, és főleg, mielőtt bármit is mondhattam volna, a főzés zaját és a háttérben zsongó beszélgetést hangos dörömbölés szakította félbe a bejárati ajtó felől.

– Hé, macskafalka! – Elias Keller hangja hangos volt, de tompa, és akkor jöttem rá, hogy a dörömbölés az ökle volt az ajtón.

Az egész ház elhallgatott.

– Nyissátok ki! – követelte Keller, ismét az ajtót verve. – Találtam valamit, ami a tiétek, és gondoltam, vissza szeretnétek kapni.

Többen megindultak az ajtó felé, köztük felismertem apám összetéveszthetetlen lépéseit és Malone fényes, új cipőjének nyiszogását. Brettre pillantottam: a pupillája kíváncsian kitágult, mint bizonyára az enyém is. Aztán zsanérok nyikorgása irányította a figyelmemet a nappalira, ahol Marc, Jace, Nate és Michael álltak összepréselődve a konyha küszöbén, a bejárati ajtót nézték – amit én nem láthattam. Jace egy recés konyhakést szorongatott, Nate egy répapucolót.

– Hát itten vagytok! – süvöltötte Keller, és nehéz bakancsok dübögtek a keményfa padlón. – Hoztam nektek valamit.

- A szentségít! – suttogta Jace. Abban a pillanatban már talpon

voltam, evett a kíváncsiság, hogy lássam, mi némított el egy teljes szobányi vérmacskát. És mi vette rá Jace-t, hogy négy alfa előtt szitkozódjon? És a legfontosabb: ők miért nem vették észre?

A hálószoba ajtajához siettem, de megtorpantam, amikor Marc a fejét rázta, és nyitott tenyerét mutatta felém – egyértelmű jelét, hogy álljak meg. A tekintetem követte az övét, ahol Keller a négy alfa fölé tornyosult, azok meg a vállára vetett, ernyedte fekete csomagot nézték. *Mi a franc az?* Ahogy néztem, a csomag megduzzadt, majd lelappadt, aztán megint. Aztán megint. Lélegzett. A csomag *élt*.

És egyszerre megértettem: a bruin egy vérmacskát hozott. A kóborok egyikét? Radley-t?

De egyetlen lélegzetvétel a medve felől elintézte ezt az elméletet. A macska biztosan *nem* Zeke Radley volt.

– A kukámban turkált a leányzó. Gondoltam, szeretnétek visszakapni. – Keller leemelte a csomagot a válláról, és nemtörődő módon a dohányzóasztalra ejtette; a hosszú, fekete farok a padlóra csüngött. – Kicsit más a szaga, ha bundában van. De mivel olyan kevés macskalányotok van... nem igaz?...azt mondom, jobban is vigyázhatnátok rája.

Keller egy eszméletlen vérmacskát hozott be, egy nőtényt. És azt hitte, én vagyok az.

TIZENHÁROM

MÉG MINDIG BIZSEREGVE A MEGLEPETÉSTŐL, kiléptem a nappaliba. Minden szempár felém fordult, Kellerét is beleértve. Széles homloka ráncba futott, az arcára értetlenség ült ki. A csaknem mozdulatlan alakra pillantott az asztalon, aztán megint rám. Pislogott, apám tekintetét kereste.

– Hát akkor nem csoda, hogy más volt a szaga – állapította meg. – Ha az ott a tiétek – intett felém az állával –, akkor ez itt ki? – Lehajolt, és megsimította az öntudatlan macska fején a szőrt, mintha nyugtatgatni akarná.

– Ez remek kérdés, Mr. Keller.

A bruin meglepett hangot adott, és a nőstény elé, a kanapéra huppant.

– Nem ismeritek?

A kérdésre Paul Blackwell felelt, a tekintete ide-oda járt a nőstény és a vérmedve között.

– Nem. Ha a mi egyik nőstényünk veszett volna el, arról tudnánk. Apám egyetértően bólintott, de a biztonság kedvéért meg kellett kérdeznie:

– Valaki esetleg felismeri? – Körbepillantott a kandúrok növekvő csoportján, akik mindannyian igyekeztek előrenyomakodni, hogy jobban lássák. – De hagyjunk neki helyet, hogy levegőt kapjon...!

A fiúk hátráltak. A szememet forgattam, amint látványosan szimatoltak, de azért érthető volt a kíváncsiságuk. Nem mindennap találkozunk új nőstényekkel. Ami azt illeti, velem ez csak egyszer történt meg, amikor Manxszel találkoztam, aki azonnal bele is lőtt a kilenc milliméteresével Jace vállába.

Ez a lány azonban teljesen fegyvertelen volt. És láthatóan eszméletlen.

És teljesen ismeretlen.

Csak tíz észak-amerikai falka létezett, mindegyikben legfeljebb egy anya és a lánya; mindegyiket személyesen ismertem. Őt itt azonban nem. Akárki volt, nem közölünk való.

Amikor egy kandúr vagy alfa sem jelezte, hogy ráismerne, apám még jobban összehúzta a szemöldökét.

– Danny, mit tudsz megállapítani róla?

Dr. Carver előrelépett, a kezében egy tálnyi chipsszel, amiről megfélekedezett. A legközelebbi kisasztalra letette a tálat, a nadrágjába törölte a kezét, és letérdelt a nőstény mellé.

Azzal kezdte a vizsgálatot, hogy kezét végigfuttatta az öntudatlan macskán, jó párszor megpihenve, hogy szétválassza a szőrét, és közelebbről is megnézzé.

– Hát, fiatal – közölte, immár a jobb oldalát, vállát tapogatva át. – A tízes évei közepén lehet, azt mondanám, bár nem lehetek biztos, amíg nem láttam ember alakban.

A mérete alapján én is ilyesmire gondoltam: még nősténynek is kicsi volt.

– De mi a csodát csinál egy tizenéves nőstény macska egyedül az erdőben? – tudakolta Malone apám mellé állva, alighanem azért, hogy beléphessen az őt övező tisztelet körébe. – És a szabad területen, ha már itt tartunk? A *bruin* területéről nem is beszélve. Hol a családja? *Ki* a családja?

Kimondta, amire mindannyian gondoltunk. A nőstény macskák nem a fán teremnek. A legtöbb nő több kandúrt is szül, mire lány fogan, aki majd folytatja a család vérvonalát. Nincs olyan farka a világon, amelyik a lányt – a saját jövőjének kulcsát – hagyná felügyelet nélkül sétálgatni a szabad területen.

Higgyék el nekem: én próbáltam.

– Azt nem tudom – felelte az orvos Malone költői kérdésére. Felpillantott Kellerre. – Mit mondott, hol találta?

– Kint, a házam mögött, a szemétben turkált.

– És ezt hogy szerezte? – Danny elsimította a szőrt a nőstény fején, és feltárt egy nagy, lila duzzanatot, amely a szívverése ütemére pulzált.

A bruin cserzett arca elvörösödött vastag szakála alatt.

– Egészen megdühödött, amikor megpróbáltam elkapni. Látod? – Felemelte jobbját: jó pár mély karmolásból vérzett szakadt flanelingén át. – Fejbe kellett nyomnom egy darab tűzifával, ha meg akartam fogni.

Nem tudtam eldönteni, hogy nevessek-e, vagy háborodjak fel a szelídítési módszerein – és azt sem tudtam eldönteni, mit gondoljak arról, hogy simán leütötte a macskát, akit velem kevert össze.

– Azt hiszem, ételt keresett. Bárcsak egyszerűen bekopogott volna! Szívesen adtam volna neki friss szarvast.

Dr. Carver mosolygott, szavak nélkül is biztosítva a medvét, hogy nem tett kárt a lányban.

– Azt hiszem, minden rendben lesz vele. Nem gondolom, hogy betört volna a feje. Nemsokára magához is tér, de addig azért rajta kell tartanunk a szemünket. – Apámra nézett, aztán Paul Blackwellre. – Hová akarjátok tenni?

Apu megvonta a vállát.

– A te házad.

Blackwell bólintott.

– Colin, szedd össze a holmidat. Ma éjjel a kanapén alszol. – Apámra pillantott. – Holnap egyébként is elutazik.

– Paul... – kezdte Colin a konyhaajtóból; a kezében egy jégömlő, az állán lévő duzzanatra szorította, amit tőlem kapott. Blackwell összevonta a szemöldökét, és meglepetten láttam, hogy kora és törekenysége ellenére milyen szigorúan tud nézni.

– Azonnal – mondta. Mint mindannyian, ő is tudta, hogy ha Colinra éppen a főnöke védelme során jön rá a gyávaság, a délnyugati területek most új alfát keresnének.

Colin feltopogott a lépcsőn csomagolni, és teljesen úgy nézett ki, mint egy elkényeztetett óvodás. Egy *hatalmas* óvodás. Szívesen adtam volna érte egy hét szabadságot, ha láthatom az arcát, amikor az apja megtudja, miért küldték haza.

– Greg, el tudnál szalajtani valakit az orvosi táskáért? – Dr. Carver megkerülte az asztalt, hogy megnézzze a macska hasát is. – Nálatok hagytam.

– Persze. – Apám pillantása végigfutott a csendben figyelő arcokon. – Jace?

Jace átadta a kenyérvágó kését Nate-nek, és szó nélkül kisietett, mögötte Michael, hiszen nem mehetett egyedül. Egy pillanattal később megszólalt a sütő csengője, és Nate sietve kikapcsolta a lángot a lasagnék alatt, mielőtt megégtek volna.

Keller elbúcsúzott, az alfák kizavarták az embereiket a zsúfolt szobából. Lassan a nőstény mellé léptem, várva, hogy valaki majd rám is rám szól. Amikor ez nem történt meg, dr. Carver mellé térdeltem, és tétován odanyúltam, hogy megsimogassam a fekete bundát. A

kíváncsiságomnál csak a szegény lány iránt érzett sajnálatom volt erősebb: a fejére szerzett dudortól eltekintve is elég rossz állapotban volt.

Danny mosolygott a gesztusomat látva.

– Mit gondolsz, hány éves lehet?

– Fiatal. – összevontam a szemöldökömet, mert az ujjaim a vékony bordákhoz értek. – Túl fiatal. – Macskaként akkora volt, mint az unokahúgom, Abby, ami jobban aggasztott, mint beismertem volna. Abby ugyan tizenhét és fél éves volt, de nagyon törekeny: első ránézésre elment volna tizenkettőnek.

A nőstény *ennyire* nem lehet fiatal. Mi a fenét csinált egyedül a Sziklás-hegységben?

Közelebb araszoltam az asztalhoz, egyik kezemet még mindig érzékeny hasamon tartva. A farmerem susogott a kopott szőnyegen.

– Olyan sovány – mondtam, és óvatosan kiszedtem egy bogáncsot a bal horpaszából. – Miért ilyen sovány?

A konyhában üveg koccant üveghez: valaki előhúzta az innivalót a hűtőből. Majdnem kész volt a vacsora, de most az egyszer nem érdekelt. A nősténnyel foglalkoztam, akinek láthatóan nagyobb szüksége lett volna az ételre, mint nekem.

Dr. Carver a szemembe nézett.

– Alultáplált. Félig éhen halt. És ez nem gyors dolog. Vagy régóta elhanyagolja a gondviselője – akárki is az –, vagy már jó ideje egyedül van.

Az ujjaim egy lágy, savanyú szagú, összeragadt szőrösömöt tapogattak.

– Mennyi ideje?

– Hetek óta. Nézd csak! – Az orvos visszafelé futtatta végig a kezét a nőstény bundáján, feltárva annak száraz, pikkelyes bőrét. – Hámlik. És figyelj meg, hogy fel van fűvódva a hasa.

A lány hasa *valóban* kidudorodott kissé, ellentétben csontos testével. Mélységes együttérzés hulláma öntött el, és könnyek szöktek a szemembe. Azonban a szánalmamat egy perc múlva már perzselő düh váltotta fel. Akárki is volt ez a nőstény, nem csak úgy megjelent a világban. Egy kandúr nemzette, és egy másik nőstény szülte meg.

Valaki valahol felelős volt ennek a szegény lánynak a sorsáért, és ez a valaki megfizet azért az állapotért, ahogy találtuk.

Ha kell, személyesen gondoskodom róla.

– Ez minek a nyoma? – Még rosszabb kedvvel emeltem fel a bal első mancsát, hogy megmutassam Dannynak a nyitott sebet, amelyből valami vízszerű, híg folyadék szivárgott.

– Megvágta, alighanem üvegen, valakinek a kukájában, ha így kerített magának táplálékot. Elfertőződött, és amíg ennyire alultáplált, nem is fog meggyógyulni. Legalábbis addig nem, amíg valami tápanyagot nem juttatunk belé. – Széles mozdulatokkal simogatta, mintha egy rémült cicát akarna megnyugtatni. – Valami azt súgja, nem kér majd belőlünk, amikor felébred, úgyhogy megteszem érte most, amit tehetek. Akarsz segíteni?

Némán bólintottam. Kóválygott a fejem, amint próbáltam kitalálni, mi történhetett vele. Hogy a pokolba élhette meg egy ilyen kicsi és fiatal macska, hogy ennyire leromoljon az állapota?

Jace és Michael visszaért az orvosi táskával, éppen akkor, amikor Nate kikiabálta, hogy mindenki fogjon egy tányért. A kandúrok sorba álltak az alfák mögött az ételért, én azonban a szőnyegen maradtam dr. Carverrel, és átvettem az eszközeit, ahogy a táskából kibányásztá azokat, egyenként.

Jó néhány perccel később, amikor éppen zseblámpával világítottam a nőstény mancsára, hogy a doki jobban lássa, Marc huppant le mögém a kanapéra, és egy megpakolt tányért nyújtott felém.

– Tessék – bökte meg a váltamat a tányér szélével. – Hoztam neked kaját. Enned kell.

– Köszönöm. – Visszanéztem, megláttam az aggodalmat a szemében, és tudtam, hogy nekem szól, nem az idegennek. – Egyél csak. Én majd eszem, ha itt végeztünk.

– Nem marad addigra egy morzsa sem.

– Akkor majd csinálok valami mást. Segíteni akarok. – Azt nem tudtam volna megmondani, miért akartam asszisztálni a doktornak, de attól még éreztem a késztetést. Nem bírtam volna a fejemet tömni, amíg szegény fiatal lány eszméletlenül fekszik az asztalon, olyan soványan, hogy alig él, a szőre csomókba tapad, a lábsebei nem gyógyulnak. Nem lett volna helyes.

De azért...

– Ha hoznál egy kólát, azt megköszönném.

– Persze. – Marc a kanapé közepére tette a tányért, hogy lefoglalja a

helyét, és kimasírozott a konyhába, mintha küldetést kapott volna. Mosolyogva néztem utána: mulattatott, mennyire boldoggá teszi, ha végre hajthat egy feladatot – amíg apám nem került a látóterembe. Ő egy karosszékbe telepedett le a tányérjával, a távolabbi fal mellé, ott egyensúlyozta az ölében.

Alfaként kikövetelhetette volna a helyet a konyhaasztalnál, ahol szemmel is tarthatott volna, de kényelmesen is tudott volna enni. Mégis bejött a nappaliba: nem megfigyelni, hanem *figyelni*. Engem és a szándékaimat. És elégedettnek tűnt, amitől fura módon elpirultam büszkeségemben.

Habár sosem törődtem sokat vele, hogy nem tetszik neki a ruházkodásom, a nagy szám és a függetlenség utáni vágyam, mégis a személyemről – az esetleges *utódjáról* alkotott véleménye, nos, az az egész világot jelentette.

A dicséret a pillantásában igazán megérte, hogy még néhány percig korogjon a gyomrom.

Marc érkezett vissza az üdítőmmel, és visszaült mögém. A konyhában Jace, Lucas, Michael és Rick bácsi ülte körül az asztalt, és mind nézték, amint segíték dr. Carvernek kitisztítani a nőstény mancsát, majd lekezelti valami sűrű, zsíros krémmel, végül gézzel bekötözni. Mindenki más az ebédlőbe vonult, a tizennégy személyes hosszú asztal mellé.

Amikor dr. Carver meg én megtettünk mindent a nőstényért, amit tehettünk, Danny felvitte a szobába, amelyet Colin addigra kiürített a folyosó végén, én pedig az eszközeit vittem utána. Elhelyezte az ágyon, megköszönte a segítségemet, és leküldött vacsorázni.

Nagyon nem szívesen mentem, mert ott akartam lenni, amikor a macska kinyitja a szemét. Azt azonban nem akartam, hogy az én gyomorkorgásom ébressze fel, ezért engedelmeskedtem.

Ám még csak félig gyűrtem le a lasagnét, amit Marc tett félre nekem, amikor puffanást hallottam a fejem fölül, a mennyezet is belerezdült. Aztán egy üvöltés, és egy dühös, rémült morgás. Dr. Carver kiáltott, és minden kandúr, aki még ott volt, talpra ugrott – aztán apám megálljt kiáltott, és intett, hogy Marc és a nagybátyám kövesse az emeletre.

Mi, többiek, teljes csendben hallgatóztunk. Blackwell és Malone lépett be az ebédlőből, válaszokat követelve. De még mielőtt bárki is

elmondhatta volna nekik, hogy fogalmunk sincs, becsukódott fent egy ajtó, és dr. Carver jelent meg a lépcsőn, a karján véres törülköző.

– Mi történt? – kérdeztem, amikor lehuppan mellém a konyhaszékre. Az alfák köré sereglettek, úgy várták a válaszát. Minden szem ránk szegeződött.

– Felébredt, és megijedhetett, mert felém csapott. Mélyen megvágta a karomat. – Danny óvatosan felemelte a törülközőt, felfedve három véres karmolásnyomot, amelyek szó szerint átszelték az alkarját.

– Húha! – kapkodtam levegő után. – Ezt össze kell varrni!

– Bárcsak lenne orvos a közelben – nevetett Carver maró gúnnyal. Ahhoz képest, hogy mennyire vérzett, egészen jól viselte.

Vállat vontam.

– Marc már foltozott össze sebeket vészhelyzetben. – Sok fiú csinált már hasonlót, ami azt illeti, de anyám és dr. Carver öltései után az övéi voltak a legtisztábbak, amit valaha láttam.

– Marc? – szólt apám, és ő már az orvosi táskával a kezében lépett oda. A lábammal kilöktem neki egy széket, ő pedig leült, és már elő is szedte a fertőtlenítőt és egy gonosz kinézetű, görbe sebvarrótűt.

– El kellett kábítanom – magyarázta Danny, legalább annyira azért, hogy elterelje a saját figyelmét, mert Marc bőven alkalmazta a hidrogén-peroxidot a sebeken. Úgy tűnt, nem az orvosokból lesz a legjobb páciens. – De csak pár óráig hat majd. Reménykedjünk, hogy akkor jobb kedvében találjuk, mert inkább előbb, mint utóbb, de el kellene látnom.

– Nem hiszem, hogy egyedül kellene odamenned, ha veszélyes – jegyezte meg Rick bácsi.

– Biztos, hogy nem *veszélyes* – néztem rá rosszallón. – Valószínűleg csak rémült, és dr. Carver is mondta, hogy megijesztette.

– Mégsem látom az okát, hogy ilyen kockázatot vállaljunk – vágta rá Malone. Apám bólintott, és az orvoshoz fordult.

– Egyetértek. Amikor felébred, néhány kandúr is veled megy, arra az esetre, ha le kellene fogni, vagy elkábítani megint.

Danny a homlokát ráncolta.

– Attól tartok, ez nem könnyíti majd meg, hogy kezeljem. És nem lesz több kedve együttműködni sem.

– Ez még mindig jobb, mint hogy valaki más is megsérüljön – dőlt neki Rick bácsi a konyhaajtó keretének. – Minden ép kandúrra

szükségünk van ebben a percben, úgyhogy senki nem mehet egyedül a nőstény szobájába. Értve?

Mind bólintottunk, de dr. Carver arcán ugyanaz a csalódott düh ült, amit én is éreztem. És valami azt súgta, a lány nem fogja örömmel venni a híreket.

TIZENNÉGY

– **F**AYTHE! – Egy hűvös kéz érintette meg a karomat, elsuttogott szavak érintették a fülcimpámat. – Faythe, kelj fel!

Kinyitottam a szemem, aztán lecsuktam megint, mert nem láttam mást, csak sötétséget. Sem a nap, sem én nem voltunk még fenn. Válasz helyett közelebb bújtam a mellkasomhoz, hasamhoz, lábamhoz simuló meleg testhez – még ahhoz is túl fáradt voltam, hogy érdekeljen, ki mellett kucorodtam össze, hiszen fel voltam öltözve.

– Faythe, ne csináld már! – A hang most már kérőre fogta. Mély lélegzetet vettem, hogy leteremtsem, amikor a mellettem fekvő test illata elérte kimerült, begyógyszerezett agyamat.

Jace? Jace ágyában aludtam? Vagy ő az enyémben?

Akárhogy is, ez nagyon-nagyon rossz ügy. Ha apám megtudja, *totál ki fog akadni*, és az már nem lehet messze, hiszen éppen most fedezett minket fel valaki. De ha már mindent tönkrevágok azzal, hogy lefekszem Jace-szel, *legalább* lehetne néhány igazán forró emlékem, ami majd ellensúlyozza apám dühét. Marcéről nem is beszélve.

Várjunk csak? Ha az éjszakát Jace-szel töltöttem, miért vagyok ruhában? És miért nem emlékszem rá, mit csináltunk? Ami még fontosabb: ráfoghatom-e ezt is a fájdalomcsillapítókra?

– Faythe...

– Ébren vagyok – mormoltam, és megdörzsöltem a szemem. Óvatosan hanyatt fordultam, aztán megdermedtem, amikor egy meleg, nehéz kar vetődött át a bordáimon. A *másik* oldalról.

Ez meg ki a fene?

Egy szippantás a levegőből megadta a választ. *Marc*. Egy ágyban vagyok Marckal és Jace-szel? *Ebből már azért igazán kellene valamire emlékeznem!!*

Várjunk. Kinek az ágya ez? És ami még fontosabb: mi a francon gondolkodom?

Lassan továbbmozdultam, és megláttam Lucas unokabátyám vörös tincseit a nappaliból beszűrődő fény glóriájában. Amint őt megpillantottam, visszatértek a hiányzó emlékképek, egy kis

csalódással fűszerezve.

Semmi rossz nem történt Marckal és Jace-szel, igaz, jó sem. Nate ágyában voltunk, maga Nate és a szobatársa éjjeli műszakban az erdőben, még mindig a kóborok és az elveszett emberek nyomában.

A fiatal nőtény még mindig eszméletlen volt, amikor apám visszavonult éjszakára, úgyhogy engedélyt kértem a maradásra. Jelen akartam lenni, amikor felébred, mert biztos voltam abban, hogy megrémül az ismeretlen környezettől, és az őt körülvevő idegen kandúroktól, akik készek lefogni és benyugtatózni.

Apám megengedte, hogy maradjak, mert Marc és Jace beleegyezett, hogy velem marad, Nate-ék pedig felajánlották a szobájukat. És mert dr. Carver egy órával korábban kiszedte a varrataimat, kijelentve, hogy a gyógyulásom az elvárt ütemben halad. De mivel a fiúk nem voltak hajlandók ugyanabban az ágyban aludni, azonban egyik sem akarta a másikat beereszteni az *enyémbe*, végül összetoltuk a két ágyat, és azon együtt eldőlünk. Még egy lehetséges katasztrófa elhárult, mert a vérmacskák szeretnek nagy gombolyagokat alkotni.

Természetesen én becsúsztam a matracok közötti résbe.

– Mi a baj? – suttogtam, igyekezvén kipislogni az álmat a szememből. Óvatosan, nehogy felébresszem, odébb tettem Marc kezét.

– Dr. Carver hívat. A nőtény megint felébredt.

Azonnal kitisztult a fejem, hűvösen éberré váltam. Macskaüggyességgel és egyensúllyal másztam ki a fiúk közül úgy, hogy egyik sem ébredt fel, és a saját félig gyógyult sebeim sem nyíltak ki.

Talpra állva lehúzkodtam a pólómat, megigazítottam a farmeremet, és sajnálkozva néztem az ágyra, ahonnan éppen kikeltem. Nem mindennap adatik meg, hogy két ilyen étvágygerjesztően férfias példány között aludjak – egy részem azonnal vissza is akart mászni közéjük. De a nagyobbik részem meg annyira kíváncsi volt az idegen, fiatal lányra, hogy ki nem hagytam volna az esélyt a meglátogatására, amíg mindenki más alszik.

Követtem Lucast a nappaliba, közben tettem egy kis kitérőt a mosdóba, aztán felmentünk az emeletre. Dr. Carver a folyosón várt, a szoba ajtaja előtt.

– Mikor ébredt fel?

A doki megdörzsölte a kötést a karján.

– Már fél órája hallottam a neszeket, de csak hallgatóztam, mert járkált. – Egy járkáló vérmacska vagy ideges, vagy dühös, esetleg mindkettő, de *nem* megyünk hozzá közel. – Amikor megnyugodott, résnyire nyitottam az ajtót. Az egyik sarokban feküdt összetekeredve, és rám fújt. Elmondtam neki, ki vagyok, és hogy nem fogom bántani. Amikor aztán szélesebbre akartam nyitni a rést, a fújás mellett nekiállt morogni is.

– Vagyis még nem változott át?

– Nem. Kértem, hogy tegye meg, de nem tudnám megmondani, hogy érti-e egyáltalán. Csak bámul rám, és csapkod a farkával. – Elhallgatott, sérült karját a háta mögé dugta, mintha azzal, hogy a szeme elől eltűnik, a világból is eltűnne. – Mindenesetre azt gondoltam, egy másik nőstény szaga megnyugtathatná.

A szívverésem felszökött izgatottságomban.

– Arra gondolsz, hogy menjek be hozzá veletek? – Nem számítottam rá, hogy többet láthatok majd a lányból, mielőtt az alfák szabad bejárást engednek hozzá, mint egy lopott pillantást.

– Nem.

Megpördültem. Marc állt a lépcsőn, mögötte Lucas tornyosult, bár egy fokkal lejjebb állt.

Marc felénk indult, már súlyos léptei elárulták rosszallását.

– Faythe még gyógyulóban van egy súlyos sérülésből, és *nem* fog még egyet beszerezni, amíg én vigyázok rá.

Idegesen csípőre tettem a kezemet.

– Én is tudok beszélni!

Marc biccentett.

– Addig, amíg valami értelmeset is mondasz.

Mielőtt kiabálni kezdhettem volna, dr. Carver megköszönte a torkát, hogy inkább rá figyeljünk.

– Marc... – Az ujjai zaklatottan cibálták a kötése szélét. – Meg kell tudnunk, kicsoda a nőstény, és nem hiszem, hogy bármelyik kandúrral szóba állna. De még ennél is fontosabb, hogy ételre és orvosi ellátásra van szüksége, márpedig nem fogadná el egyiket sem, amíg nem érzi magát biztonságban. Még csak az alakváltásra sem tudom rávenni. Valószínűleg Faythe az egyetlen, akiben megbízna, legalábbis elsőnek.

– Akkor menj, kérd ki Greg hozzájárulását. – Marc három lépésnyire az orvostól megállt, készen, hogy ott meg is vesse a libát. –

Megérti majd az érvedet, és valószínűleg be is megy veletek.

Carver sóhajtott, és egyszerre nagyon fáradtnak tűnt.

– Tartok tőle, hogy a lány nem lesz együttműködő, még Faythe–szel sem, ha mi, többiek ott tornyosulunk, készen arra, hogy az első mozdulatánál kiüssük megint. Biztonságra van szüksége, nem fenyegetettségre.

A vérem sebesebben kezdett keringeni, a bőröm bizsergett az izgalomtól. Azt akarja, hogy egyedül menjek be!

– Teljességgel *kizárt* – mondta Marc kemény pillantással. – Azt sosem engedné, hogy Faythe egymaga nézzen szembe egy vadmacskával, főleg úgy nem, hogy még nem gyógyult be az előző kalandja során szerzett sérülése.

Az orvos lehunyta a szemét, majd újra Marcra nézett.

– Pontosan.

– Ha pedig *én* ereszttem be oda, a fejemet veszi. – Minthogy Marc volt a legmagasabb rangú végrehajtó a helyzetben, elméletben követnem kellett volna az utasítását. A gyakorlatban ez nem mindig jött ki ilyen jól a számára. – És nem lehet megmondani, mit tenne a Tanács. Én *mindkettőnk* életét többre becsülöm annál, semhogy megpróbáljam kideríteni.

– És mi van a *nőstény* életével? – intett dr. Carver a zárt ajtó felé a fejével. – Az a lány ki van éhezve, és veszedelmesen dehidratált. Agyrázkódása van, az egyik mancsán elfertőződött a seb. Ételre, vízre és orvosi ellátásra van szüksége. Azonnal. Ha felkelted Greget, nemet mond, érthető, de túlságos féltésből fakadó okból, a lánya biztonsága miatt. Csakhogy a *nőstény* fogja megszenvedni.

– Vagyis kész vagy kockáztatni Faythe életét, hogy segíts valami macskán, akit még csak nem is ismersz?

Megdöbbsentem ezen a durva mondaton.

– Ő nem *valami macska*. Voltaképpen gyerek! Egy beteg, rémült gyerek, akinek fogalma sincs, hol van, és hogy került ide. – Amellett *nőstény*, egy alfa lánya. És akárki is az apja, nem lesz boldog, ha megtudja, hogy szenvedni hagytuk a lányát, főleg, hogy gyávaságból.

Marcot nem hatotta meg az érvelésem. Dr. Carver újra közbelépett: rövid, barna szakálla csillogott a folyosóról beszűrődő tompa fényben.

– Faythe nem lesz igazi veszélyben, Marc. Itt állunk majd a kábítófecskendőkkel, és ha bármi is félrecsúszik, azonnal belőhetjük a

nőstényt, és kihozzuk Faythe-t.

– És miért nem lövöd be most, hogy kikényszerítsd a változást?

– Mert ahhoz, hogy rendesen ellássam, az kell, hogy visszajelzést tudjon adni. Nincs nálam az intravénás felszerelésem, úgyhogy a folyadékot és a gyógyszereket szájon át kell a szervezetébe juttatnom. Ha *muszáj* lesz megint kiütnöm, megteszem, de szeretném ezt utolsó lehetőségnek hagyni.

Vége láttam Marc szemében, hogy meginog. Nem mintha nem érdekelte volna a nőstény sorsa, én sokkal jobban érdekelttem, ahhoz túlságosan is, hogy felvállalja a sérülésem kockázatát, még akkor sem, ha egy rémült lánynak nyújtottam volna segítséget. De én nem hagyhattam egyedül szenvedni őt, még addig sem, amíg az alfák megvitatják a dolgot, és döntésre jutnak. Az emlékeimből egyre csak ugyanaz a kép bukkant fel: Abby a pincebörtönben, egyedül, rémülten. Nem, egyszerűen nem hagyhattam.

Hátat fordítottam Marcnak, szembenéztem az orvossal.

– Mit csináljak? Vegyem rá, hogy váltson alakot?

– Kezdetnek – bólintott dr. Carver. – Aztán beszéld rá, hogy engedje, hogy ellássam. A neve is jól jönne.

– Értem.

Marc, tökéletesen utánozva apámat, mérgesen nézett rám.

– Faythe...

Visszafordultam, felforrt a vérem a méregtől.

– Bemegyek és segítek neki. Vagy itt maradsz, és fedezel... tudod, hogy nincs más, akiben jobban megbíznék... vagy mehetsz árulkodni, és mindannyiunkat bajba keverhetsz.

– Ha az alfák felébrednek, úgyis el kell vinni a balhét. Csak késlelteted az elkerülhetetlent.

– Pontosan. Mire rájönnek, a lány emberi alakban fog reggelizni, és készen áll, hogy elmondjon mindent. Én meg épen és egészségesen figyelem. Ez csak számít majd valamennyit.

Marc sóhajtott, és tudtam: nyertem. Éppen nemrég mondta apámnak, hogy több felelősséget kell vállalnom, és nem fog bepanaszolni most, hogy éppen azt csinálom.

– Itt leszek, hallgatózok, és ha csak egy *lépést* is tesz az irányodba, kirángatlak onnan, szóval ne állj az ajtó elé. Érted?

– Rendben – biccentettem.

– És viszel be magaddal valamit, amivel megvédheted magad. Hol van az az átkozott klopfoló?

Lucasra meredt, aki engedelmesen meg is indult lefelé a lépcsőn.

– Hagyd, Lucas! – meredtem Marcra. – Nem fog megbízni valakiben, aki fegyvert lengetve vonul be hozzá.

Marc a homlokát dörgölte, mintha fejfájást akarna elmulasztani.

– Akkor legalább azokból a francos kábítófecskendőkől vigyél magaddal.

– Legyen. – Erre hajlandó voltam. – Hol vannak?

Dr. Carver előhúzott a túranadrágja zsebéből egy piros kupakos fecskendőt, és kinyújtott tenyerembe tette.

– Töltve, élesítve – mondta, amikor a vékony csomagot a farmerem zsebébe dugtam. – Vigyázz, ne törd el.

– Rendben.

Megfogtam a kilincset. Ekkor elért a kétely első hulláma, hiába volt a hősies műsor, amit Marc kedvéért előadtam. Még a világ legkisebb, legkevésbé gyakorlott nőstény macskája is képes komoly kárt tenni egy fegyvertelen emberben, ha provokálják; ékes bizonyítéka volt ennek dr. Carver karja.

Mély lélegzetet vettem, és megmarkoltam a kilincset.

– Innen szép nyerni!

Lenyomtam a kilincset, benyitottam, beléptem a szobába – örömmel láttam, hogy dr. Carver felkapcsolva hagyta a villanyt. Nem repült ki egyik sarokból sem fekete szőrcsomó, hogy felaprítson, úgyhogy megkönnyebbülten sóhajtottam, és becsuktam az ajtót. *Eddig jók vagyunk.*

Egy másodpercig csak álltam csendben, mozdulatlanul, a pillantásommal felmértem a két ágyat, mindegyik egy kis ablak alá helyezve, és a két egyforma farostlemez éjjeliszekrényt. A két ágy között üres fal látszott, a földön egy ovális, horgolt szőnyeg. Egymással szemben egyforma, olcsó komódok, mindkét lakónak egy. Ezenkívül a szoba üresnek tűnt. A nőstény vagy az egyik ágy alá rejtőzött, vagy a szekrénybe.

Ahogy saját dobogó szívem hangja lecsillapodott, halk, morgó hangra lettem figyelmes. A nőstény morgott rám.

Egyszerre azt kívántam, bárcsak kopogtam volna, mielőtt beléptem. Én sem bírom, ha az emberek csak úgy, bejelentés nélkül rám nyitnak a

hálószobámban, hát neki miért kellene?

– Izé, szia... – böktem ki, még mindig az üresnek tűnő szobát kutatva a szememmel. – Hol vagy? Az ágy alatt? – Előreléptem egyet, hogy felemeljem a közelebbi ágyat fedő takarót, de mielőtt megtehettem volna, a morgás hangosabbá vált, és a forrása megmoccant. Nem az ágy alatt volt: az ágy és a jobb oldali fal között.

Még egy lépés, és már láttam is. Összekuporodva ült a sarokban, minden izma megfeszítve, a fejét ugrásra készen magasra emelte. A fülei felém fordultak, hogy minél jobban hallja, ha közelítek. Minden lélegzetvételnél megemelkedett a mellkasa, a lámpafényben jól látszott, hogy kiálltak a bordái.

Lassan leguggoltam, hogy egy szintre kerüljünk. Nagy, zöldes szeme követte minden mozdulatomat.

– Az én nevem Faythe, nagyon szeretnék segíteni neked. Hozhatok valamit? Valami ennivalót? – *Biztosan* éhes.

Bár a pillantását nem vette le az arcomról, abbahagyta a morgást. Ezt úgy vettem, hogy megértett. *A fenéket a szeretet. A nemzetközi nyelv az étel.*

Azon felbátorodva, hogy még nem próbált meg megölni, tettem még egy lépést – aztán megdermedtem, mert újból morogni kezdett.

Reeendben, akkor naaaagyon laaasaan fogunk haladni.

– Tudod, sokkal egyszerűbb lenne, ha alakot váltanál. Akkor egyszerűen megmondhatnád, mit kérsz enni. Vagy a nevedet. Vagy, hogy meddig szeretnéd, hogy az olajágamat feldugjam a seggembe.

A nőstény horkantott. Nevetett!

– Ó, szóval értesz engem! – mosolyogtam, és elöntött a büszkeség. *Lefogadom, hogy dr. Carver nem neveltette meg. De még csak arra se vette rá, hogy meghallgassa.* – Szóval mit gondolsz a váltásról? Ha a ruháid miatt aggódsz, biztos vagyok benne, hogy találunk neked valamit, amit viselhetsz.

A nőstény összehúzta a szemét – furán emberi gesztus volt, de tökéletesen érthető, főleg, hogy a fejét is oldalra biccentette hozzá.

– Nem értesz? – akadtam meg, de aztán egy másik lehetőség jutott az eszembe. – Vagy nem tetszik, amit mondok? A ruhák? Nem akarsz az én ruháimat hordani?

Ebben volt logika. A vérmacskák szaglása igen fejlett, még emberi alakban is, és ha az én ruháimat veszi fel, az én szagomba burkolózik,

még akkor is, ha frissen mosott holmokról van szó. Én magam sem szeretnék más szagában mászkálni. *Kivéve talán Marcét...*

– Elküldhetek valakit újakért is, ha azt szeretnéd. És addig is magadra tekerhetsz egy lepedőt, vagy egy törülközőt. Mit szólnsz?

Ismét az oldalra biccentés. Összevontam a szemöldökömet. Talán tényleg nem érti, amit mondok.

– Szükségem van egy jelre, hogy megértesz. Mondjuk, egy bólintás? Biccents a fejeddel, ha érted, amit mondok. – Persze, ha nem akar velem játszani, sosem jövök rá, hogy zavar van a kommunikációs csatornában, vagy csupán ő a makacs.

A nőstény tétován bólintott.

– Jó. Remek. – *Végre haladunk valamerre.* – Oké, akkor a ruháimmal van a gond? Nem akarod az én ruháimat felvenni? Bólints, ha igen, rázd a fejed, ha nem.

Ezúttal csak nézett rám, és nem mozdult. *Hm.* Talán nem voltam elég egyértelmű. Az előbb reagált, amikor az ételt említettem.

– Éhes vagy? – kérdeztem, és ő lassan, széles mozdulatokkal bólogatott. *Fantasztikus.* – Leküldjek valakit a konyhába ennivalóért?

Bólintás helyett most az ajtóra pillantott. Macskaként alighanem hallotta a lélegzésüket is, miközben én csak a lábuk csoszsanásait, ahogy egyoldalú párbeszédünket hallgatták.

– Akkor nem az ételre? Vagy a *fiúkra*? Azt akarod, hogy én hozzam? – Az ajtó felé hátráltam, de erre a nőstény felült, és vadul csóválni kezdte a fejét. – Ne? Maradjak?

Újra bólintott, és lopva elmosolyodtam. Megkedvelt. Vagy legalábbis jobbnak látott, mint egy csapat idegen férfit. Mindkét eset jó kezdet.

– Mit szólnál a lasagnéhoz? Talán még maradt valamennyi a vacsorából.

Fejrázás. Újra próbálkoztam.

– Csirke? Tegnap este csirkét sütöttünk.

Bólintás. Az ujjaim bizseregni kezdtek izgalmamban. Ha elfogadja a húst, az azt jelenti, hogy kezd bízni bennem. Vagy közel áll az éhhalálhoz; élesen kirajzolódó bordái az utóbbi választ valószínűsítették.

– Rendben. Azonnal visszajövök, csak leadom a rendelést a szobapincérnek. Jó lesz?

Egy pillanatnyi tétovázás után vonakodva bólintott, és én kiléptem a folyosóra, mielőtt meggondolhatta volna magát.

– Mi történt? – kérdezte Carver abban a pillanatban, hogy az ajtó becsukódott mögöttem, ő és Lucas az ajtóval szemben álltak, és figyelmesen néztek; Marc bal oldalon várt, markában az előkészített fecskendővel, készen rá, hogy betörjön, ha kell. De most már majdnem biztos voltam benne, hogy nem lesz rá szükség.

– Éhes. – Zsebre dugtam a kezem, és felnéztem Lucasra. – Be tudnál rakni egy kis maradék csirkét a mikroba?

– Hogyne. Krumplit is?

– Nem, azt hiszem, húst akar. – Lucas bólintott, és elsietett a folyosón, én pedig Marc és Danny felé fordultam: az orvos szinte vibrált az izgatottságtól.

– Még mindig a sarokban kuporog, de már igyekszik kommunikálni.

– Kész van már a váltásra? – Marc láthatóan nem volt megelégedve a haladással.

– Addig még nem jutottunk – húztam végig az ujjamat a recés falburkolat egyik vájátán. – De megválaszolja az igen-nem kérdéseket.

– Nem erőszakos?

– Persze hogy nem! – néztem rá mérgesen, ő pedig jelentőségteljesen dr. Carver karja felé intett az állával. Be kellett látnom, hogy igaza van. *A fenébe.* – Egy mancsát sem emelte fel. Csak rémült és éhes, de biztos vagyok benne, hogy rá tudjuk venni, hogy megnyíljon. – Amellett abban is biztos voltam, hogy kihallgatja minden egyes szavunkat.

– Hát akkor igyekezz – csattant fel Marc, és karba tette a kezét. – Jó lenne, ha fel tudnánk mutatni valamit apádnak, amikor majd el akarja dönteni, megnyúzzon-e minket élve az akcióért vagy sem.

Igaza volt, úgyhogy visszaléptem a hálósobába: örömmel láttam, hogy a nőstény még mindig ugyanúgy ül, és figyel a ajtót: várja, hogy visszatérjek.

– A csirkét nemsokára hozzák – mondtam neki. A közelebbi ágyhoz léptem: a tekintete követett. Amikor nem jelzett ellenérzést a közeledésemre, leültem a matracra, és magam alá húztam a lábamat. Most már csak a néhány lépésnyi csupasz padló választott el minket.

– Nem fázol? – kérdeztem, mert eszembe jutott, milyen hidegnek

éreztem a meztelen talpam alatt a parkettát. A nőstény bólított, és maga köré csavarta a farkát.

Elkezdtem kiszedni magam alól az ágytakarót, de megdermedtem, amikor újra hallottam a morgást.

– Bocsánat. – *Akkor annyira mégsem fázol.*

– Tudod, én szeretek beszélgetni, mint minden lány, de ez azért mégis kétszemélyes játék. Szeretném, ha visszaváltoznál, és válaszolnál. Megmondhatnád a nevedet. Van neved?

Bólintás.

– Az jó. Szeretném tudni, mi az. Készen vagy a visszaváltozásra? – Választ várva előrehajoltam. A nőstény megint oldalra biccentette a fejét, és én a tenyerembe vajtam a körömöt csalódottságomban. Mit nem ért? Ezek nem nehéz kérdések!

– Na jó, akkor lássuk, hol van a hiba. Jó? – Bólintott, és én folytattam, az ujjaim között sodorgatva a takaró szélét. – Van neved? Meg akarod mondani nekem?

Újabb bólintás. *Jó.* Még mindig együttműködik.

– Ahhoz, hogy megmondd a nevedet, *muszáj* lesz alakot váltanod, mert nem vagyok jó a mutogatásban. És őszintén, szívesebben is hallanám a hangodat. Szóval... akarsz váltani?

És megint csak félrebillentette a fejét, ezúttal frusztrált nyüsszenéssel kísérve a mozdulatot. Ezt tökéletesen értettem.

Hm. Akkor zavarodik össze, amikor az alakváltást említem. Talán az ő falkája más néven nevezte? Aligha valószínű, ha Észak-Amerikában született. Ugyanakkor, ha észak-amerikai volna, valószínűleg tudnám, kicsoda ő.

– Érted, mire gondolok, amikor a váltást emlegetem? Érted, mire kérlek? – Úgy éreztem, közel az áttörés. A nőstény határozottan megrázta a fejét, és kihúzta magát, kíváncsian várva a magyarázatot.

Fogalmam sem volt, hogy visszatartom a levegőt, amíg az egy nagy sóhajjal ki nem tört a tüdőmből. Végre haladtunk valamerre. A baj a szakkifejezésekkel van.

– Az átalakulásról beszélek. Amikor a macska alakodból emberi alakodba változol. Ezt hívjuk váltásnak. Azt szeretném, ha emberi alakot vennél fel, és emberi módon beszélgethetnénk, bólogatás és nyüsszögés helyett. Ez segített?

A nőstény megint a fejét rázta. A saját fejem egy tompa csattanással

a tenyerembe zuhant.

– Nem tudom, hogyan mondhatnám másként. Muszáj visszaváltoznod. Csak... csinálj magadból embert újra. – Felnyújtottam a kezemet a levegőbe, ott kerestem a mozdulatot, amely átviszi az értelmet. – Tudod... kezek, szembefordítható hüvelykujjak, artikulált beszédre alkalmas nyelv, minden. Most. Kérlek!

Válasz helyett a nőstény leereszkedett a padlóra, és labdába gömbölyödött. Már nem is nézett rám. Elbocsátott. A francba.

De mi ebben a nagy dolog,? kérdeztem magamtól, alig bírva bent tartani a szavakat. *Csak alakváltás.*

Még ha nem is több tizennégynél – bár már az is messze túl fiatal volt ahhoz, hogy egyedül kint mászkáljon –, már akkor is tucatszor át kellett esnie rajta. Bár aligha egy idegen helyen, miközben egy idegen nő bámulja. Ha valakinek, hát nekem ezeket a körülményeket meg kellene értenem. Különösen, ha olyasféle lámpaláza van, mint Abbynek Miguel pincéjében.

Hát persze. Túl rémült, hogy végigcsinálja. Mint Abby volt.

– Félsz? Ez a baj? – választ sem várva felemelkedtem az ágyról, és ötlépésnyire tőle letérdeltem. Hegyezte a fülét, amikor a rugók megnyikordultak, de nem nézett fel. Nem törődött velem, mintha csak egy kisgyerek lennék.

– Hé, segíteni szeretnék. Van egy unokahúgom, annyi idős lehet, mint te. – Legalábbis *reméltem*, hogy annyi. – Néhány hónapja ő meg én egy nagyon ijesztő helyzetbe kerültünk. Mi... – Tétováztam, mennyit mondjak el, mert nem akartam még jobban megijeszteni, de aztán észrevettem, hogy megint engem néz, figyel rám, úgyhogy folytattam. – Azt hittük, hogy meg fogunk halni. Alakot kellett váltanunk, emberből macskává, hogy megvédhessük magunkat, de Abby túlságosan rémült volt hozzá, és már csak az, ha rágondolt is, még rosszabbá tette. – Elhallgattam, a nőstény szemébe néztem, és reméltem, hogy őszinte aggodalmam látszik rajtam. – Ez a baj most is? Félsz?

Felült és bólintott, de mielőtt a reményeim a magasba szárnyalhattak volna, megrázta a fejét, ugyanolyan határozottan.

Igen és nem? Vagy nem biztos? Várjunk csak, kétfélét kérdeztem egyben. Szerencsétlen csak egyszerre akart válaszolni.

– Sajnálom. Egyszerre egy kérdés. Félsz?

Rövid, gyors bólintás. Helyes.

– Ezért nem tudsz alakot váltani?

Fejrázás.

A pokolba. Kezdttem kifogyni az igen-nem kérdésekből.

– Na jó, félsz, de nem ez az oka, hogy nem tudsz váltani – kezdtem az ujjaimon számolva felsorolni, mit tudunk eddig. – Azt viszont tudod, mit jelent váltani, szóval...

A szemem sarkából mozgást pillantottam meg. Felnéztem: a nőstény olyan vadul rázta a fejét, hogy azt hittem, elesik.

– Várj, nem tudod? De hát nem most beszéltük meg? A váltás a mi nevünk a folyamatra, amikor az egyik alakodból a másikba változol. Talán a te falkád valahogy máshogy nevezi. – A francba! Lehet, hogy még a falkáját sem falkának nevezik. Egészen más nyelvet beszélünk?

A pillantásából kiolvasható kíváncsiságon felbátorodva óvatosan előrearszoltam.

– Van falkád? – Fejrázás; tovább próbálkoztam. – Jól van, alighanem valami más a neve. De egy csapat másik vérmacskával élsz, igaz? Apád a főnök... az alfa, és anyád a felesége? És alighanem van jó néhány bátyád is. Nekem csak négy, de a legtöbb nősténynek öt vagy hat is akad...

Elhalkult a hangom. Az utolsó néhány mondatom alatt végig rázta a fejét.

Fura, hangyák nyüzsgéséhez hasonló érzés kezdődött a gyomromban, mintha túl sok savam lenne, amint néztem a nőstényt, az pedig engem. Nem falkával él? Hogyan lehet ez? Biztosan félreértettem *valamit*.

– Te... – Azt se tudtam, hogyan kezdjem kibogozni a fejemben rajzó kérdéseket: túl sok volt. – Apád nem alfa? – Újabb fejrázás. Lassan kifújtam a levegőt. Ez ritka volt, de akadt rá példa. Jace apja sem volt alfa, csak halott. És hallottam egy olyan alfáról is, akit kitettek, amiért nem a falkája érdekei szerint cselekedett; voltaképpen Malone is ezzel vádolta meg az apámat. Habár ez esetben teljesen alaptalanul.

Jó, hát akkor az apja nem volt alfa.

– De az anyád nőstény macska volt, igaz? – Ezt nem lehetett kikerülni: anyává csak nőstény macska lehet. És a lány mégis a fejét rázta, én pedig megacéloztam magam, hogy feltegyem a legnehezebb kérdést, amit valaha is fel kellett tennem valakinek.

– Az édesanyád meghalt?

A nőtény lassan lehunyta a szemét, és az állát a mancsára engedte. Egy pillanattal később felemelte a fejét, biccentett és visszaengedte.

A pokolba. Árva volt. Egyetlen árva nőténnyel találkoztam eddig: Manxszel, aki már felnőtt, és erről eszembe jutott, hogy vajon ennek a lánynak az anyja abba halt-e bele, ami elválasztotta az apját a falkájuktól. Mégis, árva vagy sem, *valamelyik* falkából származik, és nincs falka, amelyik elhagyná a lánygyereket, még ha a szülei meghaltak vagy kivetették is őket.

Elszökött. Már korábban rá kellett volna jönnöm, magam is eléggé kivettem belőle a részemet, hogy felismerjem a jeleket. Ez a nőtény láthatóan önmagára volt utalva, nem is csekély idő óta. De a legfontosabb kérdésnek azt láttam, van-e jogunk kiadni őt egy falkának, ahová teste-lelke nem kívánczik.

– Drágám... – *A fenébe, ha legalább a nevét tudnám!* – Nem hagyom, hogy bárki bántson. Nem küldünk sehová, ahová nem akarsz menni. Az életemre esküszöm. Biztonságban vagy velünk. Érted, amit mondok?

Csak addig emelte fel a fejét, hogy még egyszer bólintson.

– Jól van. Szeretnél... – Kopogás szakított félbe, azonnal követte a sült csirke illata is. összefutott a számban a nyál. Nem csak a macska volt éhes. – Ez a vacsorád – mondtam, és már indultam is az ajtóhoz.

Beeresztettem Lucast, közben végig a kilincsen tartottam a kezemet, hogy ha a nőtény megriad a kandúr látványától, gyorsan becsukhassam. De ő egyetlen hangot sem adott, amikor nyikordulva kitárult az ajtó, és fel sem mordult, amikor Lucas ellépett mellettem, fél kezében egy óriási tányérra való sült csirkével. Az éhség a jelek szerint elsöpört minden maradék félelmet és bizonytalanságot.

– Még mindig nem változott vissza? – ráncolta Lucas a homlokát, és félrehajtott egy vörös fűrtöt. Alighanem abban reménykedett, hogy ő láthatja meg először a vendégünket emberként.

Követtem a pillantását. A macska élénk tekintettel kísért minket – vagyis inkább a tányéron lévő ételt Lucas kezében.

– Igen, van itt egy kis zavar az ügyben. Azt hiszem, nem érti, mit szeretnék tőle.

Átadta nekem a tányért.

– Mintha nem tudná, hogyan kell alakot váltani? Hogyan lehet ez?

– Nem. Nem lehet, hogy... – A forró tányért markolva

megdermedtem. – A francba!!

Nem az volt a baj, hogy nem értette, mit szeretnék. Hanem hogy nem tudta, *hogyan* vigye véghez.

Valamiért – akármilyen lehetetlennek is tűnt ez a számomra – a lány nem tudta, hogyan kell alakot váltani.

TIZENÖT

MIVEL SZERETTEM VOLNA ELLENŐRIZNI az új elméletemet, kitereltem Lucast a szobából – sietősebben, mint azt ő szerette volna. Nem is mondtam semmit Marcnak vagy az orvosnak. A képükbe csuktam az ajtót, és visszafordultam a nőstényhez, két kézre fogtam a tálcányi csirkét.

– Nem zavar, ha veled tartok?

Semmi válasz; ezt beleegyezésnek vettem, őszintén szólva akkor már a támadáson kívül mindent beleegyezésnek vettem volna. Lassan sétáltam vissza mellé, meghagytam az időt, hogy figyelmeztessen, ha megint bepánikol, de le sem vette a tekintetét a tálról, amíg le nem tettem azt kettőnk közé a padlóra.

Rám pillantott, aztán a csirkére, mintha engedélyt kérne az evésre. Vadászat után a magasabb rangú vérmacsák esznek először, mint az oroszlánfalkában a hím. Valami azonban azt súgta, ő nem ezért teszi. Egyszerűen emberi udvariasságból csinálja; volt valaki, aki nem pusztán a testéről gondoskodott, hanem nevelte is.

Hogyan jutott el onnan ide? A szerető szülőktől, akik viselkedni tanították, addig, hogy egy vadidegennel egyen maradék csirkét egy bérelt faház padlóján, macska alakban?

Törökülésbe helyezkedtem a tál túloldalán, és az étel felé bólintottam. Percekig csendben ettünk. Amíg én egy mellett pusztítottam el, ő kettőt, hozzá két felsőcombót, bőröstől, mindenestől. A második csontot fél mancsával lefogta, úgy nyalogatta le róla a maradék húst.

Enni mindenestre úgy evett, mint egy vérmacska, még ha látszólag nem is tudott rólunk.

Három szárny és még két comb múlva lassítani kezdett. A mellemhez húztam a térdemet, köré fontam a karomat.

– Ha nem bánod, feltennék néhány kérdést. – Lassan előre-hátra hintázva néztem, ahogy jobb első mancsát nyalja, aztán azzal törli le a pofáját. – Rendben?

Bólintott, és egy kis adag elégedettség kezdett átmelegíteni belülről; büszkeség, hogy elnyertem a bizalmát, egy kis önbizalom. Vagy csak a

gyomorsav, a csirkétől.

Lassú, mély lélegzetet vettem, és gondolatban keresztbe tettem két ujjamat, remélve, hogy rátapintottam a kommunikációs probléma lényegére.

– Tudod, hogyan kell alakot váltani? – A nőstény határozottan ingatta a fejét, és kifújta a levegőt. – Tudod, mi az, hogy alakot váltani?

Ezúttal bólintott, de nagyon lassan, tétován. Ahogy számítottam. A mancsát a padlóra engedte, nem mosakodott tovább. Eltűnt az étel, minden figyelme az enyém volt.

– A mai este előtt tudta, mi az, hogy alakot váltani? Mielőtt bejöttem volna, hogy beszéljünk?

A fejét rázta. Megkockáztattam egy halvány mosolyt. Most már tisztábban láttam a képet, bár még mindig nem voltam képes megérteni – akkor sem ment volna, ha az életem a tét –, hogy hogyan kerülhetett macska alakba, ha azt se tudja, mi az az alakváltás. Talán olyan régóta volt egyedül, olyan sokáig éhezett, hogy emlékezetkiesése lett. Láttunk már furábbat is, nem?

Hát, nem biztos.

– Emlékszel, mikor vetted fel a mostani alakodat? – Most oldalra döntötte a fejét, és nyüsszentett. Hm! – Emlékszel magadra emberként? Lányként, mint amilyen én vagyok most?

Bólintott, először lassan, aztán egyre átéltebben, mintha az emlékei csak most bukkannának elő, ahogy felemlgettem őket.

Kihúztam magam, mert egy érdekes lehetőség futott át az agyamon: a pulzusom megugrott, a bőröm bizseregni kezdett.

– Remek. Emlékszel olyasmire, hogy egy nagy, fekete macska megharap vagy megkarmol? – A fejét rázta, de továbbmentem, mert még ha valóban egy másik vérmacska fertőzte is meg, akkor sem biztos, hogy emlékszik a támadásra, vagy annak nagy részére, ami utána történt, a karomlázsal és az első változással együtt. Az emlékezetkiesése, bár bosszantó volt, egyáltalán nem szokatlan a frissen megfertőzött kóborok körében, és önmagában nem zárta ki, hogy ő is kóbor legyen.

Csak hogy a nőstények *lányok*, és bár a nőstény kóborok létezését technikailag sosem zárták ki, az ellenkezőjét sem tudta senki bizonyítani. A vérmacskák teljes történelmében egyetlenegyszer

hallottam ilyesmiről: Manx állítólag látott egyet Dél-Amerikában, ahol Miguel és a többi lányrabló fogva tartotta. De a Területek Tanácsa nem volt nyitottabb Manx igazolhatatlan vallomására a karomlázás nőtényről, mint az én részleges átváltozásomra.

Abban mindenesetre tévedtek. Talán a nőtény kóborokban is.

– Szeretnék kipróbálni valamit, ha kész vagy rá. – *De ha nem, akkor is.* – Amikor Abby húgom és én be voltunk zárva, és a saját biztonságunk miatt kellett volna alakot váltanunk, emlékszel, hogy mondtam?

Bólintás.

– Hát, Abby ideges volt, és nem ment neki, úgyhogy segíteni próbáltam. – Arról nem kell beszélni, hogy sikertelenül. – Ha akarsz, neked is megpróbálhatok, ugyanúgy.

A nőtény tétovázott, és szinte a homlokára voltak írva a gondolatok, amint a pillantása rólam a majdnem üres tányérra villant, onnan a meleg, puha ágyra, végül emberi ruháimra. A kísértés megvolt, már csak megédesíteni kellett.

– Mióta nem jártál két lábon? – kérdeztem, tudva, hogy erre fejmozdulattal nem válaszolhat. – Nem akarsz sétálni? Megfürödni, haját mosni? Talán videojátékozni? Szereted a PlayStation?

Most már kevésbé tétován bólogatott, és átfutott a fejemen, hogy vajon RockBandet játszik-e, vagy inkább God-of-War típus.

– Ha visszaváltozol, kerítünk neked néhány ruhát, és a következő étkezésedre egy igazi asztalnál kerülhet sor. Széken ülve, a lábad a földön. Szeretnél cipőt? Akármit szeretnél, megszerezünk. Csak kimondod, és már küldöm is Lucast érte. – A tekintete az arcomra tapadt, és még macskavonásain is láttam a vágyódást. – Érdekel a dolog?

Most már hevesen bólogatott. Sürgetően. *Jó kislány.*

– Nagyszerű. Akkor kezdjük. – A közelebbi ágyra tettem az üres tálat, és felálltam az ülő macskával szemben. – Na már most, tudom, hogy nem emlékszel, hogyan kerültél macska alakba legutóbb, de egyáltalán emlékszel alak váltásra? – kérdeztem, gondolva, hogy tisztázzuk ezt is, ha már benne vagyunk.

A fejét rázta. Számítottam ilyesmire. Szegény lány: valóban fogalma sem volt, mit kellene tennie, vagy milyen érzés lesz.

– Hát, akkor meg kell mondanom, hogy fájni fog. De megígérem,

hogy megéri. A fájdalom hamar elmúlik, és semmi sem ér fel azzal, hogy visszakapod az ujjaidat és a hangodat. Még mindig akarod?

Bólintott: ugyan határozottan rémültnék tűnt, de izgatottnak is. Készen állt. Talán még túl is pörgött.

– Jó, legelőször arra szeretnék megkérni, hogy állj fel. – Én négykézlábra ereszkedtem mellette, hogy bemutassam: emlékeztetnem kellett magamat, nehogy *tényleg* alakot váltsak, mint amikor Abbyn igyekeztem segíteni. Ha én macskaként végzem, ő meg emberként... nos, aligha tetszene neki, hogy védtelenné válik, az én kényemkedvemnek kiszolgáltatva.

Felállt, tőlem két lépésre, szemben velem. Hirtelen megriadtam, mikor rájöttem, hogy most egy mancssapással meg tudna ölni. Ha akarna.

Nem teszi meg. Ebben teljesen biztos voltam, mert ha megteszi, nem tudom megtanítani, hogyan változzon át, és látszott rajta, hogy nagyon szeretne már újra ember lenni. Úgyhogy visszatuszkoltam a saját félelmemet az agyam hátsó részébe, hogy az övével tudjak foglalkozni.

– Remek. A többi a fejedben történik. Akár hiszed, akár nem, a tested tudja, mit kell tennie, neked csak lazítanod kell, és hagyni, hogy megtörténjen. – Végül is nem macskának *született*, tehát valamikor már váltott legalább egyszer, még ha nem is emlékszik rá.

A részletek ott vannak az agyában. Így kell lennie.

– De azért, a biztonság kedvéért, adunk a testednek egy kis lökést, hogy beinduljon. Én általában a lábaimmal kezdem. – Megmozgattam pucér bal lábujjaimat a hatás kedvéért. – Vagyis a te esetében a hátsó mancsokkal. Koncentrálj rájuk, és csakis rájuk! Érezd a lábujjaidat! Mozgasd meg őket, ha akarod. Húzd be és ereszd ki a karmaidat!

Lehunyta a szemét, és oda sem kellett néznem, hogy tudjam: azt teszi, amit mondtam.

– Nagyon jó! És most a macskamancsaid helyett képzelj el az emberi lábaidat. Emlékezz vissza, milyenek. Ha van rajtuk sebhely, azt is idézd fel! Hol van, milyen formájú? Hogyan szerezted?

Összeszorított szemmel összpontosított, és muszáj volt elmosolyodnom ezen az őszinte erőfeszítésen.

– A lábujjaid – folytattam. – Hosszúak és vékonyak, vagy rövidek, tömzsik? A nagylábujjad a leghosszabb, vagy a középső? Látod a

piheszálakat a nagylá...

A nőstény levegőért kapott, és fájdalmasan sziszegett. A következő lélegzetével mélyről torokból felnyávogott.

Megkezdődött az átváltozása.

A sarkamra ültem, izgatottságomban körömmel kapartam a keményfa padlót.

– Megtörténik, igaz? Fáj a lábad? – Egy pillanatig nem jött más válasz, csak nyávogás: a lány még mindig összeszorította a szemét. – Hé, nézz most rám! – Semmi változás.

– *Nézz rám!* – követeltem szigorúbban. Apámat utánóztam, és saját értékelésem szerint átkozottul jól. A nőstény – a hangnemváltozástól meglepődve, vagy, csak mert újabb utasításokra várt –, felnézett, a szemében fájdalom és növekvő félelem.

– Fáj a lábad? – kérdeztem újra, és ezúttal bólintott. – Jó. Tudom, ez vacak érzés, de ilyennek kell lennie. Tényleg. Ebből tudod, hogy működik.

Megrázta a fejét, és csendesen sóhajtottam.

– Ne, ne próbáld megállítani! Ember akarsz lenni ismét, nem?

Bólintott, és újra behunyta a szemét, hogy koncentráljon. Szegény annyira igyekezett, hogy megbirkózzon a fájdalommal, hogy az együttérzésemem túl minden megbecsülésemet is elnyerte ott helyben.

– Remekül csinálod! Igazán! Most pedig lökd előre, ne visszafelé húzd! A lábszáradat is képzeld el, úgy, mint a lábfejedet. – Még mindig csukva tartotta a szemét, úgyhogy hátralestem, mi történik. Látható változást nem tapasztaltam, de már hallottam az átrendeződő csontok roppanását.

Ahhoz, hogy a fájdalmat a minimális szinten tartsa, az kellett, hogy egyenletesen változzon, vagyis minden testrésze ugyanabban az időben essen át a folyamaton. Röviden: deréktól felfelé fel kellett zárkóznia.

– Oké, még mindig nagyon jól csinálod. Most lássuk a kezeidet. Szép, hosszú körmeid vannak, vagy olyan rövidek, mint nekem? – Nem mintha számított volna. Ha hetekig volt macska alakban, nem pedig órákig, a körmei rövidek lesznek és csorbák, amikor visszatér emberi alakjába. Azonban a képzeletjáték esetében éppen úgy beválik, ha a kedve szerint idézi fel őket.

A padlón valami mozdult: lábujjak mocoogtak a hátsó mancsán. Komolyan próbálkozott. Mindig nagy hatást tettek rám azok, akik

panasz vagy kérdés nélkül tették, amit mondtam nekik. Ezt is apámtól örököltem.

Még egy ízület roppant, és a jobb mellső mancsa megcsuklott. Mielőtt áthelyezhette volna a testsúlyát a másik lábára, elbillent, és oldalra esett a padlón.

Ajjaj! Erről elfelejtettem beszélni.

– Jól vagy? – Leküzdöttem a vágyat, hogy megsimogassam, valamiképpen megnyugtassam: több eszem volt, semhogy hozzáérjek egy változás közepén álló macskához. Amíg a macskaállkapcsa a helyén van, egyetlen harapással le tudja szedni a kezemet. Akaratlanul is.

Amikor nem válaszolt, csak remegett a most már látható változástól, újra próbálkoztam.

– Hé! Bólints, ha jól vagy!

Bólintott, legalábbis produkált valami imbolygó fel-le mozdulatot a testét rángató görcsök közepette, amelyek emberi alakba rázták a csontvázát. Ahogy figyeltem, a farka mintha visszahúzódott volna a gerincébe – az egész folyamat leginkább lenyűgöző részlete – és a hátán széles sávban kezdett visszahúzódni a szőr, mintha a tüszők egyenként szippantanák vissza a szőrszálakat magukba. Már vagy ezerszer megcsináltam, mégis fantasztikus látvány volt. Dermesztő. Habár a lány aligha élvezte annyira.

Szerencsére ezen a ponton már nem volt szüksége az irányításomra. És már meg sem állhatott, ilyen fiatalon. Egy idősebb, tapasztaltabb vérmacska talán meg tudta volna fordítani a folyamatot még ebben a késői stádiumban is, ha kész volt elviselni a további fájdalmat és a hosszabb időt. De a nőstény számára lejtős volt az út, és semmi nem állíthatta meg, csak ha befejeződik az átváltozása.

Pár perccel később a mancsa kézzé csavarodott, karmai hosszú, gyászkeretes körmökké vékonyodtak, ahogy vártam. Aztán mozdulatlanra dermedt, hason fekve a padlón, fél lába kinyújtva, a másik térdben behajlítva. A fejét, vállait és a háta nagy részét hosszú, piszkos barna hajkorona fedte. Ha megmossa és kifésüli, valószínűleg a legszebb frizurák egyike lesz, amit valaha is láttam. Valódi sörény.

Hosszú pillanatokig meg sem mozdult, csak a bordái emelkedtek és süllyedtek a zihálás ritmusára a haja alatt: kifulladt a legkülönösebb, legkimerítőbb testgyakorlástól, amit valaha próbált. Visszagondoltam a

saját első alakváltásaimra: én is ennyire kimerültem, ennyire törékenynek néztem ki? Nem valószínű. Ugyanakkor én tudtam, mire számíthatok. És soha nem voltam ennyire gyenge, vagy akár feleannyire vékony.

Az összetapadt hajtincsek között csontos vállak nyúltak olyan sovány karokká, hogy a könyöke valóban szögletesen hajlott. A dereka lehetetlenül vékony volt, a csípője olyan keskeny, hogy ha nem tudom, hogy a vérmacskák számára lehetetlen alakot váltani a pubertás hormonzuhánya előtt, amely a mellek növekedésénél és a menstruációnál jóval többet indít meg, azt gondolom, még fejletlen kislány.

De lehetetlen volt. Inkább olyasmi típus, mint Abby.

Vagyis ezzel biztattam magam, amíg fel nem nézett, fél karral kisöpörve kócos tincseit az arcából, a másik könyökére támasztva csekély súlyát. Hatalmas mogyorószín szemek néztek rám, kicsit barnábbak, mint macskaként, és az arca soványsága miatt sokkal nagyobbak, mint amilyennek látszaniuk kellett volna. Az orcái szinte behorpadtak, az állával szűrni lehetett volna.

És mégis, a vonásai igazi szépségről árulkodtak. Nem volt kétségem, hogy ha felszed néhány kilót – úgy tízet –, az egész világ összes kandúrjának összetöri a szívét. És ha csak feleannyira harcos lelkű, mint azt a szemében ragyogó fény sugallta, néhány fejet is betörhet még mellé.

Máris megkedveltem.

TIZENHAT

RÁMOSOLYOGTAM A MOST-MÁR-EMBER LÁNYRA, és térdre emelkedtem, a kezemet nyújtva, hogy segítsék. De amint megmozdultam, sietősen elmászott tőlem, négykézláb, a haja a földet söpörte, rémült szeme tágra nyílt. Részletekben pillantottam meg a teste elejét, és azonnal beindult az agyam végrehajtó része: hegeket kerestem rajta, amelyek az eredeti fertőzésből maradhattak vissza. Szinte biztosan *nem* kóbor volt, de nem akartam, hogy a figyelmemet elkerülje egy mérőföldkőnek számító eset bizonyítéka.

Sajnos azonban nem viselt efféle hegeket. Csak karcolásai voltak, és néhány sötétkék foltja. A legsúlyosabbnak a kezén tátongó vágás tűnt; a kötés leesett róla a váltás során.

Amikor a háta falnak ütközött, felhúzta és átölelte meztelen lábait, és koszos, csontos térdei felett lesett rám. Az arcomról a pólómra, majd kopott farmeremre siklott a pillantása, mintha először látná őket. Persze már az előbb is látta, de nem a teljes, emberi szemek által érzékelhető színskálában.

Aztán megrándult, mintha hirtelen megértette volna, és újra a szemembe nézett. Elvörösödött, aztán félrenézett, és még szorosabban karolta át a lábait.

Zavarban volt.

Az én falkám – amennyire tudtam, más falkák ugyanígy voltak vele – nem tulajdonított nagy jelentőséget az alakváltással együtt járó meztelenségnek, és bizonyos mértékig még annak sem, amely nem az alakváltással járt együtt. Azonban *voltak* kivételek. Például anyám. És az embereknél a zavar vagy elfogadás határa széles sávban változott: nagy részünk valahol középen állt, de néhányan valamelyik szélén.

Úgyhogy lehetséges, hogy a nőtény falkája konzervatívabban viszonyult az adódó ruhátlansághoz, mint mi. De ez akkor sem volt öncélú pucérkodás. Most. Nincs mód ruhában csinálni, legalábbis úgy nincs, hogy a ruhák meg is maradjanak.

– Minden rendben – araszoltam közelebb térden csúszva. – Megcsináltad! Tudtam, hogy megcsinálod! – Akárki kedvéért nem

játszom el a vezérszurkolót, de reméltem, hogy örömteli büszkeségem ragadósna bizonyul.

A lány nem szólalt meg. Csak nézett rám hatalmas szemével, az állát a térdén nyugtatta. Riadtnak, rémüknek tűnt, és nem csak azért, amit véghezvitt. Megrémült, mert ruhátlanul találta magát egy idegen előtt. Ez *nem* jellemző egy vérmacsckára, még az első alakváltás után sem, habár ez még csak nem is lehetett neki az első. Valamiképpen macska alakba kellett kerülnie.

Még egy lépést közelebb csúsztam, és a térdem valami élesbe akadt.

– Ó, affene! – Lenéztem. Egy bogáncs ragadt a farmerembe. *Mi a...* Kiszedtem és a padlóra ejtettem; egy ugyanolyan másik mellé pottyant. Körbenéztem. Még jó párat láttam szétszóródva, és akkor értettem meg: ezek a nőstény bundájából hullottak ki, amikor a szőr visszahúzódott.

Te jó ég, csak nézd ezt...

Most már óvatosabban másztam át a bogáncsmezőn. Ahogy egyre közelebb értem, a lány egyre szorosabban vonta magához a lábait, még az ujjai is belefehéredtek. A tekintete balra villant; követtem.

Az ágy. Az ágyra nézett. *A takarót akarja.*

Persze, hogy a takarót akarja. Meztelen, alighanem fázik is. Lassan, hogy meg ne riasszam, felálltam. Lehúztam a takarót az ágyról – szerencsére nem arról, amelyikben Colin aludt –, és közben szándékosan hátat fordítottam neki, remélve, hogy legalább tudat alatt megérzi: bízom benne. Egy vérmacska szinte sosem mutatja a hátát olyasvalakinek, akiben nem bízik. Abba bele lehet halni.

Magasra emeltem a takarót, úgy fordultam vissza, Hogy megmutassam: nem akarok támadni. Megengedte, hogy közel lépjek, de végig figyelt, amíg rá nem terítettem a takarót, hogy rendezze el, ahogy szeretné. A foltvarrott anyag ráncokat vetett a padlón: egy kis sarka alatt kucorodott össze. Lehetetlenül kicsinek tűnt, lehetetlenül fiatalnak.

– Elég meleg így? – Törökülésbe telepedtem, néhány lépésnyire tőle. A lábfejem bizsergett, és amikor megdörzsöltem, meglepve vettem észre, hogy amíg a sarkamon ültem, a bőrömbe nyomódott a padlódeszkák ereze.

A lány bólintott, pedig vacogtak a fogai. Én egyáltalán nem fáztam – ugyanakkor sem alultáplált, sem meztelen nem voltam.

– Csak egy perc. Szólok a fiúknak, hogy hozzanak valami ruhát az

enyémek közül. Amint eldöntöd, mit szeretnél, veszünk neked újakat, rendben?

Megint bölintott, és elmosolyodtam, igyekezve megnyugtadni őt. Átvágtam a szobán, és résnyire nyitottam az ajtót, nehogy megijedjen a sok idegen *férfi* láttán.

A fiúk a szemközti fal mellett álltak sorban; dr. Carver a melléhez szorította tiszta kötéssel burkolt karját. Jace is csatlakozott hozzájuk, és idegesnek tűnt, valószínűleg, mert egyedül ébredt egy üres ágyban. Tudtam, mit érez. Általában *én* maradtam ki a jóból.

Kiléptem a folyosóra, és behúztam magam mögött az ajtót. Jace szemében kihunytt a szikra, amikor a zárnyelv a helyére kattant, Lucas azonban bosszantóan önelégült maradt. Elég magas lévén, hogy átlásson a fejem felett, már megpillanthatta a lányt. Egyszerre örülni kezdtem, hogy betakartam. Lucas számára semmit sem jelentett volna, ha meztelenül látja – ártatlan kíváncsisággal lesett be –, de a lányt valószínűleg halálra rémítette volna.

– Átváltozott! – Lucas izgatottságát tapintani lehetett, Marc azonban csak a szemét forgatta. Minthogy minden szót hallottak, amit bent mondtam az elmúlt bő háromnegyed órában, már tisztában voltak vele.

– Igen. – Egyikükről a másikukra nézve izgatottságomban én is hadarni kezdtem. – Valaki legyen szíves és hozzon pár ruhát a táskámból. – A tekintetem először Marcon állt meg, mert ő tudta, mim hol van, és mit adnék kölcsön szívesen. De a szeme kemény csillogása megadta a választ. Tudhattam volna. Nem megy; nem azért, mert aggódik a biztonságom miatt – megbízott a jelenlévő kandúrokban –, hanem mert nem akar összeakadni apámmal, és elmagyarázni neki, mit is csinálunk éppen.

Épp elég nagy bajban leszünk, amikor majd rájönnek.

Jace azonban megteszi. Megteszi, mert Marc ráveszi, és azért is, mert én szépen kérem.

– Légy szíves?! – néztem rá.

– Mi? Kihagyatok a legnagyobb buliból, és most hozzam utánad a ruhákat, mint valami kicseszett futár?

– Légy szíves! – ismételtem. – Magam mennék, de nem akarom egyedül hagyni.

– Bánom is én! – fűjt Jace, mindvégig a szemembe nézve. – Mit

hozzak?

Hálásan rámosolyogtam.

– Hát, a fekete pizsamanadrágomat mondanám. Amelyiknek a derekában zsinór van és egy fekete pólót. Meg a puha, krémszínű pulóvert. Nagyon fázik.

– Zokni?

– Igen. A bolyhosakat. – Valami azt súgta, azok tetszeni fognak neki. – A cipőim nem lesznek jók rá, úgyhogy amint megtudjuk a méreteit, venni kell neki. – És alsóneműt is, ugyanis azon *nem* osztozom. A nagylelkűségemnek is megvan a határa. Szerencsére nem is volt rajta annyi, hogy melltartó nélkül kényelmetlenül érezze magát.

– Még valami?

– Semmi. Siess, kérlek!

Jace futva indult végig a folyosón, meztelen talpa nesztelen siklott a keményfán. Már a lépcsőnél volt, amikor eszembe jutott az utolsó, legfontosabb részlet.

– Jace! – szisszentem utána, remélve, hogy nem ébresztem fel a házat.

– Igen? – A korlátra tett kézzel megállt.

– Kérlek, nehogy felébredsz apámat. Vagy Michaelt. – Semmi a világon nem bírhatta rá az elsőszülött bátyámat, hogy titkot tartson apánk előtt.

– Nyugi – szólt vissza Jace ellenállhatatlan vigyorával, a szeme úgy szikrázott, mint a napsütötte tenger. Azzal leroht a lépcsőn, és már kint is volt a házból.

– Tudd meg a nevét! – szólalt meg Marc, a hangja maga a tiszta tekintély. – Legalább arra szükséged lesz, mire mindenki felébred, ha nem akarsz mindannyiunkat teljesen elásni.

– Tudom. – De még mennyire tudtam.

A kezem már a kilincsen volt, amikor dr. Carver is megszólalt.

– Tényleg úgy gondolod, hogy nem tudta, hogyan *váltson alakot*?

A pillantásából tükröződő kétkedést a saját bizonyosságommal álltam.

– Igen. Arról fogalmam sincs, miért vagy hogyan lehetséges ilyen, de elhiszem, hogy nem emlékszik, hogy egyáltalán valaha is alakot váltott volna. A reakciói nagyon őszinték. Halálra rémült a váltástól. – Ebben biztos lehettem, mert hallottam kalapáló szívverését, és

kiszagoltam az izzadságában a félelmet, amikor nekikészült.

Marcra pillantottam, mert éreztem, hogy engem néz. Tudta: úgy gondolom, meglehet, hogy Elias Keller a történelem első nőtény kóbor vérmacskájára bukkant. Legalábbis az első *bizonyítható* nőtény kóborra.

Azonban egyikünk sem mondta ki. Annyi tiszteletet még nem vívtam ki magamnak, hogy csak úgy elkezdhessek magyarázni a vérmacskaverziós összeesküvés-elméletekről, ufóelrablásokról. Megingathatatlan bizonyítékra volt szükségem, mielőtt belevágok valami effélébe.

– Indulj! – mondta végül Marc, és csak a tekintete tette hozzá, hogy hallgassak.

Visszaléptem a szobába, becsuktam az ajtót. Elsőként azonban nem a sarokban, a takaró alatt összegömbölyödött lányt láttam meg, hanem a közelebbi ágy feletti ablakot. Vagy inkább a napfény első sugarait az üvegen át.

A francba. Az órámrá lestem, és csalódottan láttam: a gyanú helyes. Kettesben töltött időnk lassan lejár. Marc valószínűleg visszatartja a tanács bármelyik másik tagját, de meg sem próbálja visszatartani *apámat*.

Pislantottam és a sarokban kucorgó lányra néztem. Már majdnem meg is szólaltam, de aztán észrevettem, hogy a szája hatalmas ásításra nyílik, túl nagyra pici arcához képest. Majdnem elaludt. Ismét. Órákig hevert eszméletlenül, de a legtöbb embernél jobban tudtam, hogy az ájulás a legkevésbé sem pihentető. Igazi alvás kell, hogy figyelni tudj, és jól érezd magad.

– Szeretnél lefeküdni? – térdeltem elé. Hevesen rázta a fejét, és a mozdulattól mintha kicsit fel is ébredt volna. Azonban csak idő kérdése volt, hogy álomba csússzon. Azt nem hittem, hogy valaki is felverné, szóval még előtte kellett kiszednem belőle a nevét.

– Elküldtem az egyik srácot pár ruháért. Ha visszaér, felöltözhetsz és ágyba fekhatsz. – Megint a fejét rázta, és beadtam a derekam. – Ébren is maradhatsz. De mielőtt megérkeznek a ruháid, beszélnünk kell. Tudsz beszélni, igaz?

Komolyan bólintott, sovány kezét a torkához emelte, mintha ellenőrizni akarná, megvan-e még.

– Assz... – nyögte ki, de a hangja rekedten elcsuklott. – Azt hi... –

Újra az a száraz, fuldokló hang.

– Szomjas vagy? – kérdeztem, és bólintott, még mindig koszcás nyakát szorongatva. Lucas nem hozott innivalót a csirkével, és nem hittem, hogy van időnk újra elszalajtani a konyhába. De az biztos, hogy egy orvos azonnal inni adna a frissen ébredő betegnek...

Hiába nézegettem körbe, nem láttam semmit, amiből inni lehetett volna. Papírpohár, kávésbögre sehol, de még csak egy kortynyi finom, jeges víz sem.

A lány megköszöörülte a torkát, hogy magára vonja a figyelmemet.

– Ott – nyögte ki, és a közelebbi ágy lábához mutatott. Követtem a tekintetemmel az ujját. Valami fehér, kerek dolog lógott ki az ágy sarka alól. Felemeltem a lepedőt. Műanyag müzlis tál volt, nagyjából egyharmadáig tele vízzel.

Tál. Hát persze. Amikor Danny meglátogatta, még macska alakban volt.

Kihúztam a tálat. Kicsi, hideg tócsába ért a kezem, és már értettem, hova lett a többi víz.

– Tessék – nyújtottam a tálat. Mindkét csontos kezével kapott utána: feltárult kulcscsontjainak éles vonala, szinte lapos mellkasa, és több bordája, mint amennyit szívesen számolgattam volna, mert a takaró lecsúszott a válláról.

Egy pillanat alatt kiürítette a tálat, aztán elégedetten csillogó szemmel nézett rám.

– Köszönöm – mondta, amikor elvettem tőle.

– Szép hangod van – feleltem őszintén. Tiszta volt és fiatal, mint az arca is, annak ellenére, hogy az elmúlt hetekben nem volt szappan vagy tisztálkodószerek közelében. Csak a hangja, a bőre és a modora adta jelét, hogy az élete valaha más volt. Makulátlan jó, és tökéletesen távoli attól a vadonbéli rémálomtól, amely egyszer a valóságává változott.

Nem viszonzta a mosolyomat. Pislantott, és a szemében kihunytt a csillogás. A felsőteste köré húzta a takarót, a hóna alá szorította, mint egy törülközőt – alighanem egy régi szokás a régi életéből, mielőtt... mielőtt megtörtént, ami idehozta.

A földszintről vízcsobogás hallatszott. Valaki zuhanyozott. Szóra kellett bírnom a lányt – *azonnal*.

Igyekeztem fenntartani a mosolyomat – most már úgy éreztem, a bőrömre van festve –, letettem a tálat a padlóra, és szembenéztem vele.

– Jobban érzed magad?

– Nem sokkal – rázta a fejét.

– Biztos kimerültél. De ha megválaszolsz a kedvemért néhány kérdést, elmegyek és hagylak aludni. – *Mármint miután a doki is megvizsgált.*

Most már nem is tagadta a fáradtságot: egy lépés a helyes irányba.

– Milyen kérdéseket?

Bátorítólag mosolyogtam; legalábbis reméltem, hogy bátorító.

– Kezdetnek a nevedet.

– Kaci Dillon – vágta rá, és a szívem egyszerre át akarta törni magát a szegycsontomon.

Siker! Rávettem, hogy egyen, váltson alakot és mondja meg a nevét, miután a dokinak még a jelenlétét sem tűrte el. Akármilyen ezután, az alfák nem tagadhatják, hogy elvégeztem a feladatot. Hogy többet érek, mint egy inkubátor.

Azonban a lány ennyivel nem fejezte be.

– Kaci, k-val és pontos i-vel – tette hozzá, mintha az egész mondat egyetlen szó lenne. A hangsúlya régi megszokásról árulkodott: talán élete minden napján el kellett mondania. Meg tudtam érteni. Az én nevemet sem sikerült még helyesen leírnia elsőre senkinek.

– Örülök, hogy találkoztunk, Kaci. Az én nevem Faythe, y-nal és a végén e-vel. – Még szélesebbre húztam a mosolyomat, és végre valami vissza is tükröződött belőle Kaci arcán, örült, hogy örülök. Vagy egyszerűen csendben kinevetett.

Nagyon reméltem, hogy az első a helyes válasz.

– Elég fiatalnak nézel ki – jegyeztem meg. *Remélem, sokkal fiatalabbnak, mint amennyi valójában vagy.* Lassan levegőt vettem, aztán kiböktem a kérdést, mielőtt elgyávultam volna. Tudnom kellett, akár akartam, akár nem. – Hány éves vagy, Kaci?

– Annyira nem vagyok fiatal – grimaszolt elítélően, és kicsit olyan volt, mint egy bosszús manó. Egy nagyon sovány, piszkos manó. – Csak későn érő típus. Legalábbis ezt szokta mondani az anyá... – Elhallgatott, és félrenézett, de nem kellett zseninek lenni, hogy rájöjjek, hogyan végződött a mondat a fejében. – Szóval, nem vagyok olyan fiatal, mint amilyennek kinézek.

Hála az égnek. Csakhogy ez a megerősítés még kevés volt, hogy kilazítsam az ölemben összekulcsolt ujjaimat.

– Szóval? Hány éves vagy? – *Kérlek, kérlek, mondd, hogy tizenhét! Vagy akár tizenhat.*

– Tizenhárom. És fél.

A rohadt életbe. A francos rohadt életbe! Tizenhárom és fél, az túl fiatal *mindenhez*. A fogaira sem méltó az a végrehajtó, aki egy ilyen fiatal nőtényt enged eltűnni a szeme elől. Főleg, ha a szülei halottak.

– Tizenhárom és fél? – hallottam saját sokkolt, tompa hangomat, és megrándultam tőle; Kaci a homlokát ráncolta. Hogy a fenébe élt túl egy tizenhárom és fél éves lány egymaga addig, hogy így elsorvadhasson? Lehetetlen, még akkor is, ha valóban macska alakban ragadt mindvégig – márpedig a történet kezdett így alakulni.

– Hol laksz, Kaci? – Igyekeztem elrejteni a hangomból a rémületet, nem sok sikerrel. De mielőtt válaszolhatott volna, valaki hangosan, követelőzőn bekopogott az ajtón.

Tudtam, hogy a folyosón várakozó fiúk egyike sem szakítana félbe minket, szimatolni kezdtem. Éreztem, hogy elsápadok, már amikor a kiáltás megszólalt odakint:

– Katherine Faythe Sanders, kifelé az irháddal, *most!*

A pokolba!

– Mindjárt visszajövök – súgtam oda Kacinek, nagyot nyeltem, és fel akartam állni, de visszahuppantam, meglátva, mekkorára nyíltak a szemei.

– Ne aggódj – motyogtam, és kisimítottam még mindig alvástól kócos hajamat az arcomból. – Ő csak az apám.

TIZENHÉT

MÉGIS, MIT KÉPZELTÉL, megtagadsz egy egyenes utasítást? – szegezte nekem a kérdést apám, és kénytelen voltam az egyik talpamat a másik lábfejemre helyezni, ha nem akartam csoszogni fázós, meztelen lábammal a hideg földön. Még cipőt sem tudtam venni, mert apám lemasírozott a lépcsőn, ki a hátsó ajtón, és már a tartásában is ott volt a néma parancs, hogy kövessem – végig a farakásig, amely a főház mögött, két fa között állt.

– Arra gondoltam, amit Marc mondott korábban. A tanács számára jelenleg nincs hasznom, nincs okuk, hogy életben tartsanak. A legjobban úgy segíthetek magamnak, ha bebizonyítom a tévedésüket. Ha hasznosnak bizonyulok. *Pótolhatatlannak*. Szóval, amikor dr. Carver azt mondta, hogy egy másik lány kedvéért talán megnyugodna...

Apám homlokán elmélyültek a ráncok.

Francia. Nem kellett volna belerángatnom Dannyt. Most aztán neki is szétrúgják a fenekét.

– Nem az ő hibája, apu. Nem ő vett rá. Senki sem vett rá. – Csakhogy ez mind nem számít. Ha én bukom, a doki is bukik velem. És nem csak ketten leszünk.

A fejünk felett lógó csupasz ágak közé néztem, igyekeztem visszaemlékezni, hova akartam eredetileg kilyukadni. *Ja, persze*.

– A lényeg, hogy most fel tudok mutatni valamit. Valamit, amire más nem volt képes.

Ahogy a fejét rázta, a kora reggeli napfény kirajzolta az ősz csíkokat a halántékán, már nyílt a szája, hogy közbeszóljon, de nem hagytam.

– Apu, senki más nem tudta volna rávenni, hogy váltson alakot, főleg, hogy meg is szólaljon. Túlságosan félt a fiúktól, meg sem merte hallgatni őket. Mélyen felhasította dr. Carver karját!

– És éppen *ezért* rendeltük el, hogy senki sem mehet be oda egyedül! Mind azon vagyunk, hogy a fejedet a nyakadon tartsuk, és te valamilyen oknál fogva mégis úgy érzed, muszáj megvillantanod, mennyire engedetlen tudsz lenni, és éppen az életedet követelő tanács

előtt! Arról nem is beszélve, milyen súlyosan megsebesülhettél volna. *Tíz órája*, hogy kiszedték a hasadból azt a húsz öltést. *Nem* engedhetjük meg, hogy ismét megsérülj.

– Jól vagyok – tártam szét a karom, hogy láthassa is, mennyire egészben maradtam.

– Megtéphetett volna.

– Igen. És a villám is belém csaphatott volna a házba visszafelé menet. Vagy egy kidőlő fa eshetett volna a fejemre. Vagy elüthettek volna egyszer a járdán. Az élet nem biztonságos, apu. A kislányodnak sem, de az egyik végrehajtnak meg aztán egészen biztosan nem. Megláttam a lehetőséget, hogy bizonyítsam, mit érek – és segítek annak a szerencsétlen gyereknek –, és megragadtam. Vállalom érte a felelősséget. – Olyan ideges voltam, hogy a tenyerem még a hidegben is izzadt. – Azonfelül – tettem hozzá sietve, figyelmen kívül hagyva az idegességemet, meg azt is, amit éppen mondani akart volna – azt hiszem, inkább *büszkének* kellene lenned rám, nem dühösnek. Szerintem ugyanazt csináltam, amit te magad csináltál volna ebben a helyzetben.

Apám arca gyorsabban lilult el, semhogy visszavonhattam volna a szavakat.

– Az, hogy én mit csináltam volna, édes mindegy! – közel lépett, be a személyes terembe: ösztönösen hátráltam, és magamban felnyögtem, amikor a hátam egy fatörzsnek ütközött. – A nemzöd és az alfád vagyok. Megteszem, amit kell, nagyrészt azért, mert a hozzád hasonló kölykök képtelenek tartani magukat az utasításokhoz!

– Jó, rendben, igazad van. – Mintha szüksége lett volna rá, hogy ezt éppen tőlem hallja. Lassan kifűjtam a levegőt, összeszedtem a gondolataimat, és az ujjam alatt súrlódó durva fakéreg tapintásával nyugtattam magam. – De igenis számít, hogy te mit csináltál volna. Még annál is jobban. Arra képzeld ki, hogy egy napon a helyedbe lépjek, nem? Hogy olyan jó vezetője legyek a falkának, mint te vagy.

Talán nem kellett volna kijátszanom az örökösödési kártyát, főleg nem ekkora adag sziruppal. De ha a cél szentesíti az eszközt... – És hogyan fejlődhetnék máshogy, mint hogy téged utánozzak?

A ráncai még jobban elmélyültek.

– Nem úszod meg akkor sem, ha hízelegsz, úgyhogy ne is próbálkozz!

A fenébe.

– Jó, rendben – sóhajtottam, és álltam dühös pillantását. – De most őszintén azt mondod, hogy te hagytad volna azt a szegény lányt... azt a szegény *gyereket...*! egyedül szenvedni, csak mert félted a biztonságodat, amikor neki és mindenki másnak is segíthetsz pusztán egy kis bátorsággal és együttérzéssel?

Egy másodpercig csak nézett rám, én pedig visszafojtottam a lélegzetemet, úgy vártam a válaszát; megdermedtem, amikor rájöttem, hogy most megszidtam az apámat, az alfámat.

Francba!

Aztán, legnagyobb csodálkozásomra, karba tette a kezét és bólintott, láthatóan elismerve az érveimet.

– Ebben igazad van – állapította meg, azonban mosolynak nyoma sem tűnt fel az arcán: ha valami csoda folytán büszke is lett rám, boldog még közel sem. – Remélem, el tudod majd mondani még egyszer ugyanilyen szépen, mert akármilyen jók is az indítékaid, nem mentenek fel az alól, hogy megszegtél egy nyílt parancsot. A tanács majd szót akar veled váltani erről is.

– Aha, sejtettem. – Behunytam a szemem, hogy gondolkodni tudjak. Amikor felnéztem, azt láttam, hogy apám még mindig ugyanúgy, bezárkózva figyel. – Megteszem, amit kell. Bocsánatot kérek, elfogadom a felfüggesztést, akár a ketrecbe is bevonulok egy éjszakára. – Annál is inkább, mert mindketten tudtuk, hogy itt *nem* áll a rendelkezésre ketrec. – Csak azt kérem, hogy Kacit véd meg!

Apám szemöldöke magasra szaladt meglepetésében.

– Elárulta neked a nevét?

– Ezt próbáltam elmondani! Én ott *dolgoztam*, nem csak fecserésztem a barátnőmmel. Egyetlenegy lábkörmünket nem festettük ki! – Na, nem mintha ez az életemben valaha is előfordult volna velem.

Apám még el is mosolyodott ezen, de aztán visszavette a hivatalos arcát.

– Mit mondott?

– Csak a nevét és a korát. Mondott volna még mást is, de akkor... *érkeztél*. – Újabb szemöldökráncolás. Hadarni kezdtem, nehogy csend legyen. – Kaci Dillonnak hívják, tizenhárom és fél éves.

– Tizenhárom...? – Döbbenetében elakadt a szava, és a farakásra tette a kezét, mintha meg kellene támaszkodnia. – Az nem lehetséges.

– Én is ezt gondoltam – pillantottam a ház felé. A sötétítőket most már jó néhány ablakon felhúzták: a kandúrok viszonylagos biztonságból figyeltek minket. A jelek szerint mindenki ébren volt már, így *őszinte* örömmel töltött el, hogy apám a lány ajtaja előtt hagyta Marcot és Jace-t, azzal a határozott paranccsal, hogy se be, se ki ne engedjenek senkit, amíg ő maga másként nem rendelkezik. Beleértve a többi alfát is.

Kockázatos lépés volt, hiszen nem tarthatták volna meg az ajtót ketten, ha a teljes tanács úgy dönt, hogy be akar menni. Csakhogy ez nem volt várható, Rick bácsinak hála, és ha mégis, a csatazajt meghallottuk volna, hogy rohanjunk rendet tenni. Szóval pillanatnyilag biztos voltam a lány biztonságában.

– Ki lehet? – kérdezte apám, és járkálni kezdett a farakás mellett; a lába alatt ropogott az avar. Költői kérdésnek szánta. Szerencsére, mert nem tudtam rá válaszolni. – Sosem hallottam még Dillon családról, vagy a falkájukról. Hogy lehet ez?

Nem, természetesen nem ismertük a világ minden falkáját személyesen, viszont apám igenis ismert minden észak-amerikai falkát, legalább névről vagy hírből, és jó néhányat a közép- vagy dél-amerikaiak és az európaiak közül is. És Kaci angolul beszélt. *Amerikai* angolul, és amennyire megállapíthattam abból a néhány szavából, mindenféle akcentus nélkül. A dolognak nem volt semmi értelme.

– Van még ennél is furcsább – tettem hozzá. – Nem tudja, hogyan kell alakot váltani. Lépésről lépésre kellett átvezetnem a folyamaton. – A lábujjaimról a sarkamra gördültem, és vissza, a kezemet idegesen összekulcsoltam a hátam mögött. – Tudod, van egy lehetőség, amit senki más nem akar kimondani...

– Nem. – Megtorpant a farakás távoli végén, a válla felett meredt rám. – Valószínűleg csak túl ideges volt, hogy magától váltson, ami érthető, ha figyelembe vesszük, milyen fiatal. Faythe, Kaci *nem* kóbor.

– Miért? Mert még sosem láttunk nőstény kóbort? Mindenből van egy első alkalom, apu.

A tekintete elborult, és továbblépkedett. Ennyi, már el is voltam bocsátva – én, meg az én elméleteket-fenyegető, a komfortzónából-kilépő, túlságosan-újnak-tekintett, mégis tökéletesen lehetséges ötletem.

– Akkor az miért van – sziszegtem mérgesen összeszorított fogaim között –, hogy ha Manx emlegeti a nőstény kóbort, akivel állítólag találkozott is, mindenki mosolyog, és azt mondja, hogy bármi

megtörténhet, de ha én csak *felvetem* a lehetőséget, ugyanazok az emberek a szemüket forgatják és kinevetnek?

Az alfám elérte a farakás végét, és visszafordult.

– Ráhagyják – Felelte. – Tőled többet várnak. Te tanult vagy, jól képzett, és bizonyos körökben tisztelnak is.

Valóban? *Tök jó.* Egy szikrányi büszkeség borzongatott végig, bár tudtam, a feketeleves még csak most jön.

– De ha efféle ostobaságokat ismételgetsz, olyannak fogsz tűnni, mint azok a hülyék, akik a fényképezőgépeikkel mászkálnak erdőszerte, és minden évben azt remélik, hogy megtalálják a nagylábút.

– Tudod, nincsenek olyan nagy tévedésben – leszedtem egy magányos, megbarnult levelet a fejem feletti ágról, és letéptem a csúcsát. – Egy nap valamelyiknek majd szerencséje lesz, és lefényképezi Elias Kellert.

Apám erre csak halkán, rosszallóan morgott.

– Nem érted a lényegét. *Nem* kóbor, és ezt semmi másra nem kell alapoznom, mint arra a tényre, hogy nincs kóborszaga. Ha az lenne, mind azonnal észrevettük volna.

– Nincs kóbor *kandúrszaga*, de talán *nőstény* igen, amit nem azonosítottunk, mert még nem volt vele dolgunk!

Lemondóan fűjt egyet.

– Volt dolgunk *nőstény* macskákkal, és volt dolgunk kóborokkal. Nem túl nehéz elképzelni, milyen lenne a kombináció. A lány *nem* kóbor, ami azt jelenti, hogy jött valahonnan. Valamelyik falkából. De ennél több információra van szükségünk. – Alighanem döntésre jutott, mert megállt és szembefordult velem. – Fel kell tenned neki még néhány kérdést.

Csak nem? – forgattam a szememet. Félbeszakított minket, jóformán a hajamnál fogva rángatott ki a szobából, csak azért, hogy most azt mondja, menjek vissza, és folytassam, amit elkezdtem. Milyen kedves...

– Faythe, el ne kezd! Ez más. Most engedéllyel mész, és jóváhagyott tervvel, nem pedig parancsot szegve az éjszaka közepén.

Technikai szempontból hajnali fél hat volt.

Kettétéptem a levél maradékát, és hagytam, hogy a földre hulljon.

– Mit gondolsz, Malone hagyni fogja?

Tétovázott, kétségkívül kellemetlen gondolatok keringtek a fejében.

– Azok után, hogy elmondta, amit akart, te pedig magadra vetted, akármi is következzen, nem hiszem, hogy van más választása. Ő legalábbis nem fogja szóra bírni Kacit. – Azzal megfordult, és nehéz, hosszú léptekkel a ház felé indult.

Futás nélkül utánalódultam, hogy beérjem, és a hideg reggeli szellő hozzám sodorta utolsó, elsuttogott mondatát: átkozott legyek, ha még *most* is haszontalannak nevezik.

Akaratlanul is elmosolyodtam, pedig a tanács minden egyes tagja biztosan készen ült már odabent, rám várva.

Húsz perccel később a nappaliban ültem, a kanapén, és igyekeztem nem elbólintani dr. Carver vállán. Lucas jobb felől kuporgott egy karosszékekben, túl mereven és idegesen az alváshoz, Marc pedig vele szemben, a dohányzóasztal túloldalán, az ajtó melletti székekben ült és a karfát markolta. Egyikünk sem szólt. Olyanok voltunk, mint a gyerekek az igazgató előtt, akik arra várnak, hogy beszélítsák őket. Bár végül is, éppen ez volt a helyzet.

Apám, a többi alfával együtt, bezárkózott az ebédlőbe, hogy elmondja nekik, mit tettünk. Akármennyire is próbáltuk, csak halk, pattogó suttogásokat tudtunk elkapni. A hifin ismét Beethoven zengett, alighanem a megizzasztásomra. Bevált.

Már majdnem nyolc órára járt, és bár öt perc leforgása alatt a második bögre kávémat ittam, senki sem evett, mert senki sem volt kéznél, aki elkészítette volna a reggelit. Apám és a többi alfa sürgős erősítést kért a kereséshez, de a gépek estig nem érnek ide, úgyhogy Jace és Michael éppen az erdőbe készültek. A végrehajtópárok egyikének dupla műszakot kellett vállalnia, mert Marc és Lucas is belekeveredett az ügybe velem és Dannyvel együtt.

Akik pedig hajnalig kutattak, mind aludtak már.

Így telt el egy újabb éjszaka, anélkül hogy akár a kóborokat, akár az eltűnt túrázókat megtaláltuk volna. Megint létszámbírányal küszködünk, és most még tojáshéjtáncot is jártunk.

Annyira füleltem, hogy meghalljak valami használhatót az ebédlő felől, hogy majdnem kiugrottam a bőrömből, amikor a konyhából egy roppanás hallatszott, majd halk sístergés követte. Valaki kinyitott egy dobozos üdítőt. Egy pillanat múlva Jace lépett ki az ajtón kólával a

kezeiben.

– Valaki szomjas? – tudakolta reménykedő mosollyal.

Összeakadt a pillantásunk. Parázsló idegességem azonnal lángra lobbant.

– Ne nézz így rám – kérte a dobozzal a szája előtt. – Apád már fent volt, mire a házba értem, és mégsem hazudhattam neki, vagy igen?

– Persze, hogy nem – sóhajtottam. Nem Jace hibája volt. Mind tudtuk, hogy az alfák előbb-utóbb rájönnek. – Nem vagyok dühös. Csak ideges. – Bár azt mondtam apámnak, kész vagyok vállalni a tetteim következményét, azért még nem kellett várnom is, hogy bekövetkezzen.

– Nézd, végül is szívességet teszel nekik, és senkinek sem esett baja – intett a dobozzal. – Egy darabig pufognak majd rajta, aztán elmúlik az egész. Nem? – Jace nekidőlt az ajtókeretnek, nagyot kortyolt az italából, aztán, amikor senki sem válaszolt, óvatosan, szűken elmosolyodott. – Miért, hát mit tehetnek veled? Kétszer végeztetnek ki?

– Ez nem vic... – kezdtem, de akkor Marc ökle a dohányzóasztalba vágódott, és az utolsó szótágot elnyelte a fa reccsenése, ahogy az asztal lap kettétört.

– Azt gondolod, ez jó tréfa? – Felállt, az asztal egyik felét elrúgta az útjából. – Mert én *biztosíthatlak*, hogy az alfák komolyan gondolják! – Jace után rám meredt, de én láttam a szemében az igazságot. Nem ránk volt dühös, nem igazán. Hanem saját magára. – *Sose* lett volna szabad hagynom, hogy bemenj oda! – Hátrahúzta a lábát, és belerúgott az asztal másik felébe. Megrándultam, amikor az az ajtó melletti falba csapódott.

Michael lépett ki a fürdőszobából, meglepően fesztelenül viselte farmerjét, túrabakancsát és kockás flanelingét a szokásos ügyvédi maskarája helyett. Csak egy pillantást vetett Marcra, aztán megfogta Jace-t, és magával húzta, ki az ajtón, az erdő felé.

Amikor eltűntek, Lucas nyugodtan felállt, felemelte az asztal egyik felét. Marc fogta a másikat, és követte Lucast az udvarra. A lépéseik elhaltak a ház sarka mögött: feltételeztem, az asztal maradványait a minap összetört szék roncsai mellé teszik.

Marc rosszul bánt a bútorokkal.

– Minden rendben lesz vele – szólalt meg dr. Carver, és azon vettem észre magam, hogy engem néz. – A lényeg, hogy áttörést érte el, ahol senki más nem lett volna rá képes, és ezt be kell, hogy lássák ők

is.

– Remélem. – De azért addig nem álltam volna fél lábon. Marcnak igaza volt. Az alfák nyilvánvalóan nem gondolták úgy, hogy a cél szentesíti az eszközt.

Nyikordulva kitérült egy ajtó a ház másik végében. A komolyzene taktus közepén hallgatott el.

–...behozom őket... – hallatszott Rick bácsi hangja, és egy pillanat múlva ő maga is megjelent a küszöbön, az arca csupa csalódott düh. A nappali közepén megtorpant, a mérgét értetlenség váltotta fel. – Hol van Marc és Lucas? – Elhallgatott, az új üres helyet nézte. – És az asztal?

– Járulékos kár. – Marc lépett a nappaliba, a nyomában Lucasszal.

– Értem – vágta rá a nagybátyám, de nem úgy tűnt, mint aki tényleg érti.

Marc vállat vont, és rezzenéstelenül állta a pillantását.

– Szóval, mi a helyzet?

– Nem tudom biztosan – sóhajtott Rick bácsi, és megdörgölte a homlokát, aztán rám nézett. – Apád és én igyekeztünk egyedi falkaszintre terelni a dolgot, hogy mindannyian kioszthassuk a büntetéseket a saját embereinknek. De Malone nem ment bele. Konferenciában felhívta a Területek Tanácsának többi tagját is, és megszerezte az egyszerű többséget, hat a négyhez arányban. – Azzal a nagybátyám belezuhant a karosszékekbe, ahonnan a fia az előbb állt fel. Dühös volt, zaklatott és nagyon-nagyon fáradt.

Ismertem az érzést.

– De miről szavaztak? – Lucas óvatosan a kanapé szélére ereszkedett az apjához közel eső oldalon.

– Hogy átadják a hatáskört a Területek Tanácsának.

– A hatáskört, de mire? – kérdeztem rettegéstől remegő hangon. Rick bácsi állta a pillantásomat; a szeme ugyanolyan kristálykék, mint anyámé.

– Függелеmsértéssel vádolnak.

Lucas elsápadt vöröses szeplői alatt, de ez engem már csak enyhén bosszantott. A függелеmsértés kis súlyú cselekedet volt, inkább viselkedési hiba. Rendes körülmények között mindenesetre a végrehajtót azonnal elbocsátották érte, de ezen nekem nem kellett sokat aggódnom, hiszen máris fel voltam függesztve. És a kicseszett *halálbüntetésemre* vártam.

– Függелеmsértés, hm? – Rick bácsi bólintott. – Rendben, de nem tűnik ez kicsit semmitmondónak a többi vádhoz képest?

Újabb bólintás.

– Nem is értem, mit akarnak ezzel. Miért ütnek a kezedre, amikor a következő csapással a nyakadat akarják majd eltörni?

A szívem a gyomromba zuhant. Tudtam, mivel jár a halálbüntetés, persze, de ilyen közömbösen kimondva mégsem volt kellemes. Jobban tetszett a nyakam *töretlenül*.

Lucas megfogta a kezemet; felnézve azt vártam, hogy mindenki rám nézzen.

– Várjatok! – Egy pillanatnyi nyugalom borult rám, mert egy aprócska vérmacska-politikai tény jutott eszembe a Területek Tanácsáról. – Nem vagytok elegenden. Három alfa alkot egy kistanácsot, de a nagytanács hivatalos összehívásához legalább négy kell. *Na! Ezt kapd ki, Malone!*

Csakhowy Rick bácsi nem volt annyira elragadtatva az én majdnem tökéletes feleletemtől, bár Marcra láthatóan igen mély benyomást tettem.

– A tanács úgy döntött, hogy a függелеmsértés...

–...vádja... – erősködtem, pedig nagyon is jól tudtam, hogy bűnös vagyok.

– Tévedés – erőltetett ki magából egy mosolyt Lucas. – Michael szerint itt addig vagy bűnös, amíg be nem bizonyítod az ellenkezőjét.

– Nem érdekel – intettem le, és éltem a csúnya nézéshez való jogommal.

– Mindenesetre – vette vissza a szót Rick bácsi, és mind ránéztünk – a konferenciahívás során abban maradtak, hogy ez az ügy nem köthető össze a már folyamatban lévővel. És abban is egyetértettek, hogy egy ilyen kis súlyú vád esetén apád képes részrehajlástól mentesen mérlegelni.

Gáz van. Apuval együtt megvolt a négy alfa, akik hivatalosan is kezdeményezhették a Területek Tanácsának ülését. *Csszzék meg!* Mit fognak csinálni, visszavonják a felfüggesztésemet, hogy aztán kirúgjanak? És akkor mi van? Akármennyire is kezdtem megszeretni a munkámat, az életemet még mindig jobban szíveltem.

– Akkor ennyi? Még egy vád ellenem? – kérdeztem, mintha már nem is számítana. Talán ha úgy teszek, mint akit nem is érdekel,

elhiszik nekem. Talán én is elhiszem.

Rick bácsi a fejét rázta, és éles pillantásával jelezte, hogy amit mond, ennél fontosabb.

– Nem ellened, Faythe. Vád alá helyeztünk *mindannyiótokat*.

TIZENNYOLC

– **M**ICSODA? – A tenyerem kihűlt a verejtéktől Lucas kezében. – Nem. Azt nem tehetik. – Előrehajoltam az öreg, kopott kanapén, úgy meredtem a nagybátyámra, hátha jelét adja, hogy rosszul hallottam. Tudtam, hogy én bajba fogok kerülni, Marc meg dr. Carver pedig megkapja a maga szidásadagját, főleg úgy, hogy véletlenül elárultam a dokit. De abban bíztam, hogy miután kiüvöltözték magukat, majd apámra bízzák, kezelje a helyzetet falkán belül. Arra pedig végképp nem számítottam, hogy Lucas is belekerül a szórásba, csak, mert ott volt. – *Nem teheted őket felelőssé azért, amit én csináltam!*

A nagybátyám általában meleg pillantása gleccserhideggé vált, és felállt, hogy ezzel is elszigetelje magát tőlem.

– De igen. Tehetjük. Mind megszegtétek a szabályokat, és mind meg is fizetitek az árát, akármilyen is legyen az.

Aztán rám meredt, az ajkát szorosan összepréselte. Anyám arcán már ezerszer láttam ezt, és immár azt is tudtam, honnan örökölte. – *Ne keverd össze az együttérzésemet azzal, hogy minden alkalommal, amikor félremész, kitágítom a határokat. Elhiszem, hogy Andrew-t önvédelemből ölted meg, ezért elkövetek mindent, hogy a meghallgatásod tisztességesen folyjék le. Csakhogy ezúttal szándékosan szegtél meg egy határozott parancsot. Ezt tartsd észben, ami– kor majd a szádát nyitogatod.*

Hát, ez szar ügy. Igaza volt.

Tíz további perc múlva hivatalosan is megkaptam a függelemsértés vádját, megint a hosszú ebédloasztal végén ültem, és közben gyomorforgatóan vidáman sütött be a nap a keletre nyíló ablakokon.

Kezdem nagyon utálni ezt a szobát.

Dr. Carver, Marc és Lucas a fal mellé állított székekben ült, azonban ezúttal senki sem volt a jobbomon. Ezúttal is felajánlották Michaelnek, hogy legyen a védőm, ő azonban inkább kiment a kutató-csapatokkal. Elvi kérdésben megtagadta a támogatását. Vagy, ahogy ő fogalmazott, átkozott hülye vagyok, amiért ilyenbe kezdtem, és ő nem fog „az igazság lesújtani készülők ökle alá állni” vagy valami hasonló

ökörséget.

Az volt a lényege, hogy akármiféle jelképes büntetést osztanak ki nekem – remény és hangsúly a jelképesen –, azt én megérdemlem, úgyhogy ő meg Jace most épp a többi végrehajtóval kutatta át a hegyoldalt. Én pedig az elkövetkező óra nagy részében a tanácsot igyekeztem meggyőzni, hogy nem az ő tekintélyük ellen lázadtam, amikor az utasítások ellenére meglátogattam a nőtényt. Egyszerűen igyekeztem megadni neki, amire azonnal szüksége volt, ahelyett, hogy oktan formaságokkal töltöttem volna az időt.

Az érvelésem akár meg is állhatta volna a helyét – azt a tényt leszámítva, hogy a tanács, mi több, a teljes vérmacska-politika működése ezeken az oktan formaságokon alapult.

Minthogy apám már elmondta, amit akart, beérte azzal, hogy hátradőljön, és kivárja, merrefelé fúj a tanács szele, mielőtt hivatalosan is állást foglal. Sajnos a szél egy irányba fújt.

Bár a nagybátyám szóban szelídebb volt, mint Malone vagy Blackwell, mégsem fogalmazott lazábban, amikor kialakította az állásfoglalását, nehogy elfogultnak vagy kevésbé pártatlannak tűnjön, ha a saját fiáról és unokahúgáról van szó. Amellett őszintén és igazán dühös is volt, amiért semmibe vettük a tekintélyét, még annak ellenére is, hogy végső soron igenis segítettem Kacinek és a tanácsnak is.

A legrosszabb pedig az volt, hogy Malone végig hallgatott. Csak ült és vigyorgott önelégülten, miközben a nagybátyám mindenki füle hallatára leszedte rólam a keresztvizet. Egyszer még félbe is szakította Rick bácsit, hogy a védelmemben közbeszúrja, hogy valószínűleg csak azt tettem, amit az adott pillanatban helyesnek gondoltam. Amivel arra próbált célozni, hogy fogalmam sincs, mi a helyes valójában.

Malone megjátszott támogatása emellett azoknak a pletykáknak is gátat vetett, miszerint sürgősen keményen ítélt az engem érintő ügyekben. A manipulatív pöcs.

Miután minden alfa elmondta, amit akart, én is megkaptam a szót, hogy védjem magam. Apám csak a pillantásával figyelmeztetett, hogy jól csináljam, mielőtt szólásra emelkedtem volna.

– Nézzék – kezdtem, de mély homlokráncolásából ítélve ez nem igazán volt megfelelő megszólítása a Területek Tanácsának, úgyhogy újramegkezdtem. – Maguknak legalább annyira elégük lehet már a meghallgatásaimból, mint nekem, úgyhogy egyszerűen csak elmondom,

mi történt. Az igazat. – Vártam egy pillanatot, ellenkezik-e valamelyik, aztán amikor nem tették, folytattam. – Igen, megszegtem egy kifejezett utasítást, amikor egyedül mentem be a nőstényhez. Úgyhogy azt hiszem, technikailag tényleg elkövettem a függelemsértést. De ez minden! – Széttártam a karomat, hogy bemutassam az egész szobát, a teljes eljárást. – *Ezért* nem kértem engedélyt. A lány nem nyugodott volna meg annyira, hogy egy szobára való végrehajtó szeme láttára változzon át, úgyhogy ugyanide jutottunk volna: órákig vitatkozunk, az a szegény lány meg macskatestbe ragadva, holtra rémülve ücsörög fent. Gyenge, zavarodott, félig éhen halt. Minden egyes perc, amit így tölt, mindannyiunkat bűnössé tesz, mert elhanyagoljuk. Még csak egy *gyerek*. Semmit sem tud a szabályzatokról, a tanácsokról. Semmit sem tud *rólunk* pont. Segíteni igyekeztem rajta. De magukon is, azzal, hogy szóra bírom. Ezt ugyanis senki más nem vitte volna véghez, ha szabad megjegyezmem.

A jelek szerint *nem* volt szabad. Vagy ki tudja?

Apám ezt a pillanatot választotta, hogy felálljon. Csak arra tudtam gondolni, hogy gondosan megtervezte a bejelentését; így én is szólhattam, mielőtt kimondja a bűnösségemet. Ugyanazért, amiért Malone a védelmemre kelt – hogy megmutassa, ő is tud tisztességes lenni.

– Faythe, az okaidnak, de még az elért eredményeidnek sincs most jelentősége. Amink van, az az, hogy megszegtél egy egyenes parancsot. – Szünetet tartott, végignézett a többi alfán. – Abban biztos vagyok, hogy mindannyian megértjük, micsoda nagy feladatot végeztél el Kacivel. De azt *biztosan* tudod, hogy a cselekedetednek viselned kell a következményét.

A francba. Ki fogja mondatni velem.

– Igen, persze – sóhajtottam, és vesztés pózba rogyasztottam a vállamat. *Faythe, ha belekezdte, vidd is végig.* – Tudtam akkor is, amikor bementem, de azt gondoltam, és gondolom most is, hogy az eredmény bármilyen büntetést megér, amit a nyakamba kaphatok. Ha *nem* megyek, be az lett volna gyávaság, a könnyebb út kifelé. Ha a folyosón várok, mert félek, tőle vagy a tanácstól, mindegy... az erkölcsi kötelességem elhanyagolása lett volna. Tudni, hogy mi a helyes, az könnyű. Megtenni, ha tudod, hogy következménye lesz, az nem. Erre *te* tanítottál meg.

Apám bólintott, és mintha kicsit el is pirult volna, bár ezt inkább csak szerettem volna látni. Akárhogy is, a nagybátyám kevésbé nézett dühösen, mint akár percekkel azelőtt.

Minden egyes tanácsstag szemébe néztem, némán elismertem a tekintélyüket, és kértem, hogy ők is ismerjék el a jó szándékomat.

– Megtettem, amit meg kellett tennem. Most magukon a sor.

Azzal visszaültem a székemre. A szívem a torkomban dobogott, a tenyerem annyira izzadt, hogy nyirkos nyomokat hagyott az ebédlőasztal lakkozott fáján.

– Ami engem illet – szólalt meg Paul Blackwell; összehúztam a szememet, úgy figyeltem. Meglepett, hogy a vén szivar felszólal –... nem látom okát, hogy elítéljük, tekintettel arra is, hogy a jövője... *bizonytalan*.

Ez nem hangzott túl jól...

– Egyetérték – vágta rá Malone, akit nem tett éppen boldoggá a szokottnál jobban sikerült kísérletem, hogy kivágjam magam. *Kemény helyzet*. – Azt mondom, hogy ítéljük egyszerre, amikor vége az eljárásnak.

– Nem – dőlt hátra apám. – Nekem itt jogom van szólni, de a tanácsnak nem vagyok a része.

– Hát jó. – Malone az asztalra könyökölt. Engem nézett, de a válaszát egyértelműen apámnak címezte. – Külön döntünk, de együtt hirdetjük ki mindhármat.

Egy kicsi, de hangos részem nagyon szerette volna kikiabálni, hogy a gyilkosságban eddig még nem találtak bűnösnek, szóval abban az ügyben *nincs* mit kihirdetni. De mivel a nagy szám most utoljára kihúzott a bajból – egyelőre –, inkább nem feszítettem tovább a húrt.

Sajnos azonban a tanács haragja nem csak ellenem irányult. Amikor én végeztem, leültem a fal mellé egy székbe – a kihallgatásukra várakozó kandúrok sorának végére.

Következőnek dr. Carvert vették tűz alá, amiért megtagadta a parancsot. A saját védelmében arra hivatkozott az alfákkal szemben, hogy orvosként elsődleges kötelessége volt a nőstény szükségleteiről gondoskodni, és azt tette, ami a lánynak állt leginkább az érdekében: táplálta és lelki támaszhoz segítette, azon egyetlen ember által, akit Kaci hajlandó volt közel engedni magához.

A bírakat nem hatotta meg az érvelés. Malone azt ismételte,

hogy ha dr. Carver elmondta volna nekik, hogy ilyen sürgős az eset, ellátták volna a nőtényt mindennel, amire szüksége volt. Csakhogy mindannyian tudtuk, hogy Kaci *nem* hagyta volna ezt nekik, ők pedig *nem* hagyták volna, hogy egyedül bemenjek és elnyerjem a bizalmát.

Amikor mindenki elmondta, amit akart, a dokit szigorúan megfeddték és figyelmeztették – apám tette –, hogy bármiféle jövőbeli félrelépése után kivetik a falkából.

Lucas csak figyelmeztetést kapott, és egy hónapra megvonták a fizetését, mivel ő volt a legalacsonyabb rangú kandúr a jelenlévők közül. Azonban apám helyetteseként Marc kezében ott volt a hatalom és a felelősség, hogy megállítson minket, mielőtt valami efféle könnyelmű és veszedelmes dolgot csinálunk. És nem tette.

A gyomrom görcsbe rándult, amikor Marc komoran a tanács elé lépett. Megállt, a kezeit a háta mögött összekulcsolta, szétvetette a lábát – könnyed póz, pedig valójában aligha érezte magát ilyen lazán. Úgy döntött, nem ül le. Állva fogadja, férfi módjára.

Miattam.

Nem emlékeztem, hogy Marc valaha is kapott volna hivatalos megrovást. Apám alkalmanként leteremtette a heves vérmérséklete miatt, de az semmi sem volt ehhez képest. Apám mintha szeretetből a kezére csapott volna; Malone azonban nem szerette Marcot, és éppolyan eséllyel le is tépte volna a kezét, mint hogy rácsapjon.

Marc kinyitotta a száját, hogy elkezdje, de apám közbevágott.

– Marc... – Fájdalmas csend következett, és forrón reméltem, hogy csak én látom a szemében a csalódást. – Hát mit gondoltál?

– Őszintén? – kérdezte Marc, és apám bólintott, megadva az engedélyt, hogy Marc elmondja, amit a többiek aligha akarnak hallani. – Azt gondoltam, mindegy, mit teszek. Ha Faythe be akar menni, hogy a nőténnyel beszéljen, úgyis bemegy, mindegy, melyikünk mit mond, vagy tesz.

Apu nem mosolygott. Csak fáradtan bólintott, mint aki osztozik Marc fájdalmában.

– Úgyhogy hagytad, hogy megszegje a kifejezett parancsot? – csapott le Malone, és annyira előrehajolt, hogy az asztal élének már a hasába kellett állnia. – Ott álltál, és végignézted, hogy a falkád egyetlen nőténye, életed nyíltan felvállalt szerelme egyedül, fegyvertelenül, besétál egy szobába, ahol egy feldühödött, erőszakos vér– macska

várja? *Miért?*

Csak profilból láttam Marc arcát, de úgy is nyilvánvaló volt, hogy összeharapja a fogait dühében: kidagadtak az arcizmai, szemöldöke mélyen, haragosan lejtett.

– Mert *valakinek* meg kellett tennie, és Faythe volt a legalkalmasabb rá. Már van tapasztalata, hogyan kell megnyugtadni egy sokkos, fiatal nőtényt. – Abby unokahúgomat, természetesen. – Néhány napja pedig egymaga megölt egy kifejlett, karomlázás kórbort.

Ez a lány csak egy *gyerek*, akit ráadásul az éhség és a kimerültség is legyengített. Amellett Faythe még csak nem is volt fegyvertelen. Egy kábítófecskeendő volt nála.

Azonban nem mondott el mindent. Nem mondta el, hogy ő megpróbált megállítani, és én nem hallgattam rá. Még akkor sem mártott be, amikor pedig megérdemeltem.

Előrehajoltam, szorosan megmarkoltam a szék karfáját. *Miért nem védi magát?*

– És mi lett volna, ha a macska támad? – Malone elkapta az asztal szélét, az ujjai elfehéredtek a szorításban. – Faythe még csak most gyógyult fel jó pár hasi sérülésből. Mi lett volna, ha újra megsebesül?

– Mintha érdekelne – morogtam. Apám feje felém rándult, és a tekintete a saját lelkiismeretem súlyával nehezedett rám. De nekem ennyi elég volt. Felálltam, és rájuk bámultam, mindükre egyszerre. – Mi van? Ez az igazság! Nem az igazságot akarják kideríteni? Mert mind tudjuk, hogy Malone tanácsos úr elrendelné itt és most, hogy Marc törje ki a nyakamat, ha biztos lehetne benne, hogy megússza. És mégis csak ül ott, és alázza olyasvalamiért, amit *én* tettem! Hát hol itt az iga...

Lucas megrántotta a karomat. A székembe zuhantam, elharaptam a nyelvemet, ami azonnal véget is vetett a tirádámnak. Vér ömlött szét a számban. Nagyot nyeltem, a ruhaujjammal törölgettem a számat, és közben dühösen néztem az unokabátyámra. Ő nem foglalkozott velem: le sem vette a szemét a szoba elejében ülő alfákról.

– Még egy szó, és kivezettetem a teremből – közölte Malone, és sikerült a „kivezettetem” szót még annál is sokkal gonoszabban ejtenie, mint amilyen eredetileg. A düh végigperzselte a gerincemet. A kurafi fenyegetőzik!

Kinyitottam a számat, hogy mondjak *valamit*. Még nem tudtam pontosan mit, de mindegy is volt, mert Marc megelőzött – kétségtelenül

azért, hogy megmentesen önmagámtól, mint általában.

– Ezt nem vitatom – jelentette ki, és lepillantott, mintha erővel igyekezne visszaszerezni a türelmét. Amikor ismét felnézett, a szemében nyugodt erő fénylett, amelyet még sosem láttam korábban. Bármit megadtam volna akár csak a töredékéért is annak az önkontrollnak, amelyet Marc a tanácsra pazarolt. – Én engedtem be. Nem állítok mást, úgyhogy essünk túl rajta.

– Jól van – bólintott Malone, mintha éppen ezt akarta volna hallani, holott pontosan tudtam, hogy nem így van. Most, hogy végre talált egy megfelelő fórumot, ahol kiélhette irracionális előítéletét, csak még jobban meg akarta alázni Marcot. Ő azonban elvette tőle a lehetőséget, és szívesen megtapsoltam volna ezért, ha Lucas nem éppen ebben a pillanatban teszi a kezemre a kezét, látszólag azért, hogy megnyugtasson.

Malone szemében alig-alig leplezett öröm ragyogott; szerettem volna addig ütni a feje egyik oldalát, amíg a jókedve ki nem esik a másikon.

– Függelmsértés a vád, valamint a felügyeletre bízott nőstény elhanyagolása és veszélyeztetése... komolyan, én ezt nem értem, hiszen ezt a bizonyos nőstényt te *még feleségül* is akartad venni.

A csúszómászó strici!

Marc keze ökölbe szorult, és lehullott a teste mellé. A nagybátyám sietve igyekezett kitölteni a hirtelen csendet.

– Calvin, szorítkozz a minimális véleménynyilvánításra.

Malone nem vett róla tudomást, de azért okosan továbblépett.

– Javaslom, hogy szabjunk ki nyilvános bocsánatkérést, szolgálatból elbocsátást és kivetést a falkájából.

Marc megrándult, mintha megütötték volna, és valaki hangosan levegő után kapott. Azt hiszem, én voltam. Elnyílt a szám, az államon végigcsordult a vér: ugyanazzal a ruhaujjal töröltem le, és közben a másik kezem körmei Lucas bőrébe mélyedtek. Sziszegve próbálta elhúzni a kezét, de szinte észre sem vettem.

Marc azt mondta, elfogadja az ítéletet, de arra nem gondolhatott, hogy Malone ennyire elveti a sulykot.

– Ez *teljesen* ésszerűtlen – morgott apám; most már ő is a széke szélén ült. Az állkapcsát látható dühvel szorította össze, ami csakis azt jelenthette, hogy közelebb áll hozzá, hogy nyilvánosan elveszítse az

önuralmát, mint bármikor korábban. – Senkinek nem esett baja, Faythe ráadásul segített is nekünk, meg a nősténynek is.

A szobában minden szempár Calvin Malone-ra tapadt, várva, mit felel erre. Immár a vérmacska-politika feltérképezetlen területein jártunk, amennyire fel tudtam mérni, és senki sem állt éppen biztosan az ingatag talajon.

Malone tekintetében örömteli várakozás villogott.

– Beküldte a lányodat, a kifejezett parancsunk ellenére, hadd mészárolja le egy félvad macska, amelyik már felmetszette dr. Carver karját. Ha egy kifejezett kandúr nem tudott bánni vele, Marcnak semmi oka sem volt feltételezni, hogy majd Faythe tud.

Apám hangja veszedelmesen elhalkult és elmélyült.

– *Ő* sokkal jobban meg tudja ítélni a képességeit, mint *te*, és igaza is volt. Nem esett baja.

– A mi esetünkben nem minden jó, ha a vége jó! Könnyen végződhetett volna éppen ellenkezőleg. Ami számít, az az, hogy Marc egy nagyon rossz döntést hozott, amely könnyen a lányod halálához vezethetett volna. – Malone most már egyenesen szembenézett apámmal, a többieket feledve, két alfa az akarat csatájában. – Ezért fizetnie kell, Greg, és ha hagyod, hogy a házadban, a falkádban maradjon, azzal kijelented, hogy többre értékeled az *ő* életét, mint a lányodét. Nem bízatsz benne, hogy a jövőben megvédi majd Faythe-t. Akár adhatnál is a kezébe egy kést, hogy intézze el most!

Az arcomba szökött a vér, égetett. Ki kellett préselnem az elhasznált levegőt a tüdőmből, hogy újra lélegezni tudjak. Nem mondhatja komolyan. *Nem* vádolhatja Marcot azzal, hogy a halálomat akarná. Ha itt nem a bagoly mondja verébnek, hát... hát, én magam kopasztom meg azt a baglyot!

Jó pár másodpercig nem láttam át a düh vörös függönyén. Dermedt csend ereszkedett ránk, mint a vastag köd, amely túl sűrű, hogy belélegezzük. Amikor kitisztult a látóterem, láttam az első mozdulatot a szobában.

Teljes rémületemre Blackwell volt az; bólított, és most már ő is undorodva nézte Marcot. Bevette a gőzölgő rakás lószart, amit Malone összehordott!

Rick bácsi legalább olyan rosszul nézett ki, mint ahogy én éreztem magam. Apám azonban legfeljebb bosszankodott.

Aztán lassan felállt, szembefordult Malone-nal; a széke megnyikordult a padlón.

– Te nem mondhatod meg nekem, hogyan vezessem a falkámat, és azt sem szabhatod meg, kit fogadok be a tagjai közé. Kiléptél a hatáskörödből, Calvin, és ha nem térsz vissza, de gyorsan, karommal mutatom meg az utat.

Igen!

Malone is felállt, és nem tudtam leküzdeni egy kis önelégült örömet, amikor a homloka éppen csak apám orráig ért.

– Az én szavam is ér itt annyit, mint a tiéd, Greg, és úgy látom, a támogatóim is felérnek a tieddel.

Blackwell ismét bólintott, ezzel odatéve saját törékeny súlyát Malone semmit érő mondata mögé.

– Greg, Marc nem úgy tűnik, mint aki a falkád jól felfogott érdekeit tartja a szeme előtt.

– Ezt egyedül *nekem* van jogom eldönteni! – dörögte apám.

Azonban a két szavazat Malone mellett már elégségesnek bizonyult, hogy döntésképtelenné tegye a tanácsot, amíg valaki meg nem változtatja a véleményét – vagy amíg a világ véget nem ér. Vagy amíg fel nem terjesztik az ügyet a tanács többi tagja elé, hogy oldják fel a helyzetet. Mindenesetre ez már önmagában kockázatos lépés lett volna, mert ott több más olyan alfa is ült, aki osztotta Malone előítéletes véleményét Marckal szemben. Ha a tanács Marc ellenében voksol, örökre elveszítem őt. Nyilvánosan megalázzák, kirúgják és árulóként kivetik.

Ezt *nem* hagyhatom.

– Nem! – ugrottam fel, abban a pillanatban már túl messze, hogy Lucas utánam nyúljon, hacsak ő is fel nem áll; de nem tette. Több esze volt, mint hogy magára vonja egy feszültséggel csordultig telt szobában a figyelmet. Több esze volt nálam is, hiszen én egyenesen ezt akartam tenni, felinni minden figyelmet, hogy ne jusson Marcnak.

Sajnos azonban ennél tovább nem is terjedt a tervem.

– Faythe...! – Apám mérgesen nézett rám, de alatta tiszta félelmet láttam, ő már tudta, hogy elveszíti Marcot, és attól rettegett, hogy ha nem fogom be a számat, elveszít engem is. De ez nem volt elég ok, hogy belemenjek a játékába, főleg, hogy amúgy is fennállt ez a veszély.

– Nem. – A lófarkam vége az orcámat csapkodta, ahogy vadul

ráztam a fejemet. – Nem hagyom, hogy ezt tegyék. Marc nem csinált semmi rosszat. Meg akart állítani, de én nem hallgattam rá. Ha visszafogott volna, összeverekedtem volna vele. Bántania kellett volna, hogy megállítson, erre viszont nem volt hajlandó. Egyetlen dologban bűnös, mégpedig abban, hogy bízott bennem annyira, hogy elhiggye: tudom, mit csinálok.

– Ezt nem az ő dolga volt eldönteni! – kiáltotta Malone.

– De bizony, hogy *az volt!* – sikoltottam vissza minden gyűlöletemmel Calvin torz téveszméi iránt. – Marc volt ott a legmagasabb rangú kandúr, ami *felfogósította*, hogy döntést hozzon, és *jó* döntést hozott, amit maguk is felfoghatnának, ha meghallgatnák, amit Kaci mondott nekem!

– Faythe, *ülj le!* – sziszegte Marc, és ő is rémülten fordult felém. Most az egyszer tisztán láttam, milyen mély gödröt ástam saját magam számára, de a fő célom az volt, hogy Malone nehogyan megússza az igazság ilyen durva, önző kicsavarását. Marcot nem vethetik ki. Én nem maradok a ranchon nélküle.

– Nem! – Ökölbe szorult a kezem, és visszabámultam rá, majdnem ugyanolyan dühöt éreztem az ő belenyugvó hallgatása miatt, mint amelyet Malone gyűlöletes, aránytalan ítélete miatt éreztem. – Semmiképpen nem fogom hagyni, hogy téged rakjanak ki olyasvalamiért, amit én csináltam! Képtelen vagyok elhinni, hogy nem is küzdesz!

De valójában el tudtam hinni. Marc becsülete hajlíthatatlan volt. Azt mondta, hogy elfogadja az ítéletet, hát most a becsülete miatt valóban így is kellett tennie, még ha a dolog tökéletesen, kirívóan tisztességtelen volt is.

Malone karba tette két kezét.

– A függelmsértés rendes büntetése elbocsátás a szolgálatból. Es egy nőstény életének veszélyeztetéséé? Azt mondom, a kivetés még barátságos ítélet. Egy kevésbé toleráns alfa akár valami... *véglegesebbet* is kérhetne. – Helytelenítő maszkja alatt ott lapult a kitörni készülő vigyor, az én öklöm pedig viszketett, hogy inkább visszafordítsam a repedt fogak és felszakadt ajkak véres masszájába.

A szoba másik felében Blackwell bólogatott, immár teljesen meggyőződve arról, hogy Malone Marcnak tesz szívességet. Marc pedig csak állt ott, összeszorított fogakkal, öklökkel, ajkakkal.

A szívemből elszállt az utolsó szál remény is: a helyén csak széthullott elkeseredés maradt. Elfordultam a többi alfától, és apámra néztem: már csak ő volt az, aki megállíthatta.

– Apu, nem hagyhatod, hogy ezt tegyék! – Elrohantam Marc mellett, ráhajoltam az asztalra, jéghideg tenyereimet az asztal sima lapjára tettem, úgy néztem át a szobán, vérvonalam pátriárkájára. – Ne hagyj!

Apám homlokráncolva nézett rám, láthatóan fogalma sem volt, mit mondhatna ebben a káoszban – és én már ettől a gondolattól is pánikba estem. Képtelen voltam létezni egy olyan világban, ahol apám nem talál szavakat, Marc pedig nincs jelen, ők ketten mindig életem állandói voltak, sziklaszilárd támogatásuk nélkül minden elvesztette az értelmét. Mindegy, mit mondok vagy teszek: az élet többé úgysem lesz ugyanolyan.

A szemem előtt újra elhomályosult a kép. Pislogtam. Könnyek gördültek le az arcomon, furán hűvös cseppek égő orcáimon. Az ujjammal eltöröltem őket, aztán csak néztem csodálkozva, mintha az a parányi nedvesség tartalmazná a magyarázatot arra, mi a pokol is történik éppen. Hogyan jutottam el onnan, hogy segítek egy másik nőstényen, oda, hogy az igazságtalanság vasalt bakancsa kitapossa az egész életem talpköveit?

– Marc, hiszen ennek nincs értelme! Azt akarja, hogy engem kivégezzenek. Még hozzá, hogy te csináld. És most azzal jön, hogy vessenek ki téged, mert veszélyeztetted az életemet? Hiszen ez lószar! Nem lehet, hogy dugjon is és szűz is maradjon! Nem hagyom!

Már nem csak az ítélete miatt sírtam. Andrew halála és a benne játszott szerepem miatt is. Amiatt, hogy képtelennek bizonyultam segíteni magamon, mert akármit tettem vagy mondtam, az mindig csak rontott a dolgokon.

– Vigyétek ki – rendelkezett az alfám, *az apám*, halkan.

– A pokolba is, nem megyek sehova! – Letöröltem a könnyeimet, én is karba fontam a kezemet és terpeszbe álltam, felkészülve, hogy kiállok bárki elé – aztán apám biccentett valakinek a hátam mögött.

Balra fordultam, hogy lássam, ki az, de Lucas mindenkit kitakart előlem. Megpördültem; a másik oldalon Marcot találtam. Átkarolt, gyengéden a vállára húzta a fejemet, ahol törékeny önkontrollom szétmállott dühöm és csalódottságom előtt.

A ruhámon át valami megbökte a karomat. Megrándultam. Hátracsavartam a fejem. Dr. Carver állt ott, a kezében egy félig üres fecskendő, a szemében félelem és megbánás.

– Áruló – suttoztam, de a lábaim máris megbicsaklottak alattam. Marc a karjába vett.

És akkor, a ragyogó novemberi reggelben minden elsötétült.

TIZENKILENC

LÁGY, SÁRGÁ FÉNY rajzolt vörös csíkokat a szemhéjam belsejére. Nyögve oldalra fordultam. *Átkozott kábítófecskendők...* Kinyitottam a szememet. Ismerős látvány tárult elém: farostlemez ruhásszekrény, a tetején a bőrönd, amelyet Marc adott, amikor közöltem vele, hogy az esküvőnk új időpontjának kitűzése helyett inkább egyetemre mennék.

A francba. A saját szobámban voltam, a kis házunkban.

– Ébresztő, Csipkerózsika – szólalt meg Jace kedvesen a jobb oldalamon.

– Csak nevezz még egyszer így, és a falkában mindenkinek elmondom, hogy Scooby-Doo mintás gatyákban alszol.

– Nem alszom Scooby-Doo mintás gatyákban. A fenébe, egyáltalán nem alszom gatyában!

Bőven túl sok információ, Jace. Most az egyszer semmiféle kép nem jelent meg előttem. Nem voltam olyan állapotban, hogy gyógyító fantáziálással foglalkozzak. Közel sem.

– Az én szavam a tiéd ellen – ültem fel, még mindig homlokráncolva. Az egyik kezemet a homlokomra tettem, amikor megpördült velem a szoba. A bódító hatás még nem múlt el mindenestől – ez, na meg a roletták résein beszökő napfény elárulta, hogy nem voltam túl sokáig eszméletlen. Ugyanakkor korgó gyomrom mást mondott.

– Meddig feküdtem itt? – tudakoltam az ágyam végébe kucorodott Jace-től, ő pedig az éjjelilámpám tompa fényébe tartotta a karóráját.

– Valamivel több mint három órát.

Roszzabb is lehetett volna: még az ebédről sem maradtam le.

– Mennyire rossz?

Jace fájdalmas arca elárulta: pontosan érti, mit kérdezek.

– Hát, aligha segítettet elő az ügyedet.

– *Leszarom* az ügyemet. – Ledobtam a takarót; rosszkedvem csak fokozódott, amikor megláttam, hogy nincs rajtam nadrág. – Azon már nem változtat semmi, akármit teszek vagy mondok. Már döntöttek.

– *Most* döntenek.

– Már az elejétől megvolt a végeredmény, de ennek a rejtőzködésnek semmi értelme. – Belehunyorítottam az árnyékokba, és megtaláltam a farmeremet az egyik szék karfájára vetve. – Mi a fenéért vádolják meg Marcot azzal, hogy veszélybe sodor engem, amikor amúgy is ki akarnak végezni, amint befejezték a papírmunkát?

– Éppen úgy beszélsz, mint a nagybátyád.

Kérdőn néztem vissza rá a vállam felett, már úton a szék felé.

– Ő mit mondott?

– Hallottam, hogy azt mondja apádnak, hogy Calvin egész délelőtt telefonált a szobájában, de tegnap is vagy két órán át, és végig ment a zene. Tervez valamit. Rick nem tudja még mit, de azon van, hogy kitalálja.

Sóhajtva a székre huppantam, és egymás után beledugtam a lábamat a nadrágom szárába. Az elmúlt tizennyolc órában szinte végig ugyanez a farmer volt rajtam, ez volt a legkényelmesebb. Néha egy kedvenc nadrág még jobban meg tud nyugtatni, mint a csokoládé.

Ennél már csak egy erős ital tehetett volna jobbat, ami azonban pillanatnyilag szóba sem jöhetett. Észnél kellett lennem, főleg azok után, hogy sikerrel meggyőztem az összes alfát vagy ötszáz kilométeres körben, hogy teljesen megbolondultam.

A saját érdekemben kábítottak el. Ezt soha le nem mosom magamról.

– Kaci hogy van?

Jace ültében elfordult, hogy nézze, amint átimbolygok a szobán a bőrönd felé, egy tiszta felsőt keresve. Egy zuhany is jólesett volna, de efféle apróságokra nem akartam pocsékolni az időt.

– Téged akar. Mással nem áll szóba. Malone bement hozzá, de Kaci még csak rá sem nézett. Látnod kellett volna, amikor kijött. Olyan dühös volt, hogy legszívesebben el sem mondta volna, mi történt, de Lucas hallotta a folyosóról.

Lehúztam a pólót, amiben aludtam, és a sarokban gyűlő piszkos ruhák kupacára dobtam.

– Mit mondott? – fordultam vissza Jace-hez, amikor egyértelművé vált, hogy erre vár.

– Szerinte Kaci közölte Malone-nal, hogy tűnjön el, mielőtt elkezd sikítani.

– Sikítani? – Feltúrtam a bőröndben lévő ruháimat, hátha találok

valamit, ami nincs agyongyűrve. Azonban a teljes ruhatáram úgy nézett ki, mintha valaki egyetlen nagy labdává gyűrte volna – vélhetően akkor, amikor ez a valaki Kacinek keresett néhány holmit.

– Aha. És a jelek szerint Malone nem volt elég gyors, mert Kaci el is kezdte. A nappaliban is tisztán hallottuk.

Közömbösen vállat vontam, és előszedtem a bőrönd zsebéből egy fekete csipke melltartót.

– Ez nem éppen hihetetlen.

– Az *itteni* nappaliban, nem a nagy házban.

Ó! Az más.

Hátat fordítottam Jace-nek, kikapcsoltam a melltartómat és a sarokba dobtam azt is, majd beletornásztam magam a másikba.

– Eszerint jól van?

– Aha. Ez úgy egy órája volt. Azóta nem küldtek be hozzám senkit. Arra várnak, hogy felébredj és beszélj a fejével.

– És legalább szépen megkérnek rá? – tudakoltam fojtott hangon: a fejem éppen a fekete, bordás anyagú pólóm nyakán csúszott át. Azért választottam ezt, hogy emlékeztessenek mindenkit: bár felfüggesztettek, azért még végrehajtott vagyok. Pillanatnyilag.

Jace a hátam mögött fújtatott, amikor feltúrtem a felső ujját.

– Nem hiszem, hogy akárhogy is kérnének – válaszolta kedves mosollyal. – Az utolsó nagy beszéded után úgyis tudják, hogy megteszed, mert ez az erkölcsi kötelességed.

Tudhattam volna, hogy jótett helyébe seggbe rúgás jár.

A táská mélyéről kiástam ingujjakba gabalyodott hajkefém, és áthúztam a hajamon. A lófarkamat kibontották, de a gumi nem volt sehol.

Nem fordultam meg, úgy tettem fel a következő kérdést – sem az arcát nem akartam látni, sem a választ nem akartam igazán hallani.

– És mi van Marckal? Apu mit csinált?

Jace sóhajtott. Megrogyott a vállam, a kefe megállt a hajamban. Tudtam, még mielőtt kimondta volna.

– Nem adtak neki választási lehetőséget, Faythe. Mire Michael meg én visszaértünk, már vége is volt, úgyhogy nem hallottam, mi történt, de mindketten tudjuk, hogy apád sosem egyezett volna bele Marc ítéletébe, ha bármi kiutat lát a számára.

Nem!! Hogy a pokolba tehette?!

– Ez lószar, tudod te is! – Ököllet vágtam oldalba puha bőröndömet, amely ettől átrepült a szobán, és a fal sötét faborításába csapódott. A jobb kezem bütykei a szívverésem ritmusára lüktettek; a táska durva szövete felhorzsolts. – *Mindig* van választás! *Rengeteg* lehetőség van! Amiből sosincs elég, az a bátorság, a készség, hogy megnézzük, mi van még a könnyű lehetőség mögött!

Jace összevonta a szemöldökét: együtt érző arcán a harag halvány árnyéka jelent meg.

– Talán azt hiszed, apádnak *könnyű*, hogy elveszítette Marcot?

– Nem. – Lehunytam a szemem, nekidőltem a szekrénynek. – Persze hogy nem. – A fenébe is, volt idő, amikor úgy gondoltam, jobban szereti Marcot még *nálam* is. – Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy megtette. Mindig arról beszél, milyen fontos helyesen cselekedni. Visszatartani a hatalom birtokosait, el ne nyomják a szükségét szenvedőket. De azt hiszem, a Tanács többi tagjától ezt tanulta, egyre több szócséplést, egyre kevesebb tettet. Túl sok a politika, túl kevés az *igazság*. Ha ő és Rick bácsi egyszer végre kiállna a többiekkel szemben, és tényleg tisztán és világosan elmondanának mindent, egy óra alatt le lehetne zavarni az egészet.

– Meglehet, de egyáltalán nem biztos a happy end – mosolygott rám Jace szomorúan. – Szerinted te minden választ ismersz?

– Az életre? Nem. – Kiemeltem a padlón heverő bőröndből egy pár zoknit. – De erre az esetre igen. Ha apám meg akarja tartani egészben a falkáját, ideje, hogy a szövetségeseivel együtt a szája helyett az öklével kezdjen érvelni.

– És mi van, ha mindenki más is így gondolja?

– Azt nem tudom – vontam vállat. – Veszítenek, mi nyerünk, és mindenki hazamegy? A jó elnyeri méltó jutalmát, a gonosz a büntetését? A moziban nem mindig így van?

Jace szelíden megrázta a fejét, aztán mellém ült.

– Ez nem Hollywood. Ha meg akarod változtatni a rendszert, belülről kell hozzálátnod. Még ha Marc nincs is veled, hogy segítsen.

Kicsordultak a könnyeim, és a tiszta zokniba töröltem őket, bízva benne, hogy Jace nem veszi észre. Persze észrevette.

– Annyira sajnálom, Faythe.

– Nem a te hibád. – Bár tudtam, mit érez; mintha valamennyire felelős volna ő is, csak mert a kurafi mostohaapja vezette a rohamot,

amivel ki akarták billenteni az életemet a tengelyéből. Azonban ez nem róla szólt, hanem csakis Malone-ról, az ő hatalomittas, kicsinyes gyűlöletéről.

Hát jó. Talán nem tudtam megakadályozni, hogy kidobják Marcot, de ők meg *engem* nem tudnak megakadályozni, hogy vele menjek. Együtt megyünk, és ha nem találják meg, ki sem végeztethetnek, igaz?

Befejeztem az öltözködést, és nehéz léptekkel az ajtó felé indultam, hogy megkeressem Marcot, azonban Jace a semmiből elém vágott – még csak azt sem láttam, amikor felállt!

– Eressz! – parancsoltam. A fejét rázta, és szilárdan összefonta maga előtt két karját.

– Tudom, mire gondolsz, és megértem, de nem mehatsz.

– Most nincs erre idő, Jace. Tudod, hogy én mennyire...

Fájdalom suhant át a szemén, de azonnal elrejtette vaskemény eltökéltsége maszkja mögé.

– Ennek semmi köze *hosszánk*. Szeretném, ha boldog lennél, még ha nem is velem. De nem mehatsz vele.

Megpróbáltam félrelökni, de nem moccant. Még erősebben megtaszítottam: erre két kézzel elkapta két felkaromat.

– Gondolj Kacire! Te vagy az egyetlen, akivel hajlandó szóba állni. Szüksége van rád. Ne tedd ezt vele!

Bár nagyon utáltam magamat azért, ha itt hagynám, de tudtam: Kacivel minden rendben lesz. Anyám nagyon jól tudja, hogyan segítsen rajta. És Manx is.

Kirántottam volna a karomat, de Jace nem eresztett. Látva a tekintetemben az eltökéltséget, haragosan folytatta.

– A fenébe is, ne tedd ezt *Marckal*! Hát milyen élete lenne, ha vele mennél? Nap, mint nap meg kellene harcolnia érted, és még ő sem képes rá a végtelenségig!

A félelem úgy süllyedt bennem a talpamig, mint egy horgony, és a padlóhoz rögzített álltomban. Csakhogy Jace még nem fejezte be.

– Mármint feltéve, hogy a Tanács nem kezdi el kergetni, amiért elrabolt téged. És *tudod*, hogy Calvin megtenné.

Igaza volt. Ha vele megyek, Marc máris halott. A szabad területeken élnek kóborok, akik megölnék, hogy engem birtokolhassanak. Ha nem a Tanács kezére jut előbb.

Az apám pedig mérhetetlen mennyiségű pénzt és erőt fordítana a

felkutatásomra.

A pokolba az egészszel!

Lassan kifűjtam a levegőt. Amikor megadó mozdulattal leeresztettem a vállam, Jace is elengedett.

– Még nincs vége – suttoztam, amikor átölelt; a mozdulat legalább annyira felsebezte a szívemet, mint amennyire megnyugtatót. A szemembe ismét könnyek szöktek, de kipislogtam őket. *Nem* fogok többet sírni. Elég volt a sírásból. Most már a düh ideje jött el.

A düh sokkal, de sokkal hatékonyabb a könnyeknél.

Gyengéden elhúzódtam Jace-től, hogy ne érezze bántónak, és friss elszánással, eltökélt pillantással néztem a szemébe. Megteszem, amit a tanács akar. Segítek nekik Kacivel. Csakhogy a *magam módján* teszem, és ha nem tudják ezt kezelni, hát bekaphatják.

Nem volt már vesztenivalóm. Legfeljebb az életem, aminek viszont minden alkalommal, amikor valamit kívágtak belőle, egyre kisebb lett az értéke. Úgyhogy amíg eljáróm az ő táncukat, eljáróm a sajátomat is. Megtalálom a módját, hogy visszahozzam Marcot a falkába. Egy kiskaput vagy akármit.

Ha már arról nem tudom lebeszélni, hogy engedelmeskedjen, majd teszek róla, hogy a száműzetése csak időleges maradjon.

Lehajoltam, és felvettem a túrabakancsomat. Idegességemben olyan szorosra kötöttem a fűzőit, hogy szinte elszorította a keringésemet, úgyhogy meg kellett lazítanom.

– Marc mikor indul?

– A gépe holnap hajnalban száll fel.

– Most hol van?

– A szobájában – felelte Jace, és én a szobámat a Marcétól elválasztó falra pillantottam: ekkor tudatosult bennem, hogy alighanem minden szót hallott.

– Mi van a többiekkel? – Az egész ház csendes volt körülöttünk, csak a hűtőszekrény zúgott halkán a konyhában.

– A nagy házban vannak. Apád mondta, hogy téged is vigyelek át, ha felébredtél. – Kilépett mögöttem a hálósobából, átmentünk a nappalin.

– Jól van. – Kitártam a bejárati ajtót, fél lábbal kirúgtam az üveges külső ajtót is, hogy az a falba csapódott, majd vissza a kezembe. – Vedd úgy, hogy elvégezted a kötelességedet.

Jace kilépett, én pedig behúztam mögötte a külső ajtót, és egy gyors ujjmozdulattal be is zártam.

– Mit csinálsz? – tudakolta Jace a kilincset rázva. Válasz helyett becsaptam a nehéz tölgyajtót is, elfordítottam a gombot, aztán még a biztonsági láncot is a helyére akasztottam.

– Faythe! Nem tudlak átvinni, ha nem jössz velem!

– Pár perc és ott vagyok. Sétálj lassan, majd beérlek.

– Nem! Faythe! Nyisd ki azt a rohadt ajtót! – Jace ököllel vágott a külső ajtóba. Az átlátszó műanyag szilánkokra tört. Persze, ha akarja, letéphette volna az egészet a zsanérjairól, de a tömör tölgyajtón átjutni sokkal több idejébe telt volna. Egyelőre megelégedtem ezzel, és a konyhán át a hátsó bejárat felé indultam, hogy azt is bezárjam, amikor a verandáról lépéseket hallottam dobogni. Jace az ablakot verte, hogy az üveg remegett a keretben.

– Faythe, ne akard, hogy betörjem! Tudod, hogy megteszem!

Mérgemben fújtam egyet, visszaléptem a bejárat ajtóhoz, és résnyire kinyitottam.

– Fél óra, Jace! – Némán, csak a pillantásommal könyörögtem néhány percért Marckal, a külső ajtó üvegén át. – Hát olyan nagy kérdés ez egy haldokló nőtől?

– De te nem haldokolsz – felelte dühösen, és nem látszott venni a lapot.

– Tudod, nem hiszem, hogy ezzel a mostohaapád is egyetértene.

Mögöttem zsanérok nyikordultak. Megfordultam. Marc állt a szobája küszöbén, a térdén lyukas farmerben és kifakult Poison koncertfotós pólóban.

– Faythe, mi a fenét csinálsz?

– Egy kis magányt igyekszem intézni. Beszélnem kell veled, és elegendem van belőle, hogy mindenki hall minden szót, amit csak kimondunk.

Marc tétozódott, hosszú pillanatokig csak nézte a szememet. Aztán Jace-re pillantott, és bólintott.

– Marc... – tiltakozott Jace, és láttam, hogy az arcára kiül a meghasonlottság.

– Eredj! – rendelkezett Marc. Jace bizonytalanul nézett egyikünkről a másikra. Hivatalosan Marc már nem volt az előjárója, de én aztán nem akartam erről felvilágosítani; a jelek szerint Jace sem.

– A verandán fogok várni. Fél óráig. De vége az egyezésnek, ha valaki erre jön vagy felhív.

– Jól van. Köszönöm. – Próbáltam kipréselni magamból egy apró, hálás mosolyt, de Jace elfordult, még mielőtt teljesen sikerült volna. Újra becsuktam az ajtót, és igyekeztem elfelejteni a szemében ülő elhagyatottságot: most van elég saját érzelmi trágyám is, amit el kell lapátolnom. Jace-szel később foglalkozom. Feltéve, ha van számomra *később*.

– Mi ez az egész? – Marc az ajtófélfának dőlt, összefonta a karját; pólója megfeszült kidolgozott mellizmain. A koncertpóló volt az ő elképzelése a „laza péntekről”, holott még csak csütörtök volt. A negyedik napot töltöttük a hegyekben, de már megöltem egy kóbort, felkarmoltak, lelki segílyt nyújtottam egy elvadult nősténynek – és kidobattam Marcot.

Mindent egybevetve, nem a legjobb hetem eddig.

– Semmi. – Nekivettem a cipőtalpamat a csukott ajtólapnak, próbálván eldönteni, hogy kiabáljak-e vele, amiért elmegy, vagy könyörögjek, hogy maradjon.

– Nem kell elmenned, ugye, tudod? Nem szabad csak úgy hanyatt fordulnod, hogy felkínáld a torkodat Malone-nak.

Sóhajtott és fáradtan rázta a fejét.

– Ne csináld, Faythe! Ennek vége, el kell engedned. El kell engedned *engem is*.

– Nem. – Elrúgtam magam az ajtótól, utánafutottam, be a szobájába. Becsapta volna az ajtót, de tenyérral visszalöktem.

– A *fenét*, nem, nem fogom hagyni, hogy csak így elsétálj innen. Tőlem!

Marc lehuppant becsomagolt táskája mellé a jobb oldali, gyűrött ágyra, és a térdére könyökölt.

– Mit akarsz, Faythe? Mi a *keservet* akarsz tőlem? – Amikor felnézett, tűz ragyogott a szemében, a düh ismerős lángja, amelytől megugrott a szívem: hátha eléggé megmérgeződik ahhoz, hogy megmentse magát. Hogy megmentsen minket, ha még valaha lesz olyan, hogy *mi*. Én pedig mindig úgy gondoltam, hogy egyszer még lesz.

– Azt akarom, hogy *csinálj* valamit, ahelyett, hogy csak lehajolsz, és hagyod, hogy seggbe dugjanak! Azt akarom, hogy állj ki azért, amit

akarsz!

– Nem, te *nem ezt* akarod. – Felállt, a szeme még a kevés fényben is vadul villogott, és egészen közel lépett hozzám. – Kiálltam azért, amit akarok, két hónapja, és te fogtad a szívemet, a golyóimról már nem is beszélve, becsomagoltad a *kicseszett* büszkeségedbe és a függetlenségedbe, aztán szépen visszaadtad. Most meg itt állsz, és kiabálsz velem, amiért nincs kedvem eljárni ugyanazt a táncot? Ez lószar, Faythe. Miről van szó? Mit akarsz tőlem *valójában*?

– Csak annyit mondtam, hogy nem kell az átokverte *gyűrűd*! – feleltem, visszaemlékezve a szakításunk éjszakájára. – Azt sosem mondtam, hogy te sem kellenél! – A szavaim halk suttogásként buktak ki belőlem; többre nem voltam képes sírás vagy üvöltözés nélkül. – *Nem ez volt a tervem.*

Marc fújtt egyet, és hátat fordított nekem, két tenyérrel támaszkodott a komódra.

– A tervek változnak.

– Nem, ha nem hagyod!

Marc a fejét rázta, hogy dühből vagy tiltakozásul, nem tudtam megállapítani.

– Mikor tanulod már meg a leckét? Mikor nősz már fel, a *kurva életbe*, és érted meg, hogy nem te írod az összes szabályt? A pokolba, egyáltalán semmiféle szabályt nem te írsz, és nem is én! – Kihúzta magát, várakozón fordult felém, mintha igazából választ várt volna, de fogalmam sem volt, mit felelhetnék, mert igaza volt. És még nem fejezte be.

– Te nem azt akarod, hogy kiálljak a tanács ellen. Te egy *varázspálcát* akarsz, amivel addig üthetnéd az emberek fejét, amíg minden úgy nem történik, ahogy te azt szeretnéd. De tudod mit, Faythe? Az élet nem így működik. Az élet beléd mar, és minél keményebben küzdesz ellene, annál nagyobb erővel üt vissza, hogy kitépje a szívedet a mellkasodból. És ha tényleg ki akarod borítani a közmondásos bilit, hát az az igazság, hogy ha öt éve elfogadtad volna azt az „átokverte gyűrűt”, ebből az egész szarból semmi sem történt volna meg!

Dermedten bámultam rá, csak némán pislogtam, amíg a fájdalom a szívemet tépte. Mint amikor Radley felsebezte a hasamat, éppen csak ezerszer rosszabb. Személyesebb. Kínzóbb. A lélegzet egyetlen hosszú, szaggatott sóhajban távozott belőlem, a falnak dőltem és lecsúsztam a

földre, átkaroltam a térdemet.

– Sajnálom. – Marc maga mellé ejtette a karját, megadóan lehorgasztotta a fejét. Vagy megbánással. – Nem kellett volna ezt mondanom.

– De igen, kellett volna. Ez az igazság. – Ha először, amikor megkérte a kezemet, feleségül megyek hozzá, már lenne egy házunk néhány kilométerre a ranchtól, a hátsó udvarban hintákkal és homokozókkal. Semmi izgalom, semmi veszély – a számomra legalábbis. Semmi főbenjáró bűn, semmi halott ex, semmi esély kivégzésre.

– Mindent elcseszttem. Tudom. – És abban a percben, ha visszacsinálhatom, megtettem volna.

Marc mélyet sóhajtott, és a hang törékeny, fájdalmas csendbe hullott. Mindannak ellenére, amit tettem, még mindig becsült annyira, hogy ne szépítse a tényeket. Hogy ne mentsen fel. És amennyire fáj a mindez, annyira szerettem érte.

– Mondd meg, mit akarsz, Faythe! Csak mondd meg, mit akarsz, mit tegyek, és megteszem.

Újra akartam kezdeni. Időgépet akartam. Varázspálcát. De a való életben nincsen vészkijárat, és nagyon kevesen élnek boldogan, amíg meg nem halnak. A világ inkább egy lépésválasztós kalandjáték könyv, amelyből azonban a legtöbb lapot már azelőtt kitépték, hogy egyáltalán kinyitottad volna.

– Én... – A földet néztem, hogy ne kelljen állnom a pillantását, amikor kiteszem elé a szívemet, hogy egy éles szóval kettévághassa. – Én azt szeretném, ha eléggé szeretnél ahhoz, hogy itt maradj.

Tessék, kimondtam, hangosan elismertem, amit tíz hete nem ejtettem ki a számon, azóta, hogy szakítottunk. És most már késő volt visszaszívni, akármit is mond erre Marc.

Felpillantottam. Lebígygyedő ajkának vonala, kissé félrehajtott feje meglepetést tükrözött, és mint valami elnyomott borzongás, úgy suhant át az arcán a fájdalom. Amikor megszólalt, a hangja színtelenül, sebzetten kongott.

– Azért megyek el, mert szeretlek. Calvin Malone engem akar, nem téged. Ha nem vagyok itt, téged békén fog hagyni.

HÚSZ

– **T**ESSÉK? – pislantottam, sikertelenül igyekeztél értelmezni a friss információt. – Miért hagyna békén, ha te nem vagy itt?

Marc a kezét nyújtotta, és hagytam, hogy felhúzzon.

– Malone sosem díjazta, hogy apád befogadott, Blackwell pedig nem lát semmit a francos *régi szép időkön* túl. Még csak nem is ők az egyetlenek. Ez már érett egy jó ideje, és most megtalálták a módját, hogy megszabaduljanak tőlem; hogy elérjék, hogy apádnak közted és köztem kelljen választani.

Még mindig zavarodottan ráztam a fejemet.

– Nem értem. Miért választana kettőnk között?

– Malone alkut kínált neki, jegyzőkönyvön kívül, persze. Ha apád nem tiltakozik a kivetésem ellen, Malone, úgy is, mint a tanács elnöke, egyszerre eldönti, hogy a halálbüntetés mégis erős a számodra.

– *Micsoda?* Ezt nem mondhatod komolyan. – És mégis, Malone megjátszott félelme a biztonságom miatt, habár amúgy éppen a kivégzés irányába tolt, így azonnal értelmet nyert. A Marc elleni habbá vert vád is csak arra volt jó, hogy erővel vezesse apám kezét, és elérje, hogy ő kidobja Marcot.

És bevált.

Marc odébb lökte a táskát, és az ágya fejéhez ült, én pedig a szemközti matraca huppantam.

– Sajnos teljesen komolyan mondom. A nagybátyád szerint, amint én elmentem, Malone véleménye megváltozik majd. Rick úgy gondolja, figyelmeztetést kapsz majd, próbaidőt, talán hosszú időre fel is függesztenek, hogy igazának tűnjön. És a legrosszabb az egészben, hogy az a korrupt kurafi a végén még majd nagyvonalúnak is fog tűnni mindkettőnkkel szemben.

Ebben viszont tévedett. A legrosszabb az, hogy Marc nem lesz itt.

Hagytam, hogy a fejem nekiessen az ágytámlának, és a mennyezetet néztem.

– Ez annyira *igazságtalan!* A meghallgatásomnak semmi köze hozzád. Nem akarhatja, hogy apu válasszon.

De igazából mindketten tudtuk: megteheti. Ha az övé a szavazatok többsége, Calvin Malone azt tehet, amit csak akar. Mindvégig tudtam, hogy utálja Marcot, csak azzal nem voltam tisztában, milyen messzire hajlandó elmenni, hogy megszabadulhasson a díszkóbertől.

A Területek Tanácsának többi tagja eleinte elnézte apám különbségét, mert szórakoztató volt, hogy a lágyszívű oroszlán befogadja az elárvult kiscicát. Csakhogy amikor az a kiscica felnőtt, nagy lett és erős. Ám amikor az élre tört a szívemért és a falkánk vezetéséért folytatott versenyben, és így esélyessé vált egy székre közöttük – né– hányan megijedtek. Az elmúlt öt év során jó pár alfa – beleértve Calvin Malone-t is – folyamatos nyomást gyakorolt apámra, hogy adjon férjhez valaki máshoz, természetesen mind úgy gondolta, hogy a saját fiához. Apám azonban szilárdan ellenállt, és azt mondogatta, majd én meghozom a magam döntését, ha eljön az ideje.

De amilyen makrancos voltam, rácăfoltam. Minden házassági ajánlatot visszautasítottam, amit csak kaptam, Marcét is beleértve. Most, hogy hazatérve az ő visszahódításán igyekeztem, ugyanazok az alfák bepánikoltak, hogy a kóbor kerülhet közéjük a tanácsba. Malone vezetésével mindannyian készen voltak új mélységekbe süllyedni, hogy megszabaduljanak tőle.

Én pedig éppen megadtam nekik a tökéletes ürügyet.

– Szóval játszma az egész! – Keveredett bennem a düh és a megkönnyebbülés: felültem, az ágytakarót markolásztam. – Egy kicseszett játszma, és most léptek. Nekünk csak ki kell cselezni őket. Ami könnyű lesz, hiszen tudjuk, hogy nem akarnak igazán kivégezni.

Marc lassan, szomorúan ingatta a fejét, és elfordult, hogy rám nézhessen.

– Ez nem játszma, Faythe. Hatalmi vetélkedés, és már nyertek is. A halálos ítélet nem blöff. – Mély lélegzetet vett, hogy kimondjon valamit, ami láthatóan *nem* fog majd tetszeni nekem. – Először én is azt hittem, hogy csak üres fenyegetés, hogy rád ijesszenek, és engedd valamelyikük fiának, hogy teherbe ejtsen. De most, azt hiszem, találtak neked egy helyettest, egy olyan nőtényt, akinek semmi köze sem hozzám, sem apádhoz. Akivel kiügyeskedhetnek minket, ki egyenesen a saját falkánkból.

Kaci. A szaros életbe. Félelem lobbant végig rajtam, erőszakosan lüktetett a szívdobbanásaimban. Lecserélnék a makacs, önféjű

pokolmacskáját a fiatal, rémült, befolyásolható, kicsi, árva nőtényre.

– A kurafi...! – Ha rátették a kezüket Kacire, *rám* már nem lesz szükségük, vagyis többé kicsit sem lesz fontos, élek-e vagy halok. Ezt akarta Marc a tudtomra adni.

Apámat vesztés-vesztés helyzetbe hozták, és nem is érdekelte őket, mit választ. Ha Marcot, engem kivégeznek. Apunak nincs többé lánya, nincs leszármazás. Előbb-utóbb elveszíti az uralmat a falka felett, a tanács pedig annak adja azt, akinek Kacit is – valami könnyen irányítható kandúrnak.

Ha azonban apám engem választ, Marc máris nincs útban, nincs mellettem, tehát nem kerülhet be a tanácsba sem. Én megállapodok a fiaik egyike mellett, és a választott párom örökli a területeinket és apám helyét a tanácsban. Ha még mindig nem megyek férjhez, lecserélnék Kacire.

Végigfutott rajtam a hideg, kivert a libabőr.

– Ők fogják kiválasztani apu utódját. Azt hiszik, összehozhatják Kacit a saját választásuk szerinti kandúrral, minket meg kikerülnek a saját területeinken! – A fejem kóválygott, a saját gondolataim túl gyorsan száguldoztak, hogy megérthessem őket. – Valószínűleg Malone egyik fiát választják majd. – Akiből így egy szép napon alfa lesz, tag a Területek Tanácsában, vagyis gyakorlatilag *két* terület irányítása kerül Calvin Malone kezébe, ezáltal pedig ő lesz a leghatalmasabb tanácsstag. – Nem hagyhatjuk! Ha odaadják Kacit egy kandúrnak, akit ők választanak, az semmivel sem jobb sors, mint amit Miguel szánt nekem és Abbynek.

– Tudom. Visszataszító. – Marc nagyot nyelt.

– A fenébe! Remélem, tévedek, és mégsem kóbor! – Ha falkabéli nőtény, akár ha *árva* is, egy seregnyi fivér és végrehajtó keresi valahol. És akármi elől is menekült, az semmiképpen nem lehet rosszabb, mint amit Malone tervez a számára.

Vagy mégis. Mi másért hagyta volna ott az otthona biztonságát, hogy aztán hetekig vándoroljon, éhesen, betegen, sérülten?

A francba. Jó esély volt rá, hogy ez a szegény, tizenhárom és fél éves lány kalapács és üllő közé került – olyan helyre, amit én igen jól ismertem. Muszáj segítenem neki.

– Meg kell tudnunk, honnan jött és ki keresheti. Meg kell védenünk őt, Marc.

Lassan csóválta a fejét, mintha nehezeire esne a mozdulat.

– *Neked* kell megvédened, és ehhez *életben* kell maradnod. Ezért megyek el. Ez a legtöbb, amit megtehetek, mindkettőtökért. – A tekintete belém égett, megbélyegezte a lelkemet mindannak emlékével, ami valaha a miénk volt. Mindannak, amit elveszítünk, ha elmegy.

És annyira *véglegesen* mondta.

– Kell, hogy legyen más módja, hogy helyrehozzuk – kezdtem fészkelődni a pótágyon, a matrac nyikorgott alattam. – Egyedül nem tudom megvédeni Kacit, ha pedig téged is elveszítelek, az csak ront a dolgon, nem javít. – Az pedig *egészen* biztos, hogy képtelen vagyok elviselni a gondolatot, hogy nélküle éljem le az életem hátralévő részét. Még kevésbé, hogy valaha is mást válasszak helyette, márpedig előbb-utóbb rávesz a tanács. A kihallgatásomból ennyit megtanultam, ha mást nem is.

Kisöpörtem egy hajtincset az arcomból. Kétségbeesetten igyekeztem, hogy visszanyomjam a torkomban felfelé kúszó félelmet.

– Nem mehetsz! Nem engedem! Nem bírom! – A hangom megremegett, és az utolsó szónál el is csuklott.

Marc felállt, átvágott a szobán, és kinézett az ablakon, mintha fájna neki, ha rám kell pillantania.

– Nem maradhatok itt, hogy végignézzem, amint megölnék. Kérlek, Faythe! Csak engedj el.

Könnyek homályosították el a világoamat. Igyekeztem kipislogni őket a szememből, de csak potyogtak, két egyforma ösvényt égetve az arcomra.

– Ne... – Odasiettem hozzá, a ruhaujjammal törölgettem a szememet. *Ne örökre!*

– Ne tedd még nehezebbé! – súgta, amikor a kezem a mellkasához ért. – Kérlek!

Lábujjhegyre álltam, az ajkamat az övéhez érintettem. Körülvett az illata, olyan emlékeket szabadított el, amelyekre évek óta nem gondoltam már, és olyan reakciókat, amelyeket sosem felejtettem el.

– Faythe... – Elhúzódott, de követtem, az ujjaim mellizmai szívszorítóan ismerős domborulatain és völgyein kalandoztak a kopott pólón át, amelyet már több mint egy évtizede hordott.

Újra megcsókoltam, immár keményebben, követelve a választ; követelve annak beismerését, hogy még mindig van valami kettőnk

számára a világban. Hogy még mindig jelentek számára valamit. Ha emlékeztetni tudnám, mit készül maga mögött hagyni, talán kész lenne, hogy harcoljon érte. *Értünk*. Csak emlékeztetni kell...

A kezem a póló alá siklott, az ujjaim a ritkás, erős szálú szőrzetbe akadtak a hasán. Mély lélegzetet vettem, az illata betöltött.

A szívem hevesen dobogott, a lélegzetem felgyorsult. Magasabbra csúsztattam a kezeimet, ujjaim alatt éreztem teste melegét. Mély, elnyújtott nyögést hallatott, bár összepréselte az ajkát, hogy visszafojtsa a hangokat, amelyek pedig, tudtuk mindketten, felszakadtak volna belőle, ha hagyja.

– Faythe, kérlek... – De nem lépett hátra, és nem is tolt el magától.

Bordáról bordára haladva, lassú centinként toltam egyre feljebb a pólóját, a végén újra lábujjhegyre álltam, és végighúztam az ajkamat az állán. Imádtam a borostája durva, férfias érzését. A kezem közben nem állt meg, az ujjaimat szétterjesztettem, a mellizmait cirógattam. Most már Marc is elnyílt szájjal zihált.

– Fel a kezekkel – súgtam egynapos szakállába. Engedelmesen felemelte a karját, én áthúztam a pólót a fején, aztán hagytam, hogy a padlóra hulljon mögötte. A mellkasát, a karjait simogattam; a saját pulzusom zúgásától alig hallottam az ő szívverését.

– Faythe, nem kell...

– Csss. – Az ajkaim szétnyíltak, a fogaim finoman belecsíptek az állába, majd végigharapdáltam a füléig, ahol a csodálatos, zsongító Marc-illat egészen elmélyült. Dorombolva a számba vettem a fülcimpáját. Óvakodtam, nehogy ráharapjak, de amikor meghúztam, végre az ő keze is megtalálta a csípőmet, és megmarkolta; hátrahajtotta a fejét. Az arcomon éreztem mély, torokhangú mordulását.

Lejjebb kezdtem csókolni, a nyaka édes, forró hajlatát. A felsőm alá nyúlt, a saját pulzusa ritmusára kezdte gyúrni a derekamat. Formálatlan gyönyörhangokat búgtam a torkába, és még közelebb léptem, az ágy felé irányítva kettősünket. A keze a nadrágomba csúszott, vadul, birtoklón markolta meg a fenekemet. Forrónak éreztem a tenyerét, az ujjait csodálatosan erősnek, akaratosnak.

Annyira jó illata volt: közeli, ismerős, biztonságos, mégis veszélyes. Nem tudtam betelni vele. Összeért a szánk, és amikor én kinyitottam a sajátomat, az ő ajka is elnyílt, hívogatón. Megint végigcsúsztattam a kezem a felsőtestén, most lefelé, amíg el nem értem

a farmerje derekát.

Átlöktem a gombot a lyukon; ő a felsőmön át simogatott, a villámig. A keze a hajamba gabalyodott, hátrahúzta a fejemet, hogy jobban hozzáférjen a számhoz. A csókunk elmélyült. Letaszítottam a nadrágot a csípőjéről, erővel fogtam vissza magam, hogy ne fonjam a dereka köré a lábamat úgy, amint ott áll. Két és fél hónapja már, hogy nem érintett meg így, és csak perceink voltak az elkerülhetetlen közbelépés előtt.

A türelem mégsem bizonyult könnyű erénynek.

Marc is érezte a sodrást. Eleresztette a hajamat, és a felsőmhez kapott: az ajkaink csak annyi időre váltak szét, hogy áthúzza a fejemen a fekete textilt. Megfordult velem: a térdhajlatom most az ágy szélét érte, az ujjaim a hátán játszadoztak. Újra lecsapott a számra, közben már a nadrággombomat kereste. Egy pillanat, és a farmerem, benne a bugyimmal, az ágy mellé esett.

Marc átkarolt, a melltartóm kapcsával babrált, amíg én letoltam a bokszerét és belekapaszkodtam a dereka hajlatába, gránitkemény combizmaiba. Vágytól tüzelve felmordult, megfeszült ölelő karja. Reccsent az anyag, a melltartóm lecsúszott a karomon: a kampócskák kiszakadtak a hurkokból.

A fenébe. Ez egy jó melltartó volt. De Marc jobb. Megéri, akárhány ruhadarabomat is kívánja tönkretenni, ha pedig marad, az egész ruhatáramat elszaggathatja.

Hagytam leesni a melltartót, ő is kilépett az alsónadrágjából. Amikor újra a szemembe nézett, egyik kezemet a mellkasára tettem, és megkerültem. Az ujjaim majdnem eltakarták a régi, fehér hegeket, amelyeket egy örült kóbor metszett a bőrébe tizenöt éve. Tudtam, hogy utálja a hegeket, de én szerettem őket, mert az a sebesülés hozta őt az életembe. Állandó emlékeztetője volt a pillanatnak, amely elvett tőle mindent, amit addig ismert, és egymásnak adott kettőnket.

És annyi idő múltán, annyi lopott pillanat után, tengernyi vágy után, most elmegy – hogy megvédjen *engem*. Már korábban is volt, hogy elváltunk, legtovább akkor, amikor öt évre elmentem az egyetemre. De ez most más volt. Amíg vissza nem szerzem a jogait, nem lesz ott a vendégházban, vagy hátul az erdőben, vagy nem várja majd, hogy hazaérjek az iskolából. Valóban eltűnik, elérhetetlenné válik, hivatalosan is *persona non gratává lesz*.

De csak holnaptól. Most betöltötte az egész világomat. A mellszőrzete csiklandozta a tenyeremet, a szíve az ujjaim alatt vert, az illatától nehéz volt a levegő. Minden gyönyörteli nyögése, minden türelmetlen mordulása végigvibrált rajtam is. Hamarosán a szabad területeken lesz. De addig az enyém, és azt akartam, hogy emlékezetesen búcsúzzunk.

Rámosolyogtam és hanyatt löktem. Engedelmesen az ágyra zuhant. Apró, diadalmas borzongás bizsergett végig a gerincemen, hogy a legalján megálljon, és mély, kitartó pulzássá erősödjön.

Rávetettem magam, combjaim közé szorítottam a csípőjét, a kezem ismét felfedezőútra indult a bőrén. Marc megmarkolta a csípőmet, szorosan magához húzott, alteste ívbe feszült, elemelkedett az ágyról, újra és újra. Kapkodtam a levegőt. A térdemmel szorítottam, összekulcsolva kettőnket: férfiassága legérzékenyebb pontjaimhoz préselődve lüktetett.

Kiegyenesedtem, a szemébe néztem, és bólintottam. Két kézzel megemelt, vezetett. Behunytam a szememet: tudtam, végig nézni fogja az arcomat.

Lassan, lassan engedte, hogy ráereszkedjek, centiről centire, amíg a combom a csípőjéhez nem ért. Észre sem vettem, hogy visszatartom a lélegzetemet, amíg egy elégedett sóhaj ki nem szökött a számon. Gyönyörűség, valami egyértelműen jó dolog, amit soha, de soha máskor nem éreztem, csak amikor így kapcsolódtunk össze, amikor a szívünk együtt dobolt, a lélegzésünk a másik ritmusát követte.

Éreztem, hogy ő is sóhajt, aztán a szívünk következő dobbanásával előrelöktem a csípőmet, hátravettem a fejemet, az alsó ajkamat beharaptam, úgy összpontosítottam. Nyöszörgött alattam, dobálta magát, akkor újra ráereszkedtem.

Lassan kezdtük, meg-megállva, hagytuk, hogy a gyönyör fokozódjon bennünk. De nem sokáig. Olyan régen volt, és olyan kevés volt az időnk...!

Lehúzott, hogy újra megcsókolhasson, és amikor felemelkedtem, elkapta a csípőmet, így már ő irányította, hogyan mozduljak, fel-le, vadul, amíg izmaim rá nem feszültek. Az olcsó ágynemű dörzsölte a térdemet, de alig vettem észre: a másik, édes súrlódás foglalt le, ahol a testünk összeért. Még szorosabban markolt, még jobban gyorsult a ritmusunk: verejték ütőn ki a mellkasán, sikamlós réteget képezett a

tenyerem alatt, összeránduló-elernyedő combizmainak megállás nélküli munkája magasra, egyre magasabbra emelt ki Marc öléből, aztán keményen összepréselt minket megint. Egész testében megfeszült alattam, mindannyiszor felnyögött, amikor hozzásimultam, én pedig levegőért kapkodtam. A vágy egyre emelkedett bennem, amíg aztán egyetlen utolsó, durva lökéssel összerándult, az ujjai véraláfutás-keményen a húsomba vájtak. Vele együtt reszkettem zihálva, gondolkodásra képtelenül, abban a végtelen pillanatban.

Amikor felnéztem, hónapok óta először mosolyt láttam az arcán. A kéz nyomában megkönnyebbülés futott át rajtam. Ernyedten ráborultam, a vállára fektettem az arcomat. Marc összefogta a hajamat, aztán szétterítette az ágyon, simogatta vég nélkül. Még mindig egyenetlenül szedte a levegőt, a szívünk együtt vágtatott a közösen teremtett ritmusban.

Öt teljes percig hevertünk az ágyon, olyan közel, amennyire csak lehetett anélkül, hogy újakezdjük. Bár parázslott bennem a düh a tanács ellen, és az elkábításom miatt is, a szemem le-lecsukódott, amikor Jace óvatos kiáltása törte meg a csendet.

– Hé, ti ott? Nem akarok semmit félbeszakítani, de mintha egy ajtót csaptak volna be. Azt hiszem, a nagy házban.

– Kösz! – kiáltottam vissza, át két szobán és két zárt ajtón. Vonakodva felkeltem, visszavettem a bugyimat és a nadrágomat, miközben Marc az ágyról figyelt, még csak nem is tett úgy, mintha felakarna kelni. Semmi fontos dolga nem akadt, talán most először, amióta az eszemet tudtam.

Már felvettem a melltartóm pántját is a vállaimra, amikor eszembe jutott, hogy a kapcsok tönkrementek. Színlelt mérgemben fintorogva Maréhoz vágtam, és vigyorogva a saját szobámba indultam egy másikért.

– Tartsd meg emlékebe!

– Azt hiszem, keszkenőt szokás adni. Vagy fotót.

– Bocs, egyik sincs nálam. – És közben tudtam, hogy bár hülyéskedtem, de eltette a melltartót, mert az én illatomat őrizte. A macskák számára a szaglász az emlékek hordozója, még sokkal inkább, mint az embereknek. Ez volt annak is az oka, hogy csak arra vártam, hogy örizetlenül hagyja a holmiját, és máris le akartam nyúlni az egyik pólóját.

Öt perccel később apám és a bátyám lépett be a bejárati ajtón. Én egy halomnyi, nem sokkal azelőtt még fagyott amerikai palacsinta előtt ültem – na és, ha éjjel fél egy van? Marc a második tálnyi Chocula grófról elnevezett reggelizőpelyhet lapátolta befelé, én azonban valami forróra és édesre vágytam, hogy visszaszerezsem az imént elégetett kalóriákat.

Jace a nappaliban várt, és amikor apám megérkezett, elésietett, hogy elmagyarázza: át akart ő vinni a nagy házba, csak előbb hadd egyek valamit. Apám csak legyintett a mentegetőzésére.

– Úgyis beszélnem kell vele – mormolta, aztán elért hozzá az illatom, és borús arcára visszafogott mosoly ült ki, amely elárulta: pontosan tudja, mit csináltunk.

Tudtam, hogy időt kellett volna szakítanom a zuhanyozásra. Addig fogom Marc illatát viselni, ő pedig az enyémet, amíg le nem tusolunk.

Bár majdnem egészben nyomtam le a palacsintákat, mégis Marc végzett elsőnek az evéssel. Amikor befejezte, felálltam vele én is, a tányéromat a maradékkal Jace felé csúsztattam, és bementem a nappaliba. Marc mellém ült a kanapéra, és egységfrontként néztünk szembe apámmal.

Éppen akkor jöttünk össze ismét, amikor a politika majd elválaszt minket. Nagyobb balszerencsém csak akkor lehetett volna, ha egy létra alatt váltok alakot, és közben eltörök egy tükröt.

– Feltételezem, mindent tudsz – helyezkedett el apám fáradtan a jobb oldali karosszékekben, nem törődve annak gödrös karfájával és túl mélyre ült párnáival. Már a testtartásából is tudtam, nem számíthatok bocsánatkérésre, amiért lenyugtatóztak. A fenébe, még talán hálás is lehetek, hogy nem a régi módszerrel ütöttek ki – szó szerint.

– Aha. – Tétováztam, rákényszeríttem magam, hogy visszanyeljem apámmal szemben érzett dühömet. Ilyen döntést aligha hozott meg könnyű szívvel. – Azt is mondták, hogy nem volt választásod.

Bólintott.

– Akármennyire is fáj beismerni.

Csaknem egy percig nem szólalt meg senki, csak Michael órája ketyegett, és Jace rágta a palacsintát. És akkor nem bírtam tovább.

– Szóval, hogy lesz? – pillantottam apámról a bátyámra és vissza. – Marc egy időre kiköltözik a szabad területekre, aztán találunk valami

módot, hogy visszahozzuk? Igaz? Tehát mennyi időről beszélünk? Néhány hónap?

Michaelt egyszerre rendkívüli módon érdekelni kezdte a cipője orra, az én gyomromban pedig megmoccant a palacsinta.

– Egy év? Ennyire biztosan nem lesz hosszú.

– Nem hiszem, hogy ennyire könnyű lesz – bökte ki végül a bátyám.

– Malone és Blackwell halálosan komolyan veszik, az ügyet, és mások is vannak a tanácsban, akik támogatják őket. Ha apu visszavonja a szavát, pláne, ha csak néhány hónap elteltével, hitelét veszti velük szemben. Azt pedig igazán nem engedheti meg magának épp most.

Apám összevonta a szemöldökét, mintha ellenkezne, de nem tehetné. *Nem* jó jel. De hát mégsem hagyhatják Marcot örökre a szabad területeken. De még csak évekre sem: az is túl hosszú.

– Fiúk, ne már! Biztosan van kibúvó. A Területek Tanácsának több értelmetlen szabálya és szabályzata van, mint a történelem akármelyik kormányzó testületének. Biztos vagyok benne, hogy megtaláljuk a kiskaput. Michael, kérd ki a régi jegyzőkönyveket, keress precedenst. Jace és Marc visszatartja a farkasokat, és én... én csinálok egy kis kávé.

Ez legalább bizonyítja, hogy másra is jó vagyok, nem csak megöletni, fejbe veretni és kirúgatni az embereket.

– Faythe... – Apám kinyújtotta a kezét, de elrántottam a kezemet.

– Nem – ráztam a fejem vadul, és úgy szorítottam össze az ujjaimat az ölemben, hogy elfehéredtek a bűtykeim. – Apu, ezt nem hagyhatjuk. Tulajdonképpen mibe mentél bele? Mondd el szóról szóra. Kell, hogy legyen értelmezési lehetőség a megfogalmazásban. Például, szabtak határidőt erre az úgynevezett száműzésre?

– Elég, Faythe. – Marc tette a kezét a kezemre, és nem volt szívem elhúzódni tőle, hiszen nem tudhattam, mikor érint majd meg legközelebb. – A dolog eldőlt, és nekünk még meg kell hozni néhány fontos döntést.

– Mint például? – Hogy mennyi ideig kell Marcnak a kinti életet tettetnie, mielőtt visszahoznánk? Hogy mi legyen a visszafogadási ajándéka?

Sóhajtott.

– Hogy ki legyen az utódom. – Apámra pillantott. – Olyan valaki kell, akiben megbízunk, és van is már néhány év tapasztalata. Arra gondoltam, esetleg Brian Taylor.

– Micsoda? – fordultam felé: hirtelen félelem csípte az idegvégződéseimet. – De hát nem leszel annyi ideig távol – erősködtem, makacsul kapaszkodva az elképzelésbe, hogy visszahozom Marcot. Valahogy. – Majd kerül új bolha Malone bundájába, és elfeledkezik rólad, akkor pedig megtaláljuk a módját, hogy visszagyere.

– Faythe – Marc megfogta és megszorította a kezemet, aztán a szemembe nézett, állta a pillantásomat. – Ez eldőlt. Ha van egy kis szerencsénk, nem véglegesen. – Megint apámra pillantott, és a szemem sarkából láttam, hogy az alfa bólint. – De hosszú idő lesz.

– Ne... – Hallottam és gyűlöltem a gyengeséget könyörgő hangomban, azonban képtelen voltam elnyomni. – Ne most. Ne mindezek után. – Elakadt a szavam, és amíg küszködtem, hogy összeszedjem maradék önuralmam, megláttam a konyha küszöbén ácsorgó Jace-t, és az arcán a saját szenvedését. – Talán Marc a szabad területekről is dolgozhatna neked. Tudod, határvédelem, latrok levadászása... – visszanyeltem az elcsukló zokogást –, és persze időnként haza kellene jönnie, hogy jelentést tegyen.

– Faythe, ezt is megpróbáltam – felelte apám gyengéden. – Én sem akarom elveszíteni, és megtettem mindent, amit tehettem, hogy határt szabjak a dolognak. De Malone egy makacs kurafi, és Paul Blackwell ebben az ügyben határozottan támogatja. Nekünk pedig egyetlen adunk sincs. Marc nem léphet a falka területére, amíg tart a kiutasítása.

– Rendben – bólintottam, de nem azért, mert egyetértettem volna vele, hanem mert éppen most gördített az utamba egy leküzdeni való akadályt. Egy kiindulási pontot. De gondolkodnom kellett rajta. Hogy hogyan fordíthatnám a javunkra...

– És amíg távol van – folytatta apám, visszapillantva Marcra –, kell helyette valaki más. Nem mint a végrehajtók vezetője, természetesen. Annak megteszem Vicet vagy Ethant. De akkor is kell még négy mancs.

Az ezt követő vita nagy részére nem figyeltem. Nem érdekelt Marc helyettesítésének kérdése. Azonban tíz perccel később az apám becsukta maga mögött a szobája ajtaját, és nem sokra rá meghallottam, amint anyámmal beszél telefonon, alighanem még több embert kért. Így is kevesen voltunk, ha pedig még Marc is elmegy, a helyzet csak romlik.

Tizenöt rövid óra.

Marc a verandán megszorította a kezemet, lassú csókkal búcsúzott,

aztán Jace leterelt a lépcsőn. Akkor már dühös voltam. Úgy masíroztam a nagy ház felé, mint egy nő, akinek semmi félnivalója, de mindenről bizonyosságot kell tennie. Jace mögöttem loholt.

– Faythe, megállnál? – szólt utánam félúton. – Beszélni szeretnék veled.

– Hát mondd! De gyorsan. Valamit el akarok mondani a tanácsnak is, és még azelőtt, hogy elmúlna a kedvem. – És különben sem hoztam magammal kabátot, márpedig fagyos volt a levegő.

– Hát, ezt meg kell hallgatnod, úgyhogy állj meg egy percre! – Elkapta a karomat, és maga felé fordított: dühös pillantásomat komor arccal állta. Kiszabadítottam magamat. – Brett ágya mellett is ültem, amíg te a nyugtatót aludtad ki. Mondott valamit, amiről tudnod kell.

Jace közelebb állt Bretthez, mint bármelyik másik féltestvéréhez, de arra nem emlékeztem, hogy korábban valaha is elmondtak volna egymásnak fontos dolgokat. Vagy akár egy üdvözlésnél több szót váltottak volna.

A szavak sürgető felhangja idegesített, összevontam a szemöldökömet.

– Mi a baj?

Jace egy pillanatra lehajtotta a fejét, mintha zavarában nem tudná kinyögni, amit akart. De aztán fújt egyet, és friss elszántsággal nézett újra a szemembe. – Hallottam, amikor Marc elmondta, miért engedte el őt az apád. – Ha ezt meghallotta Jace, akkor mást is... – Attól félek, ha megtudja, amit most elmondok neked, nem megy el mégsem, és Calvin a kivégzésedet fogja erőltetni. Úgyhogy meg kell ígérened, hogy nem mondd el neki.

– Jace, ha tényleg ennyire fontos, tudnia kell róla.

– Igen. – A homloka ráncba szaladt, a vonásait eltorzította a dilemma. – De nem fogom tétnek feltenni az életedet, még ezért sem. Szóval ígérd meg, vagy hallgatok.

Akaratlanul is elmosolyodtam.

– Tudod, hogy előbb-utóbb rájönnek.

Bólintott.

– De azt is tudom, hogy most épp nem érsz rá, hogy szimatolósat játssz. Nem, ha távol akarod tartani magadat a bajtól, vagy ha segíteni akarsz annak a szerencsétlen lánynak.

Ezzel megfogott.

– Rendben van, nem mondom el neki. – *Közvetlenül legalábbis nem.* – Elő a farbával!

Jace sóhajtott.

– Amikor a meghallgatásodnak vége, Calvin benyújtja majd az indítványt, hogy mozdítsák el apádat a Területek Tanácsának éléről.

HUSZONEGY

– **H**OGY ELMOZDÍTSAK? – Hiába kerestem a jelét Jace arcán, hogy csak valami nagy, rossz viccet csinál velem éppen: tökéletesen komoly maradt, és láthatóan éppen annyira dühös a dolog miatt, mit én magam.

– Aha. – Párafelhő kísért a rövid választ. – Calvin azt mondja, jó néhány alfa támogatja, bár neveket még nem mondott. Legalábbis Brettnek nem.

Na igen: azért én meglehetősen biztos voltam benne, hogy meg tudnék nevezni néhányat.

Rettegve lehunytam a szememet: ki-be hajtogattam az ujjaimat, hogy a fagyos hidegben meg ne dermedjenek a kezeim.

– Milyen alapon?

– Amiért információt tartott vissza a Területek Tanácsa elől. Mert Andrew, Manx és Luiz után indult, anélkül, hogy a többi falkát riasztotta volna. – Luiz az a kóbor volt, aki a területünkön és annak környékén gyilkolt meg több emberi sztriptíztáncost. Jace megdörgölte a felkaromat, hogy felmelegítse, és amikor felnéztem, folytatta. – Cal szerint Wes Gardnernek meg kellett volna adni az alkalmat, hogy beszálljon. Azt pletykálják, Wes rohadt dühös, amiért nem bosszultuk meg Jamey halálát. Nem lennék meglepve, ha kiderülne: ő az egyik alfa, aki Calvint támogatja.

Wes Gardner a Nagy-Tavak környéki területek alfája volt, és a testvérét, Jamey-t, a mi falkánk befogadott tagját, Manx ölte meg néhány hónappal korábban. Megvolt a szándékunk a bosszúra, de amikor rájöttünk, hogy a gyilkos egy terhes, megkínzott, érzelmileg instabil nőstény, a dolgok *bonyolulttá* váltak.

És az apám ugyanazért cselekedett a Területek Tanácsának megkérdezése nélkül, amiért én engedély nélkül sétáltam be Kaci szobájába – a hivatalos út mindig egy örökkévalóság, és amíg az alfák az üres szalmát csépelik, emberek halnak meg. Nagyrészt azért, mert a Calvin Malone-hoz hasonlókat jobban érdekli a politikai kardcsörgetés, mint hogy ténylegesen segítsenek is azokon, akik tőlük függenek.

Az a tébolyult kurafi!

– Meg kell mondanunk apunak.

– Aha, meg is mondom neki, amíg te majd Kacivel beszélsz. De Brett azt akarta, hogy te tudd meg először. Azt gondolja, tartozik neked, amiért megmentetted az életét. És azt üzeni, hegyezi majd a fülét, hátha akad még valami.

Bólintottam, de már kiléptem, hogy felpozsdítsem a vérkeringésemet.

– Köszönd meg a nevemben, kérlek!

– Már megtettem – mosolygott Jace.

A düh olyan hevesen zsibongott bennem, hogy a bőröm bizsergett tőle, amíg a nagy házba nem értem. Feltéptem a bejárati ajtót, átrobogtam a nappalin, el a nagybátyám és Lucas mellett, eltökéltem, hogy most az egyszer beolvasok Calvin Malone-nak. Megfenyegetett, hogy kivégez, száműzetésbe küldte Marcot, és most apám tanácsbeli székére tör. Ha valaki nem rángatja vissza a korrupst seggét a földre hamarosan, a kurafi nemsokára azt fogja hinni, hogy még repülni is tud...

Nyikorogtak a rugók, ahogy az unokabátyám felállt, és Jace mellett utánam indult, látványosan védve a hátamat, mint valami keményfiú-különítmény két tagja.

Végigmasíroztam a folyosón, be az ebédlőbe, ahol Malone és Blackwell tanácsosok ültek az asztaluknál, és csirkeraguval meg tésztával tömték a fejüket a tehénmintás kerámiatálakból.

Amikor a szeme sarkából meglátott, Malone kanala megállt a levegőben félúton, aztán lassan visszaereszkedett a tányérba.

– Miss Sanders – biccentett udvariasan, amivel csak még jobban felbosszantott. A jó modora azt jelezte, hogy most, megszabadulva Marctól, akár nagyvonalú is lehetett. A hozzá hasonló nyálkás kis pöcsök más körülmények között ritkán barátságosak. – Mit tehetünk magáért?

Jó néhány kifejező válasz villant át az agyamon, de a lényegnél maradtam: ha Paul Blackwell hivatalosan még nem állt át a Sötét Oldalra, egy újabb kitörésem könnyedén átlökheti. Ezért nyugodtan, éretten, okszerűen igyekeztem kiállni magamért – vagy az egésznek nagyon hamar vége lehet.

Lassú, mély lélegzetet vettem.

– Jace szerint valamit várnak tőlem.

Malone a szóhasználatomat hallva összeszorította az állkapcsát. Szándékosan fogalmaztam így: várják, nem akarják, vagyis *szükségük* van rám. És ha Malone a segítségemet akarja, hát kérje. Szépen.

Jace mostohaapja mereven bólintott.

– A nőstény...

– A neve Kaci Dillon – szakítottam félbe, és kicsinyes elégedettség töltött el, látva, hogy a keze megszorul a kanala nyelén. Ez megint csak egy olyan adat volt, amihez nem jutott volna hozzá, ha én nem adom meg neki.

– Természetesen. *Kaci* láthatóan kötődik magához, mi pedig tudni akarjuk, honnan jött, melyik falkából. És hogy hogyan került ide.

Micsoda? Semmi legyen szíves?

Mély lélegzetet vettem, és hátranéztem a vállam felett. Örömmel láttam, hogy Jace és Lucas még mindig mögöttem van, bár megálltak az ajtóban.

– Hát jó – néztem vissza Malone-ra. – Megteszem magának. De elvárok valamit viszonzásul.

Calvin arca elvörösödött mérgében.

– Nincs olyan helyzetben, hogy bármit kérjen.

– Nem is kérem.

Mögöttem Jace kuncogott. A szám sarka mosolyra húzódott.

– Mit akar? – kérdezte Blackwell, mielőtt Malone kigondolhatott volna valami eredeti fenyegetést az életemet vagy szabadságomat illetően.

– Engedélyt Marc számára, hogy minden második hétvégén meglátogathassa a ranchunkat. Nevezze házastársi beszélőnek, ha akarja.

Most már nem is tudtam elnyomni a mosolyt. Malone teljes érvrendszerre, amivel kidobatta Marcot, azt célozta, hogy megpróbálhasson beleerőszakolni egy kapcsolatba egy olyan valakivel, akit ő a következő generáció alkalmasabb nemzőjének tart. Lehetőleg az ő egyik fiával.

Ez az igény most az egész tervét borítja.

Malone arca egyetlen pillanat alatt cseresznyepirosról kertitörpe-vörösre váltott.

– Nem. Soha. Egy kirakott kandúrnak semmi dolga a falkák területein, és főleg semmi dolga magával.

– Rendben. Akkor menjen és kérdezze ki Kacit maga.

Sarkon fordultam, és már félúton voltam az ajtó felé, amikorra Blackwell szóhoz jutott.

– Ne *merészeljen* csak így elsétálni, amíg azt nem mondjuk!

– Miért ne? – Visszafordultam. A tanács legidősebb tagja már állt, ráncos kezével az asztallapra támaszkodott, hogy az egyensúlyát megtartsa. *Akkor lássuk, hová mutat a mérleg nyelve a halálos ítéletem ügyében.* – Nem végeznek ki úgyis, akármit teszek?

Az öreg arcra meglepetés ült ki, aztán zavar; Blackwell Malone-ra pillantott. Ez most azt jelentené, hogy *részt is vett* Malone főbenjáró-büntetéses blöffjében, vagy csak tudott róla? Nem tudtam eldönteni.

– Most, hogy ezt tudom, egyáltalán nincs már kedvem megtenni, amit akarnak. Mit tehetnek velem, kétszer ölnek meg? – Hátrapillantottam Jace-re, a lopott félmondat gazdájára, aztán vissza az alfákra. – Ha legközelebb manipulálni akarnak valakit, ne feledkezzenek meg róla, hogy a nyomorultnak valamicske reménye azért maradjon, amitől hajlandó lesz együttműködni. Egyszerű trükk, de beválik.

És teljesen meghaladja Malone felfogását – legalábbis úgy láttam, ésszerű maszkja mögött a nyomás már közel van a robbanáshoz.

Vállat vontam, és csipőre tett kézzel figyeltem Malone-t.

– Nos, megegyeztünk, vagy felkészült, hogy felmenjen, és kedves legyen Kacihez? Hallottam, hogy *híresen* jól kijönnek egymással.

Másodpercekig senki sem szólalt meg. Malone és Blackwell egymást nézte, és leolvashattam az arcukról, hogy képtelenek dönteni anélkül, hogy előttem vitatnák meg a lehetőségeiket. De kutyaszorítóban voltak, és ezt tudták is. Legalábbis Malone tudta.

Mielőtt felhasználhatta volna Kacit a kis színdarabjában, meg kellett bizonyosodnia, hogy nem jön-e utána egy hadtestre való feldühödött fivér és végrehajtó. De ha nem, akkor sem árt a bizalmába férközni, rávenni, hogy együttműködjön. Azonban egymaga egyikre sem volt képes: szüksége volt rám. Nem mintha valójában *neki* akartam volna segíteni.

– Rendben. Megtudakolja hová való, hogyan került ide, melyik falkából jött, és Marc meglátogathatja majd.

– Kéthetente – szögeztem le. Malone a fejét rázta.

– Évente.

Az arcába nevettem, és élveztem.

– Havonta, vagy kiszálltam.

Jace mostohája morogva bámult rám, és megint a fejét kezdte rázni. De Blackwell ekkor oldalba könyökölte alfatársát, hogy hallgasson, és éles, csillogó fekete tekintettel nézett rám.

– Hathavonta. Vagy elfogadja, és boldog vele, vagy elhívom a lányunokámat, hogy barátkozzon össze az új nőténnyel, és akkor örökre elbúcsúzhat a szeretőjétől.

A francba. Tudom, mikor találnak rajtam fogást, és az undorból ítélve, amely kiült Blackwell arcára, amikor a szeretőmnek nevezte Marcot, ez most történt meg. Mégis, kiálltam Malone ellen, fel is bosszantottam, és még azt is elértem, hogy ne tudja Marcot végleg kitaszítani az életéből.

Győzelemtől ragyogva rábólintottam.

– Rendben.

Az emeleti folyosó végén elszedtem a Kaci ajtajába őrnek állított kandúrtól – Paul Blackwell egyik végrehajtójától, akit alig ismertem – a saját ruháim csomagját. Fogalmam sem volt, hogyan került hozzá az öltözet, amiért Jace-t küldtem korábban, de örültem neki, mert teljesen kiment a fejemből hogy a szegény lány még mindig meztelen.

Hónom alá szorítottam a ruhákat, és bekopogtam. Nem kaptam választ. Újra kopogtam, aztán lenyomtam a kilincset és becsusszantam a résen. Kaci ugyanabban a sarokban hevert a földön, összekucorodva, egyetlen vékony takaró alatt, a késő novemberi hideg ellenére is. Keskeny mellkasának egyenletes emelkedése-süllyedése elárulta, hogy alszik.

A közelebbi ágyra tettem a ruhákat, és a lánytól néhány méterre térdre huppantam. Félttem, hogy ha hirtelen ébresztem fel, megriad és összezavarodik, és kénytelen leszek lefogni. Pedig már éppen elég dolgon ment keresztül anélkül is, hogy velem kelljen birkóznia.

Úgyhogy vártam.

A pillantásom az arcára tévedt. Annyira... *normálisnak* nézett ki – azt leszámítva, hogy a földön aludt. És hogy túlságosan sovány volt. És hogy a haját sár és ágtörmelék szennyezte. De az arca a világ bármelyik tizenhárom éveséé lehetett volna. Szép formájú ajkai, hosszú pillái, mondjuk, egy középiskolás softballjátékosé, vékony ujjai, amelyek a takarót húzták az álláig, egy másik életben zongorán játszhattak volna.

És talán fognak is még, egy nem is olyan távoli napon.

Ám a bennem élő pesszimistának komoly kételyei voltak. Valami szokatlant láttam ebben a lányban, valamit, ami eltért minden nősténytől, akit csak ismertem. Talán, hogy elárvult. Talán ennyi elég volt, hogy felkeltse benne azt a vad, túlélő elszántságot, amelyet a szemében megpillantottam, akárhányszor csak eltűnt onnan a félelem. Mégsem tudtam kivenni a fejemből a gondolatot, hogy másról van szó. Valamiről, aminek köze van az egyedüllétéhez, ahhoz, hogy nem veszi körül a fivérek és végrehajtók szokásos gubója.

Amíg figyeltem, a szeme megmozdult zárt szemhéja alatt, egyre szorosabban markolta a takaró szegélyét. Álmában felnyögött: az akaratlan hangból kicsengő leplezetlen félelem felzaklatott. Mielőtt meggondolhattam volna, már nyúltam is felé, és kisöpörtem egy sártól összetapadt hajtincset a homlokából. Olyan törékeny volt, annyira védtelen... elsőprő vágy ébredt bennem, hogy megóvjam. Még a levegőben is érezni lehetett.

Még egyszer végigsimítottam a haján, és akkor hirtelen észrevettem, hogy már nem emelkedik-süllyed a mellkasa. Nem lélegzett. Elhúztam a kezem, pánik öntött el. Kaci megmerevedett, kinyújtotta a lábát a takaró alatt, a szegélyt szorongató kezén elfehéredtek a bűtykök. *A fenébe!* Görcsroham van?

Aztán egy apró, sebes moccanás visszatérítette a figyelmemet az arcára. Nyitva volt a szeme. Nem görcsölt: ébredezett.

Rettegés jelent meg a mogyorószínű tekintetben, de a lány nem mozgott. Úgy maradt ott fekvve, mintha nem vehetném észre, amíg moccanatlan marad.

– Kaci? – Nyugodt törődést igyekeztem sugallni, nehogy felizgassam, azonban nem vált be. A hangom hallatán összerezett és sietve elmászott tőlem, amíg a háta a sarokba nem szorult – onnan morgott rám mély torokhangon, és olyan arccal, mintha a dühe elegendő lenne, hogy elijesszen.

Talán így is lett volna, ha még mindig macska.

A pokolba is, nem emlékszik!, jöttem rá csodálkozva. Most ébredt fel egy idegen helyen, miután heteket töltött macskaként. Fogalma sincs, hol van, alighanem azt is elfelejtette, ki vagyok *én*, és még azt sem vette észre, hogy már nem bundás.

– Én vagyok az, Faythe. – Hátranyúltam, az ágy felé, anélkül, hogy

a szememet levettem volna Kaciról. Kitapogattam a puha, bolyhos anyagot, és lassan elé tettem. – Hoztam neked néhány ruhát.

A pulóverre lesett, és közben alighanem meglátta a saját karját, vagy valamelyik másik emberi testrészét – amelyek visszahozták a korábbi események emlékeit. Felkapta a fejét, a szemében most már óvatos felismerés – aztán ráncba szaladt a homloka.

– Hol voltál? Azt mondtad, mindjárt visszajössz, de *órákig* vártam. *Hazudtál!*

– Nem akartam. Nagyon sajnálom. Zúrbe keveredtem. – *Akár el is mondhatod neki az igazat.* Vagy annak egy részét legalább.

– Tudom. Hallottam, hogy veszekszenek veled. – Az arca kissé kisimult, és a nyakáig húzta a takarót. – Mit csináltál?

Kisöpörtem a hajamat a homlokomból, és az ágynak döltem, azon töprengve, vajon mennyit hallott meg máris.

– Nem lett volna szabad engedély nélkül beszélnem veled.

– Kinek az engedélye nélkül?

– Apámé, ő az egyik alfa.

Értetlenségében mélyen összehúzta a szemöldökét, ezzel megerősítve a gyanúmat, hogy egy szót sem ért abból, amit beszélek. Azonban, bár halálosan szerettem volna kideríteni, mit tud, eltettem a kérdéseimet későbbre. Majd felteszem őket, amikor Kaci már melegen felöltözött, és megint jól érzi magát a társaságomban.

– Hát, hoztam neked pár ruhát – nyújtottam felé a melegítőt. – Miért nem veszed fel? Aztán beszélgethetünk.

Kaci kíváncsian nézett rám, annak ellenére, amilyen távol volt tőlem. A vállam felett az ágyra nézett, és én mosolyogva húztam a teljes csomagot az ölembe. Kaci nem is foglalkozott a fekete pamutpizsamával, azonban a krémszínű angóra azonnal megragadta a figyelmét.

Mosolyogva odavittem hozzá a köteget, lépésről lépésre várva, hogy majd megállít, vagy elriaszt egy figyelmeztető mordulással, de végig csak a pulcsit nézte. Amikor elég közel értem, kinyúlt, az ujját végigfuttatta az anyagon, élvezve az érintést. A félelem elfakult az arcáról, és felváltotta a... várakozás?

Akarta azt a pulóvert, és én örömmel adtam oda neki. Ha a kétszáz dolláros angórám volt az ára, hogy megtudjam, miféle titkok kergették ki egymagában a világba, örömmel fizettem. Különben is anyám vette

azt az átkozott göncöt.

– Gyerünk, próbáld fel – biztattam, és az ajtó felé fordultam, hogy ne nézzem. Egy perc múlva ismét megszólalt.

– Rendben, most már nézhetsz.

Megfordultam, és alig akartam elhinni a szemem elé táruló különbséget. Még mindig túl sovány volt, a pulóver nyaka felett kirajzolódtak a kulcscsontjai, a hajából sem tűnt el a sár és a bogáncs. Azonban a ruhák éppen annyira megváltoztatták, mint korábban az alakváltás. Vagy még inkább.

Korábban félénk volt és rémült, kivéve az önvédelem rövid pillanataiban, most... elégedettnek tűnt.

– Szép vagy. Mintha rád öntötték volna. – És komolyan is gondoltam, bár a holmi jó néhány számmal nagyobb volt, mint a mérete. A nadrág is.

– Hadd segítsek megkötni a zsinórt.

Kaci homloka ráncba szaladt; lenézett keskeny csípőjére. Elétdeltem, ő pedig felhúzta a fekete pólót és a pulóvert, amíg megmutattam, hogyan vegye szűkebbre a nadrág derekát.

– Így ni. – A szára ugyan még mindig a földet söpörte, de legalább már nem akart leesni róla a nadrág.

Örültem, hogy már eddig eljutott. Leültem a közelebbi ágyra, magam alá húztam a lábamat, jógaülésbe. Balra dőltem, elvettem egy párnát az ágyról, és az ölembe tettem, bízva benne, hogy ha nyugodtnak látszom és kényelembe helyezem magamat, Kaci majd követi a példámat, és elbeszélgethetünk, mint nőstény a nősténnyel.

Bevált.

Ő is az ágyra telepedett, tétován nekidőlt a napsütötte ablakpárkánynak. Elképzeltem, ahogy a múltjában ugyanezt teszi – csak éppen hasonló korú lányok gyűrűjében, egy ottalvós bulin, lilarózsaszín pizsamában, amint éppen körbeadnak egy doboz jégkrémet vagy egy tál pattogatott kukoricát.

Elhessegettem a képet. Jobban zavart a normális élet gondolata – amiben aligha lesz már része –, mint azt bevallottam volna.

– Szóval... – *Ki vagy te, és hogyan kerültél ide?* De ez túl egyenes volt, még nekem is. Talán valami egyszerűbbel kellene kezdeni. – Nem vagy éhes? – Ha senki sem adta be a ruhákat neki, akkor ebédet se nagyon kaphatott, bár már majdnem délután kettő volt.

Félénken bólintott.

– Azt hiszem, a csirke elfogyott, de biztosan találunk valami mást. Szereted a fagyasztott pizzát? Mármint felmelegítve.

Felcsillant a szeme, mint egy régifajta vaku.

– *Imádom* a pizzát. És nem is ettem már... egy örökkévalóság óta. – Az arcán felvillant az izgalom, ahogy egy régi emlék előjött, de azonnal el is tűnt, valószínűleg elnyelte a belső ereje, amelynek köszönhetően fennmaradt egyedül is. – A Domino-féle a kedvencem, de azt hiszem, a fagyasztott is rendben lesz.

Mint egy igazi tinédzser, gondoltam. Ami igen jó jel.

Sajnos az ajtóba rakott tuskónak a tanács megtiltotta, hogy elmozduljon onnan, úgyhogy le kellett szaladnom, hogy rábeszéljem

Jace-t, csinálja meg a pizzát. Még arra is rávettem, hogy a sütőbe rakja a mikró helyett, mert ezzel is több időt nyertem Kacivel, mielőtt étellel fogná be a száját. Na meg úgy finomabb is lesz.

Fent megint becsuktam magam mögött az ajtót, kizárva ezzel a kíváncsi őrt, mielőtt egyetlen pillantásnál többet vethetett volna Kacire. Nem fog előjönni, ha mindenki úgy bámulja, mint valami cirkuszi látványosságot.

– Úton van a pizza – dőltem az ajtónak. – Húsz percen belül ide kell érnie.

Kaci még mindig az ágy fejénél ült, szorosan összefont karokkal, szinte átölelve magát. Csak néztem, tanácstalanul, hogyan folytassuk, amikor a jobbja felemelkedett, a hajába csúszott, és fésülgetni kezdte, afféle megszokott gesztussal, csakhogy már a negyedénél elakadt a gubancokban, sárkoloncokban.

Homlokráncolva kihúzta az ujjait, aztán hagyta, hogy a keze az ölébe essen. Kinézett az ablakon, a fákra, a távolban emelkedő hegyekre.

– Hol vagyunk?

– Egy magánkempingben. Ez a főépület, még több más, kisebb házikó is van a másik oldalon. – Átvágtam a szobán, és letelepedtem a matrac másik végébe.

– De *hol* van ez a kemping?

– Montanában.

– *Montanában?* – fordult vissza hozzám teáscsészényire tágult szemekkel. – Ez biztos?

Muszáj volt elmosolyodnom a meglepetésén.

– Eléggé biztos. Miért? Nem idevalósi vagy?

Megrázta a fejét, és a kezébe vette egy hajtincsét: úgy nézte, mintha a törött hajvégeket akarná felmérni.

– Én se.

Kaci kiszedett egy bogáncsot a fürtjeiből, és az éjjeliszekrényre ejtette.

– Honnan jöttél?

– Texasból. Hát te?

Egy pillanatig hallgatott, és csak nézte a bogáncsot, mielőtt felelt volna.

– Én nem tartozom többé sehova. Csak megyek, amerre ennivalót találok.

A repedés, amit a szívemen ütött, még egy kicsit szélesebbre nyílt. Nagyon szerettem volna megmondani neki, hogy velünk maradhat, amíg csak akar. De annál azért több eszem volt, hogysem feltételezzem: a tanács majd jóváhagyja az ígéreteimet.

– Figyelj – szólaltam meg, amikor három percen belül harmadszorra tévedt a keze a hajába –, a pizza még egy darabig készül. Nem akarsz addig letusolni?

– Tusolni? – Egy pillanatig zavartan nézett vissza, mintha keresné a szó értelmét, és megint csak felmerült bennem a kérdés, mióta élhetett a vadonban. Aztán felcsillant a szeme, hogy valami ennyire... hétköznapi lehet.

– Igen, *nagyon* szeretnék letusolni. És nagyon kell pisilnem is.

HUSZONKETTŐ

A MIKOR MEGPRÓBÁLTAM Kacit lekísérni a legközelebbi fürdőszobáig, az őr elém állt, és nem engedte ki őt. Kaci szeme rémülten elnyílt a kandúr nem éppen kedves bejelentését hallva, miszerint az a parancsa, hogy tartsa bent. Csendben átkoztam magam, amiért erre a kis zökkenőre nem számítottam előre, aztán hangosan átkoztam őt, amiért ilyen ostoba segg.

– Kaci a vendégünk, nem a foglyunk! – csattantam fel, és a mérgem csak nőtt, amikor azt felelte, kérdezzek meg egy alfát. A legrosszabb az volt, hogy nem is hibáztathattam. Csak a parancsát teljesítette.

Őt percembe került, hogy megnyugtassam Kacit, és meggyőzzem, hogy igazából szabad – miközben tudtam, ha hagyom, hogy megszökjön, búcsút vehetek a szabadságomtól, talán az életemtől is.

Amint lecsillapodott, leszaladtam a földszintre, hogy keressek egy alfát, aki majd engedélyezi egy nősténynek, hogy megfürödjön. Apám még mindig a mi házunkban volt Michaellel, aki a neten kutatott Kaci Dillon után. Calvin Malone az ebédlőasztal végében ült, szertartásosan olvasgatta a peremről készült jegyzeteit, de őt megkérdezni eszembe sem jutott. Még egy száguldó vonat útjából sem lökött volna félre, nemhogy kisegítsen egy cseppet sem kritikus helyzetben.

Szerencsére éppen akkor lépett be a nagybátyám, amikor leültem a karosszékbe Paul Blackwell-el szemben, arra készülve, hogy sutba vágjam a büszkeségemet, és megkérjem a szexista vén gácsért. Bár alighanem még mindig dühös volt rám a korábbiak miatt, Rick bácsi megmondta az ajtót őrző játék katonának, hogy átvihetem Kacit az emeleti fürdőbe, ő meg ott őrködjön, ránk ne nyisson senki. Aztán, mielőtt lesétált volna a lépcsőn, Rick bácsi a folyosó végéről cinkosan rám kacsintott. Úgy tűnt, ismét barátok vagyunk.

Kaci mögöttem lépkedett, végig a folyosón, a fürdőbe. Azt vártam, hogy a haja mögé bújik, és a karomba kapaszkodik, de meglepetésemre büszkén kihúzta magát, és felvetett fejjel ment előre. Zavarát csak ideoda villanó szeme árulta el, mintha mindenhol azt keresné, ki lapul az árnyékokban, támadásra készen.

Túlélőösztön volt, az egyedül töltött ideje alatt fejlődött ki, és nem állt szándékomban visszanyesni az efféléket. Életben tartották, és ezután is életben tartanak, ami máris magasabbra helyezi Kacit Ryan bátyámnál a fennmaradás játszmájában. Ryan elképzelése a túlélésről az volt, hogy behízelegte magát anyáknál, hátha az ő csekk-könyve nyitva marad. Na nem mintha még most is fizetett volna Ryannek – a bátyám június óta a pincében élt, ketrecbe zárva, és nem számíthatott mostanában szabadulásra.

Az emeleti fürdőszobát hegyvidéki-rusztikus stílusban alakították ki, bekeretezett, rönkházakat ábrázoló fekete-fehér képekkel, a zuhanyfüggöny kampóin apró fenyőtobozokkal meg rénszarvasagancsokkal. Felajánlottam, hogy majd kint várok, az őrel, de Kaci megkért, hogy menjek be. Azt hiszem, társaságra – és persze biztonságra – vágyott a hosszú egyedüllét után. Ugyhogy amíg levetkőzött és elvonult az elszeparált WC-hez, az ajtóra szerelt, hal alakú ruhaakasztót bámultam.

Összehajtottam a ruháit – a ruháimat –, és a pult szélére tettem őket. Ugyanezeket kell majd visszavennie, ha megfürdött, hiszen pillanatnyilag nincs másunk a számára, de legalább tiszta lesz.

Víz zubogott a kagylóba, aztán a műanyag hangja, majd fém cikkanása, ahogy Kaci elhúzta a vadonmintás zuhanyfüggönyt. Egy pillanat múlva megeredt a zuhany, a cseppek pattogva verték a nejlont. Kaci megnyikkant, aztán kinevette saját magát, én pedig elmosolyodtam, hallva a felhőtlen örömet a hangjában.

– Jó, most már megfordulhatsz.

Félretoltam a pultról egy marék eldobható borotvát, borotvakrémet, fogkeféket és termékmintás üvegekben tárolt szájvizeket, aztán felültem a helyükre, lelógattam a lábamat. *Ez meglehetősen fiús fürdőszoba.*

A víz kopogása változott, ahogy Kaci ide-oda lépkedett alatta; aztán meg is szólalt, mintha olvasna a gondolataimban.

– Jó sok... *illatot* érzek itt. – Először úgy gondoltam, a samponra, szappanra, fogkrémre gondol, talán a vizeletre is, ha valaki összefröcskölte a WC-kagyló peremét, de a következő szavai helyreigazítottak. – Kik ezek?

Ó! *Személyes* illatok. A kandúrokat érezte. És ezzel simán bele is vágott a beszélgetésbe, amit olyan nagyon szerettem volna megnyitni.

– Végrehajtók. Jó pár fiú használja ezt a fürdőt. –

Lélegzetviasszafojtva vártam a válaszát, őszintén fogalmam sem volt, mit várhatok.

Kaci kilépett a víz alól, alighanem azért, hogy valamit elvegyen a kád távolabbi pereméről. Egy pillanattal később a csobogás újra elhalkult, amikor beállt a vízszög alá, és a szappan illata árasztott el. *Irish Spring*.

– Mi az a végrehajtó? – kérdezte könnyed hangon, úgy, mint eddig; nem volt számára fontosabb a kérdés, mint hogy hol vagyunk. Nekem azonban kötetekre rúgó válaszokat adott. Nem tudta, hogyan kell alakot váltani, még csak a szót sem ismerte. És most a végrehajtó. Ezek a fogalmak nem lehettek idegenek egy falkatag macska számára; megint felvillant előttem a lehetőség, akármilyen halvány is volt, hogy Kaci esetleg kóbor. Más magyarázatot nem találhattam a tudatlanságára.

– A végrehajtók olyanok, mint a rendőrök. Vagy inkább, mint a katonák. Megvédik az alfájukat és a falka területét. És a falka nőstényét is, bármi áron.

Nedves hangok adták a tudtomra, hogy Kaci a két tenyere között habosítja a szappant, mert nem adtam neki mosdókendőt.

– Nőstény... – ízlelgette a szót, és a hangsúlyából ítélve nem is találta rossznak. – Hallottalak benneteket a folyosón, korábban. Így neveztetek engem is, igaz?

– Igen. Nőstény vagy, mint én is. – Nem láthattam a zuhanyfüggönyön át, de agyam egy macskább része érezte, hogy megdermed.

– Te... *olyan vagy, mint én?*

– Eléggé. – Lecsusszantam a pultról, mert éreztem, hogy közeleg az áttörés. – Nem érzed rajtam? Nem érzed a hasonlóságot a szagunkon?

Csak a víz csobogott tovább: Kaci elcsendesedett. Elképzeltem, amint mélyen beszívja a levegőt.

– Igen. Tényleg! – Csodálkozás árnyalta a hangját, ahogy a gőz lepi be a tükröt. Utána vagy egy teljes percig hallgatott, csak a talpa tocsogott a kádban, ahogy mosta magát. Amikor újra megszólalt, megint megtorpant a vízben: a szappan illata elfakult, ahogy elnyelte a lefolyó.

– *Mik vagyunk mi?*

Elakadt a lélegzetem, csendes győzelem érzése cikázott át rajtam. Igazam volt! Kóbor. Nem lehet más oka, hogy fogalma sincs, miféle.

A mosdó előtt találtam magam; rátámaszkodtam a pultra, és a párás tükörbe bámultam.

– Kaci... vérmacskák vagyunk. – Nevetségesnek tűnt a szó a saját számból, pedig én aztán egész életemben tisztában voltam a ténnyel. Azt csak elképzelhettem, hogyan hangzik az ő számára, aki nem a mi kultúránk szülötte. Mert mostanra már biztosra vettem, hogy *nem az*.

De jobban fogadta, mint vártam.

– Vérmacskák. – Elhallgatott, átgondolta, én pedig a zuhanyfüggönyt néztem, mintha az áttetsző nejlón megmutatná, mit gondol mögötte a lány. – Mint a moziban a vérfarkasok, csak macskák, igaz? – Már nyitottam a számat, hogy válaszoljak, de megelőzött. – Igen, ez így összeáll. – Azzal másodszorra is szappanozni kezdte magát.

– Összeáll? – Meglepetten visszafordultam, hogy a pultnak dőljek, karba tettem a kezemet, és nem foglalkoztam a ruháimon át a csípőmben nyomódó kemény műmárvány lappal.

– Aha. – Újabb szünet, megint kilépett a víz alól. – Figyelj, használhatom ezt a sampon?

Vállat vontam, aztán rájöttem, hogy nem lát.

– Persze – feleltem, bár fogalmam sem volt, kié a sampon.

– A flakonnak kicsit olyan szaga van, mint nekünk. És mint egy férfinak.

Igen, ebben igaza lehet.

– Egy kandúr szagát érzed rajta. Az egyik végrehajtóét. Ők is vérmacskák, mint mi, csak hímek. – Azonkívül zajosak, néha szagosak, és sokszor éretlenek is, mint az ember férfiak.

Műanyag kattánás: kinyitotta a flakont.

– Mint az a fickó a folyosón?

– Igen.

– És mint azok a... macskák az erdőben?

A szívem is megállt, olyan erővel ütött meg a kérdés. *Macskák az erdőben?* A kóborokat látta? Vagy a mi fiainkat, akik a kóborokat keresték?

– Milyen macskák? Láttál macskákat az erdőben? – A pulzusom az egekbe szökött, és csak reméltem, hogy még nem sejtí: ezt is kihallgathatja.

– Néhányszor. – Új illat vegyült a fürdőszoba levegőjébe, tiszta, mint a szappan, de nehezebb, fűszeresebb kémiai jegyekkel.

Egyértelműen férfisampon. – De legtöbbször csak kiszagoltam és hallottam őket.

Hm!

– Olyan szaguk volt, mint a fickónak a folyosón? – Aki falkatag. – Vagy egy kicsit... más? – Nem tudtam megfogalmazni a falkatag macska és a kóbor szaga közötti különbséget, főleg úgy nem, hogy Kacinek aligha jelentett bármelyik fogalom akármit is.

– Nem tudom. Olyan szaguk volt, mint egy macskának és egy férfinak, és igyekeztem nem túl közel kerülni.

Okos lány.

– Először azt hittem csak álom, az a sok sötétben gyaloglás. A futás... És hogy valami lidércnyomásból ébresztettél fel. De nem álom volt, igaz? – Megremegett a hangja, még a zuhany locsogása mögött is hallottam, és egy pillanatra elhallgatott, hogy összeszedje magát. – Minden valóságos, ugye?

Az ujjaim a pult peremére szorultak.

– Attól tartok, igen.

Egy másodperc múlva elhallgatott a vízcsobogás. A csendben hallani lehetett a csalódottságot – bár ez alighanem gyenge szó a kétségbeesés leírására, amit Kaci érezhetett, ráébredve, hogy a rémálma valóság.

– Tudsz adni egy törülközőt?

– Ó! Persze. – Körülnéztem, tiszta törülközőt keresve, de amit a szárítón láttam, egyetlen szippantás után hagytam inkább. Még csak köze sem volt a tisztához. Szerencsére a WC melletti szekrényben találtam frisseket, szépen összehajtva. Kivettem a legfelsőt, kiráztam, és elfordulva benyújtottam a zuhanyfüggönyön át.

Kaci átvette. Olcsó frottír suhogott a bőrén, ahogy szárítkozott, aztán vékony, fehér – immár makulátlan – ujjai kinyúltak, elhúzta a függönyt, és megjelent egy törülközőbe csavart, sovány, tágra nyílt szemű nőstény, aki még inkább kislány, mint nő. A haja laza barna tincsekben a derekáig hullott, a fürtök vége még a víz súlya ellenére is felgöndörödött.

Áadtam neki a kupacnyi kölcsönruhát, amikor rálépett a kopott, zöld kádkilépőre.

– Ezeket kell felvenned, amíg nem tudunk újakat szerezni neked. Bocsi!

Vállat vont, az orra hegyéről lepottyant egy vízcsepp.

– A bundánál jobb, nem?

– Néha. Azért a bundának is megvannak az előnyei – mosolyogtam rá. Kaci arcán félelem futott át, zavar és kétség maradt a nyomában. Nem úgy tűnt, mint aki mostanában szeretne újra macskává változni, ami, mindent egybevetve, tökéletesen érthető volt. Csakhogy ha túl sokáig halasztja, nagy árat kell fizetnie: először az egészségét, aztán az elméje épségét.

És itt jössz te a képbe, Faythe. Én meg tudom mutatni, milyen egy vérmacska *ideális* élete. Meg tudom mutatni neki, hogy nem kell tartania macska-lényétől, ugyanakkor rengeteg mindent nyerhet vele. Megtaníthatom neki, amit elmulasztottam megtanítani Andrew-nak.

Kacit megmenthetem, ahogyan Andrew-t elvesztettem.

Elfordultam, amíg felöltözött, a törülközőt a hajára csavarta, aztán visszakísértem a szobájába. Most, hogy már tudta, miféle, nem nézett félre az őrről, hanem kíváncsian leste.

– Miért áll itt? – kérdezte, amikor becsuktam magunk mögött az ajtót, és az ágyra telepedett, az ablak alá. – Miért kell engem őrizni?

Együtt érzőn rámosolyogtam. Hozzá kell szoknia, hogy az alfák minden lépését figyelik. Egy nőstény számára ez az élet része volt, ráadásul Kaci esetében a tanács biztosan kettőzött erőfeszítéseket tesz majd, különösen, ha kiderül, hogy kóbor. Egyedi példány lesz – még annál a nősténynél is furább, amelyik egyetemre megy, helyett, hogy férjhez menne és felnevelne egy pár almot.

Önkéntelenül is az ágytakarót csavargattam, amíg megpróbáltam kitalálni, hogyan adjam elő anélkül, hogy megijeszteném. Megérdemelte, hogy megtudja az igazat, és valószínűleg egyedül én mondhattam el neki. A nagy részét legalábbis.

– A tanács attól fél, hogy ijedtedben elmenekülsz. Nem biztonságos egy nőstény számára egyedül az erdőben. – Csakhogy volt még más is, és egy pillanat tévovázás után úgy döntöttem, megmondom.

– Nem akarják, hogy elmenj, de főleg nem azelőtt, hogy válaszoltál volna a kérdéseikre – ismertem be, és elvörösödtem vérmacskatársaim önző indokai miatt.

Kaci nem tűnt meglepettnak.

– Amikor először felébredtem, el is menekültem volna, ha ki tudom nyitni az ajtót. – Leszedte a törülközőt a hajáról, áthúzta a fűtjeit a

vállán, és az ujjával kezdte bontogatni, mert fésűt, azt nem hoztam.

– Ez természetes. A macskák utálják a bezártságot. Én is menekültem éppen eleget régebben. A fenébe, talán még annyit is, mint te – vigyorodtam el kissé féloldalasan, és magasra szökő szemöldökéből láttam, hogy felkeltettem az érdeklődését.

– Miért menekültél? Téged is bezártak egy szobába? – Nagyra nyílt szemében furcsa, visszafogott félelmet láttam, mintha ez csak távoli, rossz emlék lenne, ami vele nem történhetne meg, amíg itt vagyok és megvédem.

Magamban összeborzongtam. Nagyon-nagyon sok mindentől nem védhetem meg, és a szörnyen hosszú lista legtetején a tanács állt. De muszáj volt legalább *megpróbálnom*. Egy lány, aki az emberi világban nőtt fel, nem fogja értékelni a vérmacskák nőideálját. Nem is lesz hajlandó alávetni magát. Ezt pedig nálam jobban senki sem érthette meg.

– Aha, párszor – feleltem, amikor rájöttem, hogy még mindig a válaszmra vár.

– Miért?

Sóhajtva hátradőltem az ágyon, magam mögött letámaszkodva. Kaci nem állt készen a részletekre. A francha, hiszen *én magam* sem álltam készen minden részlet végiggondolására.

– Bonyolult – mondtam, és kinéztem az ablakon a szépséges őszi napba, amelyet nem áll szabadságomban kiélvezni. – Nem akartam azt tenni, amit ők akartak tőlem, és azt hittem, csak úgy kerülhetem el, ha elmegyek. Úgyhogy elmenekültem, de megtaláltak és bezártak.

A saját biztonságom érdekében, persze. – Ez az utolsó mondat a saját fülemben is erőtetettnak hangzott.

– Nem úgy tűnik, mintha ezt elhinnéd.

Volt valami a hangjában, amitől felkaptam a fejem. Éles, fiatal korát meghazudtoló pillantással nézett rám; viszonoztam a tekintetét.

– Tizenhárom éves létedre nagyon jó megfigyelő vagy.

– Az angoltanárom is ezt mondja. – Lehorgasztotta a fejét, aztán újra rám nézett, a szemében az eddig visszatartott könnyek csillogtak. – Vagyis ezt mondta. Amikor iskolába jártam. Nálatok maradhatok, és járhatok majd iskolába? Texasban? Ahol te élsz?

A szívem fájdalmasan dobogott, a torkom elszorult. Erre milyen választ adhatok? Megteszek mindent, hogy gondoskodjak a

biztonságáról, akárhol is köt ki, de azt nem ígérhetem, hogy ez a hely nálunk lesz. Vagy, hogy egyáltalán *megérem*, hogy meglássam, hová helyezik el – hiszen amíg hivatalosan ki nem hirdették az ítéletemet, az egész kivégzés dologtól nem szabadultam még meg.

Ezt viszont aligha mondhatom el neki.

Ugyanakkor megérdemli az igazságot.

– Nem tudom.

Kaci úgy fogadta bizonytalan válaszomat, mint aki hozzá van szokva, hogy létfontosságú információkat nem kap meg – mint a gyerekek. A szobára csend telepedett, felerősítve a ház háttérzajait. A konyhából, az ebédlőből és a nappaliból beszélgetésfoszlányok szűrődtek be, két hálósobából pedig filmre vett küzdelem zajai. Egy másik szobában a fiúk egy újabb értelmetlen, véres videojátékkal szórakoztak, máshol az orrhangú Jack Nicholson mondta a szerepét a *Farkas* című filmjéből.

És a lehangosabbak... a léptek voltak.

Magabiztos kopogás előzte meg a pepperóni és a paradicsomszós aromáját, de csak egy pillanattal, és Kaci orrcimpájának rezdüléséből láttam, hogy megérezte mindkettőt. Amikor kinyitottam az ajtót, Jace kobaltkék szemét láttam csillogni a folyosó félhomályában: a kezében nem egy pizzát hozott, hanem kettőt.

– Gondoltam, hátha te is éhes vagy – felelte kérdő arckifejezésemre.

– Köszönöm. – Elvettem a tányérokat, és mindkettőt az ajtó melletti szekrényre tettem. Valójában Kaci is meg tudta volna enni mindkettőt, akár egymaga, de azért értékeltem a gesztust. És az ételt. És a két doboz hideg kólát, amit laza nadrágja zsebéből húzott elő.

A dobozokat a pizzák mellé tettem.

Jace úgy vigyorgott, mint akinek nagyszerű titka van.

– Apád beszélt a tanáccsal, hogy eresszenek ki a városba velem és Marcal. Merthogy nekünk fogalmunk sincs, mit kell venni egy tizenhárom éves lánynak. Készülj, egy óra múlva indulás.

Városi kimenő? Ez túl szép, hogy igaz legyen.

– Hol a csapda? – kérdeztem gyanakodva összehúzott szemmel. Jace mosolya elfakult, és összefonta maga előtt a karjait, hogy elzárkózzon, mint minden vitánk során.

– Calvin is elküldi az egyik emberét, hogy biztos legyen benne,

nem törsz ki.

– Csodálatos – forgattam a szememet, de abbahagytam, amikor a tekintetem a folyosón ácsorgó és hallgatózó végrehajtóra esett. Malone embere kétségkívül mindent jelent majd, amit Marc és én a bevásárlóúton beszélünk.

Jace átnézett a vállam felett.

– Hogy van? – Nem is fáradt a suttogással, Kaci amúgy is meghallotta volna.

– Egészen jól, ami azt illeti. – Követtem a pillantását: a lány minket figyelt, és meg sem próbálta elrejteni a kíváncsiságát. – A fura csak az, hogy nem tud rólunk. Mármint a *fajról*.

Jace felvonta a szemöldökeit, Kacire pillantott, aztán összevonta azokat. – Az hogy lehetséges?

Mérges pillantást verettem az őrré, aki mindvégig minket figyelt, aztán újra Jace szemébe néztem.

– Nem tudom. De rá fogok jönni.

HUSZONHÁROM

EZ KI VOLT? – kérdezte Kaci, amikor mindkét hónom alatt egy dobozos üdítővel ügyetlenül lehajoltam, hogy felszedjem a tányérokat.

– Jace Hammond – feleltem. Lehajoltam, leraktam mindkét tányért a gyűrött ágyterítőre, és hagytam, hogy a dobozok is odapottyانjanak. – Apám egyik végrehajtója, Ethan bátyám legjobb barátja. Igazán jó fej.

Kaci beleharapott az első pizzaszeletbe, aztán egyik apró kezével eltakarta a száját, úgy kérdezte a falat mellett:

– Hol van a bátyád?

– Ethan? – kérdeztem vissza. Rágás közben bólintott. – Otthon. Texasban.

– Hiányzik neked?

Rágtam, nyeltem én is, mielőtt feleltem volna.

– Nem. Csak pár napja vagyunk itt, és nemsokára visszamegyünk. – Feltéve, ha túlélem a peremet. És ha kibírom, hogy Marc nélkül éljek a ranchon...

Kaci a szájába tömte az első szelet szélét, aztán az ablakpárkánynak dőlve kinyitotta a kóláját.

– Jace az apádnak dolgozik?

– Igen, mint még jó néhány másik végrehajtó is, beleértve engem, bár én most nem igazán vagyok szolgálatban.

Mókás volt, ahogy a lány szeme elkerekedett, nagyot nyelt az üdítőből, úgy bámult rám.

– A lányokból is lehet végrehajtó?

Enyhe, büszke bizsergést éreztem, annak ellenére, hogy egyáltalán nem voltam meglegedve a rendszerrel, amelyet szolgáltam. Büszkeséggel töltött el női végrehajtó mivoltom, még akkor is, ha jóformán ugyanannyi idő óta voltam felfüggesztve, mint amennyit ledolgoztam.

– Általában nem, de az én apám *máshogy* gondolkodik a dolgokról, mint a legtöbb másik alfa.

– Akkor én is lehetek végrehajtó, ha felnövök?

Elvigyorodtam, mert egy fél szeletet harapott le egyszerre.

– Azt hiszem, ez apádon múlik.

Kaci megdermedt, karikás szemei alatt egyszerre beesett az arca, aztán gyorsan legyűrte a falatot.

– Mi köze ehhez az apámnak?

A francba. Elfelejtettem az apját.

– Hát tudod. Az alfádra gondoltam.

– Ó! – Újra harapott, csendben gondolkodott és rágott; követtem a példát.

– És ki az én alfám?

Félreszaladt az első korty kólám, erővel préseltem le a torkomon, az orromat égette a felszökő csepp. Amikor magamhoz tértem, csodálkozva néztem rá.

– Te tényleg nem tudsz semmit rólunk, igaz?

Komoly fejrázással hajolt a tányérja fölé.

Annak ellenére, amit Jace-nek mondtam, a szívem mélyén meg voltam róla győződve, hogy Kaci legbelül pontosan tudja, mik vagyunk, és hogyan működnek a dolgaink. Hogy csak valamiféle emlékeztetkiesésben szenved, és az emlékeztetők, na meg az idő, majd helyrehozzák. Azonban elég volt egyetlen pillantás az arcára – a felső ajkán pizzaszósz, a szemében mély értetlenség –, és már láttam, hogy valóban nem tud semmit, csak kizárólag azt, amit az erdőben megtanult.

A harmadik szelet maradékát visszaejtettem a tányérra, és kihúztam magam. Figyelmesen a szemébe néztem.

– Kaci, fel kell tennem neked néhány kérdést, és némelyik elég furcsának fog tűnni.

Oldalra biccentette a fejét, mint korábban, macskaként.

– Furcsábbnak, mint fekete párducként szaladgálni az erdőben, aztán visszaváltozni emberré?

Ezen elvagyorodtam.

– Jó, nyertél. De nem vagy fekete párduc. Fekete párducok valójában nem is léteznek.

– Nem? – kérdezte, már ismét teli szájjal. Együtt érző mosollyal megráztam a fejem, a zavarát látva. – Hát akkor azok a fekete macskák az állatkertekben? És mik vagyunk, ha éppen nem emberek?

A fene. A letelejéről kell kezdenem.

– Ha láttál az állatkertben fekete nagymacskát, az jaguár volt, vagy leopárd, a szokásosnál sötétebb bundával. Melanizmus az állapot

hivatalos neve. De mi nem vagyunk sem jaguárok, sem leopárdok. Csak... mi magunk. A saját fajunk, ami egyszerre ember és macska, legalábbis dr. Carver szerint. – Elhallgattam, mert eszembe jutott, hogy vajon mennyire emlékszik. – A férfi, akit tegnap este megkarmoltál? Emlékszel?

– Aha. Sajnálom – vörösödött el zavarában.

– Ne izgulj, jól van. Amúgy dr. Carver ismeri azt a pasast a nyugati parti területekről, aki genetikus, és van az az elmélete a... – Elhallgattam, mert ráébredtem, hogy ha azt sem tudja, mik vagyunk, a technikai részleteket még kevésbé értené. A pokolba, még én sem értettem a technikai részleteket. – Á, ne foglalkozz vele.

Kaci teli szájjal elmosolyodott, aztán egy újabb korty kólával öblítette le a falatot.

– Szóval, mit akartál kérdezni?

Ja, tényleg.

– A szüleidről. Sőt, az egész családotról.

Amint vártam is, egész testében megdermedt, a mosoly az arcára fagyott: a jókedv paródiájának nézett ki, olyan volt, mint egy grimasz.

– Miért?

– Mert mindent, amid van, tőlük örököltél. Genetikailag érte.

Barna-zöld szemében megértés csillant, a vonásai ellazultak.

– Úgy érted, mint apám haját, anyám ujjait, igaz?

Bólintottam, és a szája sarka egy szomorú, apró mosolyra húzódott. – Ezt nem tőlük örököltem – tártá szét a karját, befoglalva maga körül mindent, és megértettem, hogy macska mivoltára gondol. – Bennük ez nem volt meg.

Kiszakadt belőlem a lélegzet, amit idáig észrevétlenül tartogattam.

– Biztos vagy ebben? – Várákozón előrehajoltam, teljesen tudatában, milyen nevetséges dolog arról faggatnom a szegény lányt, tisztában van-e a szülei fájával. – Apád nem alfahím volt, anyád nem egy nőstény macska?

– Ezt már kérdezted. Nőstény macska?

– Igen, olyan, aki már szült. – Megráztam a fejem, hogy kisöpörjem belőle a felesleges kérdéseket.

– Mi van a bátyáiddal? Sosem láttad, hogy valamelyik is alakot váltott volna? Egyikük sem?

Kaci a homlokát ráncolta: teljesen elfeledkezett az utolsó szelet

pizzájáról.

– De nincs is bátyám. Csak egy nővérem.

Rám hült a bőr, a vér kifutott az arcomból.

– Van egy *nővéred*? – A gondolatot fel sem tudtam elsőre fogni. Persze, a bátyáimnak volt húga: én. És a legtöbb más falkába született kandúrnak is egyetlen lánytestvére volt. De sosem találkoztam még nőtény macskával, akinek *húga vagy nővére* lett volna, hiszen általában annyi terhesség után sikerült megszülnie a drága lányt egy nőténynek, hogy ő lett az utolsó. Amiért mindig mi voltunk a számtalan gyerek közül a legfiatalabbak.

Kaci biccentett, ugyanolyan tágra nyílt szemmel nézett rám, ahogy én nézhettem őrá. Elcsodálkozott a reakción; számára ez az állapot csak egy tény volt.

– Na jó, biztos, hogy jól értem? – Mély lélegzetet vettem, a libabőrt dörgöltem a karomon, mert *ennyire* közel kerültem, hogy bizonyítsam egy nőtény kóbor létezését. – A szüleid *nem* voltak vérmacskák, nincs fivéred. Anyádnak nem is született fia. Igaz?

Újra bölintott, láthatóan meghökkentette a hitetlenkedésem.

– És van egy nővéred.

Fájdalom villant át az arcán, elmélyültek a szeme körüli árkok.

– Volt – hajtotta le a fejét, a tányérba bámult, csak tologatta a pizzaszéletet. – Charitynek hívták. Meghalt.

A fájdalma elárulta, hogy a szüleivel együtt. Ami azt illeti, alighanem éppen abban a támadásban veszhettek oda, amelyből a velem szemben ülő kóbor lány született. A lány, aki valami csoda folytán nemcsak a támadást élte túl, hanem az azt követő heteket is, egymagában, macska formába zárva, számtalan kilométerre az otthonától.

– Kaci, annyira sajnálom.

– Én is.

Egy darabig csendben ültünk. Kaci a mintás ágyterítőt nézte, az ujjával egy himzett liliom körvonalait követte végig újra és újra. Aztán fogta az utolsó szelet pizzáját és beleharapott. Úgy értelmeztem, hogy kész a folytatásra.

– Kaci, amikor a családot meg támadták... téged is megkarmoltak vagy megharaptak?

– Mi? – kérdezte a falaton keresztül, aztán nagyot nyelve rám

nézett. – Mi karmolt vagy harapott meg?

Rátettem a tányéromat, meg azon a fél pizzámat, az övére, és intettem, hogy egye csak meg. Biccentett, hogy köszöni, és elvett még egy szeletet.

– Az egyikünk. Macska formájában. Az a macska, amelyik megölte a családodat, téged is megkarmolt vagy megharapott?

Nyíltan sokk ült ki az arcára, minden mást letörölve onnan, akár a szivacs a tábláról, és azonnal tudtam, hogy a gondolatom helyes volt. A családját egy vérmacska ölte meg.

Mégis a fejét rázta.

– Nem. Nem karmolt. Nem harapott.

Összevontam a szemöldökömet. Gyakran előfordult, hogy a kóborok elfelejtették a támadást, amelyben megfertőződtek, mert az azt követő karomláz nagyon súlyos állapotba sodorta őket. Az, hogy Kaci egyáltalán túlélte ezt, pedig senki sem ápolta, máris felért egy csodával. Hogy még a támadásra is emlékezzen, vagy a támadóra, az igazán túl nagy kérdés lett volna.

Csak hogy mielőtt betakartam volna, végignéztem a testének nagy részén. Nem volt rajta sem karmolás, se gyógyult harapás nyoma.

Ugyanakkor nálam jobban senki sem tudta, hogy ez nem jelent semmit. Andrew-t is megfertőztem, pedig csak belecsíptem a fülébe. A seb láthatatlan maradt, és hónapokig fogalmam sem volt az esetről. Elvben megtörténhetett volna hasonló dolog Kacivel is – leszámítva, hogy tudtommal senki más nem volt képes részleges átváltozásra, amire pedig szükség volt, ha valakit emberként akartak volna megfertőzni.

Meg az is tény, hogy Kaci túl fiatal egy ilyen viszonyhoz, akárkivel, de főleg egy részlegesen átváltozott vérmacskával, akiről azt sem tudja, hogy létezhet.

– Kaci, gondold át nagyon alaposan. – A tenyeremben forgattam az üdítő dobozt, az alumínium átvette a testem melegét. – Egészen biztos, hogy nem karmoltak vagy haraptak meg? Amikor tusoltál, nem láttál olyasmi hegeket, amiknek az eredetére nem emlékszel? Vagy bármit, amiről nem tudod, micsoda?

– Nem – vágta rá tétovázás nélkül. – Kilátszik a csípőcsontom, meg a bordáim is, és a tenyeremen itt ez a seb, ami elég gusztustalan – nyújtotta felém a kezét, hogy nézzem meg. – De ennyi. Minden más ugyanaz, leszámítva, hogy a körmeim jól megnőttek.

Oda sem figyelve bólintottam; már félig meggyőztem magam, hogy a hátán lesznek a karomnyomok, ahol nem láthatja vagy érezheti őket. Egyszerűen nincs más magyarázat, hogyan lehet közénk való, ha a családjából senki sem volt az.

Valaki kopogott az ajtón, és úgy megijedtem, hogy majdnem leugrottam az ágyról. Annyira elmerültem a kérdésekben és Kaci válaszaiban, hogy nem hallottam a közeledőt.

– Faythe?

Marc. Megugrott a szívverésem, elvörösödtem, és igyekeztem nem tudomást venni az engem figyelő Kaci kíváncsiságáról.

Marc újra kopogott.

– Készen vagy? Indulhatunk? – Feszültnek tűnt. Aggodalmasan pillantottam az ajtóra. *Persze, hogy feszült. Éppen most dobták ki az elmúlt tizenöt évben ismert családjából.*

– Aha. Csak egy perc. – Nem is kiabáltam, tudtam, hogy meghallja. Mint az őr a folyosón, alighanem ő is mindent hallott, ami az elmúlt percekben elhangzott. Remélhetőleg. Akkor meg sem kell ismételtnem.

– Ő ki? – kérdezte Kaci az utolsó szelet pizza felett mosolyogva, és leharapta a szelet végét.

– Marc Ramos.

– ő is az apádnak dolgozik?

Lehunytam a szememet, hogy visszafogjam a kitöréssel fenyegető könnyeket.

– Már nem.

– Kedveled őt – állapította meg Kaci sajátos ártatlansággal, mintha úgy képzelné, hogy Marc meg én a napközis órák szünetében papírfecnikre írt leveleket váltunk; az ő tapasztalatai nyilván csak eddig terjedtek. Félénk mosolya, kedves hangja megnyugtató a kandúrokkal szemben mutatott korábbi elutasítása miatt. Ha a közelmúltban valami rossz tapasztalatot szerzett volna egy férfival, aligha pirult volna el olyan bájosan, amíg engem piszkált.

Azért riadt meg dr. Carvertől és Malone-tól, mert azok idegenek voltak, nem valami rémes eset miatt. *Hála az égnek.*

– Igen, nagyon – mosolyogtam vissza, mert nem láttam okát, hogy a barátnős pillanatot a rideg tényekkel rontsam el, még ha némelyiket korábban már hallhatta is a folyosóról. – Marc és én most bemegyünk a városba, hogy vegyünk neked néhány holmit. Ruhákat, cipőket, más

szükségeset. Hányas cipőt hordasz? – Abban biztos voltam, hogy a többi méretét ki tudom találni.

– Harminchatosat.

– Remek. Nemsokára visszajövünk. Ha akarod, szólok, hogy ne zargassanak. De ha dr. Carver visszajön, légy szíves, legyél vele rendes. Ő látta el a kezedet, amíg aludtál, és lehet, hogy szeretne megvizsgálni, hogy lássa, minden rendben. Oké?

Lassan bólintott; megkönnyebbültem.

– Jó fej. Nem fog bántani.

– Oké. – Kaci a melléhez húzta a lábait és átkarolta a térdét, amikor felálltam, és a tányérokra raktam az üres üdítős dobozokat.

– Köszönöm, hogy szóba álltál velem. Ha visszajövünk, és te is úgy gondolod, én nagyon szeretném, ha lejönnél és velünk, többiekkel vacsoráznál.

– Talán. – Az ajtó felé hátráltam, követett a szemével. – De azzal a pasassal nem, amelyik korábban kiabált veled. Amelyik bejött, amíg nem voltál itt. Vele nem akarok együtt enni.

Malone.

– Vele én sem – feleltem, és Kaci elvigyorodott. A kezem már a kilincsen volt, amikor beugrott a kérdés, amit elfelejtettem feltenni. – Kaci, honnan jöttél?

– Cranbrookból. – Bután nézhettem, mert folytatta, hogy kitöltse a fehér foltokat a fejemben tárolt térképen. – Egy órára van az Államok határától. Brit Columbia délkeleti részén.

Hű. Két nap alatt két kanadai kóbor. Mi ennek az esélye?

De aztán rájöttem, hogy sokkal nagyobb itt, Montanában, mint odahaza lenne, a ranchon. A kemping alig százötven kilométerre volt a határtól.

Kaci aggodalmas arcot vágott.

– Azt hiszem, illegális határátlépő vagyok. Bajba kerülök miatta?

Elmosolyodtam. Képes azon aggodalmaskodni, hogy esetleg kiutasítják, amikor annyi más baja is van.

– Nem gondolnám.

Marc mélyen a szemembe nézve fogadott, amikor behúztam magam mögött a hálószoba ajtaját.

– Néhány órával ezelőtt hívtak erősítést – suttogta, és elvette a tányérokat, aztán elindultunk a folyosón. – Ethant, Parkert, Malone két újabb emberét. És akit Blackwell hoz Colin helyére.

– Remek. – Egyre kevesebb volt a sértetlen végrehajtó, a kóborok csapatát viszont még nem találtuk meg, vagyis mindenképpen használt tudtuk venni néhány pár friss karomnak. Annak azonban nem örültem, hogy ez nagyobb hallgatóságot is jelent, amikor kihirdetik végül az ítéletemet.

A földszinten kidobtam a dobozokat, Marc a mosogatóba rakta a tányérokat, aztán kiment a főbejáraton. Malone-ra és Blackwellre rá se nézve követtem. Jace és Malone végrehajtója már várt a verandán, Jace ujján egy kulcskarika himbálózott, Hertz emblémás függővel.

Fél lábbal már a kocsiban voltam, amikor Michael utánam szólt. Felnéztem. Futva jött felénk a kis házunk felől.

– Mi a baj? – szoltam át a kocsi teteje fölé.

– Három órán át kutattam a neten a nőstényed után. *Nincs* ezen a néven ilyen korú és kinézetű lány a nyugati vidékeken. Előfordulhat, hogy hamis nevet mondott?

– Nem. – Becsusszantam Marc mellé, becsaptam a kocsiajtót. Jace indított; lehúztam az ablakot. Sok minden volt Kaci körül, amit nehezemre esett elhinni, de a neve nem tartozott ezek közé.

– Kanadai. A brit columbiai Cranbrookból. És alighanem rosszul is írtad a nevét.

Michael határozottan megrázta a fejét, és az autó elé lépett, amikor Jace elkezdett kitolatni a murvás bekötőútról.

– Próbáltam a *K-A-S-E-Y* és a *C-A-S-E-Y* változatot is.

– Helyesen *K-A-C-I*. És a Dillon is két 1-lel írandó, azt hiszem. Próbáld újra!

Azzal felhúztam az ablakot, közelebb fészkelődtem Marchoz, a visszapillantóban figyelve a bátyámat, amíg Jace ki nem fordult a főútra.

A városban találtunk egy kis bevásárlóközpontot, benne egy viszonylag olcsó ruházati és egy vegyesboltot is. Kevesebb mint egy óra alatt vásároltunk Kacinek egy hétre való ruhát, cipőt, tisztálkodószereket. És bár rövid kirándulás volt, a bevásárlás

normalitása – még őrséggel is – csodákat tett az életkedvvel, már csak azért is, mert itt nem voltak alfák, akik folyton emlékeztettek volna: bármelyik lélegzetem az utolsó lehet.

Ráadásul külön áldás volt ennyi ember között járni, akiket kicsit sem érdekelt, ki vagyok és mit tettem. Az iskolában töltött utolsó napom óta nem éreztem magam ennyire szabadnak és névtelennek, és aligha fogom mostanában megint.

Amikor visszaértünk, Marc segítségével felcipeltem a csomagokat Kaci szobájába, aztán egy barátságos mosoly után Marc kettesben hagyott minket. Kaci viszonzta a mosolyt, és átvillant rajtam a csalódottság, hogy feloldódik egy olyan kandúrral szemben, akit talán sosem lát többé.

Aztán az étvágyával is vetekedő lelkesedéssel ugrott fejest a zacskókba. Kiterítette a ruhákat a pótágyon, összepárosította és cserélgette a felsőket a nadrágokkal – és akkor egy kiáltást hallottam kintről.

– Nagyapa! Megtaláltuk!

Az ablakhoz léptem. Paul Blackwell unokája, Nate sietett át az elszáradt fűvön, mellette egy másik, ismeretlen végrehajtó, aki a két karjában egy furán merev, szőrös, fekete valamit hozott.

Ez egy hulla, vagy még sosem láttam olyat.

HUSZONNÉGY

KACI MELLÉM HUPPANT az ágyra, és már fordult is, hogy kinézzen az ablakon, de eléálltam.

– Figyelj, miért nem próbálsz fel párat a ruháidból? Mindjárt visszajövök, és megnézem, hogy állnak rajtad.

– Miért? Mi a baj? – Homlokráncolva felállt, hogy átnézzen a vállam felett. Szerencsére addigra Nate és a társa már elvitte a talált testet hátra, ahová nem nyílt ablak Kaci szobájából.

– Nem tudom biztosan. Remélhetőleg semmi. – Nem hazudhattam neki, amikor éppen elkezdett bízni bennem. Csakhogy a teljes igazságot sem mondhattam el neki. Nem mintha *ismertem volna* a teljes igazságot. – Mindjárt jövök, jó?

Vonakodva biccentett, és én kiléptem a folyosóra. Egy szót se szoltam a szolgálatos őrnök, bár látszott rajta, mennyire kíváncsi. Mire leértem a földszintre, a nappaliban már nem láttam senkit, ezért átrohantam a konyhán, ki a hátsó udvarra. Ott egy csoport kandúr – beleértve mind a négy alfát – hajolt össze a ház hátsó fala és a veranda széle által formált, árnyékos sarokban. A ruhám alatt azonnal kivet a libabőr, a lélegzetem vékony párafelhőkbe csapódott.

– A francba! – suttogta valaki, és senki sem róttá meg az alfák előtt használt nyelvezetéért. Ez nem jelenthet jót. Megpróbáltam átkönyökölni magam a csoportosuláson, de hátralöktek, mint a kisebb kölköt az anyja emlője mellől.

– Érzed ezt a szagot? – kérdezte Jace, és Marc rábólintott.

– Mozduljatok meg! – rendelkeztem, és amikor nem kaptam választ, belecsíptem Jace-be az ingén keresztül.

– Au! – jajdult fel, de odébb lökte a balján álló fickót, aztán maga is félrehúzódott, hogy odaférjek. Beléptem a keskeny részbe, a tekintetem azonnal a lábam előtt, a földön heverő macskára esett. Valami nem volt vele rendben, már azon túl, hogy meghalt. Beletelt egy percbe, hogy rájőjjek, mi az. Hiányzott a bal hátsó lába. Nemcsak a mancsa, hanem térdtől lefelé mindene.

A kurafi! Nate és a párja megtalálta az elveszett nászutas turistát, és

nem csak hogy holtan, de *vérmacskaként*. Nem csak úgy megtámadta egy kóbor az erdőben. *Megfertőzte*.

– Felteszem, már akkor is halott volt, amikor rátaláltatok? – kérdezte a nagybátyám. Minden szem Nate és a partnere felé fordult, akik éppen velem szemben álltak.

– Aha. – Nate a farmerjébe törölte a tenyerét, idegességből vagy izgalomból. – Éppen így nézett ki, csak félig egy bokor alatt, mintha meghalni mászott volna be oda.

– Nem látom trauma jelét – állapította meg apám. – Danny, mit mondasz?

Dr. Carver a test és jó pár poros túrabakancs közé térdelt, és nekilátott szegény Bob Tindale gyors vizsgálatának.

– Nos, a hullamerevség még mindig fennáll, és ha azt vesszük, milyen hideg volt az elmúlt napokban, nem hinném, hogy huszonnégy óránál régebben volna halott. Talán ez a fertőzés forrása – választotta szét a szőrt a kóbor hasán, ahol hosszú karmolások látszottak, de úgy megdagadva és elgennyesedve, hogy azt sem tudtam megállapítani, kettő-e, vagy három. Vagy négy. – A sebek állapotából ítélve, meg abból, hogy nincs más látható sérülés, azt gondolom, a karomlázba halt bele.

– Vagyis természetes oka volt? – kérdezte Jace, és zsebre dugta a kezét.

– Bizonyos értelemben – nézett fel Carver homlokráncolva, aztán rám pillantott, amitől végigfutott a hátamon a hideg. – Technikailag nem ölték meg, de ezekben az esetekben nehezemre esik nem hibáztatni a fertőzés okozóját. Legalábbis legtöbbször. – A doki felvonta a szemöldökét, aztán a test felé intett a fejével, némán jelezve, hogy szagoljam csak ki az említettet; az ő szaga mindörökké elkeveredett a turistáéval.

Ajjaj! *Ez nem kezdődik jól.*

Mellé kuporodtam, és vagy harminc centiről szagoltam Mr. Tindale seibe. De már ez is elég közel volt, hogy megértsem, mire célzott Danny.

Kaci.

Az igazság zsibbasztó erővel érkezett, és fenékre ültem a hideg földön. Bezárult a szemem, és nem is voltam képes kinyitni: túl sok volt az inger, képtelen voltam feldolgozni a bizonyítékot, amit nem is

akartam elhinni. Ha bundában vagyok, minden szál szőröm égnek állt volna.

Nem. Nem tehette. Csakhogy akármennyire is tagadni szerettem volna a tényeket, ennél több eszem volt. Kaci szaga ott volt a féllábú turista szagában, a létüket örökre összekötötte. És sehogy máshogy nem kerülhetett oda.

A felsőmön át megdörgöltem a karomat, hogy elűzzem a dermedtséget, amely inkább jött belülről, mint a kinti novemberi hidegtől. Az orrom megindult, zsebkendőt kerestem, hogy megtöröljem.

– Faythe – kezdte apám, de én felálltam, és elhárítottam a testtől, mielőtt befejezhette volna.

– Nem – ráztam a fejemet. Marc értem nyúlt, de kikerültem a kezét.

– Nem! – ismételtem határozottabban, és megfordultam, hogy visszafelé is kiverekedjem magam a többiek közül. Visszadugtam a zsebkendőt a nadrágomba. – Ez csak tévedés. Kaci nem tenne ilyet.

– Szándékosan nem is – ismerte be apám, és éreztem, hogy a többiek figyelme a testről rám helyeződik át. – Sok mindenben ment keresztül, és valószínűleg azt sem tudta, mit csinál.

– De nem ám! – fordultam ismét szembe vele; nagyra nyílt szemmel néztem az alfámat. – Még csak azt sem tudta, hogyan kell visszaváloztzni. *Fogalma sem volt*, mi történik vele, nem volt magánál. *Lehetetlen*, hogy felelősségre vonjátok.

A csend körém zárult, csak az a néhány madár csipogott, amelyik még nem költözött el délre a tél elől. Apám tekintetének súlya fullasztóan nehezedett rám, az a néhány pillanat egy örökkévalóságig tartott. És amikor végül komoran megszólalt, attól sem könnyebbültem meg.

– Eredj, beszélj vele. Tudd meg, mi történt, abból indulunk majd ki.

Ez korrekt. Megkérdezem Kacit, aki megmondja, hogy rémes baleset volt. Jelentést teszek a tanácsnak, ők eltemettetik a testet, eltakarítják a romokat, és megbocsátanak Kacinek, akinek kétségtelenül fogalma sem volt róla, mit tett. *Rémesen* éreztem magam a halott turista és a még mindig keresett felesége miatt, de Bob Tindale meghalt, és vélhetően az asszony is. Értük nem tehettem semmit. De a lány élt, és szüksége volt a segítségemre. A védelmemre. Miféle végrehajtó volnék, ha nem segítenék neki?

– Egy órát kapsz – nézett Rick bácsi a többi alfára megerősítésért:

amazok némán bölintottak. – Még meg kell hoznunk bizonyos döntéseket, és feladatok állnak előttünk.

– Jól van. – Pislantottam, hogy eltakarítsam a fejemből a sokk és zavarodottság átlátszatlan ködét, hogy kipárnázzam ragyogó optimizmusomat a valóság sorjás éleivel szemben.

A rettegéstől csak lassan tudtam felsétálni a lépcsőn, olyan volt, mintha térdig érő vízben gázolnék, és nem a szegény, elveszett kiscica miatt félnék, aki fent vár. Valójában a félelmet ugyanolyan nehéz leküzdeni, mint a vizet; és az én esetemben még sokkal hidegebb is volt, sokkal bénítóbb.

Felérve egy szót sem szóltam az őrhöz, és bekopogtam Kacihez.

– Faythe? – kérdezte ő, és a látogatásom céljától függetlenül elmosolyodtam. Vagy megtanulta felismerni a lépteimet, vagy rájött, hogy egy gyors szippantásból kiszagolhatja, ki áll az ajtó előtt.

– Aha, én vagyok. Bejöhetek?

Lány léptek surrantak, és az ajtó kinyílt, megmutatva egy tinédzser lányt; alig ismertem fel. Barna túrabakancsot viselt, szűk koptatott farmert, és egy puha, rózsaszín pulóvert, amiről első pillantásra tudtam, hogy imádni fogja. Megtalálta a hajkefét és a gumikat is, és vastag, féloldalas fonatba kötötte a haját. Majdnem a derekáig ért.

– Mit gondolsz? – kérdezte, amikor becsuktam az ajtót magam mögött. – Itt nincs tükör. Kimehetek a fürdőbe megnézni magam?

– Persze. Csak pár perc.

Csalódottan ráncolta a homlokát, aztán kisimultak a vonásai, és megfogta a kezemet – az első szándékos érintés! –, hogy az ágyhoz húzzon, ahová kirakott minden ruhát.

– Ez a kedvencem – jelentette ki, és végigfuttatta a tenyerét a felsője ujján. – De ez is tetszik. És az a lila top! Van egy hasonlóm ott...

A hangja fájdalmas csöndbe fakult, lesütötte a szemét. Nagyon szerettem volna többet hallani a családjáról, meg arról, milyen volt az élete végrehajtók nélkül, egy *nővérrrel*, de nem ez volt a megfelelő alkalom. Ötvenöt percem maradt, hogy megtudjam, miként és miért szegte meg máris a lány, aki ma reggelig azt sem tudta magáról, hogy vérmacska, az egyik legfontosabb törvényünket.

Ő volt az egyetlen lányismerősöm, aki nálam is gyorsabban és alaposabban bírt bajba keveredni. Lenyűgözött. És meglehetősen aggasztott.

– Kaci?

– Hm? – Farmeranyag suhogott, nejlon roppant, amikor leszedte a címkét egy nadrágról: még mindig nem nézett a szemembe.

Az ágy végébe ültem, és az ölembe húztam új bőrdzsekijét.

– Beszelnünk kell valami nagyon... komoly dologról.

Végre rám pillantott, közben a derekához emelte a farmert, hogy lássa, illik-e.

– Olyan komolyról, hogy „hülyén áll neked ez a nadrág”, vagy olyan komolyról, hogy „végstádiumú rákod van”?

Elmosolyodtam, mert megint elképesztett a lelkierője.

– Inkább olyan komolyról, hogy hol voltál november nyolcadikán este.

– Tessék? – Értetlenül ráncolta a homlokát, a nadrág kicsúszott a kezéből; aztán elsimultak a vonásai, és maga mellé ejtette a karját. – Arról a fickóról van szó, akit megöltél?

– Tessék? – Belemarkoltam a kabát ujjába. – Ezt hol hallottad?

Elpirult, és könnyedén vállat vont.

– Amíg boltban voltál, mindenki erről beszélt. A falon, a padlón át is hallottam. És a szellőzőn.

Önkéntelen kíváncsisággal vontam fel a szemöldököm.

– És mit mondtak?

– Csak, hogy megöltél egy embert. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán bátran a szemembe nézett, mintha most döntötte volna el, hogy megérdemli a válaszokat. – Így volt?

Hát, igen. A baj ott kezdődött, hogy nem lehettem biztos benne, melyik „fickóra” gondoltak. Ericre, akinek a torkát a nyáron téptem ki? Luizra, akinek a fejét egy súlytárcsával törtem be tíz hete? Vagy a kóborra, akit negyvennyolc röpké órája klopoltam ki?

Ezek mind esélyesek voltak, de a legvalószínűbb választás Andrew volt, a kis hegyi kirándulásunk oka.

– Igen. – A kezem a homlokomhoz emelkedett, hogy megdörzsöljem, mielőtt még rábredhettem volna: egy komoly migrén közeledtét érzem. – De önvédelemből. Nem volt más választásom.

Kaci az ágyra ült, szemben velem.

– Nem hisznek neked.

Nem kérdés volt: rábólítottam.

– Sosem hiszik el egyetlen átkozott szavamat sem – motyogtam.

– Szóval... kit öltél meg? – Kaci felállt, és hátat fordított nekem. Úgy vette le a rózsaszín pulcsit, mintha a válaszom nem számítana annyit, amiért érdemes megszakítani a magán-divatbemutatóját. De engem nem vert át. Vékony hátán, minden mozdulatán érződött a feszültség, nem tudott nyugalmat játszani. A válaszaim éppen annyit jelenthettek a számára, mint az övéi nekem. Tudnia kellett, hogy megbízhat bennem. Hogy nem vagyok hidegvérű gyilkos.

Sóhajtottam, összekulcsoltam a kezem az ölemben.

– Egy srácot, akit az egyetemen ismertem meg. Ha nem teszem, ő ölt volna meg *engem*, és akkor most nem beszélgetnénk itt.

Kaci végiggondolta a hallottakat, közben egy piros szaténblúzt húzott magára. Végül visszafordult felém.

– Szoktál rá gondolni?

– Arra, hogy megöltem? – kérdeztem, és ő komolyan bólintott. – Igyekszem nem gondolni, de néha... – *Néha az ő arcát látom, amikor lehunyom a szemem. Az orcái sápadtak, vér fröcsköl a nyakán a lyukból. A szeme engem vádol, hogy elárultam. Újra.* – Néha nem tudok nem gondolni rá.

Kaci biccentett, alig látható fejmozdulattal, de ez elég volt, hogy megértem. A gondolat végigszaladt a gerincemen, és tűszúrásos bizsergést küldött a lábujjaimig. Nem azt akarta tudni, hogy az életét rám bízhatja-e. Hanem hogy a titkát.

A turistanő. Ha a férfit megfertőzte, valószínű, hogy legalább látta a nőt, és tapasztalatból tudtam, mennyire mélyen képes elfajulni egy összetűzés egy emberrel. Magam is majdnem megöltem egyszer egy vadászt félelem ébresztette vérszomjamban.

Baleset volt, mondtam magamnak, amikor ismét hátat fordított, és elkezdte kigombolni a blúzá. *Akármi is történt Kaci és a turisták között, baleset volt.* Meglepték, vagy Kaci őket, mindenki ösztönösen reagált. Ez történt. Így kellett lennie.

– Mit fognak tenni veled?

Kisöpörtem a hajamat az arcomból, és átfutott a fejemben, hogy a válaszomból mennyit fog megérteni, vagy akár meghallani.

– Most tartják a meghallgatást. Kicsit olyan, mint a perek, amiket a tévében is láhattál, csak nincs ügyvédem, és három bíró dönt. Esküdtszék nélkül.

– Ez nem hangzik túl tisztességesnek – állapította meg, és

előrehajolt egy hosszú ujjú pólóért az ágyra, amelyen ültem. Az elejére az volt írva: EL A KEZEKKEL! Nagy volt a kísértés, hogy magamnak is vegyek egyet..

– Nem is az. – Két tenyérrel megdörgöltem az arcomat: egyszeriben minden fáradtságom rám szakadt. – A Területek Tanácsa nem sokat törődik a tisztességgel. A csoport javát az egyéneké fölé helyezik, és most éppen sokan gondolják úgy, hogy én fenyegetést jelentek a csoportra.

Áthúzta a fején a pólót és megrángatta, hogy jól álljon. Aztán zsebre dugta reszkető kezeit, és mély lélegzetet vett: a tekintetében tükröződő félelem válasz volt a sajátomra.

– Megölnek téged?

Úgy látszik, a finomság iránti érzék a késő kamaszkorig nem jön divatba. De még én is felismertem a gondolat kicsavart voltát: a szám sokkal többször kevert bajba, mint az öklöm valaha is.

Álltam a pillantását, igyekeztem a legtöbb őszinteséget vinni a hangomba.

– Nem tudom. Lehet. De még nincs lezárva az ügy. Nem hoztak határozatot, főleg nem ítéletet.

Kaci bólintott, mint aki megérti, de az arca elfehéredett a rettegéstől, és én egyszerre rájöttem, hogy hibát követtem el. Ha engem kivégeznének a bűneim miatt, jó oka van azt hinnie, hogy *őt is*. Éppen okot adtam rá, hogy féltse az életét azok között, akikről megígértem, hogy vigyáznak majd rá.

Azonban a játékszabályok megváltoztak Bob Tindale testének felfedezésével, és nem garantálhattam semmit Kaci számára, amikor még el sem mondta, mi történt. Fogalma sem volt, hogy tudok a turistákról.

Most már én sem bírtam ülni maradni, összehajtogattam egy khaki nadrágot, és a legközelebbi komód alsó fiókjába tettem.

– Kaci, mióta vagy itt? – A fejét rázta, láthatóan megzavarta a témaváltás. Úgyhogy újra próbálkoztam. – Itt, a hegyekben. Az erdőben.

– Én... nem is tudom. – Elgondolkodva nézett maga elé, oda sem figyelve cirógatta az ágyon mellette heverő rózsaszín pulóvert. – Hányadika van?

– November tizenharmadika.

Lehunyta a szemét, hallhatóan megugrott a pulzusa.

– *November?*– Amikor felpillantott, ismét pánik ült a szemében, a barna tengerből kiragyogott a halványzöld árnyalat. – Ez biztos?

– Persze. – Kierőltettem magamból egy kis mosolyt, és lehajoltam egy pár lehullott sportzokniért. – Mit gondoltál, milyen hónap van?

– Nem tudom. – Félig az ablak felé fordult, a semmibe révedő szemmel nézte a távoli fákat. – Igaz, hogy hidegebb lett, persze, de utoljára... Amikor... – Szorosan összezárta az ajkát, és az ágyra huppant, velem szemben, de még a ruhákat sem tolta odébb. – Augusztus volt. Augusztus vége.

Ejha. Két és fél hónapig volt egyedül. Nem hétig. *Hónapig.*

Egyfelől lenyűgözött ez a tény, másfelől viszont mardosó dühöt éreztem az iránt, aki ezért a lányért felelős. Ha falkatag, egy csoportnyi végrehajtó *nagyon* elhanyagolja a feladatát. Ha kóbor, és valaki megfertőzte, akárki is a rohadék, *megfizet* érte, ha megtaláljuk.

Éppen, ahogy én megfizetek azért, amit Andrew-val tettem.

A sírás a torkomon akadt, visszanyeltem, mert hirtelen eszembe jutott, hogy én is éppen olyan nagy bajban vagyok, mint Kaci gondviselője. Igen, balesetben fertőztem meg az exemet, de ez az ő számára nem jelentett különbséget. Neki csak az számított, hogy megharaptam, aztán elhagytam. A vére a kezemhez tapad, és megfizetek érte.

De előbb még valaki más fizet meg azért, ami Kacivel történt. És rajta keresztül a turistákkal.

– Kaci, amikor még macska voltál, találkoztál emberekkel?

– Nem túl sokszor. – A bőrkabát gallérját piszkálgatta, a tekintete a keze mozgását követte a sima felületen. – Leginkább a folyót követtem, de az erdőben maradtam, és arra nem jártak sokan. Nagyrészt csak állatok. Szarvasok, nyulak. És mosómedvék.

– De *láttál* embereket?

Lassan bólintott.

– Néhányat. Miért? – A hangja kihűlt a gyanakvástól, és megacéloztam magam, hogy egyszerűen kimondjam a kérdést. Az biztosan könnyebb lesz mindkettőnknek. De még mielőtt kinyithattam volna a számat, sietős kopogássorozat hallatszott az ajtóból.

Az orrom elárulta, hogy dr. Carver az, még mielőtt benyitott volna.

Kaci megdermedt, riadt felismerés villant át az arcán.

– Minden rendben! – Sebesen kettejük közé álltam. – Emlékszel dr. Carverre?

Merev biccentés.

– Igen, doki? – fordultam felé, és kérdően néztem. Ő ezt úgy vette, hogy beléphet.

– Elnézést, hogy félbeszakítalak benneteket – kezdte magabiztos mosollyal, ám közben baljával a kötését piszkálta: a múltkori találkozásuk fájdalmas emlékeztetőjét. – De szükségem volna Faythe–re pár percig.

– Mi az? – pislogtam rá. Még volt negyven percem.

– Michael kéri, hogy menj le.

Mérgesen lestem rá, csendben jelezve, mennyire rossz az időzítés.

– Nem tud várni?

– Hát... nem. – Az orvos hangjából kicsendülő sürgetéstől adrenalinfűtötte félelem áradt szét az ereimben. *Most meg* mi a baj?

HUSZONÖT

MINDJÁRT VISSZAJÖVÖK, KACI. – Fél lábbal a küszöbön még tétováztam. – Hozzak egy üdítőt?

Mindkettőnkre gyanakodva nézett, de azért biccentett, és nem ellenkezett, amikor az orvos után kiléptem a folyosóra.

– Bocs – kezdte Carver, amint az ajtó becsukódott, mit sem törődve a nyilvánvalóan hallgatózó örrel. – De Michael...

Megfogtam a karját, és egy éles pillantással beléfagyasztottam a szót, majd gyorsan vonszolni kezdtem a folyosó vége felé.

– Zsenikém, minden szavadat hallja! – sziszegtem az első lépcsőre dobbanva. Danny szája sarka meglepetten felhúzódott.

– Igen, azt hiszem, tényleg. Miért is felejtjük el mindig, hogy a gyerekek is hallanak, és miért beszélünk úgy róluk, mintha ott se lennének?

– Gyerekek? A pokolba, hiszen a legtöbbször a *nőket* is így kezelitek. Ami nem mindig baj – tettem hozzá. A legtöbb bennfentes információmra így tettem szert, amikor egy idióta kandúr vagy egy arrogáns alfa elfelejtette, hogy én is hallótávolságon belül vagyok.

– Igazad lehet – vont vállat, de volt benne annyi jóérzés, hogy legalább zavart színleljen.

A földszinten ott találtam Michaelt, körülötte a négy alfa és Jace, mind azt nézte, amit a bátyám fogott a kezében. Lucas és a többi végrehajtó eltűnt, vélhetően folytatták a turistanő utáni keresést.

Marc a fal mellett állt, a keze idegesen ökölbe szorítva. Bár a gépe csak másnap hajnalban indul majd, máris kihagyták a dolgokból, a hivatalos kizárása miatt, és még *soha* nem láttam őt ennyire frusztráltnak.

Mindenki rám nézett, amikor az utolsó, szőnyegezett lépcsőfokról a keményfa padlóra léptem.

– Kaciról van szó? – súgtam.

– Aha. Megtaláltam...

Egy gyors fejmozdulattal félbeszakítottam, az ajtó felé intve, majd odasiettem, és felkaptam a kabátomat az egyik karosszék támlájáról.

– Ezt kint vitassuk meg. Mindenből, ami idelent elhangzik, meghall ezt-azt.

A legnagyobb csodálkozásomra engedelmesen követtek, keresztül a konyhán, ki a hátsó udvarra, és senki sem panaszkodott. Egy vén tölgy magas, széles ágai alatt álltunk meg, és némán gratuláltam magamnak, amiért arra az oldalra jöttem, ahová a lány nem lát ki. Michael megállt előttem, és az alfák ugyanúgy félkörbe álltak, mint az imént – Jace és dr. Carver szorult a szélére.

– Megtaláltam – jelentette ki a bátyám. – Kaci, k-val és i-vel, Dillon, két l-lel.

– Igen? – Persze számítottam erre. – Mit találtál? – A tekintetem a kezében szorongatott vékony lapkötegre tévedt. Legfelül egy fiatal lány fekete-fehér iskolai képe nézett fel rám. Nekem ugyan fejjel lefelé volt, és az arca is kicsit kerekesebb, a szemében pedig ártatlanság és romlatlan fiatalság ragyogott. De kétségtelenül Kaci volt.

Michael átadta a lapot: egy online újság részlete volt. Megfordítottam, hogy Kaci szemébe nézhessek, a bátyám pedig folytatta.

– A Dillon család nagy hír volt a városkájukban néhány hónapja. Még egypár államokbeli újságba is bekerültek.

A szalagcím így szólt: AZ APA SIRATJA ELTŰNT LÁNYÁT.

Kaci apja még él? Ha így van, mi a fenét keres itt a lány egyedül?

Michael mélyet lélegzett, aztán belekezdett a magyarázatba, amelyet már biztosan elmondott korábban a többieknek.

– Augusztus huszonnyolcadikán Roger Dillon arra ért haza a munkából, hogy a felesége és tizenhat éves lánya a hátsó kertjükben hever holtan. Valami állat támadta meg őket. Kaci eltűnt.

A sokk hideg hullámokkal érkezett, és a hűvös levegővel együtt teljesen megdermesztett. Az ujjaim minden fájdalmas szívveréssel együtt lüktettek.

– Hogy lehet, hogy erről nem hallottunk? – A hangom üresen, tompán csengett. Apám idegesen sóhajtott, és fél kezével ráncokba fagyott homlokát dörgölte.

– Biztos, hogy a kanadai tanács tudott róla. Hallott valaha valaki egy Dillon nevű kanadai alfáról? – Mindenki csak a fejét csóválta. Az apám arcára még gondterheltebb kifejezés ült ki. – Ha mégis van, akkor ez simán lehet egy másik farka csapása. Küzdelem a nagyobb területért.

– Ez megmagyarázná, miért hagyták Kacit életben – bólogatott Blackwell, és szorosabban markolta a botját. – Vedd el a földet, és a lányt.

– Mi a helyzet a nővérével? – kérdeztem, mert zavart az elméletben tátongó lyuk. Malone vállat vont.

– Balesetek történhetnek.

Hát hogyne. Csakhogy én nem erre gondoltam.

– Melyik nösténynek születik két lánya, és zéró fia?

– Ez szokatlan, de nem *lehetetlen* – erősködött apám.

– *Hallatlan.* – Feltettem az egyik bakancsomat a fa kiálló gyökerére, és felnyúltam a felettem lévő ághoz, csak hogy lefoglaljam a kezemet. – Egy ilyen vérmacskszaládnak világszerte híre menne, abban a pillanatban, hogy az első lánygyermek megszületik. Mind hallottunk volna már róluk.

– Hacsak a tanácsuk nem igyekezett volna elhallgatni a dolgot, hogy így védjék ki az ellenséges falka támadását – bökött Rick bácsi a nyomtatott lapra a kezemben. Visszaadtam azt Michaelnek.

Na igen, ennek így volt értelme. A falka legnagyobb kincse a nösténye, és minden falka féltékeny lehet a családra, ahol két lány születik. De...

– Még ha lehetséges is, hogy egy alfának két lánya szülessen, mi van magával az apával? Nem ő lenne egy ilyen támadás elsődleges célpontja? Miért támadtak volna, mielőtt ő hazaér? És mi van a végrehajtókkal? A támadóknak már ahhoz is vagy fél tucat végrehajtón kellett volna átverekedni magukat, hogy egyáltalán eljussanak a feleséghez és a lányokhoz. Igaz? Más testeket viszont nem találtak. Ami felveti a kérdést, hogy mi a fran... – *Hoppá!* –... mi a csudáért hívja egy alfa vérmacska az emberi hatóságokat egy ilyen ügryhöz? Ez szinte *garantált* lebukás, minden résztvevő számára. Kérdések, biológiai bizonyítékok, meg...

– Azt hiszem, elmondtad, amit akartál – szakított félbe apám, az arcán büszkeség és zavar fura keveréke. Tudta, hogy a kóbor-lány elméletem felé haladok.

– Nem, nem mondta – meredt rám sötéten Malone. – Mit akart még hozzátenni?

– Apu... – fordultam felé, jól láthatóan figyelmen kívül hagyva Malone-t. Jace a nagybátyám válla felett a fejét rázta. De hát az

igazságot ki kell néha mondani, márpedig a jelek szerint csak én voltam rá hajlandó. – Nem célzott támadás volt. Nem hiszem, hogy Dillonék vérmacskák voltak.

– Lehetetlen! – csattant fel Blackwell.

– Nevetséges! – vágta rá Malone ugyanabban a pillanatban.

Mindkettőnek csak szemöldökfelvonással feleltem.

– Nevetségesebb, mint hogy egy nőstény két lányt szüljön, fiút meg ne?

– Nos, van egy egyszerű módja, hogy megtudjuk. – Apám a váltamra tette a kezét, jelezve, hogy hallgassak. – Paul, Colin Dean elindult már?

– Nem – pillantott Blackwell az órájára, a másik kezébe fogva a botját. – Még néhány óráig nem is indul. Brett mellett van. – Kétségem sem volt, hogy ez Blackwell szemében a bűn méltó büntetése. És be kellett vallanom, hogy tetszik, bár nem annyira, mint amennyire Colint szerettem volna ivartalanítva látni.

Apu kemény pillantása Jace-re esett.

– Hozd ide.

Jace engedelmesen, futva indult a ház felé. Követtem a tekintetemmel, és egyáltalán nem lepődtem meg, hogy Marcot látom a verandán. Jace után ment a házba, és bár azt nem értettem, miről beszélnek, az egyértelmű volt, hogy mindketten zaklatottak.

Michael a torkát köszörülte, hogy magára vonja a figyelmünket, és a papírokból lapozgatott, valamit keresve.

– Az emberi hatóságok vadállattámadást feltételeztek, mivel úgy nézett ki. És mivel a Dillon család otthona mindentől távol helyezkedik el, háromfelől erdő határolja, szarvasokkal, farkasokkal, és legalább kétfajta vadmacskával. Igazi vadmacskával. – Elhallgatott, még egy kicsit keresgélt, aztán diadalmas arccal előhúzott egy lapot.

– Itt van. Két héttel a Dillon-mészárlást követően – mutatta fel a kiáltó szalagcímet – a vadőrök kilőttek négy pumát, két farkast, egy hiúzt és egy medvét. A helyiek kissé túlbiztosították magukat, hogy megtalálják a felelős állatot.

Ami nyilván *nem* sikerült nekik. Annak a bizonyítéka, hogy léteznek vérmacskák, az egész világon minden újság első oldalára került volna.

Hunyorogva néztem a fekete-fehér képet Michael kezében. Két

ember volt rajta, vadászfelszerelésben, idétlenül vigyorogva, és egy puma tetemét lógatták fejjel lefelé maguk között: a szerencsétlen macska feje a földre lógott.

Hányinger készülődött a torkomban, visszanyeltem: pusztá akaraterővel tartottam a helyén az ebédemet.

– Hát, ez egyszerűen... csodás. – Nem találtam szavakat, amellyel leírhattam volna ezt a céltalan öldöklést. Mi legalább *megesszük* a levadászott állatokat. – De mi van Kacivel? Róla mit ír?

– Hivatalosan eltűntként tartják nyilván, a vizsgálat még tart. De az egyik nagynénje elmondta a helyi lapnak, hogy nem is számítanak rá, hogy élve megtalálják. Az apja a múlt hónapban megvette a nővére melletti sírhelyet, és felállíttatta a sírkövet is.

Na, hát *ez* legalább jól jött nekünk. Morbid dolog, de jól jött. Akármi is jön ezután, Kaci nem térhet vissza az apjához, ha ő valóban ember. Sem az ő, sem a mi számunkra nem lett volna biztonságos.

Becsapódott a ház hátsó ajtaja. Odafordultunk: Colin jött a fűvön át, a nyomában Jace-szel.

– Csengetett, mylord? – kérdezte a szőke kandúr, nem is próbálta elrejteni a hangjából a gúnyt. Paul Blackwell kiegyenesítette görcsös, öreg gerincét, mindkét kezével a botjára támaszkodott.

– Amíg a géped fel nem száll, a *mi* joghatóságunk és az *én* hatalmam alatt állsz. Tisztelettel viselkedj, vagy megfizetsz a pimaszságodért. Képes ez behatolni abba a vastag koponyádba, Dean?

Colin röviden bólintott, a tekintete az alfa feje fölé szegeződött. A kanadai kandúr nagyra nőtt rohadék volt – egyedül Lucas tudott a szemébe nézni –, és a vénember fölé tornyosult. Azonban a méret nem minden, mint azt már Colin gyávaságával bebizonyította.

– Remek. Ha egy darabban akarsz hazajutni, figyelj és válaszolj Sanders tanácsos kérdéseire.

Colin még mindig komoran, de várakozón fordult apám felé, homloka ráncsaiban vonakodó kíváncsiság.

– A te apád az Ontario melletti területek egyikének alfája, Curtis Dean, igaz?

Colin kíváncsiságával együtt erősödött elfojtott mérge is.

– Igen. Miért?

– Add meg a telefonszámát!

Colin szeme rémületében kerekre tágult.

– Miért? Most mit tettem?

Paul Blackwell dühösen felmordult, és úgy nézett leszerepelt végrehajtójára, hogy majdnem megfulladtam a döbbenettől. Fogalmam sem volt, hogy ilyen vén hangszalagok még ennyire durva hangot képesek kiadni.

– Add meg a számot!

A szerencsétlen kandúr az alfájáról az apámra nézett, aztán eldadozott egy számsort. Apám tárcsázott, aztán egyetlen könnyed intéssel elbocsátotta Colint. Ő hátralépett, de a kör szélén maradt, hogy hallgatózzon: a jelek szerint még mindig azt hitte, hogy a hívás róla fog szólni.

– Curtis? – kérdezte apám a mobiljától. – Greg Sanders vagyok, az államokbeli tanácsból. – Szünetet tartott, mind hallhattuk Colin atyjának barátságos üdvözlését. – Hát igen, elég régen volt. – Újabb szünet, amíg Curtis a fia minősíthetetlen viselkedése miatt mentegetőzött. – Ne is beszéljünk róla! – kérte apám, valamiképp mégis nagyvonalúan. – Ez a te ügyed és az övé. Más ügyben volna kérdésem hozzád.

Mögöttem Colin sóhajtott megkönnyebbülésében, de a tartása feszült maradt. Nyilvánvalóan nem várta a délutáni családi találkozást.

– Van nálatok Dillon nevű alfa? – folytatta apám, és Michaelhez fordult megerősítésért. – Roger Dillon?

Michael biccentett. Minden szem visszafordult apámra és a telefonjára, válaszra várva. De én tudtam, mi lesz a válasza, még mielőtt Mr. Dean egy hangot is kiadott volna, ugyanis Kaci apja nem volt alfa. Még csak vérmacska sem. Ebben kétségtelenül biztos voltam.

– Nem, nincs Dillon nevű – felelte Curtis, és a hangjából kihallatszott a kíváncsiság. – Miért kérded?

– Ó, csak próbálunk felgöngyölíteni pár dolgot idelent. Ha több időm lesz, mindent elmondok.

Azonban mind tudtuk: amikor majd megteszi, Kaci nem lesz a „minden” része. Minthogy kanadai területen született, vagy ott fertőzték meg, valamelyik ottani alfa úgy gondolhatná, hogy jogos igénye van az extra nőstényre. Egy ilyen kérdés pedig nagyon megnehezítené számunkra – politikailag –, hogy Kaci velünk maradjon, ha úgy akarja. Amiben megint csak nem kételkedtem.

Sajnos emellett abban sem, hogy Colin mindent elmond az apjának

még abban a percben, amikor leszáll a gépről; efelől nem tehattünk semmit, csak remélhettük, hogy a kanadai tanács nem akar majd bajt keverni.

Mert bajból nálunk is volt éppen elég, és nem volt hová elraktározni túlsorduló adagokat.

Apám megköszönte Dean tanácsos segítségét, aztán megszakította a vonalat.

– Jace, fogd a mobilodat, mondd meg minden keresőcsapatnak, hogy nézzenek körül még egyszer, ahol megtalálták Tindale testét. Meg kell találnunk a feleségét, mielőtt az emberek bukkannak rá. Michael, te ülj vissza a géped elé, és nézd meg, mi mást találsz még Kaci apjáról! Hol van? Még mindig keresi-e a lányát?

Michael bólintott, és futva indult vissza a mi kisházunk felé.

Apám végül hozzám fordult. A szívem megpróbált kitörni a bordáim mögül, amikor megláttam az arcát: akármit is akar mondani, az nem fog nekem tetszeni.

– Kaci fertőzte meg Bob Tindale-t, ezt biztosan tudjuk. Vagyis feltehetőleg tudja azt is, mi történt a feleségével. Tudnunk kell, hogy mit tud! Hogy mit *tett*. Méghozzá hamar. *Rád* van szükségünk, hogy megtudd. Gyorsan!

Mosolyogtam, mert megértettem, hogy a többi alfa számára is legalább annyira hangsúlyozza a fontosságomat, mint az én számomra.

– Megszerzem az információt – léptem hátra, hogy mindegyikükre egyszerre pillanthassak. – De azt hiszem, mindenkinek fel kellene készülni, hogy nem tetszik majd, amit mondok... ne a hírnököt lőjék le.

– Ez mit akar jelenteni? – követelte Malone gyanakvón összehúzott szemmel.

Apám figyelmeztető pillantást vetett rám, de nem törődtem vele. A nemtörődomség persze veszélyes, de ha éppen a kormányzó testületünk nem törődik fontos dolgokkal, annak fejek betörődése lehet a vége. Mindenféle szóvicc nélkül.

– Azt, hogy jó esély van rá, hogy Kaci Dillon kóbor. – A legtöbb jelenlévő felől azonnali, kollektív rosszallást éreztem, de kicsit sem érdekelt a véleményük. Semmi tudományos alapja nem volt a nőstény kóborok lehetetlenségének, legfeljebb a ritkaságuknak. – A családja emberi volt, aztán az anyját és a nővérét megölte egy vérmacska. Két és fél hónap után Kaci felbukkan itt, egyedül. És egyáltalán nem ember. A

következtetés a számomra eléggé nyilvánvaló.

– Nem tudjuk biztosan, hogy a családja emberi volt-e – mutatott rá a nagybátyám. – Csak azt, hogy az apja nem kanadai alfa.

– Vagy államokbeli – erősködtem, ismét az ágért nyúlva. – Mégis, tökéletesen beszél angolul, és láthatóan az észak-amerikai kultúrkörben nevelkedett. Mármost, ha ezt a következtetést levonhatjuk abból, hogy milyen ruhák tetszenek neki, mennyire szereti a pizzát, és persze a szókincséből.

– Ha biztos, hogy kóbor, miért nincs olyan szaga? – vágta rá Calvin Malone.

Már nyitottam a számat, hogy feleljek, de aligha az volt látható az arcomon, hogy ezt udvariasan tenném, mert dr. Carver sietett helyettem válaszolni.

– Calvin, erre nincsen válaszom ebben a percben, de ha adsz egy vérmintát, és tizenkét órát, hogy analizáljam, megmondom biztosan, hogy kóbor-e vagy sem.

Malone erre csak sejtelmesen nézett, én azonban nem tudtam visszafojtani az arcomra kiülő mosolyt, bár a körülmények nem voltak a legalkalmasabbak. A tanács elvitatkozhat az ítéletnapig, azaz az ítéletem napjáig – amely tragikusan hamar eljőhet –, de a genetikai bizonyítékkal ők sem szállhatnak vitába.

– Meg tudod csinálni? – néztem kutatón az orvosra, hadd tudjam meg az igazat, mielőtt túlzott reményekbe ringatom magam.

– Én? Nem – vigyorgott zavarában. – Ehhez nincs meg a képzettségem. De John Eames mindennap ezt csinálja.

Dr. Eames. Hát persze! Ő volt az a genetikus, akivel dr. Carver az elmúlt néhány évben együtt dolgozott: vérmacska-DNS-t elemeztek dr. Eames laborjában, túlórában. Igyekeztek megtalálni a módját, hogy növeljék a nőtények születésének számát, vagy legalább az arányát. Ehelyett azonban felfedeztek egy recesszív gént, amely minden kóbor genomjában megtalálható, és igazolható különbséget jelent a született vérmacsák és a kóborok génállománya között. Mivel a labor már készen állt efféle tesztekre, nagyon gyors eredményt várhattunk.

Apám mindent eldöntő mozdulattal bólintott.

– Rajta – fordult dr. Carver felé. – Faythe, menj vele, és bírd rá Kacit az együttműködésre. És tudd meg, mire emlékszik arról a napról, amikor az anyját és nővérét megtámadták. Meg a turistanőről.

Összevontam a szemöldökömet, és viszonoztam a pillantását.

– Megteszem, a családjával kapcsolatban, de apu, nem hiszem, hogy készen áll már, hogy a turistákról beszéljen.

– Nem áll készen? – Malone körbepillantott, hogy a többi alfa támogatását kérje. – A jelen helyzetben nem foglalkozhatunk azzal, hogy készen áll-e. Ha nem mondja el, hol van a nő, az emberek találják meg elsőnek, és akkor *rácsesztünk*.

– Ugyanolyan gyorsan és keményen rácseshetünk, ha besokall és elhallgat – mutattam rá, és furcsa elégtétellel töltött el Blackwell lemerevedett arca a szóhasználatom hallatán. De hát csak folytattam, amit *Malone* elkezdett.

– Tényleg azt hiszed, hogy azt csinálná? – kérdezte Rick bácsi, és hitetlenkedve zsebre dugta mindkét kezét.

– Igen, azt. Egész nap hallgatózott a falakon át, és rájött, hogy az a célotok, hogy elválasszátok a fejemet a nyakamtól, amiért megvédtem magam. – A tekintetem ennél a résznél *Malone*-ra tévedt. – Kaci gyerek, de nem hülye. Nincs oka azt feltételezni, hogy vele szemben könnyebb kézzel ítélnétek, szóval semmi oka, hogy elmondja, mi történt. Arra meg még sokkal kevesebb, hogy elvezessen a bizonyítékhoz, ami után majd hurkot kap a nyaka köré. Őszintén szólva, ezért nem is hibáztathatom.

Malone undorodva fújt egyet, de még az apám is összevonta a szemöldökét.

– Hát jó. Tudd meg, amit bírsz a családjáról, és mi kutatunk a másik turista után tovább. De ha estig nem találjuk meg, rá kell kérdezned. És muszáj lesz kiszedned belőle a választ.

Bólintottam, bár egyáltalán nem nyűgözött le az időleges haladék, azzal a ház – és Marc – felé indultam, egy lépéssel mögöttem dr. Carver. Még éppen, mielőtt kiértem volna a hallótávolságból, elkaptam a nélkülünk folytatott beszélgetés egy mondatát.

– Húha – jegyezte meg Colin, aki figyelhette, amint elsétálunk. – Annak a kiscsajnak majdnem olyan veszélyes a közelébe menni, mint *Faythe*-nek. Csak úgy hullanak körülötte az emberek.

Végigfutott rajtam a hideg, megbotlottam; ha a doki nem kap el, még el is esek. Nem annyira Colin szavai voltak, amik megdöbbsentettek – hanem a bennük vibráló igazság.

Kaciben és bennem sok közös dolog van, bár más a korunk és a

neveltetésünk. És egy kis szerencsével ezek a közös dolgok segítenek majd elmondani vele a teljes történetet, anélkül, hogy összeúznám máris törékeny ép elméjét. Mert sajnos más nem is maradt neki.

Az ép elméje és én.

Szegény gyermek.

HUSZONHAT

KACI MOSOLYOGVA FOGADOTT, amikor kinyitottam AZ AJTÓT, és megpördült, hogy megmutassa az egyik szoknyát, amit neki vettünk. Az öröme azonban lehervadt, mint a vágott virág, amikor mögöttem dr. Carver is belépett a szobába.

– Mi a baj?

– Semmi. – De azonnal meg is bántam a válaszat, mert bár nem akartam hazudni, igazat sem mondtam. Annyi minden volt a baj, hogy azt se tudtam, hol kezdjem. – Dr. Carver szeretne elvégezni néhány tesztet, és ehhez le kell tőled vennie egy kis vért.

Recsegett a celofán, ahogy dr. Carver előszedte az előrecsomagolt, steril tűt az egyik első zsebéből. A másik zsebében két, szintén külön csomagolt, gumikupakkal lezárt műanyag kémcső volt.

Kaci tekintete rávillant, a szeme hatalmasra kerekedett.

– Miféle tesztet? Minek?

– Ahhoz kell, hogy bebizonyítsuk a lenticnek, az alfáknak, hogy kóbor vagy. Hogy a szüleid nem voltak olyanok, mint mi. Hogy nem olyanok – javítottam ki magam, amikor eszembe jutott, hogy az apja még él. – Kaci, miért mondtad, hogy az apád meghalt?

Zavartan ráncolta a homlokát.

– Nem mondtam ilyet. Miért? – Pánik suhant át az arcán, a pillantása az orvosra esett, majd vissza rám. – Történt vele valami?

– Nem. Amennyire tudom, jól van. – Leültem az üres ágyra, megpaskoltam a matracot magam mellett, hogy telepedjen mellém.

– Azt hiszem, csak feltételeztem, hogy az egész családot... elment.

– Habár több eszem is lehetett volna, mint hogy csak feltételezgessek dolgokat. Szép kis végrehajtó *voltam*.

– Nem akarod felhívni, vagy ilyesmi? – Habár aligha volt jó ötlet efféle javaslatokat tennem. Ha az apja *igazán* ember, a tanács úgysem engedi majd, hogy tartsa vele a kapcsolatot, a fajunk titkának védelme érdekében.

De nem kellett ezen aggódnom.

– Nem! – Kaci szeme kitágult rémületében, és reszkető kezeit

ökölbe görbítette. – Még nem – tette hozzá, bár zakatoló szívverése még mindig messzire hallatszott, és a szemében könnyek ragyogtak. – Nem vagyok rá készen, ő is sok mindenben ment keresztül.

Csak hogy Kaci is.

Dr. Carver összeesküvő torok köszörlése vonta magára a figyelmemet. Miután Brett állapotát stabilizálta, és a visszaútja már úgymint több mint egy napot csúszott, úgy tervezte, hogy felszáll a következő washingtoni gépre, hogy maga vigye a mintát dr. Eames laborjába. Vagyis még ebben az órában indulnia kellett.

– Megengeded dr. Carvernek, hogy vért vegyen? – kérdeztem. Kaci tétovázott; a doki felvillantotta túl-barátságos-hogy-igaz-legyen mosolyát.

– Utána biztosan találunk neked valami sütit meg üdítőt, hogy helyreállítsd a cukorszintedet – mondta. Ez hatott. Kaci az ágyra ült, és feltúrta bal ruhaujját. Dr. Carver melléült, bal zsebéből kiszedett és feltépett egy alkoholos törölőpamacsot. A lány megugrott riadalmában, amikor a hideg vatta a könyökéhez ért, aztán idegesen nevetett, és inkább rám nézett.

– Miért nem hiszik az alfák, hogy a szüleim emberek?

– Mert te nem vagy az. Olyannak kellene lenned, mint a szüleid, és mégsem olyan vagy. Közülünk való vagy.

– Most egy kis szűrást fogsz érezni – szúrta közbe dr. Carver. Kaci behunyta a szemét, megacélozta magát, mégis megrezzent, amikor a tű a bőre alá siklott. Azután láthatóan ellazult, és megint a szemembe nézett.

– De hát hogy lehetek közületek való, ha a szüleim nem azok?

Megmosolyogtam, amiért nem akarja nézni, amint folyik a vére.

Nem sok finnyás vérmacska ismerek.

– Hát, a dolog itt válik érdekessé. Az egyetlen módja, hogy közénk kerülj, az lehetett, hogy egy másik vérmacska megfertőzőn, ez tett volna kóborrá. Azonban még sosem láttunk egyetlen nőtény kóbort sem, és a tanácsnak bizonyíték kell, hogy elhiggyék: te az vagy. Dr. Carver ezért elviszi a vérmintát dr. Eameshez, hogy vizsgálják meg ezt bizonyítandó.

– Kóbor, hm? – kérdezte Kaci, miközben néztem, hogyan tölti meg bugyogó vére a kémcsövet. – Ez úgy hangzik, mintha senki sem kérne belőlem. Mint egy kóbor kutya.

– Biztosíthatlak, hogy *nem* ez a helyzet. – Kaci számára legalábbis. Szerencsétlen dolog, de a többi kóbort illetően jól fogta meg a lényegét.

– Hogyan fertőződik meg egy kóbor?

Dr. Carver elvette a fecskendő végéről az első kémcsövet, az ölébe rakta, majd felpattintotta a másikat.

– Ha egy vérmacska megkarmolja vagy megharapja – feleltem. – De nem mindenkinél működik a dolog. Ahhoz, hogy ne csak rémesen beteg legyél, hanem tényleg macska, rendelkezned kell egy bizonyos recesszív génnel, amelyet egy vérmacska őstől örököltél. Dr. Eames kutatásai éppen ezt igazolták néhány hónapja. – Egyben előidézték a Területek Tanácsának legnagyobb összekülönbözését, amelyet az valaha is megélt. Még annál is nagyobb vitát okozott, mint... hát, *én*.

Vagy fel tucat lebutított előadás kellett a genetikai tesztelésről, és jó pár száz dollár értékű színes-szagos prezentációs eszköz, mire az idősebb alfák is felfogták azt a tudományt, amelyet néhány héttel azelőtt maguk neveztek ostobaságok gyűjteményének. Egy, a miénkhez hasonló ősi és titkolózó társadalomban nem könnyű a változás, azonban a végén mégiscsak beszivárgott a világosság az évszázados hagyomány repedésein. Legalábbis ami a vérmacska-genetikát illeti.

A nemi egyenlőség terén még mindig volt néhány évtizednyi lemaradásuk.

– Ha nincs meg benned a gén, akkor... nos, akkor nem kapod el. – Helyette meghalsz karomlázban, de ezt nem mondhattam Kacinek, úgy nem, hogy tudtam, mi lett a családjával. És főleg, hogy úgy nézett rám, mintha az egész világában más sem volna, csak én, és a védelem, amit nyújthatok a számára. Elméletben.

– De engem nem karmoltak meg – lesett a doktorra, aztán vissza rám. – Nem is haraptak meg.

Dr. Carver tekintete találkozott az enyémmel, aztán megkocogtatta a kémcsövet, hogy meggyorsítsa a vérfolyást. Tudtam, mit gondol, de engem nem akasztott meg Kaci közlése. Nagyon kevés kóbor emlékszik a megtámadására.

– Valószínűleg csak elfelejtetted – simítottam ki egy gesztenyeszín fűrtöt a homlokából. – Egy frissen megfertőzött kóbor egy darabig nagyon beteg lesz. Magas láz, tébolyult éhség, delírium. Az a csoda, hogy egyáltalán túljutottál rajta, úgy, hogy senki sem viselte a gondodat.

– De... Faythe, én nem voltam beteg! – erősködött. Bólintottam, hogy ráhagyjam, azonban ő folytatta, ha lehet, még hevesebben tiltakozva. – *Én magam* voltam az első vérmacska, akit láttam. Senki sem harapott vagy karmolt meg, és egyáltalán nem voltam lázas.

Dr. Carver leszedte a tőről a második kémcsövet is, és a készenlétben tartott vattacsomóért nyúlt, közben végig engem figyelt.

– Drágaságom, mindössze nem emlékszel. – A pokolba is, valószínűleg az egész, rémes támadást kizárta az emlékezetéből, hogy megvédje az ép elméjét.

A kezem rátalált a kezére, és megszorítottam.

– *Valamiképpen* olyanná váltál, mint mi, Kaci, és ez az egyetlen lehetséges módja. – Hacsak nem emberi alakban fertőzték meg, mint én Andrew-t. Csakhogy ez sem ad magyarázatot, miért nem emlékszik a betegsége.

Kaci szeme kételkedően összeszűkül, de nem ellenkezett tovább.

Dr. Carver amint megszerezte a mintáit, már indult is. Láthatóan nagyon várta már, hogy Kaci vérét tanulmányozhassa – őszintén szólva én is ugyanolyan kíváncsian vártam az eredményeket. Biztos voltam benne, hogy igazolják majd az elméletemet, és szereznek nekem némi megbecsülést.

Na jó, talán nem igazi megbecsülést. De beérném egy „szép munka, Faythe”-szel is. Bár a valóságban még *ennyit* is aligha kapok.

– Ezek szerint a vérem elárulja majd neki, hogy a szüleim emberek voltak? – Kaci átmászott az üres ágyon, hogy a hátával az ablaknak támaszkodhasson, bár az üveget hidegnek érezhette a blúzában át.

– Mondhatjuk. – Jógapózban magam alá húztam a lábamat. – Azt biztosan elárulja, hogy vérmacskának születtem-e vagy sem. Ha igen, a szüleid is vérmacskák voltak. Ha nem, akkor ők sem, és valamikor meg kellett, hogy fertőződj, még ha nem is emlékszel.

Percekig csak piszkálgatta a könyökhajlatába ragasztott tapaszt, láthatóan igyekezett feldolgozni, amit hallott. Kibámultam az ablakon a feje mellett – aztán a délutáni nap egy csillanása emlékeztetett az idő múlására és a saját határidőmre. *Fel kell tenned a fontos kérdéseket!* Csakhogy *nagyon* nem akarózott, még ha ezzel *valóban* be is bizonyítanám az értékemet a tanács előtt.

Az ujjammal követtem az ágytakaró mintáját, és megacéloztam magam, hogy olyasmiket fogok hallani, ami nem tetszik majd.

– Kaci, mire emlékszel a napból, amikor édesanyád és a nővéred meghalt?

Olyan gyorsan kapta fel a fejét, hogy belereccsent a nyaka.

– Honnan tudsz erről?

– A bátyám talált híreket a neten. – Aggodalma a rémület maszkjába fogyott; minden erőmmel igyekeztem megnyugtatni. – Kaci, *muszáj* volt tudnunk, ki vagy. Tizenhárom éves nőstény macskák nem mászkálnak csak úgy el az erdőbe, vagy egy vérmedve hátsó udvarába, mindennap. Tudnunk kellett, ki keres téged. Arról nem is beszélve, hogy honnan jöttél, hova tartozol.

– Nem tartozom sehová – állt fel, háttal nekem, és elkezdte összehajtogatni a másik ágyon még mindig szétteregetett ruhákat. – Nem mehetek vissza Cranbrookba. Azok után, ami történt, nem.

Ezt nem vitattam. Éppen annyira nem küldhettük vissza egy ember apához, mint amennyire nem tudtuk volna kipurgálni a fertőzést a testéből.

– Akarsz beszélni róla? Hogy mi történt az édesanyáddal és a nővéreddel? Meg veled?

Lassan ingatta a fejét, és a szekrény felé menet felkapta új kabátját is.

– Nem, nem akarok beszélni róla. Nem is emlékszem belőle túl sokra, mellesleg.

És egyszerre nem volt már nála semmi, viszont valami puffant a falon. Megfordultam, és láthattam a kabátját a sötétbarna lambérián a földre csúszni; mire visszanéztem oda, ahol az előbb állt, már nem volt ott.

A pokolba, úgy mozog, mint a született macskák! De hát az nem lehet. Mindössze gyorsan tanul, sőt még annál is gyorsabban, köszönhetően a macska alakban eltöltött több mint két hónapnak.

Fel-alá járt a szobában, hosszú, dühös lépésekkel, fel-felnézve az ablakra, mintha a kinti világ szólítaná. Alighanem úgy is volt. Az elmúlt tíz hétben a föld volt az ágya, a faágak és csillagok a baldachinja, most pedig már majdnem huszonnégy órája egyetlen szobába volt zárva. Láttam a szemében, hogy tombol benne a kabinláz, az ajka felett és a hajvonala alatt kiütött verejtéknek türelmetlenség- és kétségbeesésszaga volt.

Ha nem tudom lecsillapítani, kitör, és akkor legalább hat kandúr

ered a nyomába, ami az eleve rossz helyzetet többszörösen rosszabbá teszi.

– Kaci... – Felálltam; nem tudtam, hogyan közelítsem meg, de akkor egyszerre szembefordult velem, az arcán félelem és düh váltotta egymást.

– Nem! Nem tudom megváltoztatni, ami történt, hát miért gondolnék rá? Hm? Miért akarsz megőrizni? Nem gondolod, hogy magamtól is elég közel állok hozzá?

A meglepetéstől bennszakadt a szavam, fennakadt a hangom – legalábbis nem bírtam bármi értelmes módra emlékeztetően használni.

– Nem akarlak én téged semmire rávenni. – *Hazugság.* – Pontosan tudom, hogy érzel. – *Hazugság.* – Tudnom kell, mi történt, hogy megtalálhassuk a rohadékot, aki ezt tette veled. Csak segíteni akarunk.

– *Hazugság.* Nem csak azt akartuk. A tanács a méhét akarta, Malone szerint pedig az új nőtény a kulcsa, hogy megszabadulhasson a teljes családunktól.

Kaci szipogott, a karjával megtörölte a szemét.

– Senki sem tette ezt velem. Senki sem karmolt meg, senki sem harapott meg, és senki sem kérdezte, akarok-e ilyen lenni. Mint *ti*.

– Már nem járkált, helyette rám meredt, annyi fájdalommal, hogy alig bírtam kiállni. – Ha segíteni akarsz, mondd meg, hogyan vessek neki véget. Mindennek. Nem akarom a falakon át hallani, amit az emberek beszélnek. Nem akarom kiérezni a zárt ajtón át a folyosón álló fickó szagát. Nem akarom tudni, hogy korábban komolyan összejöttetek a Marc nevűvel. De mégis tudom, mert az ő szagát viselted, amikor délután bejöttél. Még mindig azt viseled.

Na jó, ez már kínos. Nem emlékeztem hasonló esetre, amikor egy gyerek olvasta volna a fejemre, hogy szextől szaglok – pedig Kaci gyakorlatilag ezt tette.

– Sajnálom, Kaci.

Erre csak lecsúszott a fal mellett, felhúzta a térdét, a kezébe rejtette az arcát.

Leguggoltam mellé, és simogatni kezdtem a haját. Nem igazán tudtam, mi mást csinálhatnék – nincs nagy gyakorlatom az emberek nyugtatgatásában.

– Sajnálom, hogy ez történt veled. Jobban sajnálom, mint hinnéd. De nem tudom levenni rólad. Senki sem tudja. A legtöbb, amit

megtehetünk, hogy megtaníttuk, hogyan legyél egy közülünk. Hogyan birkózz meg azzal, amit látsz és hallasz éppen.

– Mi van, ha nem akarok veled megbirkózni?

– Előbb-utóbb kénytelen leszel – sóhajtottam. Fogalmam sem volt, hogyan kell átsegíteni egy kóbort az átváltozásán. De azt valamennyire sejtettem, hogyan kell egy tinédzsert megnyugtatni! – Addig is, mit szólnál egy videojátékhoz? És valami gyorskajához?

Lassan felemelte a fejét, a szemöldöke meglepetésében a homloka közepére szökött.

– Komoly?

– Miért ne? A fiúk két külön PlayStationt állítottak fel a földszinten. Játszottál már?

Elvigyorodott – igazi, őszinte, gondtalan kamaszvigioryal, még a fogai is kivillantak.

– Aha. Életem minden napján. Mostanáig.

Visszamosolyogtam; nem tudtam megállni.

– Biztos vagyok benne, hogy minden játékuk erőszakos és véres.

A vigyora megfakult egy pillanatra, de aztán újra felvillant, teljes erővel, és az arcára mély elszánás ült ki, mintha eltökélte volna, hogy akkor is jól érzi magát, ha belehal.

– Minél véresebb, annál jobb.

Kénytelen-kelletlen csodáltam a kölyök lelkierejét.

– Jól van. – Végigmértem laza szoknyáját, feszes pólóját, aztán az ágyon heverő, hétköznapi ruhák halmára pillantottam. – Vegyél fel valamit, ami jó a videojátékokhoz meg a rágsáláshoz. Annyiféle chips meg mártogatós szósz van lent, hogy egy boltban nincs annyi.

Öt perc múlva kinyitottam a háló ajtaját, és nyitva tartottam, amíg egy farmerba és pólóba öltözött nőstény macska kilépett rajta: mosolygott, bár a karja megfeszült a teste mellett. Ideges volt a többiekkel való találkozás miatt, és ezért nem is kárhoztathattam. Magam is csak a felét kedveltem azoknak az embereknek, akiknek nemsokára bemutatom, leginkább azért, mert a másik fele holtan akart volna látni. Vagy valamelyik fia alatt.

– Hova mentek? – kérdezte az új ör, Kaciról rám pillantva, majd rólam a lépcső felé. Mintha abban bízna, hogy valaki megmenti, mielőtt használnia kell a legnagyobb izmát nyaktól *felfelé*.

– A földszintre. Kaci készen áll, hogy új barátságokat kössön.

Szeretnél te lenni az első, vagy inkább bolha leszel a bundánkban?

– Meg kell kérdeznom egy alfától – felelte az ör, bizonytalanul pislogva egyikünkről a másikra. Vállat vontam.

– Akkor menj! Kérdezd!

Az ör elfutott, hogy keressen egy alfát, de nem láttam okát, hogy meg is várjuk, úgyhogy utána indultam a lánnyal.

Kaci mögöttem maradt a lépcsőn, úgyhogy én léptem be először a nappaliba, és amikor kilesett mögülem, mindenki elhallgatott. A házra olyan csend telepedett, hogy mindenkinek a szívverését hallottam – szerencsére csak néhány kandúr volt jelen, akik most értek vissza a keresésből.

Marc a betegszoba ajtajához legközelebbi karosszékből ült, ahonnan gond nélkül beláthatta a teljes szobát, és a bejáratot is. Jace a kanapé végébe telepedett, közel hozzá. Dr. Carver már nem volt sehol, ezt egy gyors pillantás az ablakon át az udvarra csak megerősítette: bérelt kocsija helye üres volt. Blackwell és Malone az ebédlőben társalogtak, a ház hátsó részében; távoli hangjuk árulta el őket.

Valószínűleg még mindenki az eltűnt turistánőt kereste. Kivéve apámat, aki ekkor lépett a nappaliba egy örrel a nyomában, aki félbeharapta a kérdését.

Apám kérdően nézett rám, és amikor válaszul csak mosolyogtam, bólintott, majd visszalépett a konyhába, mintha egyáltalán nem volna nagy szám, hogy a nőstény most először bújik elő a csigaházból. Hála forrósága öntött el, és meg is köszöntem volna neki, ha Kaci nem kapaszkodik – jóformán – a karomba.

– Kaci, emlékszel Marcra és Jace-re, igaz? – húztam finoman előre.

– Hahó – lépett óvatosan mellém, a szoba szélére.

– Szia, kölyök! – Jace előrehajolt a kanapén, és jellemző vigyorával köszöntötte a lányt: angyalajkak, egyenes, fehér fogsor. – Ideje volt már csatlakoznod a partihoz!

Felhorkantam: majdnem vicces volt, hogy a gyilkossági tárgyalást partinak nevezte.

– Azt ígértem neki, majd összeszedünk valami kaját és játszunk... akármiféle értelmetlenül vérengző időpocséklásotok van itt, fiúk.

– Grand Theft Auto IV! Jössz? – Jace felpattant, és már át is szaladt a szobán, feltépte az üres háló ajtaját. Kaci tétován pillantott rám, mintha engedélyt kérne vagy megerősítést. Biccentettem. Nem szívesen

ismertem be, de nagyon örültem egyrészt annak, hogy a lány kész megbízni Jace-ben, másrészt Jace látszólag könnyed kapcsolatteremtő képességének, amivel megnyugtatta.

Kaci követte a szobába, és egy pillanattal később halk surrogással életre kelt a játék, majd csipogott egyet.

– Nem vagy éhes? – fordultam Marchoz, közben hátrálva lépkedtem a konyha felé, hogy le se kelljen vennem róla a szememet, amíg nem muszáj.

– Mindig éhes vagyok. És mintha láttam volna egy üveg csilis paradicsom konzervet a szekrényben, meg van Velveeta sajt a hűtőben.

– Az megteszi – egyeztem bele, és befordultam a konyhába – ahol apám várt rám. – Hé, beszélt veled Jace arról, hogy... – *Malone el akarja játszani Julius Caesart?*

– Igen, de arról majd később beszélünk, majd ha a jelen problémát elrendeztük.

– De akkor már lehet, hogy túl ké...

Apu figyelmeztető, mérges pillantást vetett rám, egy ujját az ajkamra tette, majd a nappali felé intett a fejével, ahonnan Marc egyenletes lépései közeledtek. Az üzenet szavak nélkül is egyértelmű volt. Egyszer mindenképpen el kell búcsúznom Marctól, és ez az alkalom éppen olyan jó, mint bármelyik másik.

Ebben azonban apám tévedett. Nem létezett jó alkalom arra, hogy elbúcsúzzak Marctól, úgyhogy meg sem próbálom. Még csak nem is gondolok rá, amíg nem muszáj, márpedig az a perc még nem jött el.

Marc éppen akkor lépett be az egyik ajtón, amikor az apám kilépett a másikon. Egyenesen a hűtő felé tartott, én pedig nekiláttam, hogy megkeressem a paradicsomkonzervet, amit említett. Aztán egymás mellé álltunk a pultnál, és sokkal kisebb darabokra vagdaltuk a sajtot, mint kellett volna, csak hogy legyen indokunk egymás közelében maradni.

A karom hozzá-hozzáért az övéhez, és egy idő után félig mögém lépve beakasztotta a lábfejét a bokámba, így a bal lábam az ő két lába közé került. A mellkasa a hátamnak nyomódott, a lélegzete csiklandozta magásra kötött copfom alól kilátszó, meztelen nyakamat.

Csendben dolgoztunk: abban a percben beértük egymás közelségével. De a sajt szósz nem igényel sok agymunkát, és akárhogy igyekeztünk, húsz percnél tovább nem tudtuk elhúzni, még a régi,

horpadt, dupla falú fondue-edénnyel sem, amelyet Marc talált a fazekak között.

Két tálra való szósszal indult vissza a nappaliba, én felkaptam két bontatlan kukoricachipset utánamenet. A játékszobában telepedtünk le, az egyik franciaágyra, és majszolgatva néztük, amint a földön ülő Kaci és Jace két csöpögő falat között darabokra zúzza digitális sofőrjét.

A következő egy órában jöttek-mentek a kandúrok, ahogy váltották egymást a kutatócsapatok. Kaci mindössze egy érdektelen biccentéssel, intéssel üdvözölte őket, fél kézzel mindig a konzolt piszkálva. Egyszer sem vett róluk komolyan tudomást, de nem is zaklatták fel.

Mire lement a nap, Kaci és Jace jó néhány szinten végigvezettek, és úgy tűnt, remekül összebarátkoztak. Mintha testvérek lettek volna.

Marc és én csöndben feküdtünk: csak néha szóltunk, de nem eresztettük el egymást. Az ujjaink összefonódtak, a lábamat átvetettem az övére – és akkor az ebédlő ajtaja megnyikordult, és a hátulról érkező hangok erősebbé váltak.

Azonnal megdermedtem, mert nagyon is jól tudtam, mit akarnak. Lement a nap. Amanda Tindale-t nem találták meg. Lejárt az idő. Kaci beszélni fog, akár tetszik neki, akár nem.

HUSZONHÉT

MARC KEZE MEGSZORULT AZ UJJAIMON, amikor felült mellettem: némán kérdezte, mi a baj. A közeledő, még láthatatlan alfák felé böktem a fejemmel, aztán Kaci felé, bár nem is sejtettem, megérti-e a rögtönzött jel nyelvemet.

A nyitott ajtóban hosszú árnyék jelent meg; meglepetésemre, nem Calvin Malone vetette, hanem apám, aki a jelek szerint átvette az irányítást. A szeme rólam Kacire villant, aztán vissza, végül kérdőn vont fel a szemöldökét. Egyértelmű volt: vége a játékidőnek.

Bólintottam, ő pedig visszahúzódott a nappaliba, magával terelve a többi alfát is.

– Kaci? – Előrecsúsztam az ágy széléig, és jobban megnyugtatott, mint bevallottam volna, amikor Marc meleg testét éreztem magam mögött, a karját a derekamon.

– Igen? – Hátborzongatóan fürge hüvelykujjával lenyomott egy gombot, és a képernyőn kimerevedett a játék. A lány hátratekeredett, hogy rám nézhessen. Ha észre is vette, hogy apám megérkezett és el is tűnt, nem adta semmi jelét. – Mi a baj?

Mélyet lélegeztem; fogalmam sem volt, hogyan akadályozzam meg, hogy elrémüljön vagy megnémuljon, amikor majd elmagyarázom, mire van szükségünk.

– Addig halasztottam, ameddig lehetett, de a tanács most információkat vár tőled. *Mindannyian* várjuk – javítottam ki magam, remélve, hogy nekem meg a srácoknak inkább hajlandó lesz segíteni, mint egy csoportnyi öregembernek, akiket nagyrészt még sosem látott.

Kaci megmerevedett, és a műanyag játékirányító megreccsent a szorításában.

– Már mondtam, hogy nem akarok a családomról beszélni.

– Tudom. Nem is róluk van szó. – Nekidőltem Marcnak, hogy minél inkább kiélhessem a vágyamat az érintésére, mielőtt elmegy.

– Akkor miről? – Kaci a homlokát ráncolta, gyermekien duzzogó ajka összeszorult. A jobbján Jace letette a távirányítót, és figyelt, készen arra, hogy segítsen, ha valami módon tud.

– Korábban mondtad, hogy rémlik, hogy láttál néhány emberi turistát az erdőben. Esetleg láttál egy férfit és egy nőt is pár napja? Valahol errefelé?

Lassan bólintott, és lesütötte a szemét.

– De nem tudom, mikor volt pontosan. Már nagyon régen elvesztettem a napok fonalát.

– Semmi baj. – Jace odébb mászott, és Kaci mögött az ágnak támaszkodott. – Csak mondd el, mire emlékszel.

– Én nem... – A távirányító kihullott Kaci kezéből, és a keresztbe vetett lábai által formált körbe esett.

Vártam, hogy folytassa, de amikor nem szólalt meg újra, figyelmeztető pillantást vettem Jace-re, hogy hagyja rám a beszédet. Ha valamiben jó voltam, az a beszéd volt.

– Kaci, emlékszel a férfira? Tudsz róla mondani valamit? – Csak, hogy biztosan tudhassuk: ugyanarról beszélünk.

Az arca üres maradt, úgyhogy még egy kicsit tovább piszkáltam.

– A lábára emlékszel?

Felismerés szikrája csillant a szemében, és bólintott.

– Múlába volt. Mint egy fémrúd. Valami protézis.

Elmosolyodtam.

– Protézis, igen.

– Pontosán – felelte Kaci, és a hátamon végigfutott a hideg távoli arkifejezését látva. Mintha valami olyasmit ismételné el, amit olvasott egyszer, régen, nem pedig amit személyesen látott, amikor megfertőzte a kérdéses férfit. – Furán járt. Olyan hupogósan.

Ez éppen az a fajta leírás volt, amit egy vérmacska adna, mert a „hupogós” járás megnehezíti a prédá számára a menekülést. Mégis biztosan tudtam, hogy Bob Tindale túlélte a találkozását Kacivel, mert később macskaként bukkant fel, a lány szagával a vérében. Akiről nem tudtunk, az a felesége volt.

– Abban biztos vagyok – pillantottam Jace-re, és azt kívántam, bárcsak Marc arcát is láthatnám, de mivel ő a hátamhoz simult, ez kizárt volt. – Akiről tudni szeretnénk, az a nő, aki vele volt. Órá emlékszel?

Kaci megint bólintott, és a padlót bámulta, de nem mondott többet.

Halk, nyugtató hangon szóltam hozzá, közben azt is észrevettem, hogy a szemében most már nem távolság tükröződik, hanem valódi *üresség*.

– Mi történt vele, Kaci?

– Én nem... – Lassan, fájdalmas tagadással ingatta a fejét, szorosan összezárta a szemeit. – Nem emlékszem. – De nyilvánvaló volt, hogy valójában azt mondja: nem akarok emlékezni. Ha valóban nem tudná, mi történt a turistanővel, nem lenne ennyire zaklatott.

– Drágám, muszáj megpróbálnod. – A vállára tettem a kezemet, abban bízva, hogy az érintés megnyugtatja, nem pedig elijeszti. – Délután megtaláltuk a férfit, de a nő még mindig az erdőben van, és meg kell találnunk őt is, mielőtt az emberek akadnak rá. Érted, hogy miért?

Kaci megint a fejét rázta, de felnézett, és halvány kíváncsiság futott át a szemén a félelem és a tagadás mellett.

– A rendőrség is keresi őket, és ha ők találják meg előbb, megvizsgálják a testet, és akkor bizonyítékot találhatnak a létezésünkre.

Az ilyen esetek néha előfordultak, és a laborokban az ilyen minták a „szennyezett” címke alatt végezték. De egyszer valaki úgymint összekapcsolja a szennyezett eseteket, márpedig a mi elkülönített létezésünk függött tőle, hogy olyan kevés bizonyítékot találjanak, amilyen keveset csak lehet.

– A nő meghalt, igaz? – kérdeztem gyengéden, mert ráébredtem, hogy kimondatlanul bár, de mind ebből a feltételezésből indultunk ki.

Kaci egy pillanatig csak nézett rám, aztán ismét az ölébe bámult, és bólintott.

– Tudnunk kell, mi történt! – Megint a fejét rázta, de folytattam, mert tudtam, ha nem beszél, nem lesz olyan eszköz, amit a tanács ki ne próbálna. – Senki sem fog dühöngeni, Kaci. Azt már tudjuk, hogy a férfit megfertőzted. A szagod összeolvadt az övével. Már órák óta tudjuk, és mégsem szólt senki egy rossz szót sem, igaz?

Némán bólintott, és pörgetni kezdte a távirányítót a padlón.

– Biztosítalak, hogy nekem nyugodtan elmondhatod, mi történt. Nem engedem, hogy bárki bántson.

Kaci először Jace-re nézett, aztán a vállam felett Marcra. Már azon voltam, hogy megkérem őket, hagyjanak magunkra, amikor a lány tekintete visszatért rám, és belekezdett.

– Nem akartam. Aludtam, de valami felébresztett. Lépések. Aztán füst. Tudtam, hogy emberek jöttek, és felkeltem, hogy elmenjek onnan, de mielőtt eltűnhettem volna, a nő... csak úgy *megjelent* előttem. A

karjában nagy ágakat cipelt, de amikor meglátott, leejtette őket. Csak állt ott és bámult. Megpróbáltam elhárítani, de megijedt. Felkapta az egyik ágat és nekem rontott. Én... én nem tudtam, mit tegyek.

Jace, majd Marc felé fordult, aztán vissza hozzám, hatalmas, mogyorószínű szemével könnyörögve mindannyiunknak, hogy mondjuk azt: rendben. Hogy helyesen cselekedett, akármi is lett légyen a helyes.

– Megpróbált megütni, és nagyon megijedtem, de fel is dühödtem egyszerre. Nem tudom elmagyarázni. Most nem érzek így, de akkor nem ember voltam, és nem is igazán gondolkoztam. Felém rohant az ággal. Fújtam rá, de nem állt meg. Amikor elég közel ért, csak odacsaptam az egyik... ízé... mancsommal. – A nyomaték kedvéért felemelte a jobb kezét, és a levegőbe ütött, az ujjait begörbítve.

– A karmaidat behúztad? – kérdezte Marc, a szavai a hátamon rezonáltak.

– Úgy érted, a talppárnámba? – kérdezte Kaci; Marc bólintott. – Nem. Eszembe se jutott, hogy megtegyem.

Hát persze, hogy nem. Sosem tanulta meg, hogyan védhetné meg magát anélkül, hogy kárt tegyen másban. Sosem tanult semmit arról, mit jelent vérmacskának lenni, és csak az ösztönére hagyatkozhatott. Sajnos a macska ösztöneinek nem része, hogy az ellensége hogyléte miatt aggódjon.

– Semmi baj, Kaci – mondtam, és magam is meglepődtem, mert a hangom nyugodtan és nyugtatón csengett. Nem volt sok gyakorlalom mások lelkének csillapításában. Sőt, többször bosszantottam fel az embereket, mint nem, de Kaci saját magamra emlékeztetett, még inkább Abby unokahúgomra, aki viszont kiváltott belőlem minden belém kódolt védelmező ösztönt. – Ami megtörtént, azon nem változtathatunk, de segíthetünk, hogy feldolgozd. És azt hiszem, a legjobb lenne azzal kezdeni, hogy méltó temetést rendezünk annak a nőnek. – Vagy legalábbis egy titkos, holdfényes-erdős temetést. – Nem gondolod? Képes leszel rá?

Kaci bólintott, és mintha egy árnyalatnyit finomodtak volna az arca ráncai.

– Nagyon jó. Meg tudod mondani, hol van?

Összevonta a szemöldökét, aztán megrázta a fejét, a szemében megcsillantak az első könnyek.

– Azt sem tudom, *én* hol vagyok. Vagy, hogy hogy kerültem ide.

Persze, hogy nem tudta. Keller egy nagy darab tűzifával ütötte ki, és egy idegen szobában ébredt, a leghalványabb sejtelem nélkül, hogy mi történhetett, amíg nem volt magánál.

Marc megszorította a derekamat, borostás álla a bőrömhöz súrlódott.

– Mit gondolsz, ha elviszünk valami ismerős helyre, meg tudod mutatni?

– Igen. – Kaci tétovázás nélkül válaszolt, mi több, kissé megkönnyebbültnek is tűnt.

Hála az égnek! Felálltam, kiszedtem a hajamból a gumit; fejben már a tanácsnak előadandó beszédemet fogalmaztam, azonban Jace addigra félúton volt az ajtóhoz. Mire a konyhába értem – mellettem a kezemet szorongató, oldalamhoz ragadt Kaci –, Jace már az asztalt körülülő alfák előtt állt, és előadta a hivatalos elfogatóparancs kikérésének vérmacskaváltozatát.

– *Mindkét* nőtényt ki akarod vinni az erdőbe? – kérdezte Blackwell, és mélyen ülő szeme tágra nyílt hitetlenkedésében. Malone, úgy tűnt, kész lávát okádni a fülén át, és még az apám is kételkedve nézett vissza.

– Szó sem lehet róla! – dörögte Malone, hátralökte a székét, és felállt, két tenyerét az asztallapra csapva. – Faythe még mindig eljárás alatt áll, és azzal a gyerekekkel úgy együtt jár a baj, mint a hőemberrel a fehérség.

Éreztem, hogy Kaci megmerevedik mellettem, és helyette is fellobbant a dühöm.

– Ez a *gyerek* itt az egyetlen, aki tudja, hol keressük az eltűnt turista testét, de nem mondhatja el, hogyan jussunk oda, mert nem tudja, *ide* hogy került. – Malone-ra szegeztem a tekintetemet, és erősen igyekeztem, hogy a hangomba ne jusson a megvetésből, amit éreztem. Vagy ne préseljem össze szegény Kaci kezét. – Ha azt akarja, hogy belátható időn belül meglegyen a nő, Kaci a legjobb ötlet.

Malone Blackwellre pillantott segítségért, de a vénember csak a vállát vonogatta, és úgy kapaszkodott a botjába, mint valami kabalarongyba. Calvin bosszúsán pislogott, és tudtam, hogy ha túléltem a pert, megtalálja a módját, hogy megfizettessen, velem, amiért az elmúlt napokban nem is egyszer, hanem háromszor hajtottam az akaratom igájába. Az alfák nem szeretik, ha előírják nekik, mit

csináljanak. Azt, ha a kezükbe adják a zacskóikat, még kevésbé szeretik. Csakhogy most sem volt más választása.

Apám hallgatott, de az ajkára kiült egy halvány mosoly – láthatóan ugyanerre a következtetésre jutott.

– Hát jó. Vigye, és kutassák fel a testet! De *nem* kettesben!

Erről amúgy nem is álmodtam volna, már csak azért sem, mert semmi kedvem sem volt egymagamban hazahurcolni a hullát, és valami azt súgta, Kaci segítségére ebben nem nagyon számíthatnék. Malone tévován körülnézett, kereste, ki van még jelen, aki elkísérhetne minket. Michaelön kívül, aki éppen Brettet ápolta, csak Marcot és Jace-t látta. Marcot hivatalosan elbocsátották, Malone pedig még a végéje kipucolását sem bízta volna Jace-re, nemhogy a nőstények felvigyázását, akik a reményei szerint egy napon unokákat szülnek neki – akár tetszik nekik, akár nem.

Calvin Malone-ra nézve megértettem, hogy a házastársaknak egymás szüleivel miért olyan gyakran rossz a viszonya.

Malone tekintete végül arra a kandúrra esett, aki Kaci ajtaját őrizte: a homlokát ráncolta, aztán a szemét forgatta. A jelek szerint a kandúr nem állt előkelő helyen a listáján, amitől egy kicsit máris megkedveltem. De mielőtt a mostohaapja hivatalosan is bejelenthette volna a kinevezést, Jace eltűzlött, széles intéssel az első ablak felé fordult.

– Úgy látom, megérkezett a lovasság.

Követtem a tekintetét, de csak a sötétséget láttam, aztán egy autómotor zúgása ütötte meg a fületem. Pillanatokkal később a fényszórók csóvái is feltűntek a behajtón.

– Ez ki? – kérdezte Kaci, és én meglepetten néztem rá. Bár csontig szorította a karomat, mégis szinte elfeledkeztem a jelenlétéről.

Kint egy hördüléssel elnémult a motor, és kinyílt a vezetőoldali ajtó. Bekapcsolt a belső lámpa, és négy fejet világított meg, amelyek közül egyet bárhol, bármilyen fényben megismertem volna. *Ethan*.

– Még néhány kedves srác. – Kacit magammal húzva követtem a nappaliba átvonuló társaságot. Pillanatokkal később Ethan bátyám és Parker Pierce – apám egyik régi végrehajtója – lépett be a bejárati ajtón, a sarkukban Malone két friss embere, egyikük szintén Jace féltestvére, akivel addig csak egyszer találkoztam; talán Alex.

– Húha! – Ethan megtorpant a szoba közepén, Parkernek odébb

kellett löknie, hogy elléphessen mellette. – Te biztosan Kaci vagy. – A bátyám csillogó zöld szeme egy pillanattal előbb találta meg a lány arcát, mint hogy megjelent volna hatalmas mosolya is.

Kaci némán bólintott, mellettem állt, de nem igyekezett mögém bújni. Láthatóan máris bírta annyira Ethant, mint Jace-t, ami engem egyáltalán nem lepett meg. A nők, életkoruktól függetlenül védtelenek voltak a „Csodaikrek” bájával szemben. Beleértve anyámat is, aki sokkal többet nézett el nekik, mint nekem valaha is.

Ethan a padlóra ejtette a táskáját, aztán térdre hullott Kaci előtt, és úgy nézett fel az arcába, mintha kettesben volnának a szobában.

– Te *tényleg* különleges vagy, igaz?

Kaci pipacspirosra vált, és a cipőjéig sütötte le a szemét, de azért később, amikor azt hitte, senki sem látja, lopott pillantásokat vetett a bátyámra. Muszáj volt mosolyognom. Ethan mindenképpen *túl* idős volt Kacihez, de abban a pillanatban bármit hajlandó lettem volna bevetni, ami kihozza a csigaházból szegény lányt.

Beleértve azt is, ha belezuhan a szívtipró legfiatalabb bátyámba.

Amíg Malone emberei kipakoltak közös szobájukban, Ethan meg Parker pedig átvitte a holmijait a mi házunkba, Calvin és az apám az asztal ellentétes oldaláról veszekedett azon, ki is kísérjen el minket az erdőbe. Ha megkérdezik, apám azt mondta volna, *heves vita* bontakozott ki közöttük, csakhogy én felismerek egy veszekedést, ha látom, márpedig ők *igenis* veszekedtek.

Apu azt akarta, hogy Marc is velünk jöjjön – bár technikailag már nem volt a falka tagja –, mert tudta, hogy ha kell, ő küzd majd a legkeményebben, hogy engem megvédjen. Csakhogy Malone ebben nem volt hajlandó engedni. Végül Rick bácsi állt elő a kompromisszumos javaslattal. Minthogy apám első választása nem jöhetett szóba – ebben egyébként mindenki más egyetértett Malone-nal –, helyette két emberét küldheti Calvin egyetlen végrehajtója mellett. Apu Jace-t és Ethant választotta, Parker idősebb kora és nagyobb tapasztalata ellenére, mert gyerekkoruk óta barátok és az elmúlt hét évben hivatalosan is társak voltak, remekül dolgoztak együtt csapatként. Malone egy Reid-akárki nevű kandúrt választott, alighanem azért, hogy ne kelljen még egy fiát kiküldenie a veszélyzónába. Reid harmincegynéhány éves magas rangú végrehajtó volt, jellegzetesen izmos teste felett jellegtelen arcú kopasz fej ült. *Fényesen* kopasz. Magamban

azonnal el is neveztem Biliárdgolyónak.

Percekkel azután, hogy a kísérőket kijelölték, elindultunk. Jace vezette a menetet, mert csak ő ismerte az utat Elias Keller kunyhójához. Úgy döntöttünk, onnan indulunk, mivel arra még Kaci is emlékezett, hogy ott járt. Jace egy ledes elemlámpát vitt, és Rick bácsi kézi GPS-vevőjét, mert egyikünk sem bízott eléggé emberi memóriájában ahhoz, hogy megkockáztasson egy többórás erdei bókászást.

A hideg ellen új kabátjába burkolózott Kaci néhány lépéssel Jace mögött gyalogolt, Ethan meg én követtük. Beszélgetve gyalogoltunk az ösvényen, felfelé a sötét hegyoldalon, avaron, néhol sűrű aljnövényzeten át. Bár majdnem fagy volt, a testmozgás valamennyire melegen tartott minket, és egészen jól éreztem magam – ez furcsa volt, a küldetésünk célját tekintve –, ami a zsebemben lapuló rugós késnek volt köszönhető. Ez a példány Michael tulajdonát képezte, és megígértem, hogy nem fogom elhagyni.

A sort Biliárdgolyó zárta, alaposan felfegyverkezve: egy hátizsákra való palackos vizet és proteines sportszeletet hozott, meg egy pótzeblámpát.

– Helyes kölyök – suttogetta Ethan, és lehajolt, hogy kikerüljön egy mélyen belógó ágat. Úgy sejtettem, Kaci meghallotta, mert zavartan, mereven lépkedett tovább, de a bátyám, mint a férfiak többsége, semmit sem vett észre. – Kicsit vékony, de vonzza a szemet. – Mégis, inkább aggodalmasnak tűnt, mint örömtelinek vagy meglepettnek. – Már eldöntötték, mit akarnak vele csinálni?

– Hivatalosan nem. Bár Malone-nak a jelek szerint van pár ötlete. – Hagytam, hadd lógjon a gondolat a levegőben, kettőnk között, és Ethan mérges homlokráncolása elárulta, pontosan érti, mire céloztam.

– Mennyi idő?

– Tizenhárom.

A ráncok elmélyültek.

– A fenébe! Hogyan lehetséges ez egyáltalán? – Már nyitottam a számat, de félbeszakított. – Ne is mondd. Azt, hogy *te* mit gondolsz, mind tudjuk.

Nyilván a nőstény-kóbor elméletem jutott át a Sziklás-hegységen a mobiltelefonok csodáinak jóvoltából. Vagy az e-mailéből. Csak az isten tudja, mi mindent mondott el Michael az otthoniaknak.

– Semmi más elméletnek nincs értelme – ismételték már legalább

ezredszer, és elkaptam egy vaskos ágat a fejem felett, hogy kiegyensúlyozzam magam, amíg Kacit követtem az alig látható ösvény éles kanyarjában.

– Ennek sincs – vágott vissza Ethan, de még mielőtt belekezdhattünk volna a vitába, Kaci megcsúszott a meredek emelkedőn, és Ethan odaugrott, hogy elkapja. Könnyedén talpra emelte, és megvárta, hogy visszanyerje az egyensúlyát, aztán utánaindult.

Követtem, felérve pedig játékosan megtaszítottam.

– Köszönöm a segítséget, te seggfej.

– Neked nem volt szükséged semmiféle segítségre. – Visszalökött, és már hajolt is el a nem-annyira-játékos ökölcsapásom elől, amikor Reid ránk sziszegett.

Visszafordultam, hogy megkérdezzem, mi a baj, de ő csak megrázta a fejét, és látványosan szaglászni kezdett jobb felé – a pillanatnyi pozícionktól északra.

Adrenalin ömlött az ereimbe, a testem azonnalriadókészültségbe váltott. Elkaptam Ethan karját, mire ő is megdermedt, kérdőn felvont szemöldökkel nézett rám. Két hatalmas, mohlepte fa között a jobbomon álló Biliárdgolyó felé intettem a fejemmel.

Ethan előrefutott, hogy Jace-t és Kacit is megállítsa anélkül, hogy túl nagy zajt csapna. Én is beleszimatoltam a szélbe, abba az irányba, amerre Reid nézett. Először semmit sem éreztem, csak az erdei szagok szokásos keverékét. Ám akkor más irányba fordult a légáramlás, és elkaptam még valamit. Valamit, ami nem illett oda, és olyan közel volt, hogy korábban is észre kellett volna vennem – alighanem észre is vettem volna, ha nem Ethannel szórakozom.

Kóbor. És vér. Sok, nagyon sok vér.

Az izgalomtól megugrott a szívverésem, a kezem ökölbe szorult a kabátzsebemben. A homlokomon az idegességtől verejtek ütött ki, kisöpörtem elszabadult tincseimet az arcomból, a tekintetemmel már a minket körülvevő fákat kutattam, hátha nyomát látom a macskának, amelynek a szagát éreztük.

Valahol a közelben itt van egy kóbor, alighanem legfrissebb áldozata felett. Már két kóbor vérmacskával találkoztam ember alakomban, és nem szerettem volna megismételni, felfegyverkezve sem, de még három kandúrral az oldalamon sem.

Bal felől Jace védelmezőn Kaci elé állt, Ethan halkan igyekezett

vissza mellém. Reid lassan a földre eresztette a hátizsákját, közben azonban végig figyelte, mozdul-e valami valahol. Aztán az éltre állt, a nadrágja övére erősített tokból rugós kést szedett elő, és egyetlen éles, gyakorlott mozdulattal kipattintotta.

A levél alakú, fűrészkes penge alig volt öt centi, bármi hasznát legfeljebb közelharcban vehette volna, csak hogy ugyanez vonatkozott a vérmacskák karmaira, na meg a tépőfogaikra. Persze nekik *nyolc* mellső karmuk volt, és *négy* tépőfoguk, szemben Biliárdgolyó egyetlen kicsiny késével. Mégis, az a penge kifejezetten gonosz volt a Michaeltől kölcsönözthöz képest, és szinte reméltem, hogy meglátom, hogyan bánik vele.

Ethan meg én követtük Reidet, Jace minket. Visszapillantottam: Kaci Jace karján lógott, a szeme kerekre nyílt félelmében, a haja tövén a hideg ellenére izzadság ütött ki. Macskaként több mint tíz hétig túlélt egymagában, de ember alakjában kicsinek tűnt, riadtnak és védtelennek – valószínűleg ezek mindegyike igaz is volt.

Reid elvezetett minket egy széles, magas, örökzöld bokorcsoporthoz, és megállt egy kicsi, fenyőtűkkel borított tisztáson; megdermedt, szimatolt, körbenézett. Követtem a példáját. A préda helyzetét általában nem tudjuk megállapítani szaglás alapján, de azt meg tudjuk mondani, hogy a szag erősödik vagy gyengül. Ez a nyom pedig minden egyes lépéssel erősödött. Olyannyira, hogy akár máris a kóbor mellett állhattunk volna, a vacsoráját fenyegetve, és beindítva minden erőszakos védekező ösztönét. Mégsem láttam sem őt, sem a prédáját.

Hol a pokolban van ez a kóbor?

Idegesen Ethanhöz fordultam – de akkor egy meleg csepp hullott a homlokomra. *Eső?* De egy felhő sem volt az égen, hiszen a zseblámpáinkat a holdfény széles pászmái segítették.

Letöröltem a cseppet. A kezemet valami sötét és ragadós – és szagos – festette meg.

Vér.

Ijedtemben görcsbe rándult a gyomrom. Lassan felnéztem, és akkor a kezem is ökölbe szorult, a körmeim a tenyerembe mélyedtek. Elakadt a lélegzetem, csukladozó hang szakadt ki belőlem. Ethan követte a pillantásomat, Reid az övét. Jace-t nem láthattam, de amikor Kaci is levegőért kapott, tudtam: ők is megpillantották.

Titokzatos kóborunk a fa koronájában költötte el kényelmes vacsoráját – csakhogy sem a ragadozó, sem az áldozata nem viselt bundát.

HUSZONNYOLC

– **Ó**, A KICSESZETT... – suttogta Jace, és nem érthettem volna jobban egyet vele. Teljes huszonhárom évem alatt nem láttam még semmit, ami *ennyire* gyomorforogató, vagy *ennyire kicseszett* lett volna, mint ez a kandúr, aki magas ülőkéjéről bámult minket, tartásából egyértelműen látható volt a védelmező ösztön, a szemében ragyogott az örület.

Egy széles, kopasz ágon kuporgott, úgy két és fél méterre a földtől, ott, ahol az a törzstől elágazott. Ember alakban volt, meztelen, keze és arca *csupa* vér, de annyira, hogy első pillantásra azt hittem, szűk selyemkesztyűt visel – aztán észrevettem, hogy sötéten, nedvesen csillog a holdsugarakban.

A vastag ág elágazásában – a szaga alapján – egy másik kandúr ült, szintén meztelen, szintén talpig véres. Ez azonban pislogás nélkül bámulta a holdsütötte fákat, a karjai csak lógtak mellette; a hasa szélesen feltépve. Ahogy néztem, beledermedve a sokkba és a kétségbeesett tagadásba, a nyíláson kicsusszant egy vastag köteg, vértől sikos belsőség, hogy aztán a teste alatt fél méterrel himbálózva álljon meg.

A kezem a zsebembe siklott, és megmarkoltam Michael kését.

Mögöttem Kaci öklendezni kezdett, aztán balról a látóterembe tántorgott, hogy egy másik fa tövébe hányjon. Jace azonnal mellette termett, felfogta a haját, simogatta a hátát – de egy pillanatra sem vette le a szemét a lány gyomrát felfordító látványról.

A kóbor ránk sziszegett fentről. Visszafordultam felé. Megnyílt az ajka, tompa emberi fogai nedvesen csillogtak a holdfényben, a szája széléről vérrel színezett nyál csöppent le, és elveszett az árnyékokban – mindenesetre hátrahököltem, szabad tenyeremmel vadul dörgöltem a homlokomon a foltot. Erővel kellett visszanyelnem az égető savat, amely a torkomba emelkedett.

– Faythe, jól *vagy*? – kérdezte súgva Ethan. Nem moccant, amióta felfedeztük a visszataszító kóbort, ahogy Reid sem, bár az utóbbi kést szorongató kezének bütkei elfehéredtek a feszültségtől.

– Jól – súgtam vissza, bár ez távol állt az igazságtól.

A fejünk felett megnyikordult a fa, a megriasztott kóbor előrehajolt. Az ág meghajlott az áthelyezett súlypont alatt. A férfi a földre huppant előttünk, behajlított lábakkal, mocskos karjait kitartotta, hogy megőrizze egyensúlyát. Reid hátraugrott, és Ethan azonnal utánozta, magával rántva engem. Széttérpesztett lábbal álltam meg, előhúztam a zsebemből a kést, megnyomtam a gombot, hogy kiugrasszam a pengét. Ethan ugyanebben a készenléti testhelyzetben állt meg, amelyet még apánk tanított nekünk a középiskolában. A kóbor egyedül volt, fegyvertelenül állt ott, ugyanakkor meztelenül, vérrel bemázolva – és láthatóan már jóllakott a másik kandúr szerveivel. Ami határozottan tilos dolog minden vérmacska-társadalomban, amiről csak hallottam.

– Enyém. – Véres nyálat fröccsentett a szó az avarra a lábunk elé, és akármilyen szégyellnivaló is volt, összerándultam tőle. De erre senki sem figyelt. Mind Hannibal Lectert néztük, aki viszont egyikünkéről a másikunkra kapkodta a tekintetét, mintha egy drogos igyekezne leküzdeni a paranoiáját. Beletelt egy pillanatba, amíg megértettem, mire gondol, de a következő szavai egyértelművé tették. – Menjetek, vadásszatok magatoknak!

Mellettem Kaci lassan felemelkedett, az alkarjába törölte a száját. A kóbor izgatott tekintete elvillant melletttem, és rátalált a lányra.

– Jó szagod van – dorombolta, és az arcára másféle éhség ült ki, azonban végig ugyanazzal a belső *hibakóddal* vegyítve, amelyetől minden riasztórendszerem élesen sípolt.

Kaci felnyűszített. Reid és Jace egyszerre lépett előre, hogy eltakarja szem elől.

Beteg. Egyszerre megértettem az egészet. A kóbort csak most fertőzték meg, alighanem még mindig tombol benne a karomláz. Ha nappal lenne, látnánk, hogy piros a bőre, bár éjjel, ráadásul vérrel borítva, nehéz volt megítélni.

– Örült – mondta ki Ethan, megerősítve a saját gyanúmat. Bólintottam, Jace is egyetértően mormogott, de Reid csak hátraintett mindannyiunkat bal keze egyetlen rejtett mozdulatával.

– Nem akarjuk a prédát – szólalt meg, és a kóbor ránézett, ahelyett, hogy azt a kicsit vizsgálgatta volna, amit Kaciból még láthatott. – Valami egészen mást keresünk.

A kóbor láztól üveges szemei felcsillantak, mintha saját fénnyel ragyogtak volna a sötétben.

– Tudok segíteni! Mindenről tudom, hol van. Ez az én területem!

Reid vállá megfeszült.

– A te tulajdonod ez a föld?

– Igen! – Ismét egyikünkéről a másikunkra nézett, jóváhagyást vagy legalább elfogadást várva. – Nos, a falkámé. A Sziklás-hegység falkája!

– Hannibal kiegyenesedett, amikor ezt kimondta, és látható elégedettséggel húzta feszesre a vállait.

– Nincs olyan, hogy a Sziklás-hegység falkája – horkantott Ethan. Reid egy dühös mozdulattal csendre intette a háta mögött.

– A Területek Tanácsának megbízásából vagyunk itt...

Avagy egy diplomáciai missziót teljesítünk Alderaan felé, gondoltam félig hisztérikusan.

–...hogy hivatalosan is üdvözljük az alfádat. A Tanács szeretne találkozni vele. Meg tudod mondani, ki ő, és hol találjuk?

– Zeke? – A kóbor szeme kerekre tágult. – Zeke-kel akartok beszélni?

Hát legyek átkozott! Zeke Radley. A gerincemen végigborzongott a megértés, és egyszerre tisztelni kezdtem Reidet. Még azt is megfogadtam, hogy nem hívom többet Biliárdgolyónak.

– Hol találjuk meg az alfádat? – kérdeztem én is, követve Reid irányvonalát.

– Az titok! – felelte a kóbor, színpadiasan suttogva, a száját féloldalasán eltakarva a tenyerével. – Nem árulhatom el, mert Zeke nem akar több embert. Kandúrt, úgy mondja, de nincs köztünk egy sem, aki valóban úr lenne.

Zeke láthatóan megértette valamennyire a falkák társadalmi berendezkedését és rendszerét, ami egyértelműen jelezte, hogy korábban már volt kapcsolata a falkatagokkal. De azt lefogadtam volna, hogy éppen csak annyit tud, hogy veszélyes legyen.

Azonban Hannibal még nem fejezte be.

– Te és ő – nézett rám, majd Kacire, miközben mutatóujjával mintát rajzolt a vérbe a mellkasán – velem jöhetnek. Akárki viszi be, második rangot kap.

Micsoda?

– Várj csak? Te *ismered őt?* – kérdeztem, bár Reid vetett felém *egy* hallgass-a-francba-már pillantást. A kóbor bólintott; most az orcáján kente el a vért.

– Lehetetlen küldetés. Legfőbb prioritás.

Né, hát ez aztán kibaszott fantasztikus. Ha jól értettem – és ez egy nagy „ha” volt –, Zeke Radley valamikor kiszimatolta Kacit, és eldöntötte, hogy a lány kell neki, hogy teljes legyen a maga kis falkaparódiája.

Reid áthelyezte a testsúlyát a másik lábára, ezzel ismét magára vonta a figyelmet.

– Hány kandúrotok van?

A kóbor már majdnem kimondta a választ, de aztán, már nyitott szájával, meggondolta magát. Bizonytalanul tekingetett ránk, mintha alaposan megválogatná a következő szavait.

– Elég. Zeke szerint elég.

– Hol él a falkátok? – ismételte meg Reid a korábbi kérdésemet. A kóbor összevonta a szemöldökét, felnézett áldozatára, aztán vissza ránk. Szélesen elvigyorodott, kivillantva véres fogait, majd megnyalta az ajkát.

Megborzongtam az undortól.

Reid Ethan felé fordult, kérdőn felvonta a szemöldökét, de a szeme sarkából továbbra is figyelte a kóbort. A bátyám némán bólintott. Valamiben megállapodtak, és bár nem értettem a dolgot, annál azért több eszem volt, mint hogy hangosan megkérdezzem.

A következő pillanatban Ethan elmosódott foltként lendült akcióba mellettem, és már neki is szegezte a kóbort a fa törzsének, ahonnan közénk pottyant. Az egyik alkarjával Hannibal véres torkát nyomta be, de a többi testrészét gondosan távol tartotta a mocskos vérmacskától.

– Utoljára kérdezem. *Hol... van... az... alfád...??*

Csakhogy Radley a lojalitást azért belenevelte a csapataiba, ha az ép észt nem is. Válasz helyett a kóbor vicsorogva csattintotta össze a fogait Ethan felé, a nyakára nehezedő nyomás ellenére. Ethan ökle megvillant, egy tompa recsenés hallatszott – egy másodpercen belül vége volt. A bátyám hagyta, hogy a kóbor lecsússzon a földre; a feje féloldalt biccent.

Egy pillanatig azt hittem, Ethan egyetlen csapással kivégezte – ugyan látványos lett volna, ugyanakkor felkavaró is. De aztán Hannibal mellkasa megemelkedett, süllyedt, megemelkedett megint. Lélegzett.

Mögöttem tépőzár recsent, és amikor megfordultam, Reid már a ragasztószalagot szedte elő a hátizsákjából.

– Nesze – dobta át nekem, és a földre huppant kóborra mutatott. – A szájára.

Letéptem egy csíkot a tekercsről, aztán az eszméletlen kandúr mellé térdeltem, és egy marék ragadós hajnál fogva hátrahúztam a fejét. Nem volt könnyű úgy beragasztani a száját, hogy közben ne érjek hozzá, de megérte, mert nem akartam véresebb lenni a feltétlenül szükségesnél. Nem úgy, hogy a túránk nagy része még előttünk áll.

Reid térdelt mellém. Odatartottam neki a tekercset, de nemet intett.

– Tépj le egy hosszú csíkot a kezeinek. Bő félméterest.

Felálltam, hogy a szalag vége ne érje a talajt. Hirtelen valami elektronikus csippanást hallottam bal felől. Jace tárcsázott a mobilján.

Letéptem a ragasztót, és segítettem Reidnek a kóbor csuklóját rögzíteni a háta mögött. Jace közben a nagy házzal beszélt, és kérte, hogy küldjenek egy takarítócsapatot, hogy megszabaduljanak a hullától és összeszedjék a foglyot – azonnal, hiszen mindkettő ember alakban van.

Aztán Ethan és Reid hozzáragasztotta az eszméletlen kóbort a fához. Szó szerint – újra és újra körbetekerték Hannibalt és a fatörzset a ragasztószalaggal, nem törődve a kezükre tapadó vérrrel.

És egy pillanatra azt kívántam, bárcsak ott lehetnék, amikor majd a tapaszt *letépi* a melléről. *Attól majd magához tér a rohadék...*

Amikor befejezték, Reid újra a zsákba túrt. Ezúttal egy csomag fertőtlenítő kéztörölőt szedett elő, meg egy nejlon szendvicses tasakot. Legnagyobb mulatságomra egy kendőt Ethannek adott, egy másikkal a maga kezéről pucolt le minden apró vérnyomot; a zseblámpa alatt kétszer is ellenőrizte, mielőtt begyűrte volna a használt kendőket a zacskóba, a zacskót meg a hátizsák első zsebébe.

Percről percre jobban kedveltem.

Utána nekiindultunk: ismét Jace ment elől, ezúttal Kacivel az oldalán, nem a sarkában. A lány nem beszélt, nem is nézelődött a szép, holdfényes estében. Lehajtott fejjel gyalogolt, csak a talajt nézte a lába alatt.

Fél óra múlva elértük Elias Keller házáat. Füst szállt a mesekönyvbe illő – alighanem saját kezűleg épített – kőkéményből az égre. Az ablakban pislákkolt a fény – ha találgathatok, rávágtam volna, hogy egy igazi olajlámpa fénye –, és a vadvadpörkölt illatától összefutott a számban a nyál. Egy vacsora, amit időnk sem volna megenni, még ha meg is

hívnának rá.

A háznak nem volt udvara: a tető fölé tornyosuló fák gyökerei befutottak az épület alapjába. A lépcső négy, hosszában félbevágott farönkből állt, amelyeket a lapos felükkel felfelé raktak a földbe. Csiszolatlanok is maradtak, és mindegyik közepére látható mélyedés kopott – bizonyosan a hatalmas bakancsok nyoma, amelyek mindennap ugyanott taposták őket éveken át. Sok-sok éven át.

Ahogy az udvariasság diktálja, ha bejelentés nélkül közelítjük meg valaki területét – ami alig-alig fordul elő, hiszen a legtöbbünknek van telefonja –, jó hangosan és gyanúsán zajongtunk, hogy tudassuk az érkezésünket, és hogy nem akarunk semmi rosszat.

Még mindig vagy húsz lépésre voltunk a háztól, amikor annak ajtaja kivágódott, és Keller jelent meg a felső lépcsőn, viharvert arca vicsorba húzva, hatalmas jobb öklében egy másfél méteres bunkó, amely mintha egyetlen, tövestől kitépett és a gallyaitól megszabadított kis fából készült volna. A holdfény megcsillant a végére faragott széles dudoron, amelyet kétségtelenül a sok év használat, és a Keller tenyeréről ráragadt zsír csiszolt fényesre.

Kaci megdermedt előttem, és én majdnem belegyalogoltam.

– Mi a... – dörögte Keller, mély hangját még ebből a távolságból is *éreztem*. Aztán hunyorított, hogy jobban lásson a sötétben, és szimatolni kezdett. Felemelte a bunkót, megfeszült a tartása.

– Macskák! A legjobb lesz, ha elmondjátok, mit akartok, mielőtt úgy döntök, hogy a legjobb lesz megnyúzni benneteket, legalább a falkatagoknak annyiival kevesebb baja akad veletek.

A falkatagoknak? Azt gondolta, kóborok vagyunk? A jelek szerint a medve orra kevésbé alkalmas a macskák személyes szagának megkülönböztetésére, mint a miénk. Legalábbis akkor, ha a csoportban két olyan macska is van, akikkel még sosem találkozott.

Másfelől meg, még sosem szagoltam másik vérmedvét én sem, tehát nem esküdhettem volna meg, hogy ha kell, meg tudom különböztetni Kellert akár a saját apjától.

– Mr. Keller, mi vagyunk azok – szóltam oda.

– Faythe? – Ledübörgött még két lépcsőn, és megállt az utolsó fél rönkön. – És ki az ott veled?

Megkönnyebbülten sóhajtottam, mert a hangjában már nem rejtett feszültség, és a bunkója vége is a lépcsőre került, a bakancsai mellé.

– Ő Ethan, a legfiatalabb bátyám – húztam előre a kérdezettet a karjánál fogva, és megláttam rajta elrejtteni igyekezett csodálatát. Meséltek neki Elias Kellerről, de mivel a vérmedvék már-már mesébe illően ritkák voltak, arra, hogy magad is meglátsz egyet, nem igazán lehet felkészülni. Én már csak tudom.

– Ő pedig Reid... – A fenébe, jó volna, ha tudnám a vezetéknévét. Vagy a keresztet. Azt, amelyiket nem tudom.

Reid előrelépett, fél kezét végigfuttatta csillogó koponyáján. Vagy sokkal kisebb hatást tett rá a bruin, mint a bátyámra, vagy sokkal jobban tudta uralni az arcát. Úgy sejtettem, mindkettő igaz.

– Bátyád, mi? – Keller nevetett, mélyen, morgósan: olyan hangja volt, mintha egy repülő húzott volna el a fejünk felett. – Hány van neked olyan?

– Négy. – Vérmacskához képest viszonylag kis család voltunk, Keller viszont egyke. Ezt apám jóformán biztosan állította. A vérmedvék faja olyannyira megritkult, hogy már alig találkoztak, nemhogy még családot is alapítsanak. Szerencsére azonban nagyon sokáig éltek – mintegy kétszer addig, mint az emberek.

A bruin mintha végiggondolta volna a válaszat, aztán a fejét rázva hagyta a fenébe; csak úgy ingott sűrű, őszülő szakállá.

– Na jó, hát gyertek be, egyetek valamit! Van pörköltöm. – Visszafordult a ház felé, és már lépett is fel a következő lépcsőre.

– Köszönjük, Mr. Keller, de most nincs időnk. Meg kell találnunk az elveszett turistát, mielőtt hajnalban megint kijönnek az emberi kutatócsoportok.

– És tőlem mit akartok? – kérdezte a bruin, és megint csak megbecsüléssel tudtam gondolni nyers őszinteségére. Én is nagyon szerettem volna kimondani mindent, ami csak a szívemet nyomja, anélkül, hogy óvatlan szám politikai következményeire kellene gondolnom. A jelek szerint ez volt az egyik előnye a magányos életnek. Reméltem, hogy egy nap én is kipróbálhatom.

– Semmit – felelte Jace. – Csak azt kérjük, hogy hadd szaglásszunk körbe hátul, hogy Kaci megtalálja az utat.

– Kaci? – hunyorított a bruin vissza a sötétbe. – Ez a neve a macskakölyöknek? Gyere csak ide, gyermek, hadd nézzetek?!

Csakhogy Kaci nem mozdult, és nem is tudtam igazán hibáztatni. Biztosan emlékezett Kellerre, valamennyire legalábbis, és *én magam* is

tétováznék, ha az óriás szólitana, aki korábban tarkón vert egy darab tűzifával.

– Semmi baj. – Jace átkarolta Kaci vállát, hogy előreirányítsa, de a lány kibújt a karja alól, és utánam kapott. Rettegő, hatalmas szemekkel nézett rám, és nem tudtam legyűrni némi elégedettséget, amiért még mindig *énrám* gondolt, mint védelmezőjére, bár erős férfiak vettek körül minket.

– Kicsit félénk – mondtam, fél kezemmel sűrű haját simogatva. Keller bólintott.

– Úgy hiszem, nem is nagyon kedvel engem. – Nyílt tekintete Kacire vándorolt, majd ledübbent a lépcsőről, és a bunkót még mindig magával hurcolva átsétált a minket elválasztó részen. – Elnézést kérek azért a púpért a fején, Kaci kisasszony, összekevertem egy másik nőstény macskával, amelyik a szemetemben turkált.

Meglepetésemre Kaci ezen elmosolyodott, bár a bruin aligha láthatta a mély sötétben.

– Hát jöjjenek, nézzenek körül, majd meglátjuk, el tudnak-e indulni a megfelelő irányba. – Megállt az erdőből lett udvar fele útján, és vaskos, flanelbe öltözött karja egy intésével hívott minket. Mi pedig mentünk; velünk Kaci is, bár kissé vonakodva.

– Ismerősnek tűnik itt valami? – Keller mindkét karját széttárta, jobbjaiból úgy lógott a bunkó, mint egy törött gally egy vastag ágról.

Kaci a fejét rázta, és a minket körülvevő kusza vadont nézte.

– De tudom, hogy már jártam itt – bökte ki. – Ezt már... ezt már mindet éreztem korábban.

– Ott kint találtam meg – indult el Keller a ház oldala felé, hosszú, erős lábain olyan sebesen gyalogolva, hogy kocognunk kellett, ha nem akartunk lemaradni. Egy meglepően hétköznapi kinézetű udvarban állt meg, amelyet vaskos fatöncök díszítettek: a legnagyobb egy méter magas és legalább ugyanolyan széles, középső évgyűrűjéből egy méteres nyelű fejsze állt ki. Emellett a szörnyfejsze mellett az, amelyet Marc tartott a kocsija hátuljában, bababútornak tűnt, mégis sejtettem, hogy a bruin kezében ez is kicsinek, finomnak tűnik.

– Hát itt ismerős-e? – kérdezte Jace, és Kaci bólintott, tágra nyílt, holdfényben fürdő mogyorószínű szemei átfutották az udvart. A pillantása először a két hatméteres tölgy közé lerakott tűzifarakáson állapodott meg, majd a hatalmas fémkukán, a legtávolabbi fatörzsnél.

– Ott jöttem be – mutatott délnyugatra, a fák közé. – A patakot követtem, és annak itt volt vége, nem messze. Megálltam, hogy igyak, és akkor éreztem meg az étel szagát. Húst.

– Szarvas – vakarta meg Keller gubancos szakállát. – Van még, sok, ha éhesek vagytok.

Hálásan mosolyogtam, de bánatosan megráztam a fejem. Kaci úgy nézett előre, mint aki meg se hallotta.

– Szóval úgy gondolod, el tudsz vezetni minket oda? – kérdezte Ethan. Kaci ránézett, és mintha kitisztult volna a tekintete. Némán bólintott.

– Mr. Keller, tudja, merre van a patak?

– Persze. Onnan hozok vizet én is. Szép tiszta csapást is tapostam innen oda, alighanem a kölyökmacska is azon talált meg.

Keller igazat mondott. A csapás ugyan keskeny volt – egy bruin számára mindenképpen –, de valóban tiszta. Csendben sétáltunk, Kaci pedig mintha lépésről lépésre egyre jobban befordult volna önmagába. Tíz perccel azután, hogy elhagytuk Kellert, figyelő fülem meghallotta a lágy csobogást. Egy gyors szippantás elárulta, hogy ásványi anyagokban gazdag víz van a közelben; még néhány perc gyaloglás után megláttuk magát a patakot is.

Letérdeltem a partra, és többmérítésnyi jeges, tisztítatlan vizet kortyoltam; magamban elhúztam a számat a Reid táskájában lapuló ásványvíz gondolatára. Mulatságomra Kaci is mellém huppant, hogy igyon.

Amikor felálltunk, a fiúk mind várakozón néztek Kacire. Az álláról csöpögött a víz, amiről eszembe jutott, hogy az én arcom is csaknem lefagyott, és a ruhám ujjával gyorsan végigtöröltem a számat. Kaci a hideg ellenére sem törölte le, és nem kételkedtem benne, hogy ugyan felegyenesedve jár, és karcsú, farmerbe bújtatott combjai mellett emberi kezek szorulnak ökölbe, abban a pillanatban mégis nagyon macska módra gondolkodik. Talán azért, mert igyekezett magában újra végigmenni korábbi útján. Vagy csak elveszett a pillanat emlékében, amikor utoljára ivott ebből a patakból.

Akármi is volt az igazság, szó nélkül elfordult tőlünk, és elindult lefelé a patak mellett, néhol megállt és szimatolt. Senkinek nem nézett a szemébe, csak ment, görnyedt vállal, saját magát átölve, mintha ebben keresne megnyugvást. Nyilvánvalóan nem akarta újraélni a múltjának

ezt a bizonyos szeletét, és igyekezett lélekben elválasztani magát a lelki megterheléstől, meg tőlünk is. Vagy inkább minden olyan vigasztalástól, amit mi nyújtani tudtunk. Úgy döntöttem, hagyom, mindaddig, amíg valami nem változik.

Nagyjából húsz perc és számtalan megtorpanás – Kaci vagy szimatolt, vagy csak nézett a sötétbe – után megállt. Tétován jobbra fordult, keresett valamit, aztán egyenesen odament egy vékony, fiatal tölgyhöz, amelynek a törzse különös módon, éles szögben hajlott meg. Végigmustrálta a kérget, megszimatotha a hajlást, aztán leszedett a fatörzsről egy pihényi fekete szőrt. A pillantása egy másodpercre elködösült, leejtette a prémet, aztán újra fókuszált, és nekiindult az erdőnek. Immár tétovázás nélkül hagyta ott a patakot: megtalálta, amit keresett.

Jace követte, Reid utánuk lódult. Én lehajoltam, és felcsíptem a szőrcsomót a tövisbokorról, ahová hullott, és az orromhoz emeltem. Egyetlen szippantás elárulta, hogy Kacié. A saját nyomát követte, és a gyors, csaknem kétségbeesett tempóból ítélve, amit diktált, egyre közeledtünk.

Egyszerre már nem is voltam olyan biztos benne, oda akarok-e érni egyáltalán.

Ethan és én kocogva követtük a többieket. Kaci nemsokára teljes sebességre kapcsol, úgy lépkedett át a kiálló gyökerek, összegabalyodott indák, borostyángubancok között. Előre-hátra tekingetett, figyelte a fákat maga körül, és a szívem zakatolt az izgalomtól. Máris ott volnánk? Mindössze félórányi túra állt mögöttünk Elias Keller hátsó udvarától. Lehetséges, hogy a test mindvégig ennyire közel volt hozzá, és senki sem tudott róla?

Röviden: persze, hogy lehetséges. Nem kutakodtunk Keller birtokához közel, mert feltételeztük, hogy ha a turistánő ott volna, a bruin tudná. De ha nem kereste – és tényleg, miért is tette volna? –, semmi oka nem is volt rá, hogy megtalálja.

Még néhány percig törtettünk így, aztán Kaci megint megállt, ezúttal egy sűrű, négy-öt fából álló csoport közepén, amelyek egymástól alig néhány lépésre nőttek. Fialatok voltak, és viszonylag vékonyak: nem juthattak túl sok napfényhez a többi fa árnyékában. Két vastagabb tölgy azonban idősebbnek tűnt, az ágaik mindenfelé kinyúltak, sok helyen keresztezték egymást, mintha a törzsek fölé laza szövésű

baldachint terítettek volna. A lábunk alatt roszogó vastag avarszőnyeg is biztosan onnan származott.

Idegesen körülnéztem, próbáltam átlátni a sűrű aljnövényzeten, bokrokon, szélsodorta levélkupacokon. Sehol sem láttam emberi testet, sem olyan mély gödröt vagy avarkupacot, amelyben el lehetett volna rejtteni egyet.

– Kaci? – Gallyak reccsentek a bakancsom alatt, ahogy megtettem a minket elválasztó három lépést, mégis, amikor a vállára tettem a kezem, megugrott, mintha nem is hallotta volna, hogy jövök. – Kaci? – kérdeztem újra, és reméltem, hogy barátságosan halkra fogott hangom megnyugtatta. – Hol van a nő, drágaságom?

Válasz helyett csak hátrahajtotta a fejét, a tekintete a csillagokba veszett. Vagy inkább az ágak közé, amelyek elválasztottak minket az égbolttól.

Követtem a pillantását, végig a vaskos, csavart törzsű tölgyön, a hullámozó, ívelő ágakon, amelyek össze-összefonódtak a többi fa ágaival. Először nem vettem észre semmit, csak a kopasz gallyakat és a rájuk tekeredő kúszóindákat, amelyeken még a holdfényhez szokott szemünk sem látott át. De aztán valami kattant, és éles, mesterséges fény hasított keresztül a sötétségen.

És ott volt a nő – egy cédrusfenyő tüskés leveleinek sűrűjéből egy sápadt kéz lógott ki.

A francba is, nem csoda, hogy eddig nem találtuk. Remek rejtekhely volt a testnek az ágvilla, az emberi kutatócsapatok sem néztek volna fel a saját fejük fölé, amíg a test el nem kezd szaglani – ami a környező hőmérsékletet figyelembe véve nem egyhamar következett volna be.

A pokolba, még a legtöbb *vérmacska* sem nézett volna fel, mert a gyilkosok általában elássák az áldozatukat, hogy elrejtse a nyomokat. Tulajdonképpen nem is láttam még, hogy egy macska felvonszolja a fara a tetemet, csak a prédáját, amelyet viszont...

...meg akart enni.

Ó, a rohadt életbe!

Kacire pillantottam; folytak a könnyei, ahogy az ágakat nézte, és valamiképpen kérdés nélkül is tudtam, hogy igazam van. A mi kis elveszett cicalányunk jóval több volt, mint akármelyikünk gondolta volna.

Kaci Dillon emberevő volt.

HUSZONKILENC

– **H**OGY A FRANCBA SZEDJÜK LE ONNAN? – csattant fel Ethan, és Kaci összerezzen a hangjában vibráló dühtől. Megsimogattam a hátát; két karral átölelte magát és előregörnyedt. Lett volna egy nyilvánvaló megoldás, de úgy gondoltam, senkinek sem akarózik egyszerűen letaszítani onnan szegény Amanda Tindale-t, akármennyire is megkönnyítette volna ez a dolgunkat.

Reid egy nagyobb borostyáncsomóra dobta a hátizsákját.

– Vidd át oda – mutatott egy kidőlt törzsre néhány lépésre a facsoporttól, ahol álltunk. – Remélhetőleg nem fog soká tartani.

Amíg én a riasztóan passzív lányt terelgettem a rögtönzött pad felé, Reid elővett a zsákból egy tekericsnyi fekete nejlont, majd Jace segítségével szétterítette a lehető legnagyobb felületen a fák alatt. Abba csavarják majd bele a halott nőt, ragasztószalaggal tekerik körbe az emberi burritót, aztán kézben viszik vissza a kempingbe – ebbe az utóbbiba egyelőre bele sem bírtam gondolni.

Mire Jace és Reid végzett a nejlonnal, a borotvakéssel meg fél tekerics ragasztószalaggal, Ethan is megmászta a cédrusfenyőt, és teljesen eltűnt az ágai között.

– Ó, affene! – Nyikordult, meglendült egy ág, mintha Ethan túl erősen zökkent volna rá; a nejlontakaróra néhány vékony, hosszúkás toboz hullott.

– Minden oké? – Jace megállt, fél kezével egy gyapotcserje sima, kopasz ágát markolta, amely minden reális esély ellenére valamiképpen életben maradt ezen a helyen.

– Nem. A nőt... ízé, megették.

Hányinger készülődött a torkomban, összeszorítottam a fogamat, hogy lent tartsam. Ezúttal nem éreztem diadalnak, hogy bejött a tippem, sokkal inkább tragédiának.

Mellettem Kaci egyáltalán nem is reagált. Csak nézte a tisztáson át a semmit, az arcára rászáradtak – vagy ráfagytak – a könnyek, a szeme üveges a beállni készülő sokktól. És akkor megértettem, miért vette olyan nehezen a találkozást Hanniballal és az áldozatával. Rettentő, torz

változata volt a hely és helyzet annak, amit ő volt kénytelen megmutatni nekünk. Alighanem azt hitte, amint Reid ezt meglátja, őt is leüti és megkötözi.

Csak hogy ez nem fog megtörténni. Amit Kaci tett, nem ugyanaz, és ezt bárki beláthatja, akinek akárcsak fél agya is van.

Hannibal, a maga holdkóros, bezsongott állapotában, egy magához hasonlót ölt és evett meg, emberként. Nem volt éppen sovány, vagyis jutott a számára ennivaló. Gyilkos volt és kannibál, és az egyetlen mentő körülménye – bomlott elméje — volt az, amely a vérmacsák társadalma számára mindenestől elfogadhatatlanná tette.

Kacit ugyanakkor megtámadta a nő, akit megölt. A lány rémült volt, magányos, kimerült és szó szerint az éhhalál szélén. Önvédelemből ölte meg a nőt, és arról sem lehetett fogalma, hogy az emberi préda elfogyasztása elfogadhatatlan.

Sosem láttam még ennyire egyértelműen múló elmezavart. Kaci azt sem tudta, micsoda ő. Egy napon tizenéves emberlány, a következőn egy fekete nagymacska – még csak oka sem volt rá, hogy bízson benne: valaha újra két lábra állhat. Éhezett, és akkor megtámadta valami, aminek ételszaga volt. Akkor lett volna bolond, ha nem eszik.

Ugye?

Reid már egyáltalán nem tűnt annyira biztosnak a dolgában, mint én. Csak állt, fél tenyérrel a fenyő törzsének támaszkodva, és úgy nézte Kacit, mintha a lány hirtelen egy második fejet növesztett volna. A gyilkosság főbenjáró bűnnek számít, a kannibalizmus elfajzásnak. Aki a tabut megszegi, átkozott. A legtöbb vérmacska már az efféle említésébe is beleborzongott. Az emberevőket nem tűrjük meg. És még soha nem hallottam emberevő *nőstényről*. Emberevő, tizenéves, kóbor nőstényről még kevesebbet.

A tanácsnak aztán fogalma sem lehet, mihez kezdjen most Kacivel. A pokolba, még *nekem* sem volt.

Majdnem fél órába telt, mire Jace, Ethan és Reid leügyeskedte a nőt a fáról úgy, hogy el se ejtsék, de ki se tépjék a végtagjait a helyükről. Kaci valahogyan felrángatta a prédáját vagy három és fél méter magasra, és én el sem tudtam képzelni, miféle éhség és kétségbeesés vitte rá ezt a kicsi, gyenge macskát ilyen erőfeszítésekre, hogy megvédje az élelmét.

A fenébe, én néha még arra is alig vettem rá magam, hogy a

maradékot belökjem a hűtőbe, és ne csak bekotorjam a szemetesbe.

Erre a gondolatra újabb hullámban öntött el a hányinger – éppen most hasonlítottam egy félig felfalt hullát egy tonhalas tésztához.

Amikor Ms. Tindale már a földön feküdt, a fiúk hamar betekerték és összeragasztották, annak köszönhetően, hogy a hullamerevségen túl volt már, de bomlani, a fagypontközeli hőmérséklet miatt, még nem kezdett.

Miután befejezték, otthagytam a csaknem kataton Kacit, hogy kiosszam a proteines csomagokat meg egy-egy üveg vizet mindenkinek, aki kért – a lány visszautasította mindkettőt.

Habár a csomag alig szaglott, mégis tudtam, hogy a nejlontekercs visszacipelése lesz a legnehezebb, leginkább felzaklató dolgok egyike, amit valaha is csinálnom kell. De megcsinálom, nem tehetem meg, hogy kihúzzam magam, főleg, miután a nehéz munkát a fiúkra hagytam. Úgyhogy miután visszatömködtem a szemetet Reid zsákjába – szándékosan nem vettem tudomást a tényről, hogy bevállaltam az ételosztó-takarító szerepét –, kérdés nélkül felemeltem a tekercs egyik végét. Szerencsére a láb felőlít választottam. A fejét nem bírtam volna. Jace így is el akarta venni tőlem. Egy rövid fejrázással és egy elszánt pillantással elhárítottam. Cipelem a terhet, ami rám jut, még ha az éppen Amanda Tindale súlya is.

Ethan fogta meg a csomag másik végét, és áthurcoltuk a szerencsétlen nőt az erdőn, majd végig a patak mellett, Jace-t követve, aki Kaci vállát átkarolva vezetgette a lányt.

Kaci a patak mellett egyszer megbotlott, és majdnem beleesett a vízbe. Amikor Jace felsegítette, majd felénk fordította, láttam, hogy nem is nézi, hová lép. Egyáltalán nem. Csak bámult a semmibe, akkor sem pislogott, amikor a zseblámpával villantottunk az arcába, mintha sem minket, sem a fényt nem látná. Gyalogolt, de csak arra és addig, amerre és amíg vezettük. Nem válaszolt a kérdéseinkre, nem is nézett ránk.

Reiddel helyet cseréltünk, hogy gyorsabban haladhassunk. Amilyen hamar csak lehet, vissza akartuk juttatni Kacit a nagy házba.

Jace-szel magunk közé vettük, két felől átkaroltuk. Menet közben hívtam fel apámat, igencsak megkönnyebbültem, hogy még az erdő közepén is jó a térerő.

Elmondtam, mit találtunk, és Kaci kataton állapotáról is beszámoltam. Válaszul valami aggodalmas mormolást kaptam, de a

háttérből behallatszottak az indulatos kommentárok is, és ebből tudtam, hogy mindenki hallotta, amit mondtam, és az alfák szokás szerint nem voltak képesek egyetérteni abban, hogyan kezeljék a helyzetet. Apám élesen csendre intette őket, aztán a lelkemre kötötte, hogy siessünk vissza, és bontotta a vonalat.

A patak mellett visszajutottunk Keller házához, átvágtunk a hátsó udvarán, megkerültük a házat, majd megkerestük az ösvényt a kunyhó előtt. Keller az első ablakból nézett kifelé, a kezében egy régimódi olajlámpa; integettem, de nem álltam meg. Válaszul csak biccentett. Az arcát sötét árnyékba vonta a lent reszkető láng.

Alig egy óra múlva kiléptünk a fák közül, a nagy háztól tizenöt méterre. Reid és Ethan hátravitte a testet, Jace meg én pedig beteretlünk Kacit a bejáraton, ahol Marc és az apám várt minket, mindenki más pedig kiment, hogy megvizsgálják a halott nőt.

Leültettük Kacit a kanapéra, apám melléült. Megfogta a lány kezét, és kérdéseket tett fel neki, mint például, hogy tudja-e a saját nevét, a dátumot, vagy, hogy hol van. Kaci egyáltalán nem válaszolt. Nem is nézett rá, de egyikünkre sem.

Apu sóhajtott, és megveregette a kezét.

– Hűvös a bőre. És nem hiszem, hogy egy szót is hallott abból, amit beszéltem.

– Kataton sokkban van – mondta Jace. A magam részéről meglehetősen biztos voltam benne, hogy orvosilag nincs ilyen állapot, de nem szóltam semmit, mert tudtam, mire gondol.

Amikor aztán Jace és apám is kiment, hogy csatlakozzon a többi alfához, Marckal felvittük Kacit az emeletre, és ágyba dugtuk. Nem állt ellen, de nem is segített, amikor ráadtak a hálóinget, amikor pedig lefektettük, meredten bámulta a mennyezetet. Még pislogni is kevesebbet pislogott, mint amivel kibékültem volna.

Ideiglenesen kijelentkezett a testéből, és nem láttam jelét, hogy hamar visszatérne. És még csak nem is tudtam érte hibáztatni.

Percekig csak ültem a másik ágyon, és néztem a lányt az éjjeli lámpa fényénél. Marc melletttem ült; a vállára hajtottam a fejem, és még ezek között a körülmények között élveztem lélegzetünk halk zaját.

Addig maradtunk így, amíg lent meg nem nyikordult a hátsó ajtó, hogy beengedje a közeledő, nehéz lépteiket. Akkor felálltam, és Marcot is magammal húztam.

Ő a fenti folyosón maradt, mert ha az alfák meglátták volna, visszaküldik a mi házunkba. Én viszont kettesével vettem lefelé a fokokat, hadd halljam, mit döntött a tanács, ha döntött egyáltalán valamiről.

Az alfák akkor telepedtek le a nappaliban, amikor az alsó lépcsőre értem. Nem tudom, mit vártam – talán veszekedést, én-megmondtam-odaszólásokat. De *nem* ezeket a komor arcokat, lehorgasztott fejeket. Mind *fáradtnak* nézett ki. Nem úgy, mint aki feladta, hanem mint aki megöregedett. Nagyon. Paul Blackwell számára pedig ez aligha tűnt lehetségesnek, hiszen ő már akkor olyan vén volt, mint a föld, amikor ez az egész elkezdődött.

Apu a fal melletti karosszékbe telepedett, Malone szembe vele, de most az egyszer az az érzésem támadt, hogy ez nem valódi *szembenállás*. Csak le akart ülni úgy, hogy ne kelljen a plebszel osztoznia a kanapén – vagyis a ma esti előadás esetében Rick bácsival és

Blackwellel. Jace mellém telepedett a lépcsőre, Ethan, Reid, Parker és Alex Malone a fal mellett sorakozott fel.

A végrehajtók számára egy tanácsülésen a legjobb taktika, ha beolvadnak a háttérbe. Néha, ha nem adsz okot az alfáknak, hogy észrevegyenek, nem is fognak. Ez az egyik legjobb módja, hogy az ember bennfentes információhoz jusson, márpedig mi mind gyakorlott hallgatózók voltunk.

Apám két tenyérrel dörgölte meg az arcát, mintha csak fel akarná ébreszteni magát. Nem aludt mostanában jól, és ez kezdett is meglátszani rajta.

– Hívjátok vissza a csapatokat a kóborok nyomáról. – Hátradőlt a széken, az állát a kezére támasztotta; ez egyszer nem törődött a zakója gyűrődéseivel. – Radley falkát alakít a gyilkos, alighanem elmeháborodott kóborokból. Egy csapással kell legyőznünk. Mindenkinek kipihentnek kell lennie.

A többi alfa egyenként rábólintott. Rick bácsi pillantása Parkeren állapodott meg.

– A hűtőn lóg a lista a telefonszámokkal. Kezdd az elején, haladj lefelé. Párokban vannak, ellenőrizd, hogy a partnert is kihúzd, ha odaérsz, hogy időt takaríts meg.

Parker bólintott, és már indult is a konyhába, menet közben

előszedte a telefonját a zsebéből.

– Még mindig meg kell tudnunk a helyet – közölte Malone.

– Így van. Rendes körülmények között Marcot küldeném, de mivel ő már nem dolgozik nekem, várom a javaslatokat.

Hová küldeni Marcot? Felnéztem Ethanre, aki erre öklével a tenyerébe csapott. *Ó!* Valaki kell, aki kiveri a válaszokat Hannibálból. Akárhol is volt a pasas.

– Reid? – Malone megfordult, hogy a piperkőc, kopasz végrehajtó szemébe nézhessen.

– És Ethan is megy – dörgölte végig az illát apám. – A fickó a kamrában van, megkötözve. Vissza se gyertek, amíg nem tudjátok, hol szállásolja el Radley az embereit, és persze hogy hányan vannak.

Ethan és Reid egyszerre bólintott, és elvonultak hátrafelé. Apám sóhajtott, és végignézett rajtunk, többiekén.

– Mindenki más menjen pihenni! – A lépcső felé fordult, és azt vártam, hogy majd az én szemembe néz, azonban a pillantása felettem állt meg. – Marc!

– Igen? – Marc tétozás nélkül ledobogott, és nem álltam meg, hogy el ne mosolyodjak. Az alfa végig tudta, hol van.

– Kísérd vissza Faythe-t a házukba. – Most nézett rám, és olyan érzelmeket láttam a tekintetében, amelyeken nem tudtam eligazodni. – Hívlak, ha Kacinél bármi változik. Most viszont aludjatok ti is.

Csodálatra méltó gesztus volt – ajándékozott nekünk egy utolsó együtt töltött éjszakát. A búcsúra. Könnyek szöktek a szemembe – részben az ajándék, részben az oka miatt is. Az ajtónál lógó óra szerint elmúlt éjjel tizenegy. Nyolc óra múlva Marc már nem lesz sehol.

Felálltam. Marc átölelte a derekamat. Lassan ballagtunk vissza a kis házba, igyekeztünk kiélvezni az éjszakai sétát, mintha rendszeresen lehetne benne részünk, nem pedig hat hónapig most utoljára. A féléves látogatásokért mindketten hálásak voltunk, de a május még mindig nagyon messzinek tűnt.

Ólomnehéz lábakon másztam fel a verandalépcsőn. Bár örültem, hogy a következő néhány órát Marckal tölthetem, de azt azért mégis tudtam, hogy az éjszaka nagy része alvással fog telni – nem az egész éjszaka, természetesen –, és ha majd felébredünk, már csak a búcsúzás marad. Olyan sokáig akartam késleltetni azt a percet, amíg lehet.

A nappali kanapéján Michael ült, a térdén egyensúlyozva laptopját

– hátrahajtott fejjel, eltátott szájjal. Mélyen aludt, és el nem tudtam képzelni, hogyhogya nem csúszott még a földre a notebookja. Amikor felemeltem az öléből, felriadt.

– Hány óra?

– Tizenegy múlt.

– A fenébe. Miről maradtam le? – Levette a szemüvegét, és a szemét dörgölte, amíg kikapcsoltam a laptopot.

– Kaci elvezetett a testhez. – Elsötétült a monitor; egy halk kattanással lecsuktam a gépet. – Fent volt egy fán. Félig elfogyasztva.

– *Neeeeee!* – Michael egyszerre teljesen éberén egyenesedett ki. – Csak nem Kaci...?

Biccentettem.

– Aha. Nagyon kiakadt, Michael. Semmire sem reagál. Azt hiszem, amíg nem kellett belegondolnia, megbirkózott vele. De most... egyszerűen kilépett. Senki sincs odahaza.

– Visszatér. – Marc a hálószoobaajtóm keretének dőlt. – Dr. Carver tudja majd, mi a teendő.

– Remélem. – Megkerültem a dohányzóasztalt, hogy odamenjek hozzá, de aztán visszafordultam Michael felé, mert eszembe jutott, amit még nem mondtam. – Ja, igen. Zeke Radley saját falkát épít egy csoportnyi elmebeteg kóborból.

Michael homlokráncolva visszavette a szemüvegét, majd előrehajolt a kanapé szélén.

– Ez biztos?

– Sajnos igen. És a jelek szerint Kacire vadásztak, hogy legyen egy tyúkuk is a kakasudvarban.

– Hű! – borzongott. – Ebben még logika is van. Mindketten kanadaiak. Zeke már egy ideje követhette Kacit.

Erre nem is gondoltam, de Michael alighanem eltalálta. Ami csak még csodálatosabbá tette Kaci megmenekülését, mindazoknak a rémségeknek ellenére is, amit az életben maradásáért kellett elkövetnie.

– Aha, asszem, tényleg. – Hátraleptem, Marc karjába, és meglepetten éreztem, hogy már nincs rajta ing. – És megtaláltuk az egyik kandúrját is. Ethan kiütötte, most pofozzák ki belőle a válaszokat – hadartam, mint egyetlen, hosszú szót, mert már nagyon szerettem volna rácsukni a hálószoobaajtót a bátyámra. Michael zavartan nézett rám, aztán elmosolyodott, amikor dekódolta magában a mondatot.

– Oké, köszönöm. Menj... aludni.

Mosolyogva csuktam be az ajtót, és egy pillanattal később hallottam a bejáratí zár kattánását is, amikor Michael elindult a nagy ház felé. Nem lett volna szabad egyedül elindulnia, de nagyra értékeltem a gesztusát. A magánélet volt a legértékesebb ajándék, amit egy vérmacska a másíknak adhatott.

Amellett Michael már nagyfíú volt, tudott vigyázni magára.

Megfordultam. Marc engem figyelt zsebre dugott kézzel, az inge elfeledve hevert a padlón. Nem mosolygott: ez nem egy boldog este volt. De azért teljesen boldogtalannak sem tűnt.

A pillantásom végígfutott az erős, állán már láthatóan növekvő sötét borostán, a nyakán, a mellén, ahol négy párhuzamos karom-nyom csúfította el egyébként szoborszépségű felsőtestét. A kezem belefájdult a vágyba, hogy végígsimogassa; hagytam.

A szeretkezésünk lassúbb volt és megfontoltabb, mint a korábbi, azonban nem kevésbé sürgető. Végül Marc ölébe gömbölyödvé aludtam el, körülvéve a szagával.

Hónapok óta nem volt ilyen nyugodt álmom.

Váratlanul egy fénynyaláb vetült zárt szemhéjamra, tompa vörössé változtatva a sötétet. Vonakodva felnéztem, automatikusan nyúltam az ébresztő után. Még nem lehet itt az ideje Marc indulásának.

Nem is volt. A fénylő piros számok 5:18-at mutattak: alig négy órát alhattunk.

– Faythe!

Felültem, kisöpörtem kócos hajamat az arcomból. Az ajtóban, a nappali fényétől sziluetté változva, egy férfialak állt. Ha a hangja és a szaga nem árulta volna el, ki az, a szemüvegéből látszó vékony drót megtette. Michael volt az.

– Kacivel van valami? – Tapogató ujjaim ráakadtak Marc meleg mellkasára. Az egyenletes emelkedés és süllyedés elárulta, hogy valami csoda folytán még alszik.

– Igen, de jól van. Vagyis hát nincs rosszabbul – vont vállat Michael, és nekidőlt az ajtókeretnek. – Alszik. Jace ott maradt, hogy

felügyelje.

– De akkor mi a baj?

– Baj, az nincs. Csak egy furcsaság. Dr. Carver telefonált, és apu megmondta neki, hogy szálljon fel a következő járatra, mert szükségünk lesz rá, miután megrohamoztuk a kóborokat.

Nahát. Alig tizennégy órát töltött távol. De akkor is...

– Azért keltettél fel, hogy elmondd, hogy Danny visszajön? – próbáltam suttogva morogni. – Nem várhatott volna reggelig?

Alig titkolt izgalommal rázta le magáról a panaszomat.

– Nem ez benne a jó. Ő meg dr. Eames egész éjszaka dolgozott Kaci vérével, és megvannak az előzetes eredményeik.

– Máris? Az hogy lehet? – Kimásztam az ágyból, óvatosan, hogy meg ne zavarjam Marcot; valami azt súgta, ezzel vége az éjszakámnak.

– Hát, tovább tartott volna, ha megvárják, amíg kinyitnak a rendes laborok, és megbíznak valakit, de így saját maguk csinálták, ráadásul pontosan tudták, mit keressenek.

A szívem csak úgy zakatolt, ahogy nesztelen léptekkel követtem a bátyámat a jéghideg keményfa padlón a nappaliba.

– Szóval... Kaci kóbor, igaz? – Úgy kellett lennie. Ha nem az volna, Michaelt aligha izgatta volna fel ennyire a dolog.

Ő azonban csak a fejét rázta, de a vigyora mégis túúúúú fényesen ragyogott, ahhoz képest, hogy hajnali ötre járt.

– Nem kóbor. De nem is falkatag. Nem fogod elhinni. Még abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán én elhiszem.

– A *fenébe*, Michael, térj már a lényegre! – Eldobogtam mellette, ki a konyhába, egyenesen a kávéfőző felé. Túl fáradt és túl ideges voltam a néma hitetlenkedéséhez. – Akkor micsoda?

– Carver szerint a recesszív öröklődés csodája.

– Ami azt jelenti, hogy...? – Beraktam a kiöntöt a csap alá, és megnyitottam a hideg vizet. – Kóbor vagy falkatag?

– Egyik sem. Vagy mindkettő, én nem tudom. Dr. Carver szerint a vére semmihez sem hasonlít, amit korábban látott. Annyira izgatott volt, hogy alig lehetett érteni, amit mond.

A dolog ragadós lehetett, mert most meg én nem értettem, amit *Michael* mondott – egy átkozott szót sem.

HARMINC

KETTŐS RECESSZÍV... egyáltalán, mint jelent ez? – Malone feltúrta a köpenye ujját, és keresztbe tette a karjait a hosszú tölgyasztalon. Az ebédlő most más volt, hogy nem süttött be a nap a nagy ablakokon, furcsán homályos, bár a mennyezeti világítást felkapcsolták. De megvolt az oka. Viszonylag kevesen esznek hajnali fél hatkor.

– Na jó, én jogász vagyok, nem genetikus, szóval be kell érnetek velem. – Michael az asztal túloldalán utánozta Malone testhelyzetét. Valamiképpen még a zöld kockás pizsamanadrágjában is komoly szakembernek nézett ki.

Apánk ült az asztalfőn, a hatalom helyén, minthogy ennek a vitának semmi köze nem volt az én meghallgatásomhoz. A balján Rick bácsi várt, ömellette Paul Blackwell, majd Malone. Michael és én az alfákkal szemben ültünk.

A Kacihez fűződő viszonyom miatt jöhettek el a rendkívüli ülésre. Más végrehajtó nem kapott meghívást, bevallottan azért, hogy csak hadd aludjanak, azonban mind tudtuk, mi a valódi ok. Az alfák nem értették a híreket, és nem akartak ostobának látszani az alárendeltjeik előtt.

Nem tudtam őket szívből hibáztatni. Én sem értettem.

– Dr. Carver így magyarázta, nagyrészt általánosságokban és laikus kifejezésekkel – kezdte Michael. – A teljes valóság kicsit bonyolultabb, de a mi céljainknak megteszi az óvodás verzió is. Egyetértünk? – Körülnézett; az asztal körül bólogató fejeket látott.

Paul Blackwell krákogott, és megmarkolta térdei között szorongatott botja kampóját.

– Amíg az igazságnál maradunk, és értelme is lesz. Semmiféle elméleti zagyaságot nem hallgatok végig. – Blackwell nagyjából annyira bízott a tudományban, mint a kóborokban, megérteni pedig még kevésbé értette. Olyan volt, mint az első ősember, aki a tűzzel találkozik – rémült és dühös, mert fel nem foghatja a jelenséget.

Michael lelkesedése kicsit alábbhagyott, de gyorsan magához tért.

– Semmi gond. Rendben, akkor ugye mind hallottunk már a

recesszív vérmacs Kagénról, igaz? Hogy az embereknek ezzel kell születni, mert csak így kaphatják el a fertőzést a karmolástól vagy harapástól? Ugye, ez világos?

Mindenki Blackwellre nézett, akitől leginkább várták a nemleges választ.

– Persze, persze – forgatta a botját; a gumikupak a végén nyikorgott a keményfán. – Emlékszem a recesszív génre. Amit nem értek, először is az, hogy hogy került az emberekbe. Erre sosem kaptam kielégítő magyarázatot.

Mintha a gén létezését kellene vitatni. A vén szatyor még sokkal morgósabb, ha nem alhatja ki magát.

– Blackwell tanácsos, a gén nincs meg *minden* emberben. Emlékszik? Ami azt illeti, kifejezetten ritka. És nem tudjuk, pontosan hogyan került oda. Az aktuális elmélet az, hogy mi tettük oda, amikor... hát, szaporodtunk az emberekkel.

– A kandúrok nem szaporodnak az emberekkel, fiú! – süvöltötte Blackwell, dühében előntötte az arcát a vér, és mielőtt visszafoghattam volna magam, megforgattam a szemem. – A dolognak ez a része sosem volt logikus!

– Tudom, hogy ez volt a vélelem. – Michael karba fonta a kezét az asztalon, és nagyobb türelemmel nézett vissza az öregre, mint amennyit én valaha is össze tudtam volna gyűjteni. – De dr. Carver és dr. Eames véleménye szerint téves.

Blackwell a botjára csapott, mire az feldőlt, és megütötte Malone térdét.

– Ó, a rosseb...!

– Paul... – szólalt meg apu szigorúan, ami alighanem csak még jobban ingerelte Blackwellt, figyelemmel arra a húsz évre is, amennyivel idősebb volt nála. – Ezt már megbeszéltük korábban. Azok a gének bejutottak valahogy az emberi genomba, és ki más juttathatta volna oda őket, mint mi?

Blackwell duzzogva hallgatott, és nem álltam meg, hogy el ne vigyorodjak. A mérge forrása nyilvánvaló volt, és nem csak őt bántotta. Biztosan azon töprengett, hány fattyút nemzett emberi nőknek, akiket még Mrs. Blackwell kezének és ágyának elnyerése előtt *ismert meg*.

Efelől bárki megnyugtathatta volna, de nem tettük, mert épp elég nagy nyűg volt a nyakunkon. Bár lehetséges volt a vérmacs kák

szaporodása az emberekkel, de igen ritka volt.

Az elmúlt néhány száz évben azok a kandúrok, akik nem nyerték el egy nőstény kezét, hogy családot alapíthassanak, emberi asszonyokkal osztották meg a társaságukat és életüket. Dr. Eames elmélete szerint néhány ezek közül a viszonyok közül emberi gyerek születésében teljesedett ki, aki a titokzatos recesszív gént hordozta – és továbbadta a következő generációknak.

Sőt, magam is ismertem néhány éve egy kandúrt, akinek a volt barátnője igencsak hangosan bizonygatta, hogy a gyerek az övé. A kandúr teljesen biztosra vette, hogy hazudik, és kirakta, amiért a lány megcsalta. Azt pletykálják, hogy amióta dr. Eames kialakította az elméletét, ő még mindig azt a nőt keresi, hogy megtudja, mi az igazság.

Az a szerencsétlen kandúr ugyan néhány komoly problémával nézhet szembe, de azért Paul Blackwellnek aligha van aggodalomra oka. Mindazonáltal nemrég az ország minden kandúrja megkapta az utasítást, hogy vagy halmozzon fel óvszerkészleteket, vagy barátkozzon meg a cölibátus gondolatával.

Azt figyelembe véve, hogy a legtöbbjük még csak le se tudná írni helyesen, hogy cölibátus, kitalálható, melyik verzió volt a népszerűbb.

Blackwell homlokán elmélyültek a ráncok, és keresztbe fonta vékony, ráncos kezzeit a mellkasa előtt.

– Attól még gyanúsán hangzik, de a cél érdekében legyen, kész vagyok folytatni.

– Köszönöm. – összevillant a tekintetünk Michaellel, és láttam, hogy komoly arcán átfut egy széles mosoly. – Nos, amit Kaci vérében találtak, az nem egy, hanem két recesszív gén volt.

A nagybátyám előrehajolt, ezzel magára vonva minden pillantást.

– Ami azt jelenti...?

– Ami azt jelenti, hogy *mindkét* szülőjétől örökölt egyet.

– Szóval nem kóbor? – kérdezte Malone, és rosszindulatú mosollyal méregetett engem az asztalon át. Kedvesen viszonoztam, mert én már kezdtem látni, hová vezet ez a kis eszmefuttatás, és az megérte, hogy beismerjem a tévedésemet. *Bőven* megérte.

Merthogy Malone is tévedett.

Michael hevesen rázta a fejét.

– Nem, nem az. A szülei emberek voltak, azonban mindketten hordozták a recesszív vér macskagént, ami azt jelenti, hogy valahol a

családfájukon, talán generációkkal korábban, volt valaki közülünk. – Körbepillantott, sugárzó tekintetével mindenkit egyesével végigpásztázott, várta a megvilágosodás szikráját. Apám mosolygott, de láthatóan senki más nem vette a lapot. Bár azt azért el kell mondani, hogy valószínűleg aput is dr. Carver világosította fel az eredményekről, és egyben magyarázattal is szolgált.

– Hát nem értitek? – kérdezte izgatottságában magasra szökő hangon Michael. – Ennek egyszer meg kellett történnie. Alighanem már *meg is történt*. Az emberi hatóságok sosem jöttek rá, mi viszont valószínűleg egy kóbor terhére róttuk, mint Kaci esetében is.

A nagybátyám szemöldöke magasra szökött, az arcára egyszerre ült ki zavar és izgalom.

– Mármost *mit* róttunk egy kóbor terhére?

Sóhajtottam.

– Michael, nem hiszem, hogy értik a domináns és recesszív allélpárokat.

A bátyám egy pillanatra lefagyott, mintha azon csodálkozna, hogy a zavar oka ennyire egyszerű. Aztán elmosolyodott.

– Hát persze. – Behunyta a szemét, egy pillanatig utánagondolt. – Na jó, ez kicsit egyszerűsített lesz, de ha valaki az egyik szülőjétől a kék szem génjét öröklí, a másiktól a barnát, akkor barna lesz a szeme, mert a barna szemszín génje domináns, a kéké recesszív. A barna, mondhatni, üti a kéket.

– De akkor hogyan lett Jace-nek kék szeme? – kérdezte Blackwell, és Malone összevonta a szemöldökét: nem tetszett neki, hogy a felesége első férjére célozgattak.

Michael mosolya kiszélesedett.

– Örülök, hogy ez szóba került. Jace megörökölte a kék szemszín recesszív génjét az anyjától és az apjától is, úgyhogy nem volt jelen semmiféle domináns gén, aminek a kéket felül kellett volna írnia. Elnézést, ezek nem éppen a pontos szakkifejezések.

Blackwell legyintett a bocsánatkérésre: mindannyian remekül értettük Michael „szakkifejezéseit”.

– Vagyis azt mondd, hogy a kis nőstény két recesszív vérmacska-gént kapott, mint ahogy Jace két kék szemeset?

– Lényegében. Habár valójában nem csak két gén felelős a dologért, és még abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán génekről

beszélünk. De alapvetően igen.

Valahol mélyen bennem tiszta öröm kezdett csobogni: elszorult a szívem, alig kaptam levegőt. Nem bírtam tovább várni. Csak húzzák-halasztyák, márpedig én azt akartam, hogy mindenki olyan izgalommal fogadja, mint Michael és én.

– De ahelyett, hogy kék szemmel született volna, vérmacska lett belőle!

Egy pillanatra csend támadt, mindenki elképedve bámult rám – kivéve Michaelt, aki dühösen ráncolta a szemöldökét. A jelek szerint ő akarta megtenni a nagy bejelentést.

Rick bácsi szólalt meg elsőként.

– Várj, hadd lássam, jól értem-e?! Kaci mindkét szülője ember volt, de mivel mindketten a recesszív vérmacska-gént örökítették át neki, ő... egy lett közülünk? Egy vérmacska, aki teljesen ember szülőktől jön a világra?

Már nyitottam a számat, hogy válaszoljak, de a sugárzó Michael megelőzött.

– Igen.

– De attól eltekintve, hogy a szülei emberek, éppen olyan, mint mi – néztem körbe, a hajnali időpont ellenére felpörögve. – Serdülőkorban tapasztalta meg az első váltást, de mivel fogalma sem volt, mi történik vele, arra sem jött rá, hogy visszaváltozhatna, arra meg még kevésbé, hogy hogyan. Biztosan az első váltása óta volt macska alakban.

– De ha ez mind igaz is – Paul Blackwell úgy hagyta lógni a levegőben azt a „ha” szócskát, mint egy felhőnyi mérges gázt –, akkor a nővére miért nem közülünk való? Ő már korábban átesett a serdülőkoron, mint Kaci.

Mindenki Michaelre nézett a magyarázatért, mintha az ő fejükben is ugyanez a kérdés forogna. A bátyám vállat vont.

– A nővére nem örökölt két recesszív gént. Lehet, hogy egyet sem, ami azt illeti. Akárhogy is, ő biztosan nem volt közülünk való.

– De akkor mi van a kóborral, aki megtámadta az idősebb lányt és az anyát? – Rick bácsi belekortyolt a hajnali kávéjába, amit egyre inkább irigyeltem tőle. – Az csak egybeesés lett volna?

A kóbor, aki...

Ó, a keserves... A szemem lecsukódott, ahogy megértettem, és a megértés fullasztó súllyal nyomott a székbe.

– *Nem volt* semmiféle kóbor.

Balra valaki felnyögött, és még ki se nyílt a szemem, a fejem már arra fordult. Döbbsen láttam apám arcán a sokkos rémületet, amelyhez hasonlót még nem mutatott előttem soha. Ugyanarra a következtetésre juthatott, mint én magam, de a többiek zavart arcát látva egyelőre senki sem követett minket.

– Kaci ölte meg őket – mondta ki az apám, mert én képtelen voltam. Képtelen voltam egy ilyen állításnak hangot adni, bár kétségtelenül tudtam, hogy igaz.

– *Neeeeeee!* – dőlt hátra dermedten Michael a karosszékben.

– Nem szándékosan. – Az elkeseredett vágy, hogy megvédjem, megtörte a torkomban a jeget. – Nem tehette szándékosan. Csak képzeld magad a helyébe. Éppen most változott nagymacsává, minden előjel nélkül, és *fogalma sincs*, mi történik vele. Rémtől, rettenetes fájdalmai vannak. Emlékszel, mennyire fáj az első néhány alkalommal?

Mi is járhatott a fejemben? A szobában már senki nem volt olyan közel a serdülőkorához, hogy emlékezzen, *mennyire* is fáj az első alakváltás!

– Mindegy, poko... annyira fáj, hogy olyat még sosem éreztél, pedig tudod, mire számíts. Képzeld el, hogy még csak nem is *sejtet!* – Senki sem szólt közbe, úgyhogy folytattam. – Vagyis ott áll, egyszerre bundában, egy olyan farokkal csapkod, aminek semmi keresnivalója a testén, és mire magához térne a testi traumából, máris rátörnek az ösztönök, amiket egyszerűen nem érthet! Főleg, ha még azt is számításba vesszük, mennyire megrémülhetett az anyja és a nővére.

Reszketett a kezem, mert belegondoltam, hogy Kaci mi minden ment keresztül, és mert féltettem az életét a következményektől.

– Faythe... – Rick bácsi keze beborította az asztalra feszülő öklömet. Megpróbált megnyugtatni, de nem sikerült. Semmi sem használt volna.

– Csak azt akarom elérni, hogy mindenki megértse. Nem akarattal tette. Nem tehette szándékosan. Fogalma sem volt, mit tesz.

– Tudjuk – hajolt előre apám, beledőlve Michael személyes terébe, hogy közel kerüljön hozzám. – Minden rendben. Tudjuk, hogy nem akarta. Nem is tudom elképzelni, milyen érzés lehetett neki.

– Még csak tizenhárom éves... – Elakadt a szavam, kicsordultak a könnyeim, végigfolytak az arcomon. Elhúztam a kezemet, hogy

letöröljem őket. Túlságosan féltettem Kacit – és jobban sokkolt az anyja és a nővére sorsa –, mint hogy azzal foglalkozzak, mennyire mutat vajon gyengének, ha sírok.

Calvin Malone megköszörülte a torkát, és ránéztem; csak fátyolosan láttam.

– Biztosan igazad van – mondta, és azt hittem, meghalok a meglepetéstől, hogy egyetért velem. – Nem gondolom, hogy bárki is felelősnek tarthatná a tetteiért, figyelembe véve, hogy min ment éppen keresztül.

És akkor megértettem, mi a keserű igazság. Ha Malone kivégezteti Kacit, nem használhatja fel a tanács átvételéről szóló tervében. *Annyira* önző személtáda, és ezúttal még csak nem is veszekedhettem vele, hiszen mindenki füle hallatára egyezett bele a kérésembbe – hogy megkíméli a lány életét.

– Azt hiszem, van itt még valami fontos, amit nem ártana észben tartani, Faythe – szólalt meg az apám, de amikor ránéztem, azt láttam, hogy elnéz a szoba hosszában, mindenkihez beszél egyszerre, bár engem szólított meg. – Kaci szörnyű dolgokon ment keresztül, valóban felfoghatatlanokon. És tényleg szörnyű dolgokra kényszerült a túlélés érdekében. De *túlélte*. EGYMAGÁBAN több száz kilométert vándorolt, természetes határokon keresztül, anélkül hogy sejtette volna: képes visszaváltozni, és segítséget kérni. Élelmet szerzett, búvóhelyet keresett, és megvédte magát olyan körülmények között is, ahol sok felnőtt kandúr is elcsüggedt volna. Kaci erős. Született túlélő. Éppen az a fajta nőstény, akire szükségünk van, és úgy vélem, ha Faythe segít neki, át tudjuk segíteni a krízisen.

Nahát. Az a pozitív fordulat, amit ebbe belerakott, még egy balerinát is elszédített volna. És mellesleg azt is belesűrítette, hogy a hasznukra volnék. *A pokolba is, jól csinálja!*

Az asztal körül bólintások válaszoltak. Az egyetlen alfa, aki nem tűnt elégedettnak, az Malone maga volt, aki alighanem *személyesen* szerette volna intézni Kaci helyrehozatalát.

Apám hátrátolta a székét, és felállt.

– Később még eldönthetjük, hogyan akarjuk kezelni ezt a helyzetet, no meg Kacit, de most azt javaslom, mindenki igyekezzen megmenteni, ami még az éjszakából hátravan. – Hozzám fordult. – Vagyis menjen vissza aludni.

Biccentettem, és már indultam is az ajtó felé Jace-szel, amikor Malone utánam szólt.

– Faythe? – Visszafordultam és ránéztem; az arckifejezésétől megszólalt bennem a belső riasztó. – Amíg a végrehajtók eltakarítják Radley úgynevezett falkáját, a tanács még egy utolsó ülést tart majd. Mire visszaérnek, várhatóan az ítélet is megszületik.

Miután a nyakamba akasztotta ezt a bombát, Malone várakozón figyelte, hogyan reagálok – mintha valami válaszra számítana.

Csakhowy fogalmam sem volt, mi légyen az.

– Öö... köszönöm.

Michael felnyögött, Calvin rosszallón ráncolta a homlokát. A jelek szerint nem ezt a választ várták. Talán Malone kicseszett csizmáját kellett volna nyaldosnom? De mindketten tudtuk, hogy ez *nem* fog megtörténni.

– Ez nem tréfa! – csattant fel Malone. – A jövőd forog kockán. – Vagy épp a hiánya; ezt ki sem mondta, csak a fejemben hallottam. – Eredj lefeküdni. A legkevesebb, hogy kipihenten érkezel.

Hát howy. Mintha *ezek* után tudnék is bármennyit aludni.

Tíz perccel később Jace nyomában beléptem a házunkba, és Marcot pillantottam meg a kanapén, a kezében egy bögre kávéval. Felém fordult, de az az érzésem támadt, hogy előtte a falat bámulta.

– Helló!

– Helló – ismételtem. Jace azonnal a szobájába sietett; én lehupphantam a kanapéra, Marckal szemben, és magam alá húztam a lábamat.

– Ne haragudj, hogy az éjszaka közepén leléptem. Dr. Carver telefonált. Kiderült, hogy Kaci nem falkatag, de nem is kóbor. Valami recesszív genetikai akárm.

– Tudom.

Meglepetten néztem rá.

– Honnan?

Átadta a maradék fél bögre kávéját. Belekortyoltam, és örömmel fedeztem fel, hogy még meleg. És tökéletesen ízesített, pedig Marc

maga feketén itta. – Hallottam, amikor beszéltél Michaellel, úgyhogy miután elmentél, felhívtam a dokit. Már a reptéren várta a járatát, és elmondta nekem is.

– Ébren voltál? Miért nem szóltál?

– Tartottam tőle, hogy ha észreveszed, nem mész, és nem akartam, hogy kimaradj a vitából.

Sóhajtvá lehunytam a szememet, és kiittam a kávé.

– Köszönöm.

– Te is megtetted volna ugyanezt. – Ez ugyan nem volt igaz, de azért jól hangzott. Ha őt hívták volna meg egy alfatalálkozóra nélkülem, én ellopóztam volna vele, hogy hallgatózzak. – Lemaradtam valamiről?

– Sajnos igen. Azt hisszük, Kaci ölte meg a testvérét és az anyját. Nem szándékosan, természetesen, valószínűleg pusztán félelemből és fájdalomból.

Marc szája elnyílt meglepetésében, aztán mégis becsukta, és csak bólintott.

– Ennek a maga morbid módján még van is értelme. Valami más?

– Holnap jelentik be az ítéletemet.

– Persze. Rögtön, amint elmentem.

– Sajnálom. – Leraktam a bögrét a dohányzóasztalra, és kezét a kezembe fogtam. – Lemaradsz a holnapi nagy rohamról is. Igaz, én is. Sosem hagynák, hogy kimenjek. – A tanács nem kockáztatná egy nőstény életét valami olyan végtelenül jelentéktelen ügyben, mint egy alomnyi kóbor eltakarítása. Még azét a nőstényét sem, akit néhány napja maguk is készek voltak kivégezni. Úgy tűnik, a következetesség nem mindenki erénye...

– Hát, legalább nem fog majd sokáig tartani. Ethan volt itt, amíg te odaát. Végre kiszedtek néhány választ a kóborból, akit behoztatok.

– Csak most? – A konyhaajtón át a hűtő feletti órára néztem. Majdnem hat óra volt.

– Pár órája, ő meg Reid ittak egy kicsit a győzelemre.

Vagy inkább azért, hogy segítsen megbirkózniuk a ténnyel, hogy kiverték a meleg szart egy vadidegenből, néhány adatért. Ismertem Ethant, jobban, mint bármelyik bátyámat. Jó volt a munkájában, amit mondtak neki, mindig hibátlanul teljesítette. De ezt a részét a feladatnak nem élvezte. Az ő érdekében reméltem, hogy apám valaki mással akarja helyettesíteni Marcot. Nem volt tisztességes Ethannel szemben, hogy

ilyen felelősséget varrjanak a nyakába teljes munkaidőben. Vic, esetleg? Azt el tudtam képzelni, hogy Vic ilyesmit csináljon. De Ethan nem, és Owen egészen biztosan nem.

Marc összevonta a szemöldökét – kétségkívül leolvasta az arcomról az agyamon átsuhanó gondolatokat. Úgy tűnt, nyugtalanítja a gondolat, mi lesz a falkával, ha ő elmegy. Én sem voltam efelől nyugodt.

– Menjünk vissza az ágyba.

Úgy is tettünk. Miután az utolsó, búcsúzó ölelkezésünk végén elaludtunk, már felkelt a nap. De addigra túlságosan kimerültek voltunk, hogy ez számítson.

HARMINCEGY

MÁSNAP REGGEL rám szakadt a pokol.

Mire felébredtem, Marc nem volt mellettem, a párnáján csak egy boríték feküdt, abban pedig egy félbehajtott, sárga lap, valószínűleg Michael jegyzetömbjei egyikéről.

Áthajoltam az ágyon és felkattintottam a kislámpát. Könnyezve hajtottam ki a papírt.

Drága Faythe!

Sajnálom. Azért mentem el anélkül, hogy felébresztettelek volna, mert nem tudtam, hogy elengednél-e, ha megpróbálhatsz megállítani. Felhívlak, ha letelepedtem valahol. Ne keress! Mississippibe megyek, és igyekszem olyan közel maradni a területek határához, amennyire lehet.

Szeretlek. Mindig is szerettelek, mindig is szeretni foglak. Van még más is, de azt nem írhatom le. Itt és most nem.

Örök szerelemmel Marc

Utóirat: Nem kell viselned, de azt akarom, hogy nálad legyen, ha megváltoztatnád a véleményedet. Az ajánlatom még áll.

Viselnem? Mit? Leraktam a papírt, és belenéztem a borítékba. Onnan egy ismerős ezüst karika nézett vissza rám, rajta finom, mives borostyánvéset. Az a gyűrű, amelyet két és fél hónapja akart nekem adni. Ami miatt szakítottunk. És most megint.

Egy könnycsepp hullott a borítékra. És akkor a bennem forrongó érzelmek dühös lánggá lobbantak. Kimondhatatlan, elképzelhetetlen, fékezhetetlen dühvé. Marc elment, és már semmit nem tehetek ellene. Semmim nem maradt tőle, csak az az átkozott gyűrű, és az illata a párnán. Még az sem jutott eszembe, hogy lenyúljam egy ingét.

Fájdalmamban és dühömben felsikoltottam. A konyhában a mindennapos zajok, amelyeket addig észre sem vettem, elhallgattak. A falhoz vágtam a borítékot – tompa csendüléssel csapódott be, majd a földre esett. Akkor két kézzel összegyűrtem a levelet, és utánaküldtem, végül a párnámra döltem, hogy azzal fojtsam le a következő, zokogásba fúló sikolyokat. Az én dolgom, nem a többieké.

Amikor elapadtak a könnyeim – a dühöm még ugyanolyan erősen

lángolt –, felültem, és elöntött a rémület, hogy mit is tettem. Lemásztam az ágyról, keresztülrohantam a szobán, felkaptam a borítékot, és a tenyerem felett megráztam.

Semmi nem esett ki belőle. A gyűrű eltűnt. *Bassza meg!*

Felszedtem a levelet, kisimogattam, összehajtottam és a farzsebembe raktam. Aztán letérdeltem, hogy megkeressem a gyűrűt; az olcsó szőnyeg durván súrolta meztelen tenyeremet, térdemet.

Nem találtam az éjjeliszekrény alatt. Nem találtam a sarokban. Nem találtam a tulsó sarokban a karosszék alatt. Végül a komód alatt bukkantam rá, ahogy megcsillant a kislámpa fényében.

Hasra kellett feküdnöm, hogy kiszedjem, és amikor megkaparintottam, azonnal fel is húztam a jobb gyűrűsujjamra. Egy pillanatig néztem és gondolkoztam – aztán levettem megint. Nem mintha nem akartam volna hordani, csak nem akartam, hogy más meglássa. Marc és a gyűrűje rám tartozik. Csakis rám.

Felkeltem, felvettem a farmeremet, amely addig a fotel karfáján pihent, és a gyűrűt mélyen a jobb első zsebébe süllyesztettem. Aztán magamra húztam a nadrágot. Pizsamafelsőm szegélye alatt már a cipzárt rántottam fel, amikor kopogtak.

– Faythe, jól vagy? – Ethan volt az.

– Menj innen! – kiáltottam ki, közben már a táskámban kerestem valami tiszta felsőt. Ő azonban inkább benyitott.

– Fürdøj meg és öltözz fel rendesen! Pár perc múlva áthozzák Kacit, aztán mindenki más elindul az erdőbe.

– Szerinted, mégis, mit csinállok? – vágtam a fejéhez megpördülve, az egyik kezemben a tiszta ruhák, a másikban a fürdőköpenyem.

Ethan kezében megállt a szalonnadarab, amelybe beleharapni készült, mérgesen pillantott rám. – Hé, ne rajtam vezesd le! Semmi részem nem volt benne, hogy elment, és ezt te is tudod.

Tudtam hát, de abban a percben ez nem segített a lelkemen. Marc elment, és néhány órán belül a tanács kihirdeti, hogy a távollétéért cserébe megkímélik az életemet. Hát *cssesszék meg*. Csesszék meg *mind*.

– Kérsz enni? – A bátyám mérge eltűnt, most már csak együtt érző volt; de ez csak jobban felbosszantott, bár az eszem tényleg tudta, hogy mit sem tehet az egészről.

– Nem. Csak kávé.

– Már kész... – mondta, amikor elsöpörtem mellette a fürdőszoba irányába.

Néhány perccel később már végeztem is; felöltöztem, megfésülködtem, de dühös maradtam. A konyhában csatlakoztam a többiekhez, Ethanhöz, Michaelhöz, Parkerhez és az apámhoz. Illetve egyenesen elhúztam mellettük, a kávéfőzőhöz mentem, ahol a pulton már ott várt a bögre, amelyet a tárgyalás időtartamára kineveztem a sajátomnak. A fülén apám szagát éreztem. Kedves gesztus volt tőle, de nem annyira, hogy kiengeszteljen, amiért hagyta elmenni Marcot.

És mégis, miközben kitöltöttem a kávé, nem törődve a hátam mögött feszülő csenddel, be kellett ismernem, hogy nem vagyok igazán dühös az életem férfijaira. Még apámra sem. Ő az én érdekeimet és a falka érdekeit tartotta szem előtt. De arra még nem álltam készen, hogy beszéljek is róla. Még nem. Úgyhogy csak álltam ott, cukrot és tejport kevertem a kávéba, és hallgattam, ahogy az asztalnál rágnak.

Egy szék karcolta az olcsó linóleumot, léptek koppantak mögöttem. Azt vártam, hogy Ethant érzem meg, de apám karja nyúlt elém, és tett le a pultra egy szalonnával, tükörtojással meg pirítóssal teli tányért.

– Tudom, hogy zaklatott vagy. És dühös is. És valószínűleg sok mást is érzel, amit én nem érthetek. De majd később lesz idő, hogy az érzéseiddel foglalkozz. A mai nap nagyon fontos. Azt akarom, hogy egyél és szedd össze magad! Aztán pedig legyél erős, Kaci kedvéért, aki valami sokkal rosszabbon megy át, mint te, akár hiszed, akár nem.

Rámeredtem, a nyelvemen már formálódott az éles visszavágás. De ő elvágta a szavaimat a sajátjaival.

– Faythe, Marc nem halt meg. Mindegy, milyen rosszul állnak a dolgok éppen, semmi visszafordíthatatlan nem történt. De mindenki, akit *Kaci* szeretett, halott vagy akár az lehetne. – Mind tudtuk, hogy sosem láthatja többé az apját. – Nincs más neki, csak mi, és *te* vagy az egyetlen, akiben bízik. Te pedig összekapod magad, és ott leszel mellette. Amikor pedig eljön az ideje, kiállsz a tanács elé, és elmondasz mindent, amit el kell, hogy jó alakítás legyen, és elfogadod a kegyelmüket. Elegánsan. Most az egyszer befogod a szádat, csak mosolyogsz vele. Ha később, amikor egyedül maradsz, hisztizni szeretnél, csak rajta. Számítunk rá. De ma megdolgozol a helyért, amit ebben a családban és ebben a falkában birtokolsz. Aztán megkapod a fizetésedet is. Nagyobb szükségem lesz rád a hátam mögött, mint eddig

valaha, és *ne* merészelj csalódást okozni.

– Apu...

– Nem. – Gránitkemény arcvonásai félig bosszúságot, félig szigorú elhatározást tükröztek. – Most eszel. *Ez parancs.*

Addig nem is lépett hátra, amíg bele nem haraptam a szalonnába. Rákényszerítettem magam, hogy megrágjam, bár egyáltalán nem a tölgyfa füstjét éreztem rajta, ahogy a csomagoláson reklámozták, hanem a saját keserű gyötrelmemet.

Letakarítottam a tányért; most már nem lázadásból álltam a pultnál, hanem zavaromban. Tudtam, hogy nem én vagyok az egyetlen, akinek nehéz ébredése volt, de az apám szónoklata előtt nem éreztem át, hogy mennyire szenved mindenki más is, nem csak én.

Amíg megettem az utolsó néhány falat tojást, Parker leszedte az asztalt. A konyhaablakon át láttam Kacit közeledni Jace és Reid között. Lehajtott fejjel jött, mintha a lába elé nézne, ami megkönnyebbülés volt, főleg arra való tekintettel, hogy amikor utoljára láttam, a semmibe bámult.

Leraktam a villámot az üres tányéromra, és valami hozzáért a karomhoz. Apám állt mellettem, ő is Kacit figyelte. A szívem büntudattal telt meg, a szemem könnyel.

– Sajnálom, apu.

Elfordult az ablaktól, és a szemembe nézett.

– Én is.

Kitárta a karját, és odabújtam az ölelésébe. A vállára hajtottam a fejem, úgy igyekeztem visszapislogni a könnyeimet, ahogy körülvevett az illat, amely már régóta a tökéletes biztonságot és a hatalmat jelentette számomra. Most az egyszer mindkettő teljesen rendben volt.

Kinyílt a bejárati ajtó, és besorjázott Kaci, Reid és Jace. Elhúzódtam apámtól, a mosogatóba tettem a tányéromat, aztán csatlakoztam hozzájuk a nappaliban, ahol Parker egy karosszékben ült, és egy hátizsákot igyekezett teletömni vizespalackokkal.

– Szia, Kaci. – Megálltam a küszöbön, nekidőltem az ajtófélfának. Kaci a szemembe nézett, válaszul csak bólintott, aztán szó nélkül leereszkedett Jace mellé a kanapéra. Mégis, a hallgatása ellenére is, sokkal jobban nézett ki. – Reggeliztél már?

A fejét rázta.

– Ha érdekel, azt hiszem, van még szalonna meg tojás.

Ismét bölintott, és én visszaindultam a konyhába, hogy felmelegítsek neki egy tányérnyi reggeli maradékot. Apám követett.

– Michael és én átmegyünk a nagy házba, ott várjuk be a tanács ítéletét, no meg vigyázunk Brettre. Jace meg Parker a többi végrehajtóval együtt kimegy. Mivel Reid és Ethan túl sokáig voltak fent ahhoz, hogy rendesen kipihenjék magukat, ők maradnak veled és Kacivel.

– Oké – vontam vállat, és egy tiszta tányérra kotortam a rántottát. Amit valójában mondott, az az volt, hogy Reid és Ethan fog *felügyelni* rám és Kacire. Amit pedig *ez* valójában jelentett, az az volt, hogy minden akcióból kimaradunk. Ahogy sejtettem.

– Hívlak, ha a tanács készen áll. – Azzal Michaellel együtt elindultak kifelé, velük Jace és Parker, akik a nagybátyám háza felé vették az irányt. A végrehajtók ott találkoztak, hogy gyorsan megtárgyalják a stratégiát, mielőtt alakot váltanak és nekivágnak az erdőnek.

Amikor mindenki elvonult, Kaci az asztalhoz ült, és lassan eszegetni kezdte a reggelijét, mintha erőfeszítésébe kerülne minden falat. Bár inkább úgy tűnt, csak tologatja az ételt a tányérján, Ethan, Reid és én a nappaliból néztük, kivét kortyolgatva. Egyikünk sem aludt valami sokat.

Két kézbe fogtam a bögrémet, élveztem a meleget.

– Szóval, mondott Hannibal Lecter valami hasznosat azon kívül, hogy hol bujkálnak a kóborok?

Ethan zavartan nézett rám, aztán rájött, hogy a kannibál kóborról beszélek.

– A neve Jeff, és igen, egy csomó értékes infója volt. De az igazi móka az előadás volt. *Tüzelt* a karomláztól, agyilag teljesen kikészült, úgyhogy amikor kinyitotta a száját, a szavak csak úgy dőltek belőle, minden rendszer nélkül.

– Megmondta, honnan a pokolból jöttek? Biztosan nem Zeke Radley teremtett ennyi kóbort. – Ezt határozottan tudtam, hiszen sem Jeff-Hannibalt nem ő fertőzte meg, sem azt, akit megöltem.

Reid végigsimította tar koponyáját, és bögréjét a jobb oldali asztalra tette.

– Hannibal szerint – mondta, és a szemöldöke enyhén megemelkedett, jelezve, hogy szórakoztatja a kóbornak kitalált

becenevem – pár napja vannak együtt Radley-vel, a kanadai határnál találkoztak. Zeke már akkor is jó pár kandúr társaságában volt, útban, hogy *területet foglaljanak*. Alighanem ezt a szabad területet. – Két karját felemelve jelezte, hogy a körülöttünk elterülő vidékre gondol. – Feltételezzük, hogy Radley egyszer összefutott egy falkatag macskával, akitől felszedett pár dolgot a rendszerünkről, meg megtudta, hogy ez a senki földje. Úgyhogy Zeke eltökélte, hogy majd az övé lesz. És elég nagylelkű volt, mert hagyta, hogy más kóborok is beálljanak a soraiba. Köztük a te Hannibáloed.

Ethan megköszöri a torkát, és kisimította a homlokából fekete haját.

– Ha jól értettük, Radley maga is megfertőzte néhányukat, mielőtt rájött volna, mit tesz. Azt hiszem, összegyűjtötte, nem pedig elhagyta őket, mert Jeff nem tudta, hogy a legtöbb kóbor magányos. Ő, és eszerint valószínűleg a többiek is, Radley-től szerezték minden vérmacskaléttel kapcsolatos tudásukat, ő meg persze azt mondta nekik, amit el akart velük hitetni.

Bólintottam: kezdtem érteni.

– Azt, hogy ő egy alfa, és ez itt az ő területe.

– Aha – biccentett Reid komoran, és suttogásig halkította a hangját – És amikor ideértek, megéreztek a nőstény szagát. – Elhallgatott, hogy megbizonyosodjon róla: Kaci nem figyel. Ha figyelt is, én nem láttam rajta. Aztán Reid folytatta. – Zeke eldöntötte, hogy a falkája így lesz teljes, és jutalmat ígért az első kandúrnak, aki élve befogja. Ezért balhéztak a hegyen mindenfelé az elmúlt napokban.

Őt keresték.

Tudtam. Kacire vadásztak. Hála az égnek, hogy a macskák nem tudnak nyomot követni. És hála azért is, hogy Kaci olyan remekül megtanult rejtőzködni a magányosan eltöltött két és fél hónap alatt.

– Ezek az átkozottak aztán nagyra török. – De mindannak ellenére, amit tettek, vérzett értük a szívem.

Ha valaki más talál rájuk, és tanítja őket, nem Zeke Radley, hanem valaki, akiben legalább egy kis szikrája megvan az erkölcsnek, talán egészen mássá válnak. Talán békében élhettek volna. És sokkal tovább. De ma a végrehajtóink megkapták a parancsot, hogy ne hagyjanak túlélőket, mert nem játszhattunk mi-lenne-ha játszmákat. A valóság az, hogy akármi is történhetett *volna*, ezek a kóborok több főbenjáró bűnt

követtek el, és a tanácsunk már bűnösnek találta és elítélte őket.

Nekem legalább jutott egy tárgyalás.

Kaci csendben evett. Ethan és Reid kártyázott, én pedig kibámultam a konyhaablakon. A gondolataim összevissza cikáztak, az odaát éppen a sorsom felől döntő alfákról Kacire és az ő bizonytalan sorsára, aztán Brettre, aki olyan sebektől lábadozik, amelyektől *én* nem voltam képes megmenteni. Aztán a végrehajtókra, fent a hegyen, úton Radley rejteke felé, és hogy mennyire szerettem volna velük lenni. Igazán rám fért volna némi terápiás jellegű seggugdosás.

De aztán a gondolataim visszatértek Marchoz, mint a végén mindig. Már a gépen ül? Gondol rám? Komolyan gondolta, hogy ne keressem? És ha igen, számít az?

Ekkor valami megmozdult az ablakban, magára vont a figyelmemet, és úgy rántott ki a saját gondolataimból, mint a tengerészt a süllyedő hajó roncsaiból. Megdermedtem, úgy figyeltem a fák vonalát. És akkor megint megmozdult: egy villanásnyi fekete, aztán semmi, csak az örökzöldek rezgő gallyai, meg a szélben hajladozó, félhalott fű.

Felálltam, hogy jobban lássam, a szemem összeszűkült. A bögrét az asztalra tettem. Valaki rejtőzik ott hátul, és nagyon nem akarja, hogy észrevegyék. Vagyis nem közölünk való.

Félelem és izgalom borzongatta végig a gerincemet. Azt hittem, kimaradok minden akcióból, ehelyett megint házhoz jött az akció...

HARMINCKETTŐ

– **M**I A BAJ? – Ethan leengedte a kártyáit a mellkasa elé, enyhe kíváncsisággal nézett az ablak felé. Reid azonban lerakta a lapokat, felpattant, és már a mosogatónál volt, mielőtt én megkerülhettem volna az asztalt.

– Láttad? – Áthajoltam mellette a kétmedencés mosogatón, hirtelen félelmemet csak erősítette a rám törő déjá vu érzés.

– Egy másodpercre. – Tovább figyeltünk, aztán Reid megdermedt.

– Ott! Most ment el az alatt a kicsavarodott fa alatt. Mindjárt a másik oldalán lesz.

Rátaláltam a fura alakú törzsre, és valóban, egy pillanat múlva kisurrant mögüle egy fényes, fekete bundás alak.

– Felismered? – suttogtam, bár tudtam, Kaci úgyis meghallja.

– Kit kell felismerni? – kérdezte követelőzőn. A villája csörrent a tányér szélén, de nem fordultam meg. Nem akartam újra szem elől veszíteni a betolakodót.

– Még nem. – Reid úgy tett, mintha nem hallotta volna a kérdést, ahogy én is. Különbén sem tudtuk egyelőre a választ. – De nem is számít. A mieink már régen elmentek, vagy bevonultak a nagy házba.

– Ez is oda tart – bólintottam. A nagy ház felé, ahol az alfák vannak, meg egy sebesült kandúr, és nincs más, aki megvédje őket, mint Michael. A bátyám jogász létére nagyon jól küzd, de azért csak egyetlen ember ő is, és nem tudhattuk, hány kóbor lapul a bokrok között.

Kaci széke hátracsúszott, ő maga csendben hátrált. Ethan benyomakodott a mosogatóhoz a másik oldalamon.

– Megyek. Figyeld, amíg alakot váltok. – Azzal Reid már el is tűnt a nappaliban, útközben húzva át a fején a pólóját.

– Mi van? – Kaci hangja feszültségtől és közeledő pániktól vibrált.

Rámosolyogtam, és a válla köré fontam a karomat, úgy húztam magamhoz.

– Minden rendben. Reid csak kimegy, hogy ellássa egy betolakodó baját.

– Ki az?

Nyers félelme mellbe vágott, de aztán inkább a macskára koncentráltam, amikor már Ethan is igyekezett nyugtatni őt. Vagy csak elterelni az ablaktól.

– Még nem tudjuk. Valószínűleg a kóborok egyike. Ethan, vidd ki Kacit.

– Gyere, kislány! – A bátyám azt tette, amit kértem, a vállánál fogva terelgette a lányt a nappali felé, miközben kérdő pillantást vetett rám. – Van bent néhány jó film bekészítve.

Kaci, vonakodva bár, de engedelmeskedett; végig éreztem a tekintetét a hátamban. Utálta, hogy kihagyták a dologból, és ezért nem is hibáztattam.

Néhány perc múlva meghallottam Reid fűjtatását. Elfordultam az ablaktól. A linóleumon állt, fényes, fekete bundája ragyogott hullámozó macskaizmain. Újra fűjt, és a fejével az előkert felé intett: alighanem azt akarta tudni, ott van-e még váratlan vendégünk.

– Aha. Lassan mozog, mindent feltérképez – feleltem. Reid biccentett, és a hátsó ajtó felé indult. Kieresztettem. – Légy óvatos!

Megint bölintott, aztán lekocogott a lépcsőn.

Becsuktam az ajtót, visszatértem az ablakhoz. Egy pillanat múlva Reid futott át a ház előtt. Lassított, amikor elérte a fák vonalát, így hátba kapta a betolakodót; a mancsai biztosan, némán érkeztek még a ropogós, száraz fűre is.

A kóbor megtorpant, a füle felmeredt. Reid lekuporodott. Amikor a kóbor továbblépett, ő is felemelkedett. Három lépést tettek meg, aztán kétoldról két elmosódott, fekete folt zuhant le a fákról.

– Nem! – sikoltottam. Ethan rohanva érkezett. Kint karmok csaptak le, bundafoszlányok repkedtek, fájdalomüvöltések hasítottak a békés nyugalomba, mint egy bozótívágó kés a születésnap tortába. – Nem! – kiáltottam újra, dühömben a mosogató fölé hajoltam, az öklöm az ablakba vágódott. Az üvegtábla kitört, a szilánkok megsebeztek a bütykeimet, de alig éreztem a fájdalmat: a sokk és a düh megbénított. – Csapdába csalták!

Ethan felé fordultam, közben magam elé emeltem vérző kezemet.

– Kaciért jöttek! Megvárták, hogy a fiúk elmenjenek, aztán csapdát állítottak, mi pedig hagytuk, hogy Reid egyenesen belesétáljon!

– A kurva életbe! – rikoltott Ethan, aki még mindig a kinti harcot

nézte. Még időben fordultam vissza, hogy lássam, amint vér fröccsen a dermedt füre, és csillogó vörösre festi a földet. A kupac alján küzdő alak mozdulatlaná vált, és a két másik macska hátralépett. Reid fekve maradt, ernyedten, mozdulatlanul. Halott volt, széttépték a torkát; az egyik kóbor pofájáról még csöpögött a vér.

Ethan megnyitotta a hideg vizet, és a csap alá lökte a kezemet.

– Szedd ki az üveget! – utasított, aztán a hátsó ajtóhoz rohant, hogy bezárja. Kiszedtem az öklömből két éles szilánkot: a bátyám megint átfutott köztem és a sokktól bénult Kaci között, hogy az elsőt is bezárja. Aztán megint előttem termett, a konyharuhát vérző öklömre tekerte, és a másik kezemet a hevenyészett kötésre fogta, hogy azzal tartsam a helyén.

– Hívd fel aput! – utasított. – Hívd fel, aztán válts alakot. Érted?

– Ethan, csak a kezem sérült, nem az agyam! – El kellett eresztenem a konyharuhát, hogy kiszedhessem a zsebemből a mobilomat. Szerencsére a gyorstárcsázás segítségével egyetlen gombnyomással tárcsázhattam apám számát. Hallgattam az elektromos bugást, és közben tekintetem Kacire vándorolt, aki egyre jobban rettegett és tágra nyílt szemekkel nézett vissza rám.

– Értem jöttök? Miért? – tudakolta a félelemtől elvékonyodott hangon, és a karját maga köré fonta.

Meglepetten összevontam a szemöldökömet; és aggasztott, hogy mennyire keveset tud rólunk.

– Falkát akarnak alapítani, ám az nem lesz az igazi, amíg nincs nőstényük. De ne aggódj! Nem hagyjuk, hogy elvigyenek téged! – Meg engem, mert abban azért egyetértés volt, hogy két nőstény jobb, mint egy.

Ethan, immár meztelenül, négykézlábra ereszkedett Kaci mögött. A telefon még mindig kicsengett.

– A francba, nem veszi fel!

– Hívj fel valaki mást! – Kaci szeme kerekre nyílt félelmében, és úgy nézte a telefont, mintha az lenne a baj okozója. – Hívj fel egyet azok közül a srácok közül! Egy végrehajtót.

– Nem tudok. Mind macska alakban mentek ki. Nincs zsebük – tettem hozzá, amikor láttam, hogy nem érti. Viszont Michael nem ment sehova...

Lenyomtam a megszakító gombot, aztán legidősebb bátyám

gyorshívó gombját. A telefon a fülembe bűgött.

Aztán búgni kezdett jobbra is. *Mi a fene?*

Megint kicsengett – és ismét bűgött mellettem is. Megfordultam. Michael mobilja a hűtő melletti pulton vibrált.

– Az isten verje meg!

– Mi az? – Kaci lassan a távoli sarok felé hátrált.

– Michael nem vitte magával a mobilját. – *A seggfej!*

Kipillantottam az ablakon. A kóborok bátran sétáltak a ház felé

– és akkor egy negyedik alak csatlakozott hozzájuk a bokrok közül, emberként.

Zeke Radley. A pokolba!

Ethan felnyögött mögöttem. Visszafordultam a nappali felé. A bátyám most leginkább egy kopasz jaguárra emlékeztetett, leszámítva néhány mozgó dudort, amely alatt a dolgok még mindig változtak, alakultak. Már csaknem a változás végén járt, de még macskaként sem tarthat fel három kandúrt, nekem pedig még annyi esélyem sincs karmok híján. Alakot kell váltanom. És Kacinek is.

Sebesen végiggondoltam: újra apám számát tárcsáztam, aztán a csengést hallgatva odasiettem a rettegő fiatal nőstényhez. Leültem az egyik konyhaszékre, és magamhoz húztam.

– Kaci, át kell változnod! Mindkettőnknek muszáj!

– Nem! – Olyan hevesen rázta a fejét, hogy a haja engem is arcon csapott. – Nem! Nem tudok! Nem akarok *az* lenni még egyszer, soha többé!

– Drágám, muszáj! Máshogy nem tudjuk magunkat megvédeni.

– Csak telefonálj! – erősködött. – Az ajtókat bezártátok. Nem jöhetnek be, mi pedig addig hívjuk a segítséget, amíg meg nem jön.

Csakhogy a segítség még a telefont sem vette fel.

– Kaci, a bezárt ajtók sem tartják vissza őket. A reteszek lelassítják, de legfeljebb addig, amíg mi is alakot váltunk. Végül bejutnak, és nekünk meg kell védeni magunkat. Foggal és karommal.

Megint a fejét rázta, most nem annyira hevesen, de épp olyan eltökélten.

– Nem vagyok rá képes, Faythe – mondta könnyes szemmel. – Amikor macska vagyok, rossz dolgokat teszek. Nem tehetem meg még egyszer.

– Dehogynem. Muszáj! Nem hagyom, hogy bármi rossz történjen.

– Nem!! – sikoltotta, nyálat fröcskölve az arcomba, és az asztal felé hátrált.

Megtöröltem az arcomat. Ethan, immár kész macskaként, rám mordult, hogy figyelmeztessen: siessék.

– Kaci... – kezdtem, de ő addigra már a szoba túlsó felén volt, és még mindig hátrált, rettegve nézett vissza, kivörösödött arcán csorogtak a könnyei.

– Nem. Inkább hagyom, hogy megöljenek, de nem csinálom megint.

– Ezt nem mondod komolyan. – Nem mintha számított volna. Úgysem megölni akarták. Amit terveztek vele, még rosszabb volt.

Kaci vonásai egyszerre kisimultak, és furcsa, lágy hangon szólalt meg.

– Nem fogok átváltozni, Faythe. Nem kényszeríthetsz.

Ebben igaza volt.

A ház mögött a három macska, nyomukban Radley-vel már félúton járt.

– Hát jó. – Megszakítottam a vonalat, és átadtam neki a telefont. – Menj a szobámba, és zárkózz be – intettem a mögötte nyíló ajtóra. – Mássz be a szekrénybe, és próbáld elérni az apámat. „Apu” néven van elmentve.

– Tényleg? – Remény csillant a szemében, és ettől a körülmények ellenére is majdnem megszakadt a szívem. – Nem vagy dühös?

– Persze, hogy nem. Tessék. – Felé dobtam a mobilt, elkapta. – Eredj!

Nem kellett kétszer mondanom. A szobaajtó becsapódott mögötte, aztán fémcsapásvarrással ráfordult a zár is.

Ethan szűkülve járkált fel-alá a bejárati ajtó előtt. Azonnal ledobtam a felsőmet és a melltartómat, a nadrágom rögtön követte őket. A konyha padlóján estem négykézlábra, a kopott linóleum hidegen, simán érintette a tenyeremet. De alig volt időm, hogy felfogjam a törött ablakon besüvítő novemberi szelet, mert az ismerős, csonttörő fájdalom máris elűzte az érzést.

Meghajlott a gerincem, recsegett a térdem. A vállam égett, különösen a bal, amelyet az előző nyáron kicsavart egy elmebeteg kóbor. A könyököm nyikorgott, a bokaacsontjaim meghosszabbodtak, az ujjizületeim úgy ropogtak, mintha egy sorozat petárda egyszerre

robbant volna fel.

A bőröm alatt ide-oda vándoroltak az izmok, mint a lángnyelvek. Az ujjaim már-már elviselhetetlen nyomással megrövidültek, meggörbültek, a körmeim viszont meghosszabbodtak és megkeményedtek, visszahúzható karommá váltak, már félig készen is a linóleumba vájtak.

A nyelvem felszínén végighullámozott a hátrafelé néző karmocskák serege, az ínymből új, hegyes, éles fogak bújtak ki, és a fájdalommal együtt az állkapcsom is új formát vett fel. Végül megérkezett a viszketés – a bunda jelentkezett, éppen az efféle csodás, vastag, fényes fekete szőrzethez illő módon előre figyelmeztetve.

Hátsó lábaimra kuporodtam, és előrenyújtóztam. Abban a pillanatban hallottam meg az első ökölcsapást a bejárati ajtón.

– Kismalac, kismalac, engedj be! – süvöltötte Radley, aztán hisztérikusan nevetett. Régi vicc. Szerencsére az aktuális száj berendezésem lehetetlenné tette, hogy rávágjam a következő sort.

Amikor nem kapott választ, Radley újra megdőngette az ajtót, a hangból ítélve ezúttal a bakancsával. Mivel a jelek szerint elfújni nem tudta a házat, hát majd betör. És mi átkozottul készen vártuk.

Visszasétáltam a nappaliba, Ethan mellé, akiből félelemmel fűszerezett izgalom adrenalindús szaga áradt. Ez táplálta a dühömet és a mohóságomat – a két remek lelkiállapot, amikor harcra kényszerülsz.

A hátam mögül, a hálósobából idehallottam a halk, elektronikus zajt, ahogy Kaci igyekezett – ismét hiába – kapcsolatba lépni az apámmal. *Miért nem veszi fel?*

Radley megint belerúgott az ajtóba. Mi csak nézhettük, és várhattunk.

Az ajtólap megremegett a keretben. Zeke egyre eltökéltebben rugdosta újra és újra, amíg végül a keret reccsent és láthatóan végigrepedt. A következő rúgás után egy hosszú, hegyes faszilánk röppent a nappaliba, és a retesz megadta magát. Még egy utolsó lökés, és az ajtó kitárult, egyenesen belecsapódott a falba.

Radley elégedetten állt meg a küszöbön. Egyáltalán nem lepte meg, hogy macska alakban talál minket, harcra készen.

– A kandúrt öljétek meg, de a nőtényhez ne nyúljatok! Én megkeresem a kiscicát.

Amint betette a lábát a nappaliba, Ethan vadul morogva eléugrott.

Azonban a fenyegetését egy pillanat törtreszével megelőzte Radley egyik kandúrja, aki rávetette magát a bátyámra. Ethan felpattant, a levegőben csaptak össze csattogó fogakkal, villogó karmokkal.

A két másik macska egyhangú morgással közeledett felém. Elhátráltam, mert nem igazán tudtam, mit kezdenék egyszerre kettővel. Még csak gyakorló helyzetben szálltam szembe két ellenséggel.

Minden dühömmel ráfújtam a bal oldalira. Az viszonzta. És akkor egy sötét alak szállt át a szobán, bele a jobb oldali macskába. Fekete szörkupacként rogytak le, de azonnal fel is pattantak, és Ethan felé fordultak – ő dobta a repülő kóbort.

Most már csak egygyel kellett szembenéznem. Az viszont lecsapott, a fogai a tarkómba mélyedtek. Rettenetesen nyomta a csigolyáimat, de a foga alig hatolt át a bundámon. Valószínűleg azért, mert a lelkére kötötték, hogy ne öljön meg.

A padlóba nyomta az arcomat, aztán rám is lépett széles mancsával, talpa egy részével lefogta a szememet. Kifordultam, az állkapcsom megtalálta a bokáját. Mélyen, torokból morogva húzni kezdtem. Erre már a bőrömbbe harapott, vér csordult le a nyakamon. Én is haraptam. Az én fogam csontot ért.

A kóbor felvonított. Amikor elnyílt a szája, én is eleresztettem, és elhátráltam, hogy szembenézhessek vele.

Valahol a folyosón becsapódott egy ajtó, és Radley szitkozódott. Úgy tűnt, nem járt szerencsével Kaci keresésében. Eddig még nem.

Jobb felől Ethan már a saját testével préselte a földhöz az egyik ellenfelét, a másiknak ő is a lábát harapta. Tartotta magát, bár a lapockáján hosszú, négyes karmolás látszott. Nem vérzett nagyon, szóval nem lehetett túl komoly, de azért kellemes sem.

Az ellenfelem ismét támadott. Kieresztett karmokkal vártam, a mellkasára céloztam, de meglátta a mozdulatot, és kitért, éppen csak érintettem.

Radley eközben felfedezte a zárt ajtót. Otthagytam szőrös páromat, és lecsaptam Zeke-re, a kanapé előtt a földre döntöttem. Rámorogtam, a pofám centikre volt az orrától, de még mielőtt eldönthettem volna, megöljem-e vagy ne – nem állt volna meg az önvédelem, hiszen emberként nem jelentett valódi fenyegetést a számomra –, valami nekem csapódott oldalról, és a dohányzóasztalba taszított.

Kihasználtam a kapott lendületet, bukfaceztem, kecsesen talpra ugrottam, azonban a kóbor már várt. Felém csapott; a jobb mellső lábamban, éppen a vállam alatt, tűz áradt szét. A fájdalomüvöltésem majdnem elnyomta a repedő fa recsegését. De csak majdnem. Radley bejutott a szobámba.

Belökte az ajtót. A kóbor fogai az államtól egy centire csattantak össze. Radley berontott a hálósobámba. Egy mancsütéssel lepofoztam a kóbort: az orrán két ragyogó vörös vonal nyílt meg. Sziszegve hátrált el.

Mögöttem Radley is üvöltött, de ő csalódással vegyes dühében. Megpördültem. A szoba közepén állt, és az ablakon bámult kifelé. A *nyitott* ablakon.

Kaci meglépett.

HARMINCHÁROM

– **ELTÜNT!** – kiáltotta Radley. Egy pillanattal később a kóbor hátulról rám vetődött, és a földre nyomott, miközben Zeke lépései egyre közeledtek. – Utánamegyek, öljétek meg a kandúrt, üssétek ki a kurvát, aztán változzatok vissza, és hozzátok magatokkal. De gyorsan! Nem érünk rá egész nap!

A kóbor, aki a keményfa padlóba préselt engem, nyüsztve jelezte, hogy tudomásul vette. Nem láthattam Radley-t, de a bakancsa felém kopogott, aztán be is ért a látóterembe – a veranda felé tartott. Mögötte pedig a nyitott ajtón át megláttam egy másik mozgó alakot. Kaci volt az, a fűvön át a fák felé tartott.

– Ott van, ni! – Radley a prédája után rohant, még mindig kiabálva. – Intézzétek el ezt itt, és érjetek utol!

Hogyne. Mintha ilyen egyszerű lenne. Mintha *hagynánk*, hogy ilyen egyszerű legyen.

Ethan tőlem jobbra vicsorgott. Őt is leszorította az egyik ellenfele, de közben a bátyám a foga közé kaparintotta a másik fülét, és amíg én azon igyekeztem, hogy a mancsomat magam és a rajtam fekvő kóbor közé erőltessem, Ethan elrántotta a fejét, és letépte a fülkagylóját.

A sérült macska visítva hátrált meg. A fején tátongó lyukból ömlött a vér, egy mancsa megcsúszott benne, és szétkente a padlón.

Undorodva rúgtam egyet a befeszített lábammal. Az ellenfelemet ellöktem ugyan, de még belém tépett a karmaival. Felvonítottam, mert végigszántott a hátamon a fájdalom, és megeredt a vér a bundámból.

Felpattantam, mit sem törődve a hátam és a mellső mancsom fájdalmával. A kóbor rám fűjt. Lecsaptam rá – a kiképzésem hiányosságait kipótolta a düh és a Kaciért érzett aggodalom. Két mellső manccsal találtam a jobb vállába. A bal oldalára zuhant, a súlyom kipréselte belőle a levegőt.

A hátsó lábam karmai a jobb combjába találtak, és mielőtt elfinomkodhattam volna, végigtéptem én is. Szakadtak az izmok, a macska felvisított. A sebből ömlő vér eláztatta a lábamat, gőzölgött a nyitva hagyott ajtón beáramló hidegben.

Mély lélegzetet vettem, és felkészültem, hogy elharapjam a torkát. Azonban Ethan majdnem emberi fájdalomsikolya megdermesztett. A kóbor levetett magáról. Fújva felé csaptam, ő elhátrált, végig vicsorogva. Mögötte Ethan hevert a padlón, a fél fülű kóbor fölé tornyosult. A bátyám teste alatt tócsában gyúlt a vér, a jobb oldalán három mély vágás tátongott.

A szívem úgy vert, hogy majdnem kitörte a bordáimat. A félelemtől és a dühtől felüvöltöttem. A félfülű sziszegve közelebb jött. Ráviczorogtam, de a szememet nem vettem le Ethanról. Nem értem hozzá. És még ha sikerült volna is, semmit sem tehettem volna érte, amíg nincs kezem. Meg egy orvosi diplomám.

Ethan rám nézett és nyüszített.

Mindhárom kóbor az ajtót igyekezett elállni, és *engem* figyelt, mivel a bátyám már nem jelentett fenyegetést. Eszembe jutott Radley parancsa: ezek most ki fognak ütni, alighanem valamelyik majd addig fojtogat a fogaival, amíg elájulok – aztán visszaváltoznak emberré, és elhurcolnak. Nem hagyhatom.

Még egy lépést tettem hátrafelé, és a kóborok követtek. A karmaim felszántották a padlót. A szívem olyan hevesen kalapált, hogy megszédültem.

Ethan megint felsírt. Rápillantottam. Megmozdította a fejét, a pofája lassan elcsúszott a parkettán, az ajtó felé.

Mi?? De mielőtt kitalálhattam volna, mit akar, a nyitott ajtón egy *negyedik* fekete alak vágódott be, és teljes lendülettel a középső kóbornak rontott. Az összecsuklott, az új érkező állkapcsa összecsattant a tarkóján. A macska először vicsorgott, aztán nyüszített, aztán csak a csont recsegett. A negyedik macska egyetlen harapással végzett vele.

A győztes megállt a legyőzött teteme felett, és diadalmasan üvöltött. Aztán pislantott és rám nézett.

Marc.

A szívem dübörgött, a fejembe több kérdés tolult, mint amennyit egyáltalán képes voltam felfogni. De Marc már ismét támadásba lendült, elterelte a két másik kóbort az ajtótól és Ethantól is. Előreléptem, hogy segítsek, bár bicegtem, de ő morogva megrázta a fejét.

Zavartan oldalra biccentettem a sajátomat, ő az ajtó felé intett.
Menj.

Egyszerre megértettem. Azt akarta, hogy induljak Kaci után.

Megfeszülő izmokkal ugrásra készültem. A fájdalom fellobbant sérült hátamban és mellső mancsomban. Négy lábam megrogyasztottam, aztán átvetettem magam Marc felett.

Az ajtótól négylépésnyire értem padlót, már futólépésben; az egyik hátsó lábam megcsúszott egy meleg, síkos tócsában, botladozva fogtam újra talajt. Átugrottam a küszöbön, keresztülróhantam a verandán, átrepültem a lépcső felett. A törekenyre fagyott füre már teljes sebességgel érkeztem, mit sem törődve fájó lábammal és a szörnyű, szakadó érzéssel a hátamban.

Mögöttem Marc fájdalmasan kiáltott, majd mancsok dobogását hallottam. Lelassítottam és hátrapillantottam, éppen csak annyira, hogy lássam: nem ő követ. De nem álltam meg. Marc képes vigyázni magára és Ethanre, ráadásul, a házból kiszűrődő vicsorgás és morgás alapján éppen azt is tette.

Úgyhogy futottam. Ott törtem be az aljnövényzetbe, ahol utoljára láttam Kacit, közben szimatoltam, érzem-e nyomát akár neki, akár Radley-nek. A fák visszafelé száguldottak, a tövisek a bundámba téptek. A mancsom fenyőtű csomókba süppedt, kavicsokon bicsaklott meg. Egyszer csak valami mozdult előttem, macskaszemem azonnal kiszúrta. Zöld póló, erős kontrasztban a környezet tompa színeivel.

Radley-n zöld ruha volt.

Az adrenalin új lendületet adott. Mögöttem elmaradt a lihegés. A zöld folt balra tért, én követtem. Minden lépéssel csökkentettem a lemaradást. Ugyan sérült voltam, de még mindig átkozottul gyors, Radley pedig két lábon igyekezett. Nem győzhetett le.

De sajnos nem is volt rá szüksége.

Kaci sikoltott. A zöld póló megállt. Én is lefékeztem egy kicsi, reggeli napfényben fürdő tisztáson. A hideg szél ingatta a leveleket, bal hátsó mancsom alatt elroppant egy fenyőtoboz. Zeke Radley megfordult a tisztás szélén, hogy szembenézzen velem. A karjánál fogva szorította maga elé Kacit.

Rámordultam. *Ereszd el!* De mindannyian tudtuk, hogy akkor sem teszi meg, ha értette.

Mögöttem csúszva állt meg a négyütemű dobogás. Radley erősítése megérkezett.

– Ha segíteni akarsz neki, engedelmesen jössz velem – mosolygott

Radley, mintha hálásnak kellett volna lennem a meghívásért.

Rohadj meg!, vicsorogtam, és úgy éreztem, ez az üzenet a nyelvi korlátok ellenére is átment. Zeke összevont szemöldökkel a mögöttem várakozó macskára nézett.

– A tiéd.

Valami a bal combomba csapódott. Leroskadtam, a kóbor fölém kerekedett. De mind megdermedtünk, amikor valami rettenetes hördülés hangzott fel valahonnan keletről. Valahonnan *közelről*.

Minden fej balra fordult, ahol a tövises bokrok magas fala reszketni kezdett. A dühös üvöltés újra felhangzott, a fülem tanúsága szerint legalább két méterre a földtől. Nincs ilyen magas vérmacska. Négy lábon semmiképpen.

A bokrok most már erősen rázkódtak, az üvöltés elmélyült, a fülem, az agyam is csengett tőle. És akkor szétvált az aljnövényzet; egy háromméteres cserje teljes egészében kiszakadt a földből, a gyökerei fél méter magasan lógtak.

Azután ez a fa átrepült a tisztáson. Mindenki követte a tekintetével. Visszapillantottam a növényzetben támadt részre, de azt addigra már kitöltötte egy kétméteres grizzly medve, gallyak és tövises kapaszkodtak a szőrébe, orrlíkai dühtől tágultak.

Keller.

Minden szál szöröm égnek állt, és a tisztást egyszerre elárasztó félelembüzből tudtam, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki kevés híján összevizezi a... nos, a gereznáját.

Jobb felől megint zördült az avar. Egy újabb kandúr vetődött közénk, Radley embere érkezett a segítségére. Azonban elég volt egyetlen pillantást vetnie a felbosszantott medvére, hogy megdermedjen, majd lassan hátrálni kezdjen vissza arra, amerről jött.

Radley fél karral felkapta Kacit, és megpördült, hogy fusson az életéért. A lány sikolya tekergett utána a levegőben.

Keller mozgásba lendült, méghozzá sokkal gyorsabban, mint azt el tudtam volna képzelni egy akkora teremtményről, mint ő. Négy mancsra zuhant, és eldübörgött mellettem. Kicsavarodtam az engem leszorító kóbor alatt, és láttam, hogy a vérmedve mancsa egyetlen – elemi erejű – csapásával leteríti az utoljára érkezett macskát. A kandúr fekete szőrcomóként bukfencezett át a tisztáson, és esetlenül terült el a másik végén, egy tövisbokor csomóban.

Keller felénk fordult, és a szívem megállt egy pillanatra. Egyáltalán nem voltam benne biztos, hogy meg tud különböztetni a többiektől – vagy hogy az én oldalamon áll egyáltalán. Sejtelmem sem volt, hogyan gondolkodik egy bruin medve alakban, ha gondolkodik egyáltalán.

Vergődni kezdtem a kandúr alatt, a földet karmoltam, hátha lábra tudok kecmeregni. Csakhogy az az ostoba mintha ráfagyott volna a csípőmre. Ráfordultam, és beleharaptam a lábába, a csontján csikorgatva a fogamat. Erre végre felüvöltött és megugrott, ösztönösen felém kapva.

Elhátráltam. A kóbor követni próbált.

Azonban ehelyett *átrepült* a tisztáson, és másfél méter magasságban úgy vágódott egy fának, hogy még tíz lépésről is hallottam, amint eltörik a gerince – de nem értettem, mi történt, amíg meg nem láttam a barna szőrtornyot magam előtt. Keller *áthajított* a tisztáson egy kifejlett hím vérmacsskát, akkora erővel, hogy összezúzódjon az első fán. Egyetlen mozdulattal.

Lassan elhátráltam én is, és behódolásom jeleként leeresztettem a pofámat. Biztam benne, hogy érti annyira a macskanyelvet, hogy felfogja: *nem* akarom kihívni.

Keller fűjt egyet és pislogott, aztán elfordult. Nem emelt rám mancsot. *Megismert. Hála az égnek!*

Kiegyenesedtem, és a tisztás széle felé rohantam, ahol Radley tűnt el két fa között. Csakhogy alig tettem meg négy lépést, valami nagy és nehéz csapódott a vállamba. Jobb oldalamra zuhantam, egyenesen egy avarkupacba, jobb bokámba fogak mélyedtek. A fájdalom keresztülhatolt az izmokon, egész a csontomig. Felüvöltöttem és vergődni kezdtem, de nem tudtam kiszabadulni. A következő lélegzetvétel elárulta: ez az a kóbor, akit a bruin először pofozott a túskebokorba.

Elsőre nem tanulta meg a leckét...

Rákényszerítettem magam, hogy kinyissam a szemem és lecsapjak. A mancsommal eltaláltam a fölém tornyosuló alakot, a karmaim húsba akadtak. Megrántottam. Felhasadt.

A kóbor sziszegve eresztette el a bokámat. Addig vergődtem, amíg le is csúszott rólam. Felpattantam, és vakon felé sújtottam, megtéptem az izmokat a vállán.

Keller újra üvöltött, és miközben újra lecsaptam, már öt kerestem a

tekintetemmel. A vérmedve négykézláb állt szemben két újabb kóborral, akik csapkodó farokkal, a koponyájukra lapított fülekkel, támadásra készen kuporogtak előtte.

Friss fájdalom hasított a fejembe: bekaptam egy ütést. Fújva-karmolva pördültem vissza. A kandúr rám vetette magát és ledöntött, én azonban kettőnk közé ékeltem a mancsomat, és ezúttal nem této váztam, csak téptem.

A hátsó karmaim áthatoltak a kóbor puha hasi szőrzetén, át az izmain. Vér ömlött rám. A kandúr sikoltott, a hangja olyan magasba szökött, hogy már nem is hallottam végül. Széttépett hasizmai közül kicsusszantak a belső szervei, a mancsai már csak gyengén verdestek a fejem és az oldalam mellett. A vérszag elárasztotta a tisztást, a vér előntötte a talajt. És végre, a kóbor nem mozdult többé.

Egy pillanatig én is csak hevertem, magam is megrémültem a saját tetemtől. De aztán elmúlt. Megvédtem magamat. Most pedig megvédem Kacit.

Akkor kászálódtam talpra, amikor a maradék két macska egyike elrugaszkodott, hogy lecsapjon a nála csaknem kétszer nagyobb medvére. Keller meglendítette egyik hatalmas mancsát – a szelétől felborzolódott a szőröm –, és a levegőben kapta vele oldalba a kandúrt. Valami roppant, a macska feje természetellenes szögben elbicsaklott. Tehetetlen kupacként zuhant a földre.

Dühös macskaüvöltés hallatszott. Az utolsó kóbor a bruin hátára vetette magát, ott megkapaszkodott, és a medve vastag, filces bundáján át vájta a fogait húsába. Tökösnek tökös volt, ha agyas nem is, azt meg kell hagyni.

Megálltam a tisztás szélén, visszanéztem a kóborokra – akiket Keller zúzott össze, és akit én beleztem ki. Az utolsó még mindig a vállán lógott, valószínűleg félt elereszteni, tudván, ha megteszi, vége.

Kaci után indultam – biztos voltam benne, hogy a bruin megbirkózik az utolsó, rémült vérmacskával.

Olyan csendesen futottam, ahogy csak bírtam, közben meg-megálltam, hogy lépések után hallgatózzak. Szerencsére Kaci megtette a magáét, hogy segítsen – szinte szünet nélkül sikított. A jelek szerint Radley nem tudta vonszolni is, és a száját is befogni.

Átrohantam az erdőn – két perccel azután, hogy otthagytam a tisztást, beértem Radley-t. És ő észre sem vett. Túlságosan lefoglalta,

hogy felrángassa a vergődő gyereklányt a dombon ahhoz, hogy rájöjjön: felfedeztem. Én pedig nem akartam a tudtára adni.

Inkább lecsaptam.

Mindkettejüket ledöntöttem a lejtőre, Kaci Radley teste alá került. Csak így akadályozhattam meg, hogy túszként tartsa maga előtt – én már voltam abban a helyzetben, Kacivel nem akartam kipróbáltatni.

A fogaim megszorultak Zeke Radley tarkóján, felszakították a bőrét. A vére lassan a számba csordogált. Nem akartam megölni addig, amíg Kaci nem szabad, úgyhogy a harapás nagyrészt figyelmeztetés volt. Mégis, a vér íze adrenalinnal töltött fel, az ösztöneim követelték, hogy fejezzem be. Hogy a győztes jogán vegyem vérét a legyőzöttnek.

Ám ehelyett megtámaszkodtam a két oldalán, és felhúztam Radley-t a levegőbe, jó pár centire Kacitól.

A lány nem moccant. Túlságosan rémült lehetett, hogy megértse, mi történt. Nyüsszentettem. Erre végre megmozdult, aztán rövid, rángatózó, riadt mozdulatokkal kimászott alólunk, majd fenéken ülve feljebb kúszott a lejtőn, és rettegve bámult minket. Nem láttam a felismerést a szemében. Sosem látott macska alakomban, és arra sem jött rá, hogy emberként is használhatná az orrát. Fogalma sem volt, ki vagyok.

Félelmében tágra nyílt szemmel megfordult – és elszaladt megint. Én meg nem tehettem semmit, csak nézhettem.

– Kérlek – kezdte Radley. Én pedig tétozáztam, mert Kaci kiszabadult, engem pedig nem fenyegetett veszély. Foghattam volna akár addig is, amíg valaki más ide nem ér – márpedig a lovasság percekben belül várható volt. ők pedig biztosan szót akarnak majd vele váltani.

Egy kicsit szorosabbra fogtam a nyakát, és ráhasaltam a hátára. Akkor várok.

Nyitott számon át lélegeztem, hallgattam Kaci nyugatnak távolodó lépteit. Radley vonaglott alattam. Morogva figyelmeztettem, hogy hagyja abba. És akkor valami fémes kattánást hallottam, teljesen idegen hangot az erdő neszei között.

Mi a franc?

A jobb oldalamba fájdalom szúrt, egészen a csípőmig hatolt. A szívem rémületemben triolát ütött. Aztán a felismerés is megérkezett, legalább ugyanolyan fájdalmasan, mint az előző. A kurafinál kés volt.

Megszúrt!

Fájdalmamban ráüvöltöttem, még mindig a fogaim között tartva a nyakát. Válaszul valaki az én nevemet kiáltotta a fák közül.

– Faythe?

Jace volt az. Lépések dobogtak, vadul közeledve felém.

Radley kirántotta a kést. A fogaim mélyebben süllyedtek a nyaka bőrébe, mindkét oldalán belekarmoltam a földbe, hogy leszorítsam. De aztán az a seggfej *megint* megszúrt.

Felnyögtem a friss kintől. A vér eláztatta a bundámat, és az alattam fekvőt is. Minden szívverésem fájdalmasan visszhangzott az oldalamban, a hátamra vésett karom nyomokban és a bokámra harapott sebekben. Mint az elektromosság, úgy gyülekezett a bundám alatt a pánik. A gazember megint kirántotta a kést. Belesikoltottam a nyakába. Ha még nem ért létfontosságú szervet, hát hamarosan fog, és akkor meghalok. Ő meg eltűnik, mire ideérnek a fiúk, nyomtalanul. Tisztán, szabadon.

Hát a francokat!

Az állkapcsom megszorult a torkán. Vér ömlött a számba, csonton csikordult a fogam. Zeke dobálta magát alattam. Úgy préseltem, ahogy csak bírtam, de nehezebbnek bizonyult a gerinctörés, mint azt vártam. Marc olyan könnyedén csinálta.

Összpontosítottam, annyira szorítottam az állkapcsomat, hogy már fájt. Radley feldobta magát, és még egyszer belém vágta a kést, összerándultam felette. A lépések már közel jártak, de nem bírtam rájuk figyelni. A világomban már csak a fájdalomnak jutott hely; fájdalomnak és dühnek.

Kihasználtam a dühöt, és az erejével összezártam a fogamat. És végre reccsent a csont, Radley megremegett alattam, aztán elernyed.

Tűz égett bennem, valahol mélyen. Legördültem róla, az ép oldalamra, és semmi mással nem foglalkoztam, mint hogy a fájdalom ellenére lélegezni tudjak. Kisvártatva Jace robbant be a látóterembe, mögötte Kaci és néhány kandúr, még macskaként. Jace mellém térdelt, az ingét a legmélyebb sebeimbe nyomta, éppen, mint két nappal azelőtt Marc.

Rámordultam, hogy a tudtára adjam: szokása szerint elkésett. Meglepetésemre mintha meg is értette volna. Bár a szeme gyanúsán csillogott, azért rám mosolygott.

– Jobb későn, mint soha, hát nem?

Mondja az, akit nem használtak tőpárnának.

– Faythe? – Kaci térdelt mellém, megsimogatta a pofámat. – Te vagy az? – Bólintottam, és akkor zokogásban tört ki. – Eljöttél értem. Nem hagytad, hogy elvigyen!

Két karjával átfonta a mellkasomat, és a vállamra fektette az arcát.

– Köszönöm.

HARMINCNÉGY

– **H**AHÓ! – Felnéztem. Az ajtófélfának támaszkodva Marc állt, a kezében kávésbögre. Bőrkabátot viselt, bár a másik szobában tűz lobogott a kályhában, sokkal hatásosabban felmelegítve a kis házat, mint azt valaha gondoltam volna. – Hogy érzed magad?

– Mint akit valaki céltáblának használt.

Elmosolyodott, és letelepedett az ágy mellé állított vaskos, göcsörtös faszékre. Azt is, meg az ágykeretet is Elias Keller készítette, saját kezűleg. Mint ahogy az egész házat, ami azt illeti. Az ő házába vitték, az volt a legközelebb, a bruin pedig ragaszkodott hozzá, hogy nála maradjak, amíg helyre nem jövök. Azt hiszem, ötven-akárhány magányos év után örült a társaságnak.

És ezért hívta meg magához Marcot is.

Marc tegnap reggel ahelyett, hogy felült volna a repülőre, egyenesen Kellerhez ment. Elias úgy mesélte, hogy amikor meglátta a küszöbön, nagyon határozottnak tűnt, de a szíve tele volt kétségbeeséssel. Engedélyt kért a medvétől, hogy a területén maradhasson, amíg hivatalosan is kihirdetik a könnyített ítéletemet, hogy biztos lehessen benne. Keller pedig, ahelyett hogy ráhagyta volna, hadd táborozzon az erdőben, ragaszkodott hozzá, hogy beköltözzön a kanapéjára.

Még ugyanaznap átadta nekem a saját ágycsészét is. És egy életre lekötözte a falkánkat.

Marc lerakta a bögrét a kisasztalra, amely tulajdonképpen egy vastag, simára csiszolt tetejű farönk volt.

– A doki szerint legalább egy hét, mielőtt megpróbálkozhatsz az alakváltással. Radley jól elintézt. Csoda, hogy nem ért létfontosságú pontot a kése.

Hát igen, *tényleg* csoda volt, hogy „mindössze” az oldalamba és a csípőmbe talált. „Áldott szerencse”, hogy a penge legelőször csontba akadt, nem a belső szervekbe, az életem kioltására tett következő két próbálkozásánál pedig csak bőrt és izmot talált. Tényleg hálásnak kellett volna lennem.

Marc úgy mosolygott, mint aki tudja, mire gondolok. A fenébe, alighanem tényleg tudta is.

Dr. Carver szerint a karom és a bokám valószínűleg heges marad, de a legkevésbé sem érdekelt: egyszerűen örültem, hogy az izmaimban nem esett kár. Amellett nincs végrehajtó, akinek ne volna pár karomnyoma, amivel dicsekedhetne. És most már nekem is vannak hegeim, mint Marcnak.

– Mi van Ethannel? – kérdeztem a bögréért nyúlva. Marc a kezembe adta, mielőtt túlságosan megerőltettem volna magam.

– Múmiává kötözték, begyógyszerezték, szépen gyógyul. Az oldala nagyon csúf, de a doki szerint helyrejön.

– És Kaci? – Azóta nem láttam a lányt, amióta dr. Carver mindenkit kizavart a szobából, hogy összefoltozhasson.

Marc arcára diadalmas mosoly ült ki.

– Veled megy haza, amikor majd te is visszautazol.

– Tényleg? – A fájdalom ellenére elvigyorodtam. Ez már szinte túl szép volt, hogy igaz legyen. – Hogyan intézte ezt el apu?

– Elég meggyőzően alakítottad a hőst. – Marc kisímított egy hajtincset a homlokomból. Örömmel fogadtam az érintést, és azt kívántam, bárcsak tovább tartana. – Nagyon sokat haladtál Kacivel, Malone pedig megmenekült az arcvesztéstől, mert arra hivatkozott, hogy ha kudarcot vallnál, anyád is ott lesz, hogy segítsen. Tudod, őt még most is sok alfa nagyra becsüli, többnyire még azok is, akik nem bírják apádat.

Biccentettem. Anyám erős, és az alfák értékelik az erőt. Különösen az ő esetében, aki ezt kecses, elegáns, finoman nőies álca mögé rejtette. Nagyon régóta játszottá ezt, és szinte mindig nyert vele.

Igyekeztem tanulni tőle, de az én álarcom közel sem fénylett olyan szépen, és egyáltalán nem is kötött le a csiszolgatása. Főleg nem egy ilyen Malone-féle, aljas beszólás után.

– Hol van?

– A nagy házban alszik, Jace van vele. Csak akkor volt hajlandó elmenni mellőled, amikor megígértük, hogy ő vele marad.

Amikor Kaci elmenekült előlem és Radley elől, egyenesen belefutott Jace-be és a többi végrehajtóba, akik szintén a sikolyait követték.

– Miért volt Jace ember alakban? – kérdeztem. A bögre

átmelegítette a kezemet. – Azt hittem, mind bundában mentek ki.

– Úgy is volt. – Marc a kezébe vette a régimódi ébresztőórát, és a felhúzókat kezdte babrálni, hogy lefoglalja a kezét. Idegesnek tűnt. – Amikor kiérték, Radley fészke üresen várta őket. Jace visszaváltozott, magára rántott néhány ruhát, amit a kóborok otthagytak, és elindult Kellerhez. Abban bíztak, hogy van mobilja, amiről felhívhatja a nagy házat. Keller viszont nem volt odahaza.

Csak ingattam a fejemet: újra magam előtt láttam a bruint, és a csapást, amely eltörte egy vérmacska nyakát.

– Nem. Velünk volt.

– Tudom. Azért indult el, hogy fogjon pár halat vacsorára, de aztán megszimatolta, hogy a patak közelében vérmacsák vannak. A nyomok ebbe az irányba vezettek, úgyhogy a biztonság kedvéért alakot váltott, úgy követte őket.

– Most hol van?

– Vadászik, Parkerrel és Michaellel.

A fiúk vadászhatnak egy vérmedvével?

– Nem igazság. Mindig kimaradok a jó bulikból. – Marcra függesztettem a tekintetemet, és újra kortyoltam. – Mi van a kóborokkal? Összeszedtük mindet?

Őszinte elégedettség csillant át Marc komorságán.

– Egyet te intéztél el az erdőben, vagyis kettőt, ha Radley-t is hozzávesszük, kettőt én abból a háromból, akik megtámadtak téged és Ethant a kis házban. Keller még jó párat elkapott, az utolsó kettőt... mármint reméljük, hogy az utolsók voltak... a fiúk nem sokkal azután kutatták fel, hogy rád találtak. Nagy káosz volt és feleslegesen kárba ment életek. Szégyenletes, mit tett velük Radley. De legalább Keller nyugodtan lesz végre a hegyén.

– Mi van Hannibállal? – Amióta étkezés közben láttam, képtelen voltam a véres kannibálra valami olyan ártalmatlan néven gondolni, mint *Jeff*.

– Már nem élt, amikor megkezdődött a vadászat. Ethan és Reid megszabadították a szenvedésektől, amikor kiszedték belőle, amit tudni akartak.

Árnyék vetült az ajtófélfára. Felnéztem. Apám mosolygott rám, kezében régi olajlámpa. Fakó, legombolható nyakú inget viselt, és az egyetlen farmerét.

– Hogy vagy, kiscicám?

– Jól, apu. – Abban a percben nem is voltak fájdalmaim, hála az erős helyi érzéstelenítőnek, amit az öltések mellé kaptam. Az asztalon pedig kupacnyi fehér tableta várta az időt, amikor majd az injekció hatása elmúlik. – Mi a helyzet?

Figyelembe véve a sebesüléseimet, a tanács úgy határozott, hogy az ítéletet majd akkor hirdetik ki, amikor dr. Carver összevarrt. Azonban apám az elmúlt órát a nagy házban töltötte, és meglehetősen biztos voltam benne, miért.

– A tanács meghozta az ítéletét.

Marc ujjai az enyémek köré zárultak. Bólintottam; még a lélegzetemet is visszafojtottam, úgy vártam. Még mindig bosszantott, hogy nem hallhattam a bejelentést, de Danny szigorúan ágyba parancsolt. Még a vécét sem használhattam. Az ágytól *egyáltalán* nem tetszett, még akkor sem, ha a kávés doboznál azért kényelmesebbnek bizonyult.

Apám mosolygott.

– A fertőzésben bűnösnek találtak. – Ezt már tudtuk. – De a gyilkosságban ártatlannak, önvédelemre hivatkozva.

Sóhajtottam, de még nem tudtam, megkönnyebbüljek-e vagy felmérgesedjek. Az igazi hír még csak most jött.

– Mi az ítélet?

Apám mosolya szélesebbre nyílt, a szeme szikrázott a tűzfényben.

– Köszölgát.

– Ami azt jelenti...? – kérdezte Marc, mielőtt kinyithattam volna a számat.

– Lényegében azt akarják, hogy Faythe visszakapja a végrehajtói állását, de ingyen dolgozzon a következő évben.

Na jó, hát ez nem volt akkora csapás. Amúgy sem tudtam, mit kezdjek szerény fizetésemmel.

– Amellett azt is akarják, hogy tanítsd meg a többieknek a részleges átváltozást. Vagyis a következő hónapokban öt-öt napot töltesz majd a többi falkával.

– Tényleg? – Izgalom töltött el. Apám bólintott. Hát *ez érdekes*. Habár volt olyan terület is, ahová egyáltalán nem örömmel mentem volna.

– A részleges átváltozás megmentette az állásodat – folytatta apám,

és átvette az olajlámpást a másik kezébe.

Igen. Marc pedig az életemet, no meg Ethanét. De ő nem kapja ugyanazt a könnyítést, mint én. Őt hivatalosan kivetették. Tulajdonképpen Rick bácsin kívül más tanácsstag nem is tudta, hogy még itt van.

– Köszönöm, apu. Ez remek. – De a győzelem keserű volt. Most, hogy az életemet nem fenyegette semmi, Marc számára nem maradt ok, hogy maradjon.

Szerencsére apám megértette, miért nem ujjongok. Az ő mosolya sem érte el a szemét.

– Lemegyek a kis házba, ránézek Ethanre. Ha kellek, hívj az ő számán.

Bólintottam, ő maga előző reggel leejtette és összetörte a saját mobilját a nagy házban, ezért nem tudtuk elérni. Ő is és Michael is meglehetősen büntudatosak voltak, amiért a lehető legrosszabbkor vágták el magukat a világtól. Michael már kétszer is elment, hogy a gyógyulásomat elősegítendő a kedvenc ételeimmel kényeztessen. Most már nemsokára meg is bocsátok neki. Amint visszaér a friss vadhússal.

Apám pillantása Marcra siklott, az arckifejezése elkomorult.

– Tíz perc.

Marc bólintott, és egykori alfája kivonult az előtérbe, majd ki a házból.

Néztem, ahogy távolodik, aztán rémülten néztem Marcra.

– Most itt hagysz?

Lecsukódott a szeme, azután látható fájdalommal nézett rám.

– Muszáj.

– Nem, nem muszáj! – Hevesen ráztam a fejem, a pánik lassan áttörte az érzéstelenítő ködét a fejemben. – Az ítélet hivatalos. Apu visszavehet, és senki sem szólhat bele.

Marc sóhajtott, és az ágy szélére kuporodott.

– Faythe, Calvin Malone hivatalosan is megtámadta apád vezetői jogát a Területek Tanácsában. Tegnap este konferenciába hívta az összes többi alfát. Bizalmatlansági szavazást kért, és követelte, hogy őt nevezzék ki a tanács új vezetőjének. A kurafi tökéletesen időzített: tizenkét órával később felment a gyilkosság alól, hogy ne tűnjék igazságtalannak és elfogultnak.

Neeeeeeem. A szoba megfordult velem, teljesen elzsibbadtam.

Túl sok volt ez hirtelen. Két gyereke súlyosan sérült, az egyik fia börtönben, és egy új, lelki sérült nőstényre is gondot kell viselnie. Nem is beszélve Manxról és a közeledő szülésről. És az ő peréről. És a legjobb végrehajtója elvesztéséről. Hogyan birkózhat meg mindennek a tetejébe még Malone puccsával is?

A tekintetem a bejáratra vándorolt, ahol nem sokkal azelőtt még apám állt.

– Miért nem mondta el?

– Nem akart visszavetni a gyógyulásban – sóhajtott Marc. – De én tudom, hogy ennél erősebb vagy. Igazam van?

Dermedten bólintottam. Kénytelen leszek.

– Mikor szavaznak?

– Februárban. Mindegyikük kap három hónapot, hogy bemutassa a helyzetet a többi alfának. Apádnak a sajátján túl öt szavazat kell, hogy megtartsa a posztot. – Elhallgatott, a mutatóujjával cirógatni kezdte a kézfejemet. – Ezért kell elmennem. Ha meghazudtolja önmagát azzal, hogy visszavonja a kidobásomat, töltött fegyvert ad Malone kezébe. – Letette a bögrémet az asztalra, és két kezébe fogta az enyémet. – Ezt nem tehetem meg vele. Nem várhatod tőlem.

Nem. Hát persze, hogy nem.

Hogy a pokolba érte el Malone, hogy mindannyiunknak választania kelljen a másik kettő között? És hogy lehet, hogy akárhányszor keverjük újra a lapokat, a játékban mindig Marc veszít?

Sóhajtottam, hátrahajtottam a fejemet. Most a plafont láttam – deszkák, olyan fákból, amelyeket Keller alighanem maga döntött ki.

– Akkor várj rám – követeltem. – Megyek én is, amint alakot tudok váltani. – De magam is tudtam, hogy nem válna be: ebben Jace-nek volt igaza. – Vagy akár maradhatunk itt is. Ez szabad terület, és azok után, amit Keller tett a kóborokkal, senki sem jön öt kilométernél közelebb, akinek van valamicske agya. Beleértve a Területek Tanácsát is.

Fejrázva megszorította a kezemet.

– Erre mind gondoltam én is, Faythe, de semmi értelme. Nem rángathatjuk bele Kellert az egészbe, Ő hamarosan úgymint elvonul a téli álmára, csendre lesz szüksége és nyugalomra, nem pedig arra, hogy az egész erdőben nyüzsögjenek a téged kereső kandúrok. – Sóhajtott, megvert mozdulattal előreejtette a vállát. A szívem megszakadt a szomorú látványtól. – Amellett neked a falkád mellett van a helyed,

Faythe.

– A *mi* falkánk mellett – erősködtem; visszatartott könnyeimtől elhomályosult a világ a szemem előtt... – És neked is.

– Meg kell tennem, Faythe. A falka javáért – felelte. És akkor már tudtam, hogy vesztettem a vitában. Marc bármit megtesz, hogy minket, többieket biztonságban tudjon. Még ha ezért neki magának távol is kell maradnia.

Marc igazi alfa volt, olyan, akivé Calvin Malone sosem válhat; a sors keserű iróniája, hogy Malone sosem fogja ezt belátni. Apám azonban mindvégig tudta.

Marc felállt, a keze kicsúszott az enyémből. Lehajolt, gyengéden megcsókolt, de amikor el akart húzódni, átkaroltam a nyakát és nem engedtem. Ha már menni készül, hát legalább rendesen búcsúzzon el.

Átadta magát a csóknak, úgy táplálkozott belőle, mint az éhező az ínség közepette. Magamba ittam a lelkét, felkészültem a szárazságra. És amikor végül elhúzódott, a torkom összeszorult a sok kimondatlan szótól, a szívem elnehezült a rengeteg bocsánatkéréstől, amiket sosem adtam meg neki.

De már késő volt az ígéretekhez. Búcsúzni kellett.

– Először aludtam, most meg ágyhoz kötöttek. – Elmázoltam potyogó könnyeimet. – Miért mindig akkor mész el, amikor nem állíthatlak meg?

Szomorúan mosolygott le rám.

– Mindketten tudjuk, hogy csak így lehet. – Lassan elhárított tőlem: mire a bejárathoz ért, a könnyeimtől már nem láttam az arcvonásait.

Pislogtam, és még láttam, hogy rám kacsint.

– Ez nem örökre szól, Faythe. Az életemre esküszöm.

Rohadtul így van, gondoltam, amikor kinyitotta az ajtót. Ha Calvin Malone kaparintja meg a Tanácsot, a női végrehajtók és kóborokból lett falkatagok idejének vége, és ezen senki nem bukhat nagyobb, mint a déli középső falka. Mint Marc és én.

Apám megáll Malone-nal szemben, ez nem kérdéses. De ehhez az kell, hogy minden végrehajtója szilárdan ott legyen mögötte. Beleértve Marcot is.

Hamarosan újra együtt leszünk, és ezért megteszek mindent, amit csak kell.

Még utoljára rám mosolygott, azután kilépett az éjszakába, és

becsukódott mögötte az ajtó.
Marc elment.

KÖZELEG A LESZÁMOLÁS! NE MULASZD EL
A KÖVETKEZŐ RÉSZT!

PREY

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Mindenekelőtt köszönöm az első számúnak, aki életben tart. Nélküled nem lennék itt. Köszönöm Jocelynn Drake-nek, Vicki Pettersonnak, Kim Harrisonnak, amiért velem voltak az öröm és a könnyek idején is.

Köszönöm Elizabeth Mazernek a háttérben végzett sok-sok munkáját, és hogy összefogta az egész munkát. Köszönöm D. P. Lyle-nak, aki orvosi szakértelmével valószínűvé tette a hulláimat. A könyvben elkövetett orvosi tévedések az én hibáim, nem az övéi.

Köszönöm ügynökömnek, Miriam Krissnek, a rengeteg támogatást és bátorítást, amely jócskán meghaladja a munkaköri leírását. Hitet adtál nekem, ami nélkül sokkal nehezebb lett volna leülni az üres képernyő elé.

És nagy-nagy köszönet szerkesztőmnek, Mary-Theresa Hussey-nek, amiért megmutatta az utat, és ha kellett, azt is engedte, hogy letérjek róla. Az útmutatásod megfizethetetlen. Ragyogóvá teszed a munkámat.